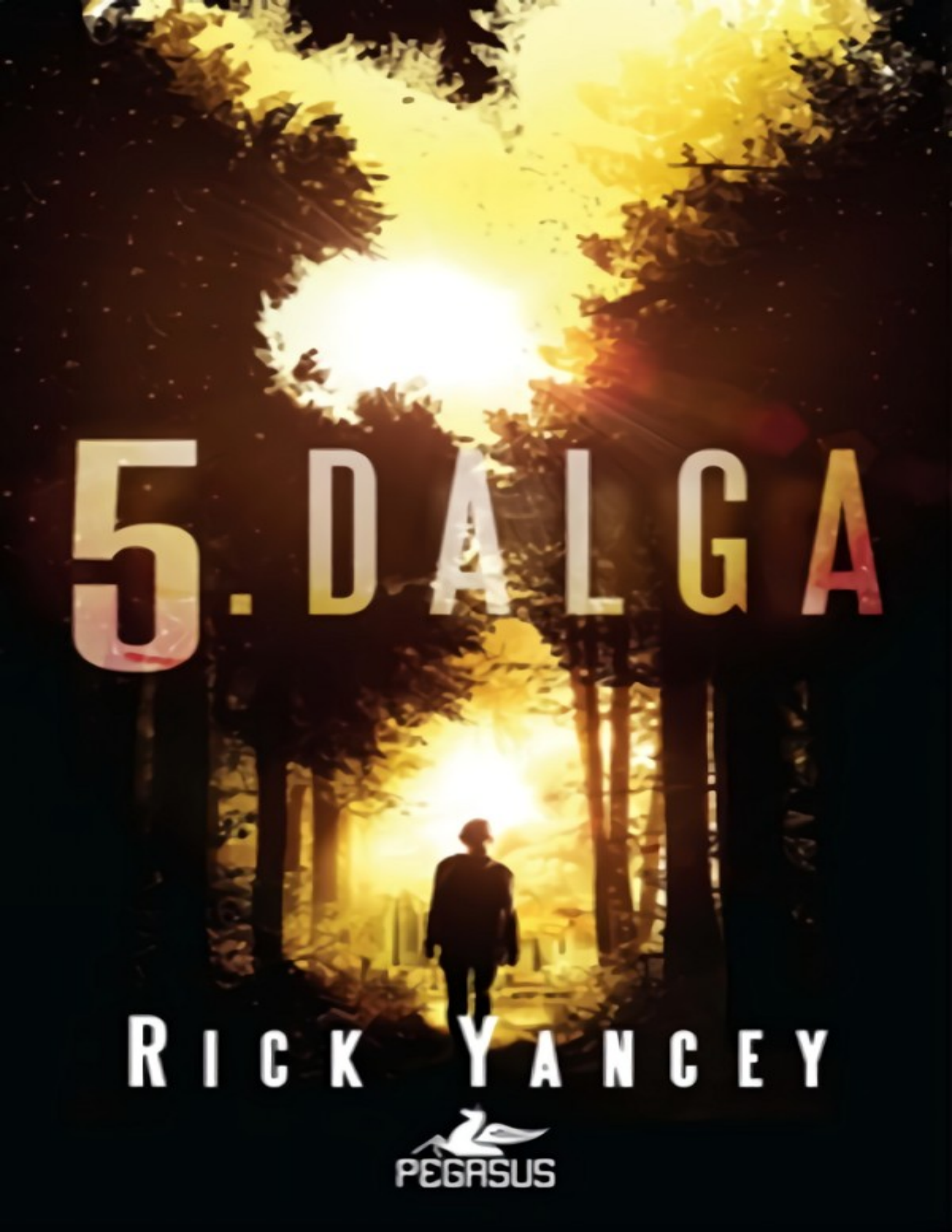
5. DALGA
RICK YANCEY
PEGASUS

RICK YANCEY

5. DALGA

İngilizce'den Çeviren:
Uğur Emre Yürük

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 881
Gençlik: 145

5. Dalga
Rick Yancey
Özgün Adı: 5th Wave

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Begüm Berkman Padar
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2014
ISBN: 978-605-343-325-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Rick Yancey, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla DeFiore and Company'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim/İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Hayalleri ilham veren,
sevgisi sonsuza dek süren
Sandy için.

Eğer uzaylılar bizi ziyaret ederse, sonuçlarının Kolomb'un Amerika'ya ilk ayak bastığındaki gibi olacağını düşünüyorum ki bu, Amerikan yerlileri için hiç iyi olmamıştı.

-Stephen Hawking

DAVETSİZ MİSAFİR: 1995

Uyandıran olmayacaktı.

Uyuyan kadın ertesi sabaha hiçbir şey hissetmeyecekti, içinde sadece hayal meyal bir huzursuzluk ve birilerinin onu izlediğine dair kesin bir duygu olacaktı. Endişesi bir günden kısa bir zamanda solup gidecek ve bunu da kısa sürede unutacaktı.

Gördüğü rüyanın hatırası biraz daha uzun sürecekti.

Rüyasında, penceresine tünemiş büyükçe bir baykuş iri, beyaz kenarlı gözleriyle camdan ona bakıyordu.

Kadın uyanmayacaktı. 'Yanında yatan kocası da öyle. Üzerlerine çöken gölge onların uykularını bozmayacaktı. Gölgenin oraya geliş sebebi olan, uyuyan kadının karnındaki bebek de hiçbir şey hissetmeyecekti. Davetsiz misafirler deriyi incitmiyorlardı; kadının ya da bebeğinin vücudundaki tek bir hücreye bile zarar vermiyorlardı.

Bir dakikadan kısa sürede her şey olup bitmişti. Gölge geri çekilmişti.

Adam, kadın, karnındaki bebek ve bebeğin içindeki davetsiz misafir uyuyordu.

Adamla kadın ertesi sabah, bebekse birkaç ay sonra doğduğunda uyanacaktı.

Bebeğin içindeki davetsiz misafir uyumaya devam edecek, çocuğun annesinin içindeki endişe ve gördüğü o rüyanın hatırası silinip gittikten uzun bir süre sonra bile, uzun yıllar boyunca uyanmayacaktı.

Beş yıl sonra, çocuğunu hayvanat bahçesine götüren kadın, rüyasındakine tıpatıp benzeyen bir baykuş görecekti.

Baykuşu görmek, anlayamadığı sebeplerden ötürü o kadını huzursuz edecekti.

O kadın rüyasında baykuş gören ilk kişi değildi.

Sonuncusu da olmayacaktı.

I

SON TARİHÇİ

1

Uzaylılar aptaldır.

Gerçek uzaylılardan bahsetmiyorum. Ötekiler aptal değil. Ötekiler bizden çok ileri; bu sanki en aptal insanla en zeki köpeği kıyaslamaya benziyor. Kıyas kabul edilecek bir şey değil.

Hayır, ben zihinlerimizdeki uzaylılardan bahsediyorum.

Gökyüzünde parıldayan o ışıkların aslında bizimki gibi birer güneş sistemi olduğunu ve muhtemelen etraflarında dönen gezegenler olduğunu kavradığımızdan beri varlığını uydurduğumuz uzaylıları kastediyorum. Bilirsiniz işte, hayal ettiğimiz uzaylılar, bize saldırmalarını *istediğimiz*, insana benzeyen uzaylılar. Onları milyonlarca kez görmüşsünüzdür. New York'u, Tokyo'yu ve Londra'yı yerle bir etmek için uçan daireleriyle gökyüzünden gelip tepemize çullanır veya kırsal kesimlerde mekanik örümceklere benzeyen devasa makineleri ve ışın silahlarıyla sağı solu patlatırlar. İnsanlık her seferinde farklılıklarını bir kenara bırakıp uzaylı ordusunu yenmek için bir araya gelir. Davut, Golyat'ı öldürür ve herkes (Golyat dışında) mutlu bir şekilde evine döner.

Saçmalığa bak.

Bu daha çok tepesine inmek üzere olan bir ayakkabıyı yenmek için plan yapmaya uğraşan bir hamam böceğini andırıyor.

Bundan tam olarak emin olmanın bir yolu yok ama bahse girerim ki Ötekiler, bizim insana benzeyen uzaylılar hayal ettiğimizi biliyordu. Ve yine bahse girerim ki bunun son derece komik olduğunu düşündüler. Buna kıçları çatlayana kadar gülmüş olmalılar. Tabii eğer mizah anlayışları... ya da

kıçları varsa. Tıpkı bizim tamamen şirin ve aptalca bir şey yapan bir köpeğe güldüğümüz gibi gülmüşlerdir. *Ah, şu şirin ve aptal insanlar! Onlar gibi düşündüğümüzü sanıyorlar! Ne sevimli, değil mi?*

Uçan daireleri, küçük yeşil adamları ve ölüm ışınları saçan devasa mekanik örümcekleri unutun. Tanklar ve savaş uçaklarıyla yapılan destansı savaşları unutun; biz, bir avuç boyun eğmeyen, gözü pek insanın, pörtlek gözlü uzaylı güruhuna karşı kazandığı son zaferi de. Bu onların ölmekte olan gezegenlerden kopup bizim canlı gezegenimize iltica ettikleri hikâyesi kadar gerçeklikten uzak bir şey.

Gerçek şu ki bizi bulduklarında işimiz bitikti.

2

Bazen dünyada kalan son insan olabileceğimi düşünüyorum.

Bu da evrendeki son insan olduğum anlamına geliyor.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Herkesi öldürmüş olamazlar… henüz. Gerçi eninde sonunda bunun nasıl gerçekleşebileceğini görebiliyorum. O zaman da bunun, Ötekiler'in benim görmemi istedikleri şey olduğunu düşünüyorum.

Dinozorları hatırladınız mı? İşte aynen öyle.

Dolayısıyla muhtemelen Dünya'daki son insan ben değilim ancak sonunculardan biriyim. Tamamen yapayalnızım, 4. Dalga tepeme inip beni alaşağı edene kadar da öyle olacak gibi görünüyor.

Geceleri böyle düşünüyorum işte. Bilirsiniz, sabahın üçünde gelen "aman Tanrım, işim bitti" türü düşüncelerden. Küçük bir top gibi kıvrılıp yattığımda korkudan gözlerimi kapayamıyorum, içinde boğulduğum korku o kadar yoğun ki kalbimin atmaya devam etmesi için nefes almam gerektiğini kendime telkin ediyorum. Sıyırmaya başladığımda beynim çizilmiş bir CD gibi takılmaya başlıyor. *Yalnızsın, yalnızsın, yalnızsın, Cassie, sen yalnızsın*.

Cassie. Bu benim adım.

Cassandra'nın ya da Cassidy'nin kısaltması olan Cassie değil. Adım Cassiopeia'dan geliyor, sandalyeye zincirlenmiş bir kraliçe olarak tasvir edilen, göğün kuzeyinde yer alan takımyıldızından. Cassiopeia güzel fakat kendini beğenmiş biriymiş, kibrinden ötürü deniz tanrısı Poseidon tarafından cezalandırılarak cennete hapsedilmiş. İsmi, Yunancada "sözleri üstün olan kadın" anlamına geliyormuş.

Anne ve babam o efsaneyi bilmiyordu. İsmin güzel olduğunu düşünmüşlerdi sadece. Etrafımda bana bir şeyler söyleyen insanlar olduğu zamanlarda bile hiç kimse bana Cassiopeia dememişti. Yalnızca babam, bana takılmak istediğinde her seferinde son derece kötü bir İtalyan aksanıyla: “Kassiyo-PEYYA,” derdi. Bu beni delirtirdi. Babamın asla komik ya da sevimli olduğunu düşünmezdim, kendi ismimden de nefret etmeme sebep olurdu. “Benim adım Cassie!” diye ona bağırırdım. “Sadece Cassie!” Şimdiyse babamın bunu bir kez daha söylediğini duyabilmek için her şeyimi veririm.

İstila’dan dört yıl önce, on iki yaşına bastığımda babam bana doğum günümde bir teleskop hediye etmişti. Canlı, berrak bir sonbahar gecesinde teleskobu arka bahçeye kurmuş ve bana o takımyıldızı göstermişti.

“Şekli nasıl da W’ya benziyor, değil mi?” diye sormuştu.

“Şekli W gibiyse neden ona Cassiopeia ismini vermişler ki?” demiştim. “W’nun anlamı ne?”

“Şey… Onun bir anlamı olduğunu sanmıyorum,”diye bana cevap vermişti gülümseyerek. Annem bunun babamın en iyi özelliği olduğunu söylerdi. Sık sık bir şeyler uydururdu, özellikle de saçı kelleşmeye başladıktan sonra. Bilirsiniz işte yanındakinin dikkatini aşağıya çekmek için. “Öyleyse, senin istediğin herhangi bir anlama gelsin! Harikaya ne dersin? Şirin ya da zeki nasıl peki?” Ben gözlerimi kısıp durduğumuz yerden en az elli ışık yılı uzaklıkta parıldayan beş yıldızı merceğe bakarak izlerken babam elini omzuma koydu. Babamın nefesini yanağımda hissedebiliyordum; serin, kuru sonbahar havasında dik ve nemliydi. Onun nefesi çok yakınımdaydı, Cassiopeia’nın yıldızlarıysa çok uzakta.

Artık yıldızlar bana daha yakın geliyor. Bizi birbirimizden ayıran yaklaşık dört yüz seksen trilyon kilometre mesafeden daha yakın. Dokunulabilecek kadar yakın; benim onlara, onların da bana dokunabileceği kadar. Yıldızlar bana babamın nefesi kadar yakın.

Bu kulağa delice geliyor. Ben deli miyim? Aklımı mı yitirdim? Bir insana ancak etrafta normal birisi varsa deli diyebilirsiniz. Tıpkı iyi ve kötü gibi. Eğer her şey iyi olursa hiçbir şey iyi olmaz.

Vay canına. Şey… bu da kulağa delice geliyor.

Deli: Normalin yeni anlamı.

Sanırım kendime deli diyebilirim, sonuçta kendimi kıyaslayabileceğim biri daha var: Ben. Şu an olduğum ben değil tabii; ormanın derinlerinde bir çadırın içinde titreyen, kafasını uyku tulumundan dışarı çıkaramayacak kadar kormuş olan ben. Kastettiğim bu Cassie değil. Hayır, ben, Ötekiler'in gelip kıçlarını Dünya'nın yüksek yörüngesine park etmeden önce, İstila'dan önce olduğum Cassie'yi kastediyorum; en büyük sorunu burnunda çıkan birkaç küçük çil ve bir türlü şekle sokamadığı kıvırcık saçları olan, her gün gördüğü o sevimli oğlanın onun varlığından bile bihaber olduğu, on iki yaşındaki halimi. Ortalama biri olduğuna dair acı verici gerçekle barışmaya başlayan Cassie. Görünüşü ortalama. Okulda ortalama. Karate ve futbol gibi sporlarda da ortalama… Esasında ona ait özgün özellikleri, tuhaf bir isme sahip olması (Cassiopeia'nın Cassie'si, gerçi hiç kimse bunu bilmiyordu) ve diliyle burnunun ucuna dokunabilme yeteneğiydi, ortaokula geçtiğinde de bu mahareti çoktan cazibesini yitirmişti.

O Cassie'yle kıyaslanırsam muhtemelen deli kabul edilirim.

O da benimle kıyaslanırsa pekâlâ deli sayılabilir. Zaman zaman Cassie'ye; saçlarım taramaya çalışan, tuhaf bir isme sahip olan ve ortalama biri olan, on iki yaşındaki halime bağırıyorum. "Ne yapıyorsun sen?" diye haykırıyorum. "Başına gelecekleri biliyor musun?"

Ama bu hiç adil değil. Bunu bilmiyor olması, bilmesine imkân olmaması onun için bir lütuftu. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden onu herkesten çok özlüyorum. Ağladığımda -ağlamama izin verdiğimde- gözyaşlarımı onun

için döküyorum. Kendim için ağlamıyorum. Kaybettiğim Cassie için ağlıyorum.

Ve Cassie benim hakkımda ne düşünürdü diye merak ediyorum.

Katil Cassie hakkında.

3

Yaşı benden büyük değildi sanırım. On sekiz yaşındaydı. Belki de on dokuz. Ama lanet olsun, o çocuk yedi yüz on dokuz yaşında bile olabilirdi. Beş ay geçmişti ve hâlâ 4. Dalga'nın insan mı yoksa melez mi olduğundan emin değildim, hatta Ötekiler'in bizzat kendileri bile olabilirdi. Gerçi, Ötekiler'in tıpkı bize benzediklerini, konuştuklarım ve kanlarının aktığını düşünmek istemiyordum. Ben Ötekiler'i daha çok... öteki gibi hayal etmek istiyordum.

Su bulmak için haftalık arayışıma çıkmıştım. Kamp alanımdan fazla uzakta olmayan bir su kaynağı vardı ancak onun kirlenmiş olduğundan endişe ediyordum. Ya kimyasallardan ya kanalizasyondan ya da akıntıyla sürüklenen bir iki cesetten dolayı olabilirdi. Veya zehirlenmişti. Temiz sudan bizi mahrum bırakmak hepimizi çabucak yok etmenin harika bir yolu olurdu.

Haftada bir can yoldaşım M16'mı sırtlayıp ormandan çıkarak eyaletler arası yola geçiyordum. 175. Arizona Karayolunun sadece üç kilometre güneyine. Yol üzerinde, içinde market de olan birkaç tane benzin istasyonu vardı. Yanıma taşıyabileceğim kadar su şişesi alıyordum çünkü su ağırdı ve karanlık tamamen çökmeden önce otobana ve kısmen güvenli olan ormana elimden geldiğince hızlı dönmem gerekiyordu. Yolculuk için en iyi zaman alacakaranlıktı. Alacakaranlık vaktinde hiç hava gözcüsü görmemiştim. Gündüzleri üç dört tanesi dolaşıyordu, geceleyin de sayıları artıyordu ancak alacakaranlıkta asla ortada olmuyorlardı.

Benzin istasyonunun kırık kapısından içeri sızdığım anda, ortada farklı bir şey olduğunu anlamıştım. Farklı hiçbir şey

görmedim… dükkânın içi aynen bir hafta önceki gibiydi: Üzerine yazılama yapılmış duvarları, devrik rafları, yere saçılmış boş koli kutuları ve sıçan dışkıları, kırılarak açılmış yazar kasalar ve yağmalanmış bira dolapları. Son bir aydır her hafta cam kapaklı buzdolaplarının arkasındaki depolama alanına ulaşabilmek için daldığım aynı iğrenç, pis kokulu hengâmeydi. İnsanlar bira ve gazozları, yazar kasalardaki ve çelik kasadaki paraları, piyango bileti tomarlarını yağmalamışlar ancak önümde duran iki raf dolusu içme suyunu geride bırakmışlardı. Akıllarından ne geçiyordu? *Uzaylı istilası başladı! Çabuk olun, biraları sağlama alın!*

Aynı sıçan ve çürük yemek kokusu, lekeli pencerelerden sızan loş ışıkta belli olan aynı düzensiz girdapla dönen toz bulutu; bu dükkândaki darmadağın olan her şey bozulmadan yerli yerinde duruyordu.

Yine de…

Farklı olan bir şey vardı.

Hemen kapı eşiğindeki ufak bir kırık cam yığınının önünde duruyordum. Onu görmemiştim. Duymamıştım. Kokusunu alamamış veya hissedememiştim. Ancak orada olduğunu biliyordum.

Farklı olan bir şey vardı.

İnsanların birer av hayvanı olduğu dönemlerin üzerinden oldukça uzun süre geçmişti. Yüz bin yıl kadar. Ancak genlerimizin içine işleyen hatırası yerinde duruyordu: bir ceylanın tetikliği, bir antilobun içgüdüleri. Rüzgâr çimenlerin üzerinde fısıldayarak esiyordu. Bir gölge ağaçların arasından geçip gidiyordu. Ve içimden minik bir ses bana şöyle dedi: *Şişşt, artık sana yaklaştı. ‘Yaklaştı*.

M16’mı omzumdan indirişimi hatırlamıyorum. Daha bir dakika önce sırtımda asılıyken bir anda onu elime almış, namlusunu indirip emniyetini kapamıştım.

Yaklaştı.

Daha önce bir tavşandan daha büyük bir şeye ateş etmemiştim, bu bir tür deney gibiydi: Kendi uzuvlarımdan

birini havaya uçurmadan bu şeyi kullanabilecek miydim, onu görecektim. Bir keresinde kamp alanımla biraz fazla ilgilenen birkaç vahşi köpeğe başlarının üzerine nişan alıp ateş etmiştim. Bir diğerinde de silahımı neredeyse tamamen havaya kaldırıp Samanyolu'nun önünde sessizce süzülen minik yeşil bir benek gibi görünen ana gemilerine nişan almıştım. Tamam, bunun aptalca olduğunu kabul ediyorum. Bunun yerine üzerinde başımı işaret eden bir ok bulunan ve "HUU-HUU, İŞTE BURADAYIM!" yazan bir tabela da dikebilirdim.

Tavşan deneyinden sonra tüfeğimi avlanmak için kullanma fikrinden vazgeçmiştim. Mermilerim o zavallı tavşanı parçalara ayırmıştı; onu tanınamaz hale getirmiş, parçalanmış bir iç organ ve kemik yığınına çevirmişti. Artık hedef talimi bile yapmıyordum.

4. Dalga geldikten sonra üzerimize çöken sessizlikle beraber mermi sesleri bir nükleer patlamadan bile daha yüksek çıkıyordu.

Yine de M16'ın benim her şeyimdi. Yanımdan hiç ayırmazdım, geceleri bile uyku tulumumun içine saklardım; sadık ve güvenilirdi.

4. Dalga'dayken insanların hâlâ insan olduklarından emin olamazdınız. Ancak silahınıza güvenebilirdiniz.

Şişşt, Cassie. Sana yaklaştı.

Yaklaştı.

Oradan kaçıp gitmeliydim. Zihnimdeki o minik ses beni kolluyordu. O minik ses benden yaşça daha büyüktü. Şimdiye kadar yaşamış en yaşlı insandan bile daha yaşlıydı.

Keşke o sesi dinleseydim.

Bunun yerine terk edilmiş dükkânın sessizliğine kulak verdim, dikkat kesildim. Bir şey yaklaşıyordu. Kapıdan içeri minik bir adım attım, kırık camlar ayağımın akında hafifçe çıtırdadı.

Ardından bir şey ses çıkardı, bu öksürük ile inleme arası bir sesti. Ses arka odadan geliyordu, buzdolaplarının

arkasında, sularımın olduğu yerdeydi.

O anda zihnimdeki minik, yaşlı sesin bana ne yapmam gerektiğini söylemesine artık ihtiyacım yoktu. Ne yapılması gerektiğini yerimde bir salak bile olsa anlayabilirdi: Kaçmalıydım.

Ancak kaçmadım.

4. Dalga'da hayatta kalmanın ilk kuralı kimseye güvenmemektir. Neye benzediklerinin bir önemi yoktur. Ötekiler bu konuda fazlasıyla zeki… daha doğrusu onlar her konuda zeki. Normal insana benzemeleri, normal şeyler söylemeleri ve aynen onlardan beklediğiniz gibi normal davranmalarının bir önemi yoktur. Babamın ölümü bunu kanıtlamamış mıydı? Söz konusu yabancı, büyük teyzeniz Tilly'den bile daha tatlı olan ve kucağında çaresiz bir kedi yavrusu tutan yaşlı bir kadıncağız olsa bile buna asla güvenemezsiniz. O yavru kedinin arkasında dolu bir .45 kalibrelik silah olup olmadığını, teyzenin onlardan biri olup olmadığını asla kestiremezsiniz.

Bu olanaksız da değildi zaten. Ve üzerinde düşündükçe gitgide daha da olanaklı hale gelen bir fikirdi. O küçük yaşlı teyzenin ortadan kaldırılması gerekiyordu.

İşin zor yanı da buydu işte. Bunun üzerinde çok fazla düşündüğümde kendimi uyku tulumuma gömüp fermuarını çekmek istiyordum ve bu, yavaşça açlıktan ölmeme sebep olacak gibi hissediyordum. Eğer hiç kimseye inancınız yoksa kimseye güvenemezsiniz. Tilly teyzenin Ötekiler'den biri olduğuna inanmak, hayatta kalan birisine rastladığınızı düşünmekten çok daha iyidir.

Bu gerçekten şeytanice bir düşünceydi.

Bizi birbirimizden ayırıyorlardı. Böylelikle bizi avlayıp ortadan kaldırmak daha kolay oluyordu. 4. Dalga bizi, kaçınılmaz sonun korkunç düşüncesi ve dehşetiyle insanlardan soyutlanma yüzünden yavaşça delirebileceğimiz bir yalnızlığa sürüklemişti. Artık birlikten kuvvet doğmuyordu.

Bu yüzden kaçmadım. Kaçamadım. İster Ötekiler'den biri, ister Tilly teyze olsun çöplüğümü korumak zorundaydım. Hayatta kalmanın tek yolu yalnızlıktı. Bu da ikinci kuraldı.

Parmak uçlarımda yürüyüp nadiren nefes alarak, inlemeli öksürük seslerini takip ettim ve arka odaya açılan kapıya ilerledim.

Kapı aralıktı, aradan sızabileceğim kadar geniş bir açıldığı vardı. Duvardaki metal bir raf tam karşımda duruyordu, sağımda da buzhane boyunca uzanan dar bir koridor vardı. Burada hiç pencere yoktu. Odadaki tek ışık, arkamdan gelen, batmakta olan cılız ve turuncu renkli gün ışığıydı. Yine de gölgemi rutubetli zemine düşürebilecek kadar parlak bir ışıktı. Çömelmemle beraber gölgem de benimle birlikte eğildi.

Buzdolabının köşesinden koridoru göremiyordum. Ancak o her kimse ya da her neyse buzhanenin en ucunda durmuş; öksürüyor, inliyor ve iç çekerek hıçkırıyordu.

Kötü bir şekilde yaralanmış veya yaralanmış taklidi yapıyor, diye düşündüm. *Ya yardıma ihtiyacı var ya da bu bir tuzak*.

İstila'dan beri Dünyada hayat böyleydi işte. *Ya o, ya bu* gezegenine dönüşmüştü.

Ya sizin orada olduğunuzu bilen Ötekiler'den biri ya da Ötekiler'den olmayan ve yardımınıza ihtiyacı olan biri.

Her ihtimalde ayağa kalkıp o köşeyi dönmem gerekiyordu.

O yüzden doğruldum.

Ve köşeyi döndüm.

4

Altı metre önümde, arka duvara yaslanmış, öylece yatıyordu, iki yana açılmış uzun bacaklarını önüne uzatmıştı. Bir eliyle midesini tutuyordu. Kamuflaj kıyafeti ve siyah postallar giyiyordu, üzeri kir pas içindeydi ve kanla parlıyordu. Her yer kan revan içindeydi: Arkasındaki duvara bulaşmıştı, altındaki soğuk beton zeminde birikinti halini alıyordu. Üniforması lekelenmişti, saçlarında kan damlaları vardı. Loş ışıkta kanlar koyu bir renkte parlıyordu, tıpkı katran gibiydi.

Diğer elinde de kafama doğrulttuğu bir tabanca vardı.

Ben de onu taklit ediyordum. Onun tabancası, benim de tüfeğim vardı. İkimizin de parmakları tetikteydi.

Silahını bana doğrultuyor olması hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Belki de o gerçekten yaralı bir askerdi ve benim Ötekiler'den biri olduğumu sanmıştı.

Veya belki de öyle değildi.

"At silahını," dedi belli belirsiz bir şekilde.

Oldu canım.

"At silahını!" diye bağırdı, daha doğrusu bağırmaya çalıştı. Sözleri çatlak ve sönük bir sesle çıkmıştı; karnından boşalan kandan ötürü halsizleşmişti. Alt dudağından kan sızıyor ve damlalar kirli sakallı çenesinde asılı kalıp titriyordu. Kana bulanan dişleri parlıyordu.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Işığa sırtımı vermiştim, tir tir titrediğimi ve gözlerimdeki korkuyu görmemesi için dua ediyordum. Karşımdaki, güneşli bir sabah kampıma hoplaya zıplaya gelecek kadar aptal olan

kahrolası bir tavşan değildi. Bu bir insandı. Veya öyle olmasa da insana çok benziyordu.

İş adam öldürmeye gelince tetiği çekene kadar bunu gerçekten yapıp yapamayacağınızı bilemezsiniz.

Yaralı asker söylediğini üçüncü kez yineledi, sesi ikinci seferki kadar yüksek çıkmamıştı. Ses tonu yalvarır gibiydi.

“Bırak silahını.”

Tabancayı tutan eli titredi. Namlusunu yere indirdi. O sırada gözlerim, fazla olmasa da ışığa uyum sağlamıştı. Tabancanın namlusundan aşağı sızan bir damla kan gördüm.

Ardından tabancası elinden kaydı.

Bacaklarının arasına keskin bir *takırtıyla* düşüverdi. Boşta kalan elini avcu dışarı bakacak şekilde omzu hizasında havaya kaldırdı.

“Pekâlâ,” dedi kanlı dudaklarına yarım yamalak bir gülümseme takınarak. “Sıra sende.”

Başımı iki yana salladım. “Diğer elini de kaldır,” dedim. Sesimin hissettiğimden daha güçlü çıkmış olduğunu umuyordum. Dizlerim titremeye başlamıştı, kollarım ağrıyordu ve başım dönüyordu. Aynı zamanda da onu vurmamak için kendimle savaşıyordum. Tetiği çekene kadar bunu gerçekten yapıp yapamayacağınızı bilemezsiniz.

“Yapamam,” dedi.

“Diğerini de kaldır.”

“Eğer bu elimi oynatırsam korkarım bağırsaklarım dışarı dökülecek.”

Tüfeğimin dipçiğini omzuma yasladım. Ter döküyor, titriyordum, düşünmeye çalışıyordum.

Ya o, ya bu, Cassie. Ne yapacaksın? Ya o, ya bu.

“Ölüyorum ben,” dedi duygusuz bir tavırla. Durduğum mesafeden genç çocuğun gözleri ışıkla yansıyan birer parıltıdan ibaretti. “O yüzden ister işimi bitir, ister bana yardım et. Senin insan olduğunu biliyorum…”

O ölüp gitmeden önce, “Nereden biliyorsun?” diye sordum çabucak. Eğer o gerçek bir askerse aradaki farkın nasıl anlaşıldığını muhtemelen biliyordu. Bu son derece faydalı bir bilgi olabilirdi.

“Çünkü insan olmasaydın beni çoktan vurmuştun.” Genç adam tekrar gülümseyince yanaklarında gamzeleri beliriverdi. O anda bu çocuğun ne kadar genç olduğunu anladım. Benden sadece birkaç yaş büyüktü.

“Anladın mı?” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Sen de böylece anlamış oldun.”

“Neyi anlamışım?” Gözlerim dolmaya başlamıştı. Çocuğun iki büklüm bedeninin görüntüsü bir lunapark aynası misali kıvrılıp duruyordu. Fakat gözlerimi ovuşturmak için tüfeğimi bırakmaya cesaret edemedim.

“Bir insan olduğumu anladın. Eğer insan olmasaydım, seni çoktan vurmuştum.”

Bu kulağa mantıklı geliyordu. Ya da öyle olmasını istediğim için mı bu bana mantıklı gelmişti? Belki de silahımı indirmem için tabancasını bırakmıştı, üniformasına sakladığı ikinci bir silahı çekecek ve kurşunu da beynime merhaba diyecekti.

Ötekiler, bize işte bunu yapmıştı. Güven olmazsa savaşmak için bir araya gelemezsiniz. Ve güven diye bir şey olmazsa umut da olmaz.

Dünya’dan insanları nasıl temizlersiniz? İnsanları, insanlıklarından arındırarak.

“Diğer elini görmeliyim,” dedim.

“Sana dedim ki…”

“Öbür elini de görmeliyim!” O sırada sesim titredi. Buna engel olamadım.

Genç asker kendini kaybetti. “Öyleyse bunun için beni vurman gerek, sürtük! Beni vur da bitsin artık!”

Başını duvara yasladı ve ağzını açtı. Acıyla korkunç bir şekilde inledi, sesi bir duvardan diğerine, zeminden tavana sekip kulaklarımda çınladı, inlemesinin sebebinin acıdan mı

yoksa ona yardım etmeyeceğimi anlamasından mı olduğunu bilmiyordum. Kendini umudun ellerine terk etmişti, sizi bitiren de budur işte. Ölmeden ölürsünüz. Son nefesinizi vermeden çok önce…

“Eğer sana gösterirsem,” dedi nefes nefese, kanlı beton duvara doğru ileri geri sallanıyordu, “eğer sana gösterirsem, bana yardım eder misin?”

Cevap vermedim. Cevap veremedim çünkü bir cevabım yoktu. Saliseler içinde bunu düşünüyordum.

Bu yüzden o benim yerime karar verdi. Onların kazanmasına izin vermeyecekti, geriye dönüp bakınca artık böyle düşünüyorum. Umut etmekten vazgeçmeyecekti. Onu öldürseler bile, en azından içindeki bir gram insanlığıyla beraber ölecekti.

Yüzünü buruşturarak yavaşça sol elini kaldırdı. Gündüzden geriye pek bir şey kalmamıştı, etraf neredeyse hiç aydınlık değildi. Geriye kalan son ışık da kaynağından, genç askerle arkamdaki aralık kapıdan geliyordu.

Genç adamın eli yarı yarıya kummuş kana bulanmıştı. Sanki kırmızı renkli bir eldiven takıyor gibi görünüyordu.

Soluk ışık genç adamın kanlı eline vurunca uzun, ince ve metalik bir nesneyi ortaya çıkardı. O anda parmağımla tetiğe asıldım, şarjörümü sonuna kadar boşaltırken tüfeğimin dipçiği sertçe omzumu tepti, namlusu avcumda sarsıldı. Çok uzak bir mesafede çığlık atan birini duydum ancak çığlık atan genç asker değildi. O bendim, ben ve geriye kalan herkes. Geriye kim kaldıysa hepimiz çaresizdik, umutsuzduk. Biz çığlık atan o ahmak insanlar, yanlış anlamıştık, her şeyi yanlış anlamıştık. Uçan daireleriyle gökyüzünden inen uzaylı istilacılar yoktu, *Yıldız Savaşları*’ndan fırlayıp gelen metal robotlar veya birkaç yaprak koparıp biraz Reese’s Pieces çikolatalarından yedikten sonra evine dönen sevimli, küçük, buruşuk suratlı E.T.’ler de yoktu. Filmin sonu böyle bitmiyordu.

Kesinlikle böyle bitmiyordu.

Bir yaz günü, akşamüstü, sıra sıra boş bira dolaplarının arkasında birbirimizi vururken film kopuyordu.

Son ışık da yok olmadan önce genç adama yaklaştım. Ölüp ölmediğine bakmak için yanına gitmedim. Onun öldüğünü biliyordum. Yanına gitmemin sebebi hâlâ kanlı avcunda ne tuttuğuna bakmaktı.

Elinde bir haç vardı.

5

O gördüğüm son insandı.

Artık ağaçların yaprakları daha hızlı dökülüyordu ve geceler soğumaya başlamıştı. Ormanda daha fazla kalamazdım. Yapraklar olmadığından ötürü hava gözcülerinden saklanamaz, kamp ateşi yakmayı göze alamazdım… Buradan gitmem gerekiyordu.

Nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Bunu uzun zamandır biliyordum. Bir söz vermiştim. Bu bozamayacağınız türden bir sözdü; yerine getirmezseniz içinizden bir parçayı da kaybetmiş olurdunuz ki belki de bu onun en önemli kısmıydı.

Ancak kendinize bazı şeyler söylüyordunuz. Şunun gibi şeyler: *Önce bir şeyler düşünmeliyim. Aslanın inine planım olmadan öylece giremem*. Ya da: *Çare yok, artık bir anlamı kalmadı. Çok oyalandın*.

Buradan daha önce ayrılmamamın sebebi neydi bilmiyordum ancak o askeri öldürdüğüm gece buradan çekip gitmeliydim. Onun nasıl yaralandığını bilmiyordum; cesedini incelememiştim ama her ne kadar korkmuş olsam da bunu yapmam gerekirdi. Tahminimce bir kazadan ötürü yaralanmıştı ancak birinin veya bir şeyin onu vurmuş olma ihtimali daha ağır basıyordu. Birisi ya da bir şey onu vurduysa o kişi veya şey hâlâ buralarda bir yerde olmalıydı… Tabii Haçlı Asker onu önceden mıhlamadıysa. Veya belki de o asker de onlardan biriydi ve haç olayı bir numaraydı…

Ötekiler’in aklınızı karıştırmak için kullandığı bir başka yöntem de buydu işte: Kesin olan yıkımınızın kesin olmayan

olasılıkları. Belki de 5. Dalga bu şekilde olacaktı, bize içeriden saldırıp zihinlerimizi birer silaha dönüştüreceklerdi.

Belki de Dünya'daki son insan açlıktan, soğuktan ya da vahşi hayvanlara yem olarak ölmeyecekti.

Belki de sonuncu kişi, hayatta kalabilen son kişi tarafından öldürülecekti.

Pekâlâ, Cassie, o konuyu açmasan iyi olur.

Dürüst olmak gerekirse, burada kalmam bir intihar olsa bile ve tutmam gereken bir sözüm olmasına rağmen gitmek istemiyordum. Bu orman uzun süredir bana yuva olmuştu. Her patikayı, her ağacı, her asmayı ve çalıyı tanıyordum. Aynı evde on altı yıldır yaşamış olmama rağmen size arka bahçemin nasıl göründüğünü tam olarak anlatamam ancak bu ormanın içindeki her bir dalı ve yaprağı size tam olarak tasvir edebilirim. Erzak bulmak için her hafta yola çıktığım üç kilometrelik eyaletler arası karayolu dışında bu ormanın ötesinde ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Pek farklı şeyler olduğunu sanmıyordum: leş kokulu lağımlar ve çürüyen cesetlerle dolu terk edilmiş kasabalar, yanmış evlerin enkazları, yabani kedi ve köpekler, otoban boyunca kilometrelerce uzanan zincirleme kaza yapmış araç hurdaları. Ve cesetler. Bir sürü, bir sürü ceset.

Eşyalarımı topladım. Çadırım uzun zaman boyunca bana barınak olmuştu ancak fazlasıyla büyüktü ve hafif yolculuk etmem gerekiyordu. Sadece hayati olanları yanıma aldım; Luger,[1] M16, cephanem ve avcı bıçağım listenin en üstündeydi. Uyku tulumu, ilk yardım çantası, beş şişe su, üç kutu Slim Jims kurutulmuş sosis ve birkaç sardalya konservesi. İstila'dan önce sardalyadan nefret ederdim. Artık onları gerçekten sevmeye başlamıştım. Bir bakkala girdiğimde ilk neye bakıyorum? Tabii ki sardalyalara.

Kitaplar mı? Onlar ağırdı ve patlamak üzere olan sırt çantamda çok yer tutuyorlardı. Ama kitapları çok seviyordum. Babam da severdi. 3. Dalga üç buçuk milyar insanı öldürdükten sonra evimiz babamın etraftan topladığı

kitaplarla zeminden tavana kadar tıka basa dolmuştu. Geri kalanlarımız içme suyu ve yiyecek arayıp yaklaştığından emin olduğumuz son direnişimiz için silah ve cephane depolarken babam kardeşimin kırmızı oyuncak vagonuyla evimize kitap taşırdı.

Akıllara durgunluk veren sayılar babama geri adım artırmamıştı. Sayımızın sadece dört ay içinde yedi milyardan birkaç yüz bine düşmesi, babamın ırkımızın hayatta kalacağına olan güvenini hiç saramamıştı.

“Geleceği düşünmemiz gerek,” diye ısrar ederdi. “Her şey sona erdiğinde medeniyetimizin her bir yönünü yeniden inşa etmemiz gerekecek.”

Güneş ışığıyla şarj olan el feneri.

Diş fırçası ve diş macunu. Kararlıydım, zamanı geldiğinde en azından temiz dişlerle ölecektim.

Eldivenler. İki çift çorap, iç çamaşırları, seyahat boyu Tide deterjan, deodorant ve şampuan (Temiz ölüm. Yukarıda belirttiğim gibi).

Tamponlar. Stoğumdan ve onlardan daha fazla bulup bulamayacağımdan sürekli endişe ediyordum.

İçi fotoğraf dolu poşetim. Babamın. Annemin. Kardeşim Sammy’nin. Büyükannem ve büyükbabamın. En iyi arkadaşım Lizbeth’in. Yıllığımdan kesip aldığım Beyaz Atlı Prensim Ben Parish’in bir fotoğrafı. Ben, benim gelecekteki erkek arkadaşım ve belki de kocam olacaktı fakat o bunu bilmiyordu. Benim var olduğumdan bile habersizdi. Birkaç ortak tanıdığımız vardı ancak ben arka bahçedeki kızdım, aramızda dağlar vardı. Ben’in tek sorunu boyuyla alakalıydı: Benden otuz santim daha uzundu. Şey, artık sorunlar iki olmuştu: birincisi boyunun uzunluğu, ikincisi de ölü oluşu.

Cep telefonum. 1. Dalga sırasında bataryası patlamıştı ve artık onu şarj etmenin hiçbir yolu yoktu. Baz istasyonları çalışmıyordu, ayrıca beni arayacak kimse de yoktu. Ama bilirsiniz işte, o benim cep telefonumdu.

Tırnak makası.

Kibrit. Genelde kamp ateşi yakmıyordum ancak bazen bir şeyleri yakmam ya da patlatmam gerekebiliyordu.

Günlük olarak kullandığım iki adet spiralli, çizgili not defteri. Birinin kapağı mordu, diğerininse kırmızı; en sevdiğim renkler. Bunlar umut meselesinin bir parçasıydı. Ancak hayatta kalan son kişi bensem ve okuyacak kimse kalmadıysa, belki de uzaylılar bunları açıp okurdu. Böylelikle onlar hakkında neler hissettiğimi tam olarak öğrenirlerdi. Eğer siz de uzaylıysanız ve yazdıklarımı okuyorsanız, her ihtimale karşı şunu belirteyim:

CANINIZ CEHENNEME.

Portakallılarını çoktan silip süpürdüğüm Starburst şekerlerim. Üç paket naneli Wrigley's sakızım. Son iki tane kalan Tootsie Pops lolipoplarım.

Annemin alyansı.

Sammy'nin eski püskü pelüş ayısı. Benim değildi kesinlikle! Sarılmıyordum da!

Sırt çantama sığdırabildiğim her şey bu kadardı işte. Tuhaftı. Sanki hem çok fazla hem de yetersizmiş gibi geliyordu.

Az da olsa birkaç kitaplık yerim vardı. Huckleberry Finn*'i mi yoksa* Gazap Üzümleri*'ni mi alsam?* Sylvia Plath'ın mı yoksa Shel Silverstein'ın şiirlerini mi? Plath'ı almam pek iyi bir fikir olmayabilirdi. İç bayıyordu. Silverstein da çocuklar içindi ama beni hâlâ gülümsetiyordu. Huckleberry'yi (duruma uygun gözüküyordu) ve *Where the Sidewalk Ends*'i[2] almaya karar verdim. Orada görüşürüz Shel. Atla yanıma Jim.

Bir omzuma sırt çantamı diğerine de tüfeğimi astıktan sonra otobana giden yolu tuttum. Ardıma bakmadım.

Ormanın içindeki son ağaç sırasına vardığımda duraksadım. Güneydeki yola kadar yedi metrelik bir set uzanıyordu. Setin içi araba hurdaları, kıyafet yığınları, parçalanmış çöp torbaları, benzinden süte kadar hemen

hemen her şeyi taşıyan traktör römorklarının yanmış enkazlarıyla doluydu.

Etrafta hiç ceset yoktu. Buradaki otomobiller sahipleri tarafından uzun zaman önce, 1. Dalga'dan bu yana terk edilmiş bir halde duruyordu.

1. Dalga'da fazla insan ölmemişti; onuncu gün, sabah tam on birde atmosfer boyunca devasa bir elektromanyetik dalga patlamıştı. Babamın tahminine göre sadece yarım milyon insan ölmüştü. Pekâlâ, yarım milyon, kulağa çok fazla gibi geliyordu ancak aslında bu, Dünya nüfusu için sadece bir zerreden ibaretti, İkinci Dünya Savaşı'nda bu sayının yüzlerce katı insan ölmüştü.

Ayrıca buna hazırlanmak için biraz vaktimiz de olmuştu, gerçi tam olarak neye hazırlandığımızı bilmiyorduk. 1. Dalga olmadan önce, ana geminin Mars'ı geçtiğini gösteren uydu fotoğraflarının yayımlanmasının üzerinden on gün geçmişti. On günlük karmaşa. Sıkıyönetimler, Birleşmiş Milletlerde oturma eylemleri, geçit törenleri, teras partileri, bitmek bilmeyen internet dedikoduları, her kanalda 7/24 istila haberleri. Başkan ulusa sesleniş konuşması yaptıktan sonra sığınağına kaçmıştı. Güvenlik Konseyi kapak kapılar ardında basına kapak acil durum toplantıları yapıyordu.

Komşularımız Majewski'ler gibi pek çok insan bulundukları yerleri terk etti. Altıncı günün öğleden sonrasında, kamp gereçlerini toplayıp alabildikleri her şeyi yanlarına alarak yola düştüler; başka bir yere giden devasa göç kafilesine katıldılar. Çünkü bulundukları yerden başka herhangi bir yer onlara daha güvenli geliyordu. Binlerce insan dağlara… çöllere… veya sulak arazilere doğru yola koyuldu. Bilirsiniz işte, bulundukları yerden başka herhangi bir yere gittiler.

Majewski'lerin istikameti Disney World oldu. Oraya gidenler sadece komşularımız değildi. Disney elektromanyetik dalga saldırısından önceki on gün boyunca ziyaretçi rekorları kırmaya başlamıştı.

Babam, Bay Majewski'ye, "Neden Disney World'e gidiyorsunuz?" diye sormuştu.

Bay Majewski de, "Şey, çocuklar oraya daha önce hiç gitmemişti de," diye cevap vermişti.

Çocuklarının ikisi de üniversiteliydi.

Benden birkaç yaş büyük olan Catherine, bir gün önce Baylor'dan eve dönmüştü. Bana, "Sizinkiler nereye gidecek?" diye sormuştu.

"Hiçbir yere," demiştim. Ben de bir yere gitmek istemiyordum. Olanları hâlâ reddediyordum, bu delice uzaylı saçmalığı geçici bir şeymiş gibi davranıyordum. Nasıl hallolacağını bilmiyordum, belki bir tür galaksiler arası barış antlaşması imzalanır sanıyordum. Belki de dünyadan birkaç toprak örneği almak için uğramışlardır, sonra evlerine dönerler diye umuyordum. Veya buraya tatile gelmiş olabilirlerdi, tıpkı Disney World'e giden Majewski'ler gibi.

"Buradan gitmelisiniz," dedi Catherine. "Önce şehirleri vuracaklar."

"Haklı olabilirsin," diye yanıtladım. "Magic Kingdom'ı[3] hayatta vurmazlar."

"Nerede ölmeyi tercih ederdin?" diye beni tersledi. "Yatağının altında saklanırken mi yoksa Thunder Mountain'a[4] binerken mi?"

Bu güzel bir soruydu.

Babam dünyanın iki farklı kutba ayrıldığını söylemişti: kaçanlar ve sığınanlar. Kaçanlar dağlara veya Thunder Mountain'a gidiyordu. Sığınanlarsa pencerelerini tahtalarla kapayıp, konserve yiyecek ve cephane stoklayıp televizyonlarında 7/24 CNN izliyordu.

İlk on gün boyunca galaktik istilacılarımızdan hiçbir mesaj gelmemişti. Işık gösterileri yoktu. Beyaz Saray'a inmemişlerdi veya pörtlek gözlü, kafası kıça benzeyen, gümüş renkli tulumlar giyen herifler bizden onları liderimize götürmemizi istememişti. Onlara kendi mesajlarımızı

yolladığımızda da cevap veren olmamıştı. Şöyle bir şey demiştik: “Merhaba, Dünya gezegenine hoş geldiniz. Umarım konaklamanızdan memnun kalırsınız. Ne olur bizi öldürmeyin.”

Hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Hükümetin bir şeyler yaptığını sanıyorduk. Hükümetin her şeye karşı bir planı vardı, bu yüzden ailede kimsenin adım anmak istemediği o tuhaf kuzenler gibi, davetsizce ve haber vermeden gelen E.T.’lere karşı bir planlarının olduğunu varsaymıştık

İnsanların bazıları sığınacak bir yer buldu, bazılarıysa kaçtı. Bazıları evlendi. Bazıları boşandı. Bazılarıysa çocuk yaptı. Bir kısmı da intihar etti. Etrafta zombiler gibi dolaşıyorduk, ifadesiz yüzlerimizle tıpkı robot gibiydik, ortada nelerin döndüğünü anlamaktan acizdik.

Şu an inanması güç ama diğer pek çok insan gibi ailem de sanki insanlık tarihinin büyük ve en akılamaz hadisesi burnumuzun dibinde gerçekleşmiyormuş gibi, günlük hayatlarına geri dönmüştü. Annem ve babam işe gidiyordu, Sammy kreşteydi, ben de okula ve futbol antrenmanına gidiyordum. Her şey son derece normal ve tuhaftı. Birinci Günün sonunda iki yaşından büyük olan herkes onların parlayan, büyük, hâki ve gövdesi Manhattan kadar olan ana gemilerini, Dünya’nın dört yüz kilometre üstünde, yörüngede dönerken binlerce kez görmüştü. NASA deposundaki uzay mekiklerinden birini onlarla bağlantı kurmak için gönderme planını duyurmuştu.

Aman, ne güzel, diye düşündük. *Bu sessizlik, insanı delirtiyor. Milyarlarca ışık yılını sadece bize bakmak için mi katettiler? Bu çok kaba bir hareket*.

Üçüncü Günde Mitchell Phelps adında bir çocukla çıkmaya karar verdim. Şey, teknik olarak tam anlamıyla *dışarı* çıkmıştık Sokağa çıkma yasağı yüzünden evimin arka bahçesinde buluştuk Yanıma gelmeden önce Starbucks’ın arabaya servisine uğramıştı, verandada oturup içeceklerimizi yudumlarken oturma odasında volta atan

babamın ileri geri gidip gelen gölgesini görmemiş gibi yaptık Mitchell, İstila'dan birkaç gün önce mahallemize taşınmıştı. Dünya Edebiyatı dersinde arka sırama oturmuştu, ona fosforlu kalemimi ödünç vermek gibi bir hata yapmıştım. Hemen sonrasında bana çıkma teklif etmişti çünkü eğer bir kız size fosforlu kalemini ödünç veriyorsa mutlaka sizi seksi buluyordur. Onunla neden çıktığımı bilmiyordum. O kadar sevimli değildi, Yeni Gelen Çocuk havası dışında ilginç bir yanı da yoktu. Ayrıca kesinlikle bir Ben Parish olamazdı. Gerçi Ben Parish dışında hiç kimse onun gibi olamazdı. İşte sorun da buradaydı.

Üçüncü günün sonunda ya Ötekiler hakkında konuşuyorduk ya da onlar hakkında konuşmamaya çalışıyorduk. Ben ikinci kategoride yer alıyordum.

Mitchell da birincisinde.

"Ya onlar bizse?" diye sordu Mitchell.

İstila'dan hemen sonra komplo teorisyeni çatlaklar, gizli hükümet projeleri veya özgürlüklerimizi elimizden almak için yalandan üretilen gizli uzaylı krizi planları hakkında atıp tutmaya başlamıştı. Mitchell'ın da benzer konulara değineceğini düşündüm ve iç geçirdim.

"Ne var?" dedi. "Biz derken tam olarak *bizi* kastetmiyorum. Yani, ya onlar bizim gelecekten gelen halimizse?"

"Tabii, aynı Terminator gibi, değil mi?" dedim gözlerimi devirerek. "Makinelerin bizi ele geçirmesini durdurmak için gelmişlerdir. Ya da *onlar* makinedir. Skynet[5] gibi…"

Sanki onunla ciddi konuşuyormuşum gibi, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Bu tam bir büyükbaba paradoksu."

"O da ne? Büyükbaba paradoksu da ne yahu?" Bunu sanki büyükbaba paradoksunu biliyormuşum gibi söylemişti. Çünkü eğer bunu bilmiyorsam salağın önde gideniydim. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyordum.

"Onlar -yani biz- zamanda geriye gidip hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Eğer zamanda geriye gidip daha sen

doğmadan önce büyükbabanı öldürürsen büyükbabanı öldürmek için bir daha zamanda geriye gidemezsin.”

“Neden büyükbabanı öldürmek isteyesin ki?” Kahve bardağının kapağının deliğine giren pipetin o kendine has gıcırtı sesini çıkartmak için, çilekli Frappuccino’mun pipetiyle oynadım.

“Yani öylece ortaya çıkmak tarihin seyrini değiştirir,” dedi. Zaman yolculuğu mevzusunu sanki ben ortaya atmıştım.

“Bunun hakkında konuşmak zorunda mıyız?”

“Konuşacak başka neyimiz var ki?” Kaşlarını alnının ortasına kadar kaldırdı. Mitchell’ın epey gür kaşları vardı. Onun hakkında fark ettiğim ilk şeylerden biriydi bu. Ayrıca tırnaklarım yiyordu. Bu da onunla ilgili fark ettiğim ikinci şeydi. Tırnak bakımı bir kişi hakkında size çok şey söyleyebilirdi.

Cep telefonumu çıkarıp Lizbeth’e mesaj attım:

yardım et

“Korktun mu?” diye sordu Mitchell. İlgimi çekmeye çalışıyordu. Veya biraz güven bulmaya. Pür dikkat bana bakıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Biraz sıkıldım.” Yalan söylüyordum. Tabii ki korkmuştum. Kabalaşmaya başladığımın farkındaydım ancak buna engel olamıyordum. Açıklayamadığım bir sebepten ötürü Mitchell’a kızgındım. Belki de hiç ilgimi çekmeyen bir çocukla çıkmayı kabul ettiğimden aslında kendime kızmıştım. Veya aslında çıkmak istediğim çocuk o olmadığı için sinirlenmiştim. Ona, Ben Parish olmadığı için kızmıştım ancak bu onun suçu değildi. Ama yine de…

neye yardm ediyim?

“Konuştuğumuz şeyler umurumda değil,” dedi Mitchell. Gül fideletme bakıyor, kahvesinin tortusunu karıştırıyordu. Masanın altında dizini o kadar hızlı sallıyordu ki kahve bardağım titriyordu.

mitchell. Mesaja daha fazla bir şey yazmam gerektiğini sanmıyordum.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?”

sna onla çıkma dmiştim

“Tanıdığın biri değil,” diye cevap verdim. **niye yaptm bilmiyorum**

“Başka bir yere de gidebiliriz,” dedi Mitchell. “Sinemaya gitmek ister misin?”

“Sokağa çıkma yasağı var,” diye hatırlattım. Ordu mensupları ve acil dimim araçları dışında saat dokuzdan sonra hiç kimsenin sokağa çıkmasına izin verilmiyordu.

haha ben’i kıskandırmak istiyrdun

“Sen bir şeye mi sinirlendin?”

“Hayır,” dedim. “Sana ne olduğunu söyledim.”

Mitchell hayal kırıklığıyla dudak büzdü. Ne diyeceğini bilemiyordu.

“Sadece onların kim olduğunu anlamaya çalışıyordum,” dedi.

“Sen ve gezegendeki herkes bunun peşinde zaten,” dedim. “Aslında hiç kimse ne olduğunu bilmiyor, onlar da bize söylemiyorlar. Bu yüzden herkes oturmuş, tahmin ve teori yürütüyor. Bunların hepsi anlamsız. Belki de onlar Peynir Gezegeni’nden gelen uzay gezgini fare adamlardır, buraya İtalyan peynirlerimizi tatmak için gelmişlerdir.”

b.p. var olduğumu bile bilmiyo

“Biliyor musun? Seninle muhabbet etmeye çakşırken başkasıyla mesajlaşman biraz kaba kaçıyor.” Mitchell haklıydı. Telefonumu cebime koydum. *Bana ne oluyor böyle*, diye iç geçirdim. Eski Cassie asla böyle yapmazdı. Ötekiler beni başka birine dönüştürmeye başlamıştı ancak hiçbir şeyin değişmediğine dair kendimi kandırıyordum, özellikle de benimle ilgili olan şeylerin.

Beni sıktığını söylediğim konuya derhal dönerek, “Duydun mu?” diye sordu. “Bir iniş alanı inşa ediyorlarmış.”

Bunu duymuştum. Ölüm Vadisi'nde.[6]

"Şahsen, bunun pek akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Mitchell. "*Hoş geldiniz* paspasını koymanın."

"Nedenmiş?"

"Üç gün oldu. Üç gündür iletişim kurma çabalarımızı reddediyorlar. Dost canlısı olsalardı çoktan bir merhaba demezler miydi?"

"Belki de sadece utangaçlardır." Saçlarımı parmağıma doladım ve o hafifçe keyif veren acıyı hissetmek için saçımı çekiştirdim.

"Tıpkı şehre yeni gelen çocuk olmak gibi," dedi yeni çocuk.

Yeni gelen çocuk olmak kolay bir şey olmamalıydı. Kabalaştığım için özür dilemem gerektiğini hissettim. "Az önce sana biraz kötü davrandım," diye itiraf ettim. "Özür dilerim."

Bana şaşkınca baktı. Uzaylıları kastetmişti, kendisini değil. Tam o anda da kendimle ilgili bir şey demiştim, bunun konuyla hiç alakası yoktu.

"Sorun değil," dedi. "Pek sevgilin olmadığını duymuştum."

Of.

"Başka ne duydun?" Bu, cevabını bilmek istemeyeceğiniz türden bir soruydu ancak yine de sorma ihtiyacı hissettim.

Bardak kapağının üzerindeki minik oyuğa dudaklarını götürerek sütlü kahvesinden bir yudum aldı.

"Fazla bir şey değil. Yani soruşturmaya kalkmadım."

"Ama birine beni sormuşsun ve o da sana benim fazla sevgilimin olmadığını söylemiş."

"Sana çıkma teklif etmeyi düşündüğümü söylemiştim, onlar da, *Cassie hoş kızdır*, dediler. Ben de senin nasıl biri olduğunu sordum. Onlar da senin iyi biri olduğunu ama fazla

ümitlenmememi çünkü Ben Parish'ten hoşlandığını söylediler…"

"Sana böyle mi dediler? Bunu sana kim söyledi?"

Mitchell omuzlarını silkti. "Kızın adını hatırlamıyorum."

"Lizbeth Morgan mıydı yoksa?" *Onu öldüreceğim*.

"Adını bilmiyorum ki," dedi.

"Tipi nasıldı?"

"Uzun, kumral saçlı. Gözlüklü. Sanırım adı Carly gibi bir şeydi."

"Ben, Carly diye birini…"

Aman Tanrım. Kim olduğunu bile bilmediğim, Carly adında biri Ben Parish ile benim hakkımdaki her şeyi biliyordu; daha doğrusu Ben Parish'le hiç umudumun olmadığını… Eğer Carly ya da adı her neyse bunu biliyorsa bundan herkesin haberi var demekti.

"Şey, onlar yanılıyor," dedim belli belirsiz bir tonla. "Ben Parish'e karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Benim için önemli değil ki."

"Ama benim için önemli."

"Belki de bunu yürütemeyeceğiz," dedi Mitchell. "Dediğim her şeyden ya sıkılıyorsun ya da sinirleniveriyorsun."

"Ben sinirli değilim," dedim öfkeyle.

"Peki, ben yanılmışım o zaman."

Hayır, yanılmamıştı. Ayrıca onun o an tanıdığı Cassie'nin aslında gerçek ben olmadığını söylememekle yanlış yapan bendim. İstila'dan önceki Cassie karıncayı bile incitmezdi. Gerçeği kabul etmeye hazır değildim: Ötekiler'in gelişiyle sadece dünya değişmemişti. Biz de değişmiştik. Ben de değişmiştim. Ana gemilerinin ortaya çıktığı anda, birkaç boş bira soğutucusunun arkasında, bir marketin arka odasında sonlanan bir yola adım atmıştım. O gece Mitchell, sadece benim evrimimin bir başlangıcı olmuştu.

Mitchell, Ötekiler'in dünyamıza sadece *naber* demek için uğramadıkları konusunda haklıydı. 1. Dalga'nın arifesinde dünyanın önde gelen teorik fizikçisi, dünyanın en zeki adamlarından biri CNN'e çıkmış ve şöyle demişti (televizyon ekranında onun yüzünün altında aynen şöyle yazıyordu: DÜNYADAKİ EN ZEKİ ADAMLARDAN BİRİ): "Sessizliklerinden hiç memnun değilim. Bunun arkasında iyi niyetli bir sebep olduğunu düşünmüyorum. Korkarım *üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filminden bir sahneden çok, Kolomb'un Amerika kıtasına ayak basışına yakın bir şey beklemeliyiz. Sonrasında Amerikan yerlilerinin başına neler geldiğini hepimiz gayet iyi biliyoruz."

Babama dönüp, "Onlara nükleer bomba atmalıyız," dedim. Televizyonun gürültüsünü bastırabilmek için sesimi yükseltmek zorunda kalmıştım. Annemin mutfaktaki televizyonu yüzünden babam salondaki televizyonun sesini her zaman sonuna kadar açardı. Annem yemek pişirirken eğitim kanalı olan TLC'yi izlemeyi severdi. Ben buna Kumandaların Savaşı adını vermiştim.

"Cassie!" Babam öylesine şaşırmıştı ki giydiği beyaz, spor çoraplarının içinde ayak parmaklarını kıvırmıştı. Babam *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar, E. T* ve *Uzay Yolu*'yla büyümüştü. Ötekiler'in bizi birbirimize yaptığımız zulümden kurtaracakları fikrine kapılmıştı. Artık kıtlıklar ve savaşlar yaşanmayacaktı. Hastalıklar ortadan kalkacaktı. Kâinatın sırları açığa çıkacaktı. "Bu olayın evrimimizin yeni adımı olabileceğini anlamıyor musun? İleriye yönelik büyük bir adım atacağız. Büyük bir adım." Avutmak istercesine bana sarıldı. "Buna tanık olabildiğimiz için hepimiz çok şanslıyız."

Ardından gelişigüzel bir biçimde ekledi, sanki tost makinesini nasıl onaracağını anlatıyordu: "Ayrıca nükleer bir silah, uzay boşluğunda pek bir hasar veremez. Şok dalgasını taşıyacak hiçbir şey yok."

"Televizyondaki bu manyak herif her şeyi götünden mi atıyor o zaman?"

“Terbiyeli konuş, Cassie,” diye beni azarladı. “Onun da fikrini belirtme hakkı var ancak sadece o kadar. Sadece bir fikir.”

“Ama ya haklıysa? Ya yörüngemizdeki o şey, uzaylıların Ölüm Yıldızı’ysa?”[7]

“Evrenin yarısını katederek bizi havaya uçurmak için mi geldiler yani?” Bacağıma hafifçe vurdu ve gülümsedi. Annem mutfak televizyonunu açtı. Babam da salondaki televizyonun ses kademesini yirmi yediye yükseltti.

“Tamam da ya onun dediği gibi galaksiler arası istilalar yapan bir tür Moğol ordusuysa?” diye sordum. “Belki bizi fethedip toplama kamplarına tıkmaya, köleleştirmeye gelmişlerdir…”

“Cassie,” dedi babam. “Bir şeyin gerçekleşme *ihtimalinin* olması, onun gerçekten *olacağı* anlamına gelmez. Her neyse, bunların hepsi birer teoriden ibaret. Şu adamınkiler. Benimkiler. Onların neden buraya geldiğini hiç kimse bilmiyor. Bunca yolu bizi kurtarmak için gelmiş olamazlar mı?”

Babam bu sözleri söyledikten dört ay sonra öldü.

Babam, Ötekiler hakkında yanılmıştı. Ben de öyle. Dünyadaki En Zeki Adamlardan Biri de yanılmıştı…

Buraya bizi kurtarmaya gelmemişlerdi. Bizi köle yapmak ya da toplama kamplarına yollamak gibi bir dertleri de yoktu.

Bizi öldürmeye gelmişlerdi.

Hepimizi.

[1] Luger POS; 1900 yılından itibaren Almanya'da üretilen, yarı otomatik tabanca. (ç.n.)

[2] Shel Silverstein tarafından yazılmış ve resmedilmiş çocuk şiiri kitabıdır. 1974 yılında basılmıştır. (ç.n.)

[3] Magic Kingdom Park, Disney'e ait dört büyük eğlence parkından biridir. (ç.n.)

[4] Big Thunder Mountain Railroad, pek çok Disney eğlence parkında bulunan maden demiryolu şeklinde tasarlanmış olan hız trenidir. (ç.n.)

[5] *The Terminator (Yokedici)* serisinde tıpkı insanlar gibi inisiyatif sahibi, mantık yürütebilen yapay zeka sistemleri. Cyborg ve diğer savaş makinelerini üreterek insanlığı yok etmeyi amaçlar. (ç.n.)

[6] Death Valley ya da Ölüm Vadisi, Güney Kaliforniya'da yer alan ve Majove Çölü'nün bir parçası olan çöl vadisi. Kuzey Amerika'daki en alçak (-86 m), en kurak ve en sıcak yerdir. (ç.n.)

[7] *Yıldız Savaşları*'nda lazerle tüm bir gezegeni yok edebilen uzay istasyonu. (ç.n.)

6

Yola gündüz mü yoksa gece mi çıksam diye uzun zamandır kafa patlatıyordum. Ötekiler hakkında endişe ediyorsanız, yola karardıkta çıkmak en iyisi olurdu. Ancak bir hava gözcüsü tarafından tespit edilmeden önce onu fark etmek istiyorsanız, gün ışığında hareket etmek daha akıllıcaydı.

Hava gözcüleri 3. Dalga'nın son kısmında ortaya çıkmışlardı. Şekilleri puroyu andırıyordu, donuk griydiler, gökyüzünde binlerce metre yukarıda hızla ve sessizce hareket ederlerdi. Bazı zamanlarda da havada hiç durmadan hızla süzülerek seyrederlerdi. Bazen tepenizde akbabalar gibi daireler çizerek dönerlerdi. Hızla manevra yapıp aniden durabilirlerdi, 2 Mach[8] hızından 0 kilometreye bir saniyeden kısa sürede geçebilirlerdi. Bu hava gözcülerinin, bizim insansız hava araçlarımızdan olmadığım böyle anlamıştık.

Onların pilotsuz (daha doğrusu Ötekisiz) olduğunu biliyorduk çünkü içlerinden bir tanesi mülteci kampımızın birkaç kilometre ötesine çakılmıştı. Ses duvarını aştığında *Güüümmm!* diye bir ses çıkarmıştı. Hızla irtifa kaybetmeye başlarken kulak tırmalayan bir uğultu çıkarmış, nadasa bırakılmış bir mısır tarlasına çakıldığında da ayağımızın altındaki toprağı sarsmıştı. Bir keşif timi kaza yerini incelemek üzere oraya gitmişti. Şey, aslında onlar tam olarak bir tim sayılmazdı; tim dediğim sadece babam ile kamptan sorumlu olan adam, Hutchfield'dan oluşuyordu. Geri döndüklerinde enkazın boş olduğunu söylemişlerdi. Bundan eminler miydi? Belki de pilot çakılmadan önce adamayı başarmıştı. Babam mekiğin içinin araç gereç dolu olduğunu söylemişti, pilota yer yoktu. "Tabii uzaylıların boyu beş santim değilse." Buna herkes kahkahalarla gülmüştü.

Ötekiler'i, *Aşırıcılar* filmindeki beş santimetrelik cüceler gibi düşünmek bir şekilde içinde bulunduğumuz korkuyu daha az korkunç kılmıştı.

Yola gündüz çıkmaya karar verdim. Hem gökyüzünü hem de yeryüzünü kolaçan edebilecektim. En sonunda kendimi bir yukarı bir aşağı, bir sağa bir sola, ardından tekrar bir yukarı bir aşağı bakınırken buldum. *Rock* müzik konserindeki bir tür *groupie*'yi andırıyordum, etrafa bakınmaktan başım dönmüş, biraz da midem bulanmıştı.

Geceleri hava gözcüleri dışında başka şeyler de beni endişelendiriyordu. Kanada'dan buraya inen yabani köpekler, çakallar, ayılar ve kurtlar vardı, hatta bazen hayvanat bahçesinden kaçan aslanlar veya kaplanlar da oluyordu. Biliyorum, biliyorum söylediklerimin alt metninde *Oz Büyücüsü* esprisi var. Ne yapayım yani?

Pek bir şey fark *etmeyecek* olmasına rağmen onlara karşı gün ışığında daha çok şansım olacağını düşünüyordum. Veya kendi türümden birine karşı, tabii geriye kalan son insan ben değilsem. Yapılacak en doğru şeyin önüne çıkan herkese, o Haçlı Asker'e çektiğim muamelenin aynısını çekmek olduğunu düşünen, hayatta kalan birine rastlarsam ne olacaktı peki?

Bu durum benim yapılacak en doğru şey kavramımı sorgulamama sebep oluyordu. Önüme çıkan herkesi vuracak mıydım? Bunun sonucu ölümcül olabileceği halde ilk hamleyi karşımdakinin yapmasını mı bekleyecektim? İstila'dan önce neden bir tür parola ya da gizli el sıkışma hareketi gibi bir şey bulamadığımızı ilk kez olmasa da merak ediyordum; iyi adamlardan olduğumuzu bildirebilecek bir hareket olabilirdi. Uzaylıların birdenbire çıkageleceklerini tahmin etmemizin yolu yoktu ancak eninde sonunda bir şeyin bizi bulacağından fazlasıyla emindik.

Gerçekleşecek şeyler planladığınız gibi gerçekleşmeyince bunlara karşı hazırlanmak zordur.

Onları önce tespit etmeye karar verdim. Siper alacaktım, kartlarım açık oynamayacaktım. Haçlı Asker vakası bir daha tekrarlanmayacaktı!

Gündüz vakti aydınlık ve rüzgârsızdı ancak hava soğuktu. Gökyüzünde bulut yoktu. Başımı yukarı aşağı hareket ettirip sağa sola bakınarak yürüyordum, sırt çantamı bir omzuma, tüfeğimi de diğerine asmıştım. Güney ve kuzey yollarım birbirinden ayıran bariyerin kenarından ilerliyordum, attığım her adımdan sonra etrafıma bakınıp arkamdaki araziyi gözlerimle tarıyordum. Bir iki saat geçmesine rağmen bir kilometreden fazla yol katedememiştim.

İçimi en çok ürperten şey sessizlikti: Terk edilmiş arabalardan, yamulmuş metal parçalarının keşmekeşinden, ekim güneşinin ışığı altında parıldayan cam kırıklarından, bariyerlerin arasına atılmış çöplerden ve elden çıkarılmış ıvır zıvırdan daha korkunçtu. Pek çoğu diz boyuna gelen çimenlerin arasında kaybolmuştu, toprak örtüsü eğri büğrü ve çıbanlarla kaplı gibi görünüyordu.

Uğultu artık yoktu.

Uğultunun ne olduğunu bilirsiniz.

Ömrünüz boyunca bir mağarada ya da dağ başında yaşamadıysanız Uğultu hep etrafınızdaydı. O hayatın ta kendisiydi. İçinde yüzdüğümüz denizdi. Hayatı kolaylaştırmak ve daha az sıkıcı kılmak için inşa ettiğimiz onca şeyin çıkardığı seslerdi. O bir mekanik şarkı, elektronik senfoniydi. Sahip olduğumuz tüm şeylerin Uğultusu ve biz. Artık yoktuk.

Biz onu fethetmeden önce Dünya’nın sesi böyleydi işte.

Bazı geceler çadırımdayken yıldızların gökyüzünü sıyırıp geçtiklerini duyabildiğimi sanırdım. Etraf o kadar sessizdi işte. Biraz zaman geçtikten sonra bu sessizlik dayanamadığını bir şeye dönüşmüştü. Ciğerlerim patlayana kadar haykırmak istiyordum. Şarkı söylemek, bağırmak, ayaklarımı yere vurup ellerimi çırparak var olduğumu belli edecek bir şeyler yapmak istiyordum. O askerle aramda

geçen konuşma haftalardır sesli olarak söylediğim ilk sözlerdi.

Uğultu, İstila'dan on gün sonra kesildi. Okulda, üçüncü derste hayatım boyunca atacağım son mesajı Lizbeth'e yollamıştım. Tam olarak ona ne yazdığımı hatırlamıyorum.

Saat sabah on birdi. Baharın başlarında, sıcak ve güneşli bir gündü. Defterimi karalayıp düş kurarken Bayan Paulson'ın cebir dersinden başka herhangi bir yerde olmayı diliyordum.

1. Dalga pek fazla tantana yaratmamıştı. Dramatik olaylar gelişmemişti. Korku ve dehşet yoktu.

Işıklar öylece sönüvermişti.

Bayan Paulson'ın tepesindeki lamba sönmüştü.

Telefonumun ekranı kararmıştı.

Sınıfın arkalarından birisi ortalığı ayağa kaldırmıştı. Bu her zaman olurdu. Bunun günün hangi saatinde olduğunun bir önemi yoktu, elektrikler kesilince biri ortaya çıkar, sanki bina çöküyormuş gibi ayaklardı.

Bayan Paulson yerimizden kalkmamamızı söylemişti. Elektrik kesintisi olduğunda insanların yaptığı bir başka şey de buydu. Herkes ayağa fırlardı… Ama niçin? Bu çok tuhaftı. Elektrik kullanmaya o kadar çok alışmıştık ki tamamen kesildiğinde ne yapacağımızı bilemiyorduk. Ayağa fırlıyor, yaygara koparıyor veya ahmaklar gibi saçma sapan konuşmaya başlıyorduk. Panikliyorduk. Sanki birisi oksijenimizi kesiyordu. Gerçi istila bu durumu daha da kötüleştirmişti. On gün boyunca diken üstünde oturup başımıza bir şeyler gelmesini beklerken hiçbir şeyin olmayışı bizi daha ürkek yapmıştı.

Dolayısıyla elektriğimizi kestiklerinde normalden biraz daha fazla korktuk

Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Telefonumun bozulduğunu söylediğimde, sınıftakilerin de cep telefonlarının çalışmadığı ortaya çıkmıştı. Bayan Paulson ders anlatırken sınıfın en arkasında oturup iPod'undan müzik

dinleyen Neal Croskey, kulaklıklarını çıkararak yüksek bir sesle neden müziğinin kesildiğini sormuştu.

Fişin çekilmesiyle beraber yaşanan panikten sonra yaptığınız ilk şey en yakındaki pencereye koşmaktır. Bunun sebebini tam olarak bilemezsiniz. Yaşadığınız şey, “Ne olduğuna bir bakayım,” hissidir. Dünya dışarıdan içeriye doğru işler. Dolayısıyla ışıklar kesilince dışarı bakarsınız.

Böylelikle Bayan Paulson da pencerelerin önüne doluşan öğrenci güruhuna doğru ilerledi: “Sessiz olun! Yerlerinize dönün. Eminim birazdan duyuru yaparlar…”

Hemen bir dakika sonra yaptılar da. Gerçi bu, hoparlörden veya müdür muavini Bay Faulks’tan gelmemişti. Bu onlar tarafından, gökyüzünden gelmişti. Duyuru bir Boeing 727 şekline bürümüş, yaklaşık üç bin metre yüksekten taklalar ata ata yere çakılıvermişti. Uçak bir ağaç sırasının ardında gözden kaybolduktan sonra havaya uçup bana atom bombasının geride bıraktığı mantar şeklindeki bulutu hatırlatan bir alev topuna dönüşmüştü.

Hey, Dünyalılar! Hadi parti başlasın!

Böyle bir şeyi gördükten sonra sıralarımızın altına saklandığımızı düşünebilirsiniz. Ancak öyle olmadı. Pencereye iyice yapışıp bulutsuz gökyüzünde, uçağı düşüren uçan daireyi aramaya başladık. O bir uçan daire olmalıydı, değil mi? Birinci sınıf bir uzaylı istilasının nasıl olduğunu gayet iyi biliyorduk. Uçan daireler atmosfere hızla dalar, F-16’lar onların peşlerine takdir, sığınaklardan ateşlenen füzeler ve izli mermiler vınlayarak etrafta uçuşur. Sıradışı ve hiç kuşkusuz rahatsız edici bir biçimde böyle bir manzara görmek istiyorduk. Bu tip bir görüntü bunu tamamen normal bir uzaylı istilasıymış gibi gösterecekti.

Yarım saat boyunca pencerelerin önünde bekleştik. Kimse pek konuşmadı. Bayan Paulson bize yerlerimize dönmemizi söyledi. Onu duymazdan geldik. 1. Dalga’nın başlamasının üzerinden daha otuz dakika geçmesine rağmen şimdiden toplumsal düzen bozulmaya başlamıştı. Herkes telefonlarına

bakıyordu. Olanlar arasında bir bağlantı kuramamıştık: uçağın düşmesi, ışıkların kesilmesi, telefonlarımızın bozulması, duvardaki saatin akrebinin on birde, yelkovanınınsa on ikide kalakalması…

O sırada kapı hızla açılıverdi ve Bay Faulks bize spor salonuna inmemizi söyledi. Bunun gerçekten akıllıca bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Hepimizi bir araya toplarlarsa uzaylıların pek fazla cephane harcamasına gerek kalmayacaktı.

Böylece spor salonuna doluştuk ve tribün sıralarına oturduk, ortalık neredeyse zifirî karanlıktı. Müdür elindeki megafonla ileri geri volta atıyor ve her seferinde duraksayarak bize sessiz olup ailelerimizin buraya gelmesini beklememizi söylüyordu.

Peki ya okula otomobilleriyle gelen öğrenciler? Onlar gidemezler miydi?

“Arabalarınız çalışmaz.”

Bu da ne demek? Arabalarınız çalışmaz demekle neyi kastediyor?

Aradan bir saat geçti. Sonra bir saat daha. Lizbeth’in yanında oturuyordum. Pek fazla konuşmadık, konuştuğumuz zamanlarda da sadece birbirimize fısıldadık. Müdürden korkmuyorduk; etrafı dinliyorduk. Neyi dinlediğimizden tam olarak emin değildim ancak ortalık bulutların açılıp gökgürültüsünün patlak verişinden önceki sessizliği andırıyordu.

“Bu sefer oluyor galiba,” diye fısıldadı Lizbeth. Gergin bir biçimde burnunu ovaladı. Parlatıcı sürdüğü tırnaklarını, boyalı sarı saçlarına daldırdı. Ayaklarım yere vurdu. Parmağının ucuyla göz kapağım ovaladı: Kısa süre önce lens takmaya başlamıştı, bu yüzden sürekli rahatsız oluyordu.

“Kesinlikle bir şeyler oluyor,” diye ona fısıldayarak cevap verdim.

“Yani *vakti* geldi demek istiyorum. Sonumuz geldi.”

Lizbeth telefonunun pilini sürekli çıkarıp tekrar takıyordu. Sanırım bu hiçbir şey yapmadan öylece oturmaktan daha iyiydi.

Lizbeth ağlamaya başladı. Cep telefonunu ondan alıp elini tuttum. Etrafıma bakındım. Ağlayan sadece o değildi. Çocukların bir kısmı dua ediyordu. Geriye kalanlarsa hem ağlayıp hem dua ediyorlardı. Öğretmenler spor salonunun kapısının eşiğinde durmuş, uzaydan gelen yaratıkların içeri dalmaları ihtimaline karşı etten duvar örmüşlerdi.

“Yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki,” dedi Lizbeth. “Daha önce hiç…”Hıçkırığını durdurdu. “Bilirsin işte.”

“İçimden bir his şu anda pek çok kişinin ‘bilirsin işte’ dediğin şeyi yaptıklarım söylüyor,” dedim. “Muhtemelen oturduğumuz tribünlerin altında bile yapıyorlardır.”

“Öyle mi?” Lizbeth avcuyla yanaklarını sildi. “Peki ya sen?”

“Şey, ‘bilirsin işte’ mi?” Seks hakkında konuşurken hiç problem yaşamazdım. Asıl problemim seksin benimle ilişkilendirilmesiydi.

“Ah, senin ‘bilirsin işte’ yapmadığını biliyorum. Tanrım! Bunun hakkında konuşamam ben.”

“Bense konuştuğumuzu sanıyordum.”

“Kendi hayatlarımızı kastediyorum, Cassie! Tanrım, şu anda dünyanın sonu gelmiş olabilir ve senin tek konuşmak istediğin şey seks!”

Lizbeth, cep telefonunu elimden kaptı ve pilinin kapağıyla oynamaya başladı.

“Bu yüzden bunu ona şu an söylemelisin,” dedi *sweatshirt ünün* kapüşon ipleriyle oynayarak.

“Kime, neyi söyleyecekmişim?” Onun ne demek istediğini tam olarak biliyordum; sadece zaman kazanmaya çalışıyordum.

“Ben! Ona nasıl hissettiğini söylemelisin. Üçüncü sınıftan beri onu istediğini söylemelisin.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”Yüzümün kızarmaya başladığını hissettim.

“Sonra da onunla seks yapmalısın.”

“Lizbeth, kapa çeneni.”

“Doğrusu bu.”

“Ben üçüncü sınıftan beri Ben Parish’le seks yapmak falan istemiyorum,” diye ona fısıldadım. Üçüncü sınıf mı? Beni dinleyip dinlemediğini anlamak için Lizbeth’e baktım. Anlaşılan kulağı bende değildi.

“Senin yerinde olsam, onun yanına gidip konuşurdum: ‘Galiba sonumuz geldi. Eğer seninle seks yapmadan okulun spor salonunda ölürsem gözüm açık gider.’ Peki, sonrasında ne yapardım biliyor musun?”

“Ne?” Ben’in yüzünde oluşacak ifadeyi aklımda canlandırırken kahkaha atmamak için kendimi tutuyordum.

“Onu dışarıya, çiçekli bahçeye götürüp onunla bir güzel sevişirdim.”

“Çiçekli bahçede mi?”

“Veya soyunma odasında.” Lizbeth, çılgınca el hareketleri yaparak okulun tamamını işaret etti… belki de tüm dünyayı kastediyordu. “Nerede olacağı fark etmez.”

“Soyunma odası pis kokuyor.” İki sıra aşağımızda oturan Ben Parish’in tatlı silüetine baktım. “Bu tür şeyler sadece filmlerde olur,” dedim.

“Tabii, bu tamamen gerçekdışı. Öyle şeyler şu an olmuyor ya…”

Lizbeth haklıydı. Bu tamamen gerçekdışıydı. Uzaylıların Dünyayı, Parish’in de beni istila etmesi senaryoları tamamen gerçekdışıydı.

“En azından ona nasıl hissettiğini söyleyebilirsin,” dedi Lizbeth, aklımı okuyarak.

Söyleyebilirdim belki. Ama bunu yapar mıydım?

Asla yapamadım. Bu, Ben Parish’i son görüşüm olmuştu; tıklım tıklım spor salonunda (Kartalların Yuvası!) karanlıkta

iki sıra aşağımda oturuyordu ve onu sadece arkadan görebilmiştim. Muhtemelen diğer herkes gibi Parish de 3. Dalga'da ölmüştü ve ona karşı neler hissettiğimi asla söyleyememiştim. Keşke söyleseydim. Benim kim olduğumu biliyordu; birkaç derste arka sırama oturmuştu.

Belki o hatırlamıyordu ancak ortaokuldayken aynı otobüse binerdik. Ayrıca bir keresinde de Parish'i bir önceki gün doğan kız kardeşi hakkında konuşurken duymuştum, arkamı dönüp ona, "Benim erkek kardeşim de geçen hafta doğdu!" demiştim. O da "Gerçekten mi?" diye karşılık vermişti. Bunu dalga geçerek söylememişti, hoş bir rastlantı olduğunu düşünmüş gibi davranmıştı. Bunun üzerine bir ay boyunca Parish'le aramızda bebeklerden kaynaklanan özel bir bağ olduğunu düşünerek etrafta dolaşmıştım. Sonra liseye geçtiğimizde Ben Parish okulun Amerikan futbolu takımının yıldız pas yakalayıcısı olmuştu, ben de tribünlerden onun yaptığı sayıları izleyen herhangi bir kız olmuştum. Onu sınıfta ya da koridorda görürdüm ve bazen ona koşup, "Merhaba, ben Cassie, seninle aynı otobüste giden kız. Bebekleri hatırladın mı?" dememek için kendimi zor tutardım.

İşin komik tarafı, Parish'in bunu muhtemelen hatırlayacak olmasıydı. Ben Parish'e okulun en yakışıklı çocuğu olmak yetmezdi. Kusursuzluğuyla bana acı çektirmesi yetmezmiş gibi okulun en akıllı öğrencilerinden biri olma hususunda ısrarcıydı. Minik hayvanlara ve çocuklara karşı sevecen olduğunu da söylemiş miydim? Parish'in kardeşi, her maçta ve eyalet kupalarına gittiğimizde saha kenarında dururdu. Ben, saha kenarına koşup onu omuzlarına alırdı, kardeşini merasim yapar gibi gezdirir, bir balo kraliçesi misali etraftakilere el sallatırdı.

Ah, bir şey daha vardı: can yakan gülümsemesi. Başlattırmayın beni şimdi.

Tıklım tıklım dolu, karanlık spor salonunda bir saat daha geçtikten sonra babamın kapı eşiğinde belirdiğini gördüm.

Uzaylı saldırılarından sonra beni eve götürmek için her gün okula geldiğinde yaptığı gibi, bana hafifçe el salladı. Lizbeth'e sarıldım ve telefonlar çalışmaya başlar başlamaz onu arayacağımı söyledim. Hâlâ İstila'dan önceki aklımla düşünüyordum. Bilirsiniz işte, elektrikler kesilse bile mutlaka geri gelir. O yüzden Lizbeth'e sadece sarıldım, onu sevdiğimi söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum.

Babamla dışarı çıktığımızda, "Araba nerede?" diye sordum.

Babam arabanın çalışmadığını söyledi. Hiçbir araç çalışmıyordu. Sokaklar bozuk otomobil ve otobüslerle, motosiklet ve kamyonlarla doluydu. Her köşe başında kaza yapmış araçlar vardı, arabalar sokak lambalarının direklerine vurmuş, binalardan dışarı çıkmıştı. Elektromanyetik dalga isabet ettiğinde pek çok kişi mahsur kalmıştı; kapıların otomatik kilitleri çalışmıyordu, insanlar arabalarının camlarını kırıp dışarı çıkmaya çabalıyor ya da oturup birilerinin onları kurtarmaya gelmesini bekliyorlardı. Hâlâ hareket edebilen yaralı insanlar, yol kenarlarına ve kaldırımlara doğru sürünerek sağlık görevlilerini bekliyorlardı. Ancak oraya gelen olmamıştı; ne ambulanslar, ne itfaiye araçları ne de polis arabaları çalışır durumdaydı. Pille, elektrikle veya motorla çalışan her şey saat tam on birde bozulmuştu.

Babam yürürken konuşuyordu, bileğimi sıkıca tutuyordu. Sanki gökyüzünden bir şeyin inip beni kaçıracağından korkuyordu.

"Hiçbir şey çalışmıyor. Elektrik yok, telefonlar bozuk, sular akmıyor…"

"Bir uçağın düştüğünü gördük."

Babam başını salladı. "O şey bizi vurduğu sırada gökyüzünde olan her şeyin düştüğüne eminim. Savaş uçakları, helikopterler, askerî nakliye araçları…"

"Bizi ne vurdu?"

“Elektromanyetik dalga,” dedi babam. “Yeterince büyük bir dalga yaratabilirsen şebekeleri imha edebilirsin. Elektrik. İletişim. Ulaşım. Uçurulabilen veya sürülebilen her şey bozulur.”

Okulumla evimiz arasında yaklaşık iki kilometrelik mesafe vardı. Bu şimdiye kadar yürüyerek katettiğim en uzun mesafe olmuştu. Sanki her şeyin üzerine bir perde inmişti, bu perde sanki gizlediği şeylere tıpatıp benzeyecek şekilde boyanmıştı. Gerçi, bu perdenin ardında yatan ve bir şeylerin son derece ters gittiğini size anlatan ufak tefek işaretler de vardı. Tıpkı ellerinde çalışmayan cep telefonlarıyla verandalarında durup gökyüzüne bakan veya arabalarının kaputlarını açıp kablolarını kurcalayan insanlar gibi. Arabanız bozulduğunda böyle yaparsınız işte, kabloları kurcalarsınız.

“Ama sorun yok,” dedi babam bileğimi sıkarak. “Bunlar geçecek. Büyük ihtimalle yedek sistemlerimiz bozulmamıştır ve eminim hükümetin bir acil durum planı, korumalı üsleri veya bunun gibi bir şeyleri vardır.”

“Peki, elektriklerimizin fişini çekmek, bizim evrimimizdeki bir sonraki aşamaya yardımcı olma planlarının neresinde geçiyor, baba?”

Ağzımdan çıkar çıkmaz bu sözlerime pişman olmuştum. Ancak çok korkuyordum. Babam söylediklerime alınmamıştı. Bana bakıp telkin edercesine gülümseyerek, “Her şey yoluna girecek,” dedi. Çünkü bunlar hem onun söylemek istediği hem de benim duymak istediğim sözlerdi. Perde kapanırken işte böyle yaparsınız; dinleyicilerinize duymak istedikleri şeyleri söylersiniz.

[8] Ses hızı birimi. (ç.n.)

7

Verdiğim sözü tutmak için yola çıktığım görevde, öğle vakti durup su ve Slim Jim molası verdim. Ne zaman bir Slim Jim, sardalya veya paketlenmiş herhangi bir şey yesem, *eh, dünyadan bundan bir tane daha eksildi*, diye düşünüyordum. Aldığım her ısırıkta dünyada var olduğumuza dair bir kanıtı daha ortadan kaldırıyordum.

Bir gün cesaretimi toplayıp bir tavuk yakalamaya ve onun o leziz boynunu koparmaya karar verdim. Bir tane çizburger yiyebilmek için adam öldürebilirdim. Eğer çizburger yiyen birilerine rastlarsam onları mutlaka öldürürdüm.

Etrafta bolca inek vardı. Onlardan birini vurup ava bıçağımla etlerini ayıklayabilirdim. Bir inek öldürmekte sorun yaşamayacağıma emindim, işin zor kısmı pişirmek olacaktı. Gün ışığında bile ateş yakmaya kalkmak uzaylıları mangal partime davet etmenin en kestirme yolu olurdu.

Birkaç metre ötemdeki çimenlerin üzerinden bir gölge geçti. Başımı geri attım ve atıştırmalığımın tadını çıkarırken arkamı yasladığım Honda Civic'in kaputuna sertçe kafamı çarptım. O bir hava gözcüsü değildi. Gölgenin sahibi bir kuştu, inanmazsınız ama o bir martıydı. Genişçe açtığı kanatlarım hafifçe çırparak havada süzülüyordu. Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. Kuşlardan nefret ediyordum. İstila'dan veya 1. Dalga'dan önce onlardan nefret etmezdim. Beni pek fazla etkileyemeyen 2. Dalga'dan sonra da.

Ancak 3. Dalga vurduğunda onlardan nefret etmeye başlamıştım. Bu onların kabahati değildi, bunu biliyordum. Bu tıpkı idam mangası önünde duran bir adamın

kurşunlardan nefret etmesine benziyordu fakat kendime engel olamıyordum.

Kuşları sevmiyordum.

8

Yolda geçirdiğim üçüncü günden sonra, otomobillerin yük hayvanı olduğuna kanaat getirdim. Gruplar halinde gezerlerdi. Kümeler halinde ölürlerdi. Kümeler halinde darmadağın olurlar, kümeler halinde sıralanırlardı. Uzaktan bakınca bir dizi mücevher gibi parıldarlardı. Aniden bu kümeler sona ermişti. Yol kilometreler boyunca boştu. Ortalıkta sadece ben ve yarı yarıya yapraklarım dökmüş ağaçlardan oluşan bir darboğazı yarıp geçen, asfalttan bir nehir vardı. Yapraklar hışırdıyor ve çaresizce ağaçların kapkara dallarına tutunmaya çabalıyorlardı. Çıplak gökyüzünün altındaki yolda, uzun çimenli bozkırda tek başıma kalmıştım.

Arazinin boş olması her şeyden kötüydü. Araçlar bana koruma ve barınak sağlıyordu. Hasarsız otomobillerde (kapılan kilitli olanına daha rastlamamıştım) uyuyordum. Tabii buna uyku derseniz. Hava ağır ve boğucuydu; camları indiremiyordum, kapıları açık bırakmaksa söz konusu bile olamazdı. Açlık içimi, geceleyin aklımdan geçenlerse beynimi kemiriyordu. *Yalnızsın, yalnızsın, yalnız…*

En kötüsü de geceleyin aklımdan geçenlerdi:

Ben bir hava gözcüsü tasarımcısı değildim ancak eğer bir tane yapmam gerekseydi mutlaka gözcünün sensörünü, bir araba tavanı altındaki vücut sıcaklığını tespit edebilecek kadar hassas yapardım. Böylelikle hiçbir şeyi gözden kaçırmazdı. Uykuya daldığım anda, arabanın dört kapısının da bir anda açıldığını ve onlarca elin bana uzandığını hayal ettim. O eller, kollara ya da her neyseler onlara bağlılardı. Sonrasında uyanıp elimi M16’ma atarak arka koltuktan başımı kaldırıyordum, 360 derece etrafımda dönüyordum.

Kendimi kapana kısılmış hissediyor ve buğulanan camların ardında kör oluyordum.

Şafak söküyordu. Sabah pusunun kalkmasını bekledim, ardından da dişlerimi fırçaladım, silahlarımı iki kez kontrol ettim, erzakımın envanterini çıkardım ve tekrar yola koyuldum. Yukarı, aşağı ve etrafa bakıyordum. Yol tabelalarında duraksamıyordum. Suyum şimdilik yeterliydi. Zorunda kalmadıkça asla bir kasabanın yakınına gitmeyecektim.

Bunun için pek çok sebebim vardı.

Bir kasabaya yaklaştığınızı nasıl anlarsınız biliyor musunuz? Kokusundan. Bir kasabanın kokusunu kilometrelerce öteden alabilirsiniz.

Duman gibi, lağım gibi kokar. Ve ölüm gibi…

Şehirde dolaşırken bir cesede denk gelmeden iki adım bile atamazsınız. İşin komik tarafı; insanlar da kümeler halinde ölür.

Tabelasını fark etmeden kilometreler önce Cincinnati'nin kokusunu almaya başlamıştım. Bulutsuz gökyüzüne doğru kalın bir duman bulutu yükseliyordu.

Cincinnati yanıyordu.

Buna hiç şaşırmamıştım. 3. Dalga'dan sonra bir şehirde cesetlerden sonra en sık rastlanan şey yangınlardı. Düşen tek bir yıldırım en az on sokağı ortadan kaldırabilirdi çünkü yangınları söndürecek hiç kimse kalmamıştı.

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Cincinnati'nin pis kokusu midemi bulandırıyordu. Ağzımı ve burnumu bir bez parçasıyla bağlayacak kadar duraksadıktan sonra adımlarımı hızlandırdım. Koşar adımlarla yürürken tüfeğimi omzumdan indirip kucağıma aldım. Cincinnati hakkında içimde kötü bir his vardı. Zihnimdeki o yaşlı ses uyanmıştı.

Acele et, Cassie. Çabuk ol.

Ve sonra 17. İle 18. Karayolları çıkışları arasında cesetleri buldum.

9

Cesetler üç taneydi, şehir halkı gibi kümeler halinde yere yığılmamışlardı. Otoban boyunca uzanan bariyerde yan yana dizilmişlerdi. İlk ceset yaşlıca bir adama aitti, sanırım babam yaşlarındaydı. Üzerinde kot pantolonu ve Bengals takımının forması vardı. Kollarını iki yanına uzatmış, yüzükoyun yatıyordu. Başının arkasından vurulmuştu.

Birkaç metre ötede yatan diğer ceset, genç bir kadına aitti. Benden yaşça biraz daha büyüktü, bir erkek pijaması altı ve Victorias Secret tişörtü giymişti. Kısacık kestirdiği saçlarının birkaç perçemi mordu. Sol işaretparmağına kafataslı bir yüzük takmıştı. Siyah ojeli tırnakları fena biçimde kırılmıştı. Başının arkasında da bir kurşun deliği vardı.

Birkaç adım ötesinde de üçüncü ceset yatıyordu. On bir ila on iki yaşları arasındaki bir çocuktu. Yepyeni bir çift beyaz basketbol ayakkabısı ve siyah *sweatshirt* giyiyordu. Yüzü tanınmaz hale gelmişti.

Çocuğu bırakıp kadının yanına gittim. Cesedinin arkasındaki uzun çimenlere diz çöktüm. Solmuş boynuna dokundum. Teni hâlâ ılıktı.

Ah, hayır. Hayır, hayır...

İlk cesede doğru geri koştum. Diz çöktüm. Ardına kadar açtığı elinin avuç içine dokundum. Kulaklarının arasındaki kanlı deliğe baktım. Parıldıyordu. Hâlâ ıslaktı.

Donakaldım. Arkamda da önümde de otoban vardı. Sağımda ağaçlar, solumda da daha fazla ağaç vardı. Sığınabileceğim en yakın yer olan güney yolundaki araba

kümesi, en az yüz metre ötedeydi. İçimden bir ses yukarı bakmamı söyledi. Dosdoğru yukarı bakmamı.

Soluk gri bir leke, sonbahar parıltısındaki mavi gökyüzünün ardında duruyordu.

Hareketsizdi.

Selam, Cassie. Benim adım Bay Hava Gözcüsü. Tanıştığımıza memnun oldum!

Ayağa fırladım; eğer bir salise daha orada donakalsaydım Bay Bengals'ınkilerle benim kafamdaki kurşun delikleri pişti olacaktı. Bacağıma bir şey çarptı, dizimin hemen üzerine sanki alevli bir yumruk yemiştim. Dengemi kaybedip kıç üstü yere yığıldım.

Ateş edildiğini duymamıştım. Çimenlerin üzerinden serin bir rüzgâr esmişti, yüzüme bağladığım bez parçasının ardında sıcak nefesimi ve kulaklarıma hücum eden kanı hissetmiştim... Tüm bunlar kurşunun bana isabet etmesinden önceydi.

Susturucu.

Akla mantıklı geliyordu. Tabii ki susturucu kullanacaklardı. Artık onlara mükemmel bir isim bulmuştum; Susturucu'lar. Bu, işin tanımına uyan bir isimdi.

Ölümle burun buruna geldiğinizde bir şey sizi ele geçirir. Beyninizin ön lobu her şeyi bırakır, vücudunuzun en önemli kısmını kontrol etmekten vazgeçer. Kalbinizin atmasını, nefes almanızı, göz kırpmanızı sağlayan kısmı işi bırakır. Bu doğanın ilk geliştirdiği ve sizin hayatta kalmanızı sağlayan parçanızdır. Beyninizdeki bu kısım, zaman algınızı sakız gibi uzatır; bir saniyeyi, yaz vakti öğle güneşinde geçen bir saat gibi hissettirir.

Tüfeğimi almak için öne uzandım -yere devrildiğimde M16'mı düşürmüştüm- önümdeki topraktan bir kurşun daha sekti, başımdan aşağı parçalanmış çimenle toprak ve çakıl parçaları yağmıştı.

Pekâlâ, M16'yı unutun.

Belimden Luger'ımı çıkardım ve en yakın arabaya doğru topallayarak koşmaya, daha doğrusu koşmaya çabalamaya başladım. Fazla acı hissetmiyordum, gerçi tahminlerime göre ileride onunla fazlasıyla içli dışlı olacaktım. Buick'in eski bir modeli olan otomobile ulaştığım sırada kot pantolonumun kanla sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordum.

Arabanın altına daldığım sırada Buick'in arka camı paramparça olmuştu. Aracın tamamen altına girene kadar bocaladım. Cüsse olarak kesinlikle iri bir kız olmamama rağmen araba yere yakındı ve sağa sola dönebilme imkânım yoktu. Susturucu sol tarafımda belirirse hiçbir şekilde öbür yana dönemeyecektim.

Köşeye sıkışmıştım.

Aferin, Cassie, hakikaten çok zekisin. Geçen yarıyılda hep A mı almıştın? Onur öğrencisiydin sen, değil mi? Taabi canıiım.

Küçük ormanından çıkmamalıydın, kitapların ve minik, şirin katımlıklarınla küçük çadırında kalmalıydın. En azından senin için geldiklerinde kaçacak yerin olurdu.

Dakikalar geçiyordu. Sırtüstü yatarken soğuk betonun üzerine kanım dökülüyordu. Başımı sağa sola çevirip boynumu birkaç santimetre kaldırarak ayaklarımın hizasından arabanın arkasına bakmaya çalışıyordum. Hangi cehenneme kaybolmuştu bu? Niye bu kadar vakit kaybediyordu? Tam o anda kafama dank etti:

Yüksek kalibreli bir keskin nişancı tüfeği kullanıyor olmalıydı. Herhalde öyleydi. Dolayısıyla beni vurduğunda en az yarım kilometre ötede olmalıydı.

Bu aynı zamanda ilk düşündüğümden daha fazla vaktimin olduğu anlamına geliyordu. Zırlamaktan ve çaresiz, ipe sapa gelmez bir dua okumaktan daha iyi bir şeyler düşünebilecek kadar vaktim vardı.

Onun gitmesini sağla. Elini çabuk tutmasını sağla. Yaşamama izin ver. İşimi hemen bitirsin…

Elimde olmadan titriyordum. Ter döküyordum, donarcasına üşüyordum.

Şoka giriyorsun. Düşün, Cassie.

Düşün.

Biz bunun için yaratılmıştık. Bizi bu noktaya getiren, düşünmekti. Altına saklandığım arabanın var olmasının yegâne sebebi buydu. Biz insandık.

Ve insanlar düşünürdü. Plan yaparlardı. Hayal kurarlar ve ardından da o hayali gerçeğe çevirirlerdi.

Bunu gerçeğe çevir, Cassie.

Arabanın altına eğilmezse beni yakalamasının imkânı yoktu. Ve eğer eğilirse… başını aşağı indirip bana bakarsa… etini uzatıp bileğimi yakalar ve beni dışarı çekerse…

Hayır. O bunun için fazla akıllıydı. Silahlı olduğumu tahmin etmiş olmalıydı. Bunu riske atmayacaktı. Susturucu'ların öleceklerini veya yaşayacaklarını dikkate aldıklarım sanmıyordum… ama ya dikkate alıyordularsa? Susturucu'lar korkunun ne olduğunu biliyorlar mıydı? Hayatı sevmiyorlardı, bunu kanıtlayacak yeterince şey görmüştüm. Ancak kendi hayatlarım, başkasının canım almaktan daha çok seviyor olabilirler miydi?

Zaman uzamaya başlamıştı. Bir dakika bir mevsimden daha uzun sürüyordu. Neden bu kadar oyalanıyordu?

Ya o, ya bu gezegeni bu artık. Ya benim işimi bitirmek için gelecekti ya da gelmeyecekti. Ama işimi bitirmesi gerekiyordu, değil mi? Buraya gelmesinin sebebi bu değil miydi? Bu işin ta en başından beri sebebi bu değil miydi?

Ya o, ya bu: Ya kaçacaktım -daha doğrusu topallayıp sürünecektim- ya da bu arabanın altında kan kaybından ölmeyi bekleyecektim. Kaçma riskine girersem iş onun için çantada keklikti, iki adımdan fazla gidemezdim. Kalırsam da sonuç aynı olacaktı; sadece daha acılı, daha korkunç ve çok, çok yavaş bir şekilde ölecektim.

Kara kara yıldızlar gözlerimin önünde parıldayıp dans ediyorlardı. Ciğerlerime yeterince hava dolduramıyordum.

Sol elimle uzanıp yüzümdeki bez parçasını çıkardım.

Bez parçası.

Cassie, sen tam bir salaksın.

Silahı yanıma koydum. Silahımdan vazgeçmek işin en zor kısmıydı.

Bacağımı kaldırdım ve bezi altına koydum. Ne yaptığımı görebilmek için başımı kaldıramıyordum. Bezin iki ucunu elimden geldiğince sıkıca çekip birbirine bağlayarak el yordamıyla onu düğümlerken Buick'in yağlı alt akşamında parıldayan siyah renkli yıldızlara bakıyordum. Elimi aşağı uzatıp yaramı parmak uçlarımla inceledim. Hâlâ kanıyordu ancak turnikeyi uygulamadan önceki oluk oluk kanayan haline kıyasla hafif bir sızıntı gibiydi.

Silahımı yerden aldım. Daha iyiydim. Görüşüm biraz da olsa iyileşmişti ve artık o kadar üşümüyordum. Birkaç santim yana kaydım, kendi kanımın üzerinde yatmak hoşuma gitmemişti.

Neredeydi o? Bu işi bitirmek için fazlasıyla vakti olmuştu…

Tabii eğer onun işi bitmediyse…

Bu benim umudumu yitirmeme sebep olmuştu. Birkaç saniyeliğine neredeyse nefes almayı bile unutmuştum.

O gelmeyecek. Çünkü gelmeye ihtiyacı yok. Senin dışarı çıkmaya cesaret edemeyeceğini gayet iyi biliyor. Ayrıca dışarı çıkıp kaçmaya başlamazsan işin biter. O, senin açlıktan, kan kaybından ya da susuzluktan ölüp gideceğini biliyor.

Senin bildiğini o da biliyor: Kaçarsan ölürsün. Kalırsan yine ölürsün.

Artık onun için başka birisinin peşine düşme vakti geldi.

Tabii geriye başka birisi kaldıysa.

Geriye kalan son kişi ben değilsem.

Haydi ama Cassie! Beş ay içinde, yedi milyar insandan geriye sadece bir kişi mi kaldı yani? Son kişi sen değilsin ve

eğer Dünyada kalan son kişiysen, özellikle *de sensen, bunun böyle bitmesine izin veremezsin. Kahrolası bir Buick'in altında mahsur kalıp damarların kuruyana kadar kan kaybederek mi öleceksin? İnsanlık Dünya'ya böyle mi veda edecek?*

Hayatta olmaz.

10

1. Dalga yarım milyon insanın canını almıştı.

2. Dalga ise o rakamları mumla aramamıza sebep olmuştu.

Eğer bilmiyorsanız söyleyeyim, oldukça huzursuz bir gezegende yaşıyorduk. Kıtalarımız, tektonik levhalar adı verilen kayaç tabakalarının üzerine kurulmuş bir haldeydi. Bu tabakalar da erimiş haldeki lav denizinin üzerinde yüzüyordu. Sıklıkla sürtünüp birbirlerini iterek olağanüstü derecede bir basınç üretiyorlardı. Zaman geçtikçe bu basınç yükseliyor ve en sonunda levhalar kayarak devasa miktarlarda enerji açığa çıkararak deprem yaratıyorlardı. Eğer bu depremler, her kıtayı saran fay hatlarından birinin etrafında gerçekleşirse tsunami adı verilen dev dalgaları yaratan bir şok dalgası oluşuyordu.

Dünya nüfusunun yüzde kırkından fazlası yaklaşık yüz kilometrelik bir sahil hattının çevresinde yaşamaktaydı. Bu mesafe üç milyar insana tekabül ediyordu.

Ötekiler'in tek yapması gereken yağmur yağmasını sağlamaktı.

Empire State Binası'nın iki katı uzunluğunda ve üç katı ağırlığında metal bir sırık bulun. Onu bahsettiğim fay hatlarından birinin üzerine gelecek biçimde hizalayın. Ve onu atmosferden aşağı bırakın. Herhangi bir itici güce veya yönlendirme sistemine ihtiyacınız yok; bırakın düşsün. Yerçekimi sağ olsun, sırık yeryüzüne inerken saniyede yaklaşık yirmi kilometrelik bir hızla düşüşe geçecektir, bu ateşlenen bir merminin hızından yirmi kat daha fazladır.

Sırık, Hiroşima’ya atılan bombanın bir milyar katı kadar bir şiddetle yeryüzüne çarpacaktır.

Hoşça kal, New York. Güle güle, Sydney. Görüşürüz, Kaliforniya, Washington, Oregon, Alaska, Britanya Kolombiyası. Elveda, Doğu Sahili.

Japonya, Hong Kong, Londra, Roma, Rio.

Sizi tanımak güzeldi. Umarım konaklamanızdan memnun kalmışsınızdır!

1. Dalga saniyeler içinde sona ermişti.

2. Dalga biraz daha uzun sürmüştü. Bir gün kadar.

3. Dalga mı? Diğerlerinden daha da uzun sürmüştü; tam on iki hafta. On iki hafta boyunca öldürecekti ve bu ölecek insanların sayısı... Şey, babama göre ilk iki dalgada hayatta kalacak kadar şanssız olan nüfusumuzun yüzde doksan yedisi.

Dört milyarın yüzde doksan yedisi mi? Matematik hesabını size bırakıyorum.

İşte tam o sırada Uzaylı imparatorluğu uçan daireleriyle tepemize inip etrafı patlatmaya başladılar, değil mi? Dünya halkları tek bir sancak altında toplanıp Davut, Golyat’a karşı oyunu oynamaya karar verdi. Bizim tanklarımıza karşı sizin ışın silahlarınız. Gelin bakalım!

Aslında o kadar şanslı değildik.

Onlar da o kadar ahmak değildi.

Üç haftada dört milyar insanı nasıl öldürürsünüz?

Kuşlarla.

Dünyada kaç tane kuş vardır, sizce? Tahmin etmek ister misiniz? Bir milyon mu? Bir milyar mı? Üç yüz milyardan fazlaya ne dersiniz? İlk iki dalgadan sonra hayatta kalan, her erkek, kadın ve çocuk başına yaklaşık yetmiş beş adet kuş düşüyordu.

Her kıtada binlerce kuş türü yaşıyordu. Kuşlar ülke sınırı falan dinlemiyordu. Ayrıca çok fazla pisliyorlardı. Günde beş

ila altı kez. Bu da, gün başına bir trilyondan fazla, yağmur gibi yağan minik füze anlamına geliyordu.

Yüzde doksan yedi öldürme oranına sahip bir virüsü dağıtmak için daha etkili bir sistem icat edemezsiniz. Babam, onların Ebola Zaire virüsüne benzer bir mikrop yaratıp genetik yapışım değiştirmiş olabileceklerini düşünüyordu. Ebola havadan yayılamıyordu. Ancak onun protein yapısındaki tek bir değişiklikle tıpkı grip gibi havadan yayılan bir hale çevirebiliyordunuz. Virüs akciğerlerinize yerleşiyordu. Kötü bir şekilde öksürmeye başlıyordunuz. Ateşiniz çıkıyordu. Başınız ağrımaya başlıyordu, hem de çok fena. İçi virüs dolu ufak kan damlaları tükürmeye başlıyordunuz. Mikrop karaciğerinize, böbreklerinize ve beyninize sıçrıyordu. İçinizde çoğalarak sayıları milyarlara ulaşıyordu. Yürüyen bir virüs bombasına dönüşüyordunuz. Patladığınızda da virüsü etrafınızdaki herkese bulaştırıyordunuz. Uzmanlar buna *dış kanama* adını vermişti. Batan bir gemiyi terk eden fareler misali, virüs bulduğu her açıldıktan dışarı çıkıyordu. Ağzınızdan, burnunuzdan, kulaklarınızdan, kıçınızdan ve hatta gözlerinizden… Resmen kan ağlıyordunuz.

Hastalık için farklı farklı isimler türetmiştik. Kızıl Ölüm veya Kan Salgım. Kıran. Kızıl Tsunami. Dördüncü Atlı. Adına ne derseniz deyin, üç ay sonra her yüz kişiden doksan yedisi ölmüştü.

Bu sayı çok fazla kanlı gözyaşı ediyordu.

Zaman tersine akmaya başlamıştı. 1. Dalga bizi on sekizinci yüzyıla geri yollamıştı. Bir sonrakiyse bizi neolitik çağa postalamıştı.

Tekrar avcı-toplayıcılara dönüşmüştük. Göçebeydik. Besin piramidinin en altındaydık

Ancak umudumuzu yitirmeye hazır değildik Henüz değil.

Hâlâ karşı koyabilecek kadar kalabalıktık.

Onlarla kafa kafaya çarpışamıyorduk ancak bir gerilla savaşı sürdürebilirdik. Uzaylılara asimetrik savaş neymiş

gösterebilirdik. Etimizde yeterince silah ve cephane vardı, hatta 1. Dalga'dan sağlam kalan az sayıda taşıtımız vardı. Askerî güçlerimiz kırılmıştı ancak her kıtada hâlâ savaşabilecek durumda olan birliklerimiz vardı, içinde yıllarca saklanabileceğimiz sığınaklarımız, mağaralarımız ve yer altı üslerimiz vardı. *Uzaylı istilacılar, siz Amerika olun, biz de Vietnamlılar*

Ötekiler de hemen, *olur ya, tabii*, dediler.

Ellerindeki her şeyi veya en kötüsünü bize karşı kullanmış olduklarını düşünmüştük. Çünkü Kızıl Ölüm'den daha korkunç bir şeyi tasavvur edemiyorduk. 3. Dalga'dan sağ çıkan bizler -hastalığa karşı doğal bağışıklığa sahip olanlar- oturduğumuz yerde bekleyip Yetkili İnsanlar'ın bize ne yapmamız gerektiğini söylemelerini bekledik. Başımızda birilerinin olduğunu biliyorduk çünkü arada sırada gökyüzünde bir savaş jeti uçardı ve uzaklarda bir yerlerde silahlı çatışmaya benzeyen silah sesleri ile ufukta süzülen askerî nakliyat uçaklarının gürültüsünü duyardık.

Sanırım en şanslı olanlardan biri benim ailemdi. Dördüncü Atlı annemi alıp kayıplara karışmıştı ancak babam, Sammy ve ben hayatta kalmıştık. Babam üstün genlerimiz hakkında böbürlenip dururdu. Everest Dağı gibi üst üste sıralanmış yedi milyon ölü insanın üzerindeyken artistlik yapmak pek de normal bir şey değildi. Ama babam yine kendine has tavrını konuşturuyordu, insanlığın yok oluşunun arifesinde bile kendimize pay olarak çıkarabileceğimiz iyi bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Kızıl Tsunami'nin ardından şehir ve kasabaların çoğu terk edilmişti. Elektrik yoktu, sular akmıyordu, dükkân ve mağazalar uzun zaman önce içindeki değerli şeyler için yağmalanmıştı. Bazı sokaklar lağım suyuyla dolmuştu. Yazın çıkan yıldırımlı fırtınaların ardından yangınların patlak vermesi yaygın bir şey haline gelmişti.

Bunun yanında cesetlerin oluşturduğu sorun da vardı.

Cesetler neredeyse her yerdeydi. Evlerde, barınaklarda, hastanelerde, apartmanlarda, ofis binalarında, okullarda, kilise ve sinagoglarda ve depolarda…

Ölümün katıksız ağırlığının sizi alt ettiği anda bir dönüm noktası yaşarsınız. Cesetleri yeterince hızlı bir biçimde gömemez ya da yakamazsınız. Salgının yaşandığı yaz mevsimi acımasız bir şekilde sıcak geçiyordu, çürüyen insan etinin kokusu görünmez ve tehlikeli bir sis misali havada süzülüyordu. Bez parçalarını parfümlere batırdıktan sonra ağzımıza ve burnumuza sarıyorduk. Günün sonuna doğru leş kokusu kumaşa siniyordu ve tek yapabildiğiniz şey orada oturup öğürmekti.

Ne komiktir ki o kokuya alışana kadar bu durum öylece sürdü.

3. Dalga boyunca evimizde barikat kurup oturduk. Bunun bir sebebi karantina, bir başka sebebi de sokaklarda kafayı sıyırmış insanların dolaşıyor olmasıydı. İnsanların evlerine zorla girip kundaklıyorlar, toplu cinayetler işleyip tecavüz ve yağmaya girişiyorlardı. Ayrıca başımıza başka ne geleceğini beklemekten de dehşete düşmüştük.

Ancak evden çıkmamamızın en önemli sebebi, babamın annemi bırakmak istememesiydi. Kadıncağız yolculuk edemeyecek kadar hastaydı, babam da onu terk etmeyi kendine yediremiyordu.

Annem, babama gitmesini söylemişti. Onu geride bırakmasını istemişti. Kadın zaten ölecekti. Artık onun bir önemi kalmamıştı. Beni ve Sammy’yi koruması gerekiyordu. Geleceğe ve yarının bugünden daha iyi olabileceği umuduna tutunması gerekiyordu.

Babam onunla tartışmamıştı. Ancak annemi de geride bırakmamıştı. Kaçınılmaz sonu beklemiş, annemi elinden geldiğince rahat ettirmeye çalışmıştı. Bir yandan da haritalara bakmış, listeler yapmış ve erzak toplamıştı. Bu olanlar size bahsettiğim o kitap toplama döneminde olmuştu, *medeniyeti yeniden kurmalıyız*, mevzusunun

başladığı zamanlar. Geceleri, gökyüzü tamamen dumanla kaplanmadığı zamanlarda arka bahçeye çıkıp sırayla eski teleskobuma bakardık. Arka fonunda Samanyolu bulunan ana geminin ihtişamla süzülüşünü izlerdik. Yıldızlar, onları gölgeleyen, insan eliyle yapılmış ışıklar olmadan artık göz kamaştırıcı bir biçimde daha parlaktı.

Babama, “Neyi bekliyorlar?” diye sormuştum. Diğer herkes gibi ben de hâlâ onların uçan daireleri, mekanik robotları ve lazer silahlarıyla gelmelerini bekliyordum. “Neden işimizi bitirmiyorlar?”

Babam da başını hayır anlamında ikiye sallayıp, “Bilmiyorum, tatlım,” diye yanıtlamıştı. “Belki çoktan bitmiştir. Belki amaçları hepimizi öldürmek değildir, nüfusumuzu idare edilebilir bir sayıya indirmeye çalışıyorlardır.”

“Peki ya sonra? Ne istiyorlar ki?”

“Sanırım, neye ihtiyaçları olduğu daha iyi bir soru olur,” demişti kibarca, sanki çok kötü bir haber verir gibiydi. “Görüyorsun ya, son derece dikkatli davranıyorlar.”

“Dikkatli mi?”

“Gereğinden fazla zarar vermemeye çalışıyorlar. Buraya gelmelerinin sebebi bu, Cassie. Dünyaya ihtiyaçları var.”

“Ama bize ihtiyaçları yok,” diye fısıldamıştım. Yine kendimi kaybetmek üzereydim. Trilyonuncu kez.

Babam -yine trilyonuncu kez- elini omzuma koymuştu: “Şey, biz sıramızı savdık. Mirasımıza da pek iyi bakmıyorduk zaten. Bahse girerim bir şekilde zamanda geriye gidip göktaşı çarpmadan önce dinozorlarla röportaj yapsak…”

Tam o sırada elimden geldiğince sert bir biçimde onu yumruklamış ve içeri kaçmıştım.

İçerisinin mi yoksa dışarısının mı daha beter olduğunu bilmiyordum. Dışarıdayken çıplak gökyüzünün altında, kendimi tamamen korumasız ve sürekli izleniyor gibi hissediyordum. Ancak içerideyken ebedî bir alacakaranlığın içindeydim. Tahtalarla kapatılmış pencereler gün boyunca

güneş ışığının içeri girmesini engelliyordu. Geceleyin mumla aydınlanıyorduk ancak mumlarımız azalıyordu, oda başına sadece bir tane yakabiliyorduk. Evin bana bir zamanlar tanıdık gelen köşelerinde derin gölgeler dolaşıyordu.

“Ne oldu, Cassie?” diye sormuştu Sammy. Beş yaşındaydı. Çok sevimliydi. Boncuk gibi iri, kahverengi gözleri vardı. Artık sırt çantamın dibinde duran, büyük, kahverengi gözlü, pelüş aile üyemize sıkı sıkıya sarılmıştı.

“Neden ağlıyorsun?”

Gözyaşlarımı görünce o da ağlamaya başlamıştı.

Onun yanından hızlıca geçip gittim ve on altı yaşındaki insan dinozor *Cassiopeia Sullivanus extinctus*’un odasına yöneldim. Ardından onun yanına döndüm. Kardeşimi ağlarken öylece bırakamazdım. Annem hastalandığından beri fazlasıyla hassaslaşmıştı. Neredeyse her gece gördüğü kâbuslardan ötürü odama gelip yatağıma girerek yüzünü göğsüme bastırıyordu, bazen de kim olduğumu unutup bana, *anneciğim*, diyordu.

“Onları gördün mü, Cassie? Geliyorlar mı?”

“Hayır, ufaklık,” dedim gözyaşlarını silerek. “Hiç kimse gelmiyor.”

Henüz değil.

11

Annem bir salı günü hayata gözlerini yumdu.

Babam onu arka bahçeye, gül fidelerinin olduğu yere gömdü. Ölmeden önce bunu kendisi istemişti. Salgının ayyuka çıktığı dönemde her gün yüzlerce kişi ölüyordu, cesetlerin çoğu şehir dışına taşınıp yakılıyordu. Ölmeye başlayan kasabaların etrafları için için yanan ceset öbekleriyle çevrelenmişti.

Babam, bana Sammy'nin yanında kalmamı söylemişti. Sammy sanki bir zombiye dönüşmeye başlamıştı; ayaklarım sürte sürte etrafta dolanıyor, ağzım ardına kadar açıyor veya sanki yeniden iki yaşındaymış gibi parmağını emiyordu. Boncuk gibi gözlerine bir boşluk gelmişti. Sadece birkaç ay önce annem onu salıncakta sallıyor, karate derslerine götürüyor, saçlarını yıkıyor ve onun en sevdiği şarkıda onunla dans ediyordu. Şimdiyse annem beyaz bir çarşafa sarılmış vaziyette babamın omzunda arka bahçeye taşınıyordu.

Mutfağın penceresinden baktığımda, babamın fazla derin kazmadığı mezarın başında diz çöktüğünü gördüm. Başını öne eğmişti. Omuzları titriyordu. İstila'dan bu yana onun bir kez bile kendini kaybettiğini görmemiştim. İşler sürekli kötüye gitmişti, daha beterinin olamayacağım sandığımızdaysa her şey daha da kötüye gitmişti ancak babam kesinlikle istifini bozmamıştı. Annem, enfeksiyonun ilk belirtilerini göstermeye başladığında bile babam, özellikle de onun karşısındayken metanetini korumuştu. Barikatlarla çevrelediğimiz kapıların ve pencerelerin ardında olup bitenler hakkında hiç konuşmazdı. Annemin alnına ıslak bezler koyardı. Ona banyo yaptırır, yemeğini yedirirdi. Bir

kez olsun, onun karşısında ağladığını görmemiştim. O sırada bazı insanlar birbirlerini vururken veya kendilerini asarken, avuç dolusu hap yutarken, yüksek yerlerden kendilerini aşağı atarken babam bu karanlığa karşı direnmişti.

Anneme şarkı söyler ve onun binlerce kez duyduğu saçma sapan esprileri tekrarlardı. Babam, tıpkı ebeveynlerinizin size rahat uyuyabilmeniz için söylediği yalanlar gibi pembe yalanlar söylerdi.

“Bugün bir uçağın geçtiğini daha duydum. Sesi savaş uçağına benziyordu. Bu, elimizdekilerden bazılarının hâlâ sağlam olduğu anlamına geliyor.”

“Ateşin biraz daha düşmüş, gözlerin de bugün daha parlak görünüyor. Belki de virüs sana bulaşmamıştır. Bu hep kaptığın o griplerden biri olabilir.”

Bunları annemin son saatlerinde, onun kanlı gözyaşlarını silerken söylemişti. Annem, midesine dolan siyah renkli, virüs dolu safrayı kusarken babam onu tutuyordu. Ona veda etmemiz için, Sammy ile beni odaya çağırdı.

“Geçecek,” dedi annem, Sammy’ye. “Her şey yoluna girecek.”

Ardından bana dönmüştü. “Babanın sana ihtiyacı var, Cassie. Ona iyi bak. Babana iyi bak.”

Anneme iyileşeceğini söyledim. Bazı insanlar iyileşmişti. Hastalığı kaptıktan sonra virüs aniden onların yakasını bırakmıştı. Hiç kimse bunun sebebini anlayamamıştı. Belki de virüs onların tadını beğenmemişti. Anneme onun korkusunu yatıştırmak için iyileşeceğini söylememiştim. Buna gerçekten inanmıştım, inanmak zorundaydım.

“Onların senden başka hiç kimseleri yok,” dedi annem. Bana söylediği son söz bu olmuştu.

En son aşamada aklınızı yitiriyordunuz, Tsunami’nin kızıl dalgaları onu alıp götürüyordu. Hastalık tamamen bedenin kontrolünü ele geçiriyordu. Virüs, beyinlerini kavururken bazı insanlar tamamen çıldırıyordu. Yumruklar savuruyor, tırmalıyor, tekmeliyor ve ısırıyorlardı. Virüsün bize ihtiyacı

olmasına rağmen sanki aynı anda bizden hem nefret ediyor hem de bizden kurtulmak için sabredemiyordu.

Annem, babama bakmış ve onu tanıyamamıştı. Nerede olduğunu ve kim olduğunu bilmiyordu. Ona ne olduğunun farkında değildi. Yüzünde kalıcı ve ürpertici bir gülümseme vardı, çatlak dudaklarını aralamıştı, dişetleri kanıyordu, dişleri kanla kaplıydı. Bir şeyler söylüyordu ancak bunlar anlamlı kelimeler değildi. Beyninin kelime kabiliyetini sağlayan kısmı virüs tarafından ele geçirilmişti ve virüs hiçbir dil bilmiyordu; yalnızca kendisini nasıl çoğaltacağını biliyordu.

Ardından annem şiddetli kasıntılar ve hırıltılı çığlıklar koparak öldü, içindeki davetsiz misafirler buldukları her boşluktan dışarı fışkırdılar çünkü onunla işleri bitmişti, onu tüketmişlerdi, artık ışıkları söndürüp yeni bir yuva bulmalarının vakti gelmişti.

Babam onu son bir kez yıkadı. Dişlerine bulaşan kurumuş kanları temizledi. Bana annemin öldüğünü söylemek için yanıma geldiğinde oldukça sakindi. Kendini kaybetmemişti. Ben gözyaşlarına boğulurken bana sıkıca sarıldı.

Sonra onu mutfak penceresinin ardından izledim. Gül Pidelerinin yanında diz çökmüştü, hiç kimsenin onu göremeyeceğini sanıyordu. Babam uzun zamandır tutunduğu ipi bırakmıştı, etrafındaki herkes düşerken onu sağlam tutan o bağı koparmıştı.

Sammy’nin iyi olduğundan emin olunca dışarı çıktım. Babamın yanına oturdum. Elimi onun omzuna koydum. Ona en son dokunduğumda sertçe yumruk atmıştım. Uzun süre boyunca ikimiz de tek kelime etmedik

Babam, avcumun içine bir şey bıraktı. Bu annemin alyansıydı. Onu benim almamı istediğini söyledi.

“Buradan gidiyoruz, Cassie. Yarın sabah.”

Başımı salladım. Babamın burada kalmasının tek sebebinin annem olduğunu biliyordum. Güllerin zarif

gövdeleri eğildi ve sallandı, sanki başımı sallayışımı taklit ediyorlardı. “Nereye gideceğiz?”

“Uzaklara.” Babam etrafına bakındı, gözlerini ardına kadar açmış ve korkmuştu. “Artık burası güvenli değil.”

Of, diye iç geçirdim. *Ne zaman güvenli olmuştu ki zaten?*

“Wright-Patterson Askerî Hava Üssü buradan sadece yüz kilometre uzakta. Hızla ilerlersek ve hava bozmazsa oraya beş altı güne varabiliriz.”

“Peki ya sonra?” Ötekiler bizi böyle düşünmeye şartlandırmıştı: *Tamam şimdi bunu yaptık, peki ya sonra?* Bana cevap vermesi için babama baktım. Tanıdığım en zeki adam oydu. Bunun cevabını o bilmiyorsa hiç kimse bilemezdi. Şahsen ben bilmiyordum. Onun cevabı bilmesini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Soruyu anlamamış gibi başını iki yana salladı.

“Wright-Patterson’da ne var?” diye sordum.

“Orada ne olduğunu bilmiyorum.” Gülümsemeye çalıştı ancak yüzünü buruşturdu, sanki gülümsemek canını yakıyordu.

“Öyleyse neden gidiyoruz?”

“Çünkü burada kalamayız,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Burada kalamayacağımız için de herhangi bir yere gitmemiz lazım. Eğer devletten geriye bir şey kaldıysa…”

Babam başını iki yana salladı. Dışarı benimle konuşmak için çıkmamıştı. Buraya eşini defnetmek için gelmişti.

“İçeri gir, Cassie.”

“Sana yardım edeyim.”

“Yardımına ihtiyacım yok.”

“O benim annem. Onu ben de seviyorum. Lütfen, bırak yardım edeyim.” Tekrar ağlamaya başlamıştım. Babam bunu görmemişti. Bana bakmıyordu, anneme de. Aslında bakışları boştu. Sanki dünyanın olduğu yerde bir kara delik açılmıştı ve hepimiz onun içine düşüyorduk. Neye tutunabilirdik ki?

Babamın elini, annemin bedeninin üzerinden çekip aldım ve yanağıma bastırdım. Onu sevdiğimi, annemin de onu sevdiğini, her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Kara delik gücünü biraz da olsa yitirmeye başlamıştı.

“İçeri gir, Cassie,” dedi babam nazikçe. “Annenden çok Sammy’nin sana ihtiyacı var.”

İçeri girdim. Sammy odasında yere oturmuş X-wing[9] oyuncağıyla Ölüm Yıldızını patlatıyordu. “Vruuum, vruuummmm. İçeri giriyorum, Kızıl Bir!”

Dışarıda da babam taze kazılmış toprağın yanı başında diz çökmüştü. Kara toprak, kırmızı gül, gri gökyüzü, beyaz çarşaf.

[9] *Yıldız Savaşları* evreninde, X şeklinde kanat açıklığına sahip olan uzay aracı. (ç.n.)

12

Sanırım artık size Sammy’yi anlatmalıyım.

Çünkü o noktaya başka türlü nasıl gelirim bilmiyorum.

O nokta açıklığa doğru kaydığım ilk santimdi, Buick’in altından çıktığım sırada güneş ışığının çiziklerle dolu yanağıma değdiği yerdi. O ilk santim en zoruydu. Evrendeki en uzun santimdi. Sanki kilometreler uzunluğundaydı.

O nokta otobandaki, gözlerimle göremediğim düşmanımla yüzleştiğim yerdi.

O nokta tamamen kafayı sıyırmamı engelleyen tek şeydi, Ötekiler her şeyimi almış olmalarına rağmen bir tek ona dokunamamışlardı.

Pes etmememin tek sebebi Sammy’ydi. Arabanın altında kalıp ölümü beklememenin nedeni buydu.

Kardeşimi en son bir okul otobüsünün arka camında görmüştüm. Alnını cama yaslamıştı. Bana gülümseyip el sallamıştı. Sanki bir okul gezisine gidiyor gibiydi; heyecanlıydı, gergindi ve hiç korkmuyordu. Diğer çocuklarla beraber olmasının yardımı dokunmuştu. Ve o okul otobüsü, son derece sıradandı. Büyük, sarı bir okul otobüsünden daha olağan ne olabilir ki? Son dört aydır yaşadıkları onca korkunun ve şokun ardından bir mülteci kampına doğru yola çıkmaları son derece alışılmış bir durumdu. Bu tıpkı Ay’a gidip de bir McDonald’s’a rastlamaya benziyordu. Tamamen tuhaf ve çılgıncaydı ayrıca kesinlikle *olmaması* gereken bir şeydi.

Kampta sadece birkaç hafta kalmıştık. Oradaki elli kadar insanın içindeki tek aile bizdik. Geriye kalan herkes dul ya da yetimdi. Ailelerinden geriye kalan son kişiler onlardı,

kampa gelmeden önce hiçbiri birbirini tanımıyordu. İçlerinden en yaşlısı muhtemelen altmış yaşındaydı. Sammy'yle beraber yedi çocuk daha vardı ancak kardeşim içlerinde en küçüğüydü ve benim dışımda hiçbiri on dört yaşından büyük değildi.

Mülteci kampı oturduğumuz yerden yaklaşık otuz iki kilometre uzaklıktaydı, 3. Dalga'dan sonra kasabadaki tüm hastaneler dolunca ormanlık arazideki ağaçlar kesilerek bir sahra hastanesi yapılmıştı. Binalar derme çatma inşa edilmişti, yapılarda elle kesilmiş keresteler ve hurdalıktan toplanan tenekeler kullanılmıştı. Salgından etkilenenler için bir ana koğuş binası ve Kazıl Tsunami tarafından yutulmadan önce, ölmek üzere olan hastalara bakan iki doktor için yapılmış ondan daha ufak bir kulübe yer alıyordu. Kampta bir yaz bahçesi ile yağmur suyunu toplayıp yıkama, banyo ve içme suyu üreten bir şebeke sistemi vardı.

Büyük binada yemek yiyip uyuyorduk. Daha önce orada yaklaşık beş ila altı yüz kişi kanayarak ölmüştü ancak zemin ve duvarlar çamaşır suyuyla yıkanmış, hastaların yattığı karyolalar yakılmıştı. Mekân hâlâ hafiften Kıran gibi kokuyordu (kokusu bozuk sütü andırıyordu), çamaşır suyu da tüm kan izlerini çıkartamamıştı. Duvarlara saçılmış minik noktalar ve zeminde tırpan biçiminde lekeler vardı. Sanki üç boyutlu bir soyut resimde yaşıyorduk.

Kulübe hem depo hem de cephanelik görevi görüyordu. Konserve sebzeler, paketlenmiş etler, kurutulmuş yemekler ve tuz gibi önemli hammaddeler vardı. Bunun yanı sıra pompalı tüfekler, tabancalar, yarı otomatik tabancalar ve hatta birkaç tane de işaret fişeği tabancası bulunuyordu. Herkes tepeden tırnağa silahlı dolaşıyordu; sanki tekrardan Vahşi Batı'ya dönmüştük.

Kampın birkaç yüz metre ilerisindeki ormanlık araziye fazla derin olmayan bir çukur kazılmıştı. Çukur ölüleri yakmak için kullanılıyordu. Oraya gitmemize izin verilmiyordu fakat tabii ki birkaç büyük çocuk ve ben buna

kulak asmamıştık. Aralarında Crisco[10] dedikleri bir ucube tip vardı. Sanırım bu, arkaya yatırdığı yağlı, uzun saçlarından kaynaklanıyordu. Crisco on üç yaşındaydı ve bir ödül avcısıydı. Ölülerin küllerinin arasına dalıp mücevher ve bozuk para ile değerli veya "ilginç" bulabileceği şeyler arardı. Bunu yapmadığına dair yemin etmişti çünkü o tam bir psikopattı.

Pislikle kaplı tırnakları ve insan kalıntılarına ait gri toza bulanmış elleriyle bulduğu son yağmayı incelerken, "Aralarındaki fark bu işte," demişti kıkır kıkır gülerek.

Neyle neyin farkı?

"Erkek olup olmamanın farkı. Takas sistemi geri döndü, bebek!" dedi elmas bir kolyeyi tutarken. "Ve her şey bittiğinde, elinde güzel malları olanlar son sözü söyleyecek."

Uzaylıların *hepimizi* öldürmek istedikleri fikri hâlâ hiç kimsenin aklına gelmemişti, hatta yetişkinlerin bile. Crisco kendisini soyu tükenen bir dodo kuşundan çok, Manhattan'ı bir avuç boncuğa satan bir Amerikan yerlisi olarak görüyordu. Halbuki birinci ihtimal gerçeğe daha yakındı.

Babam bu kampın varlığını birkaç hafta önce, annem Kıranın ilk belirtilerini göstermeye başladığı sırada öğrenmişti. Babam onu oraya gitmeye ikna etmeye çalışmıştı ancak annem hiç kimsenin elinden bir şey gelmediğini biliyordu. Ormanın ortasındaki uyduruk bir hastanede değil de kendi evinde ölmeyi tercih etmişti. Daha sonra annemin son saatleri yaklaştığında, hastanenin bir toplanma noktasına dönüştürüldüğü söylentileri kulağımıza geldi. Hayatta kalanlar için bir tür barınak görevi görecekti. Bir sonraki dalgada her ne olacaksa (gerçi herkesin tahmini bir hava bombardımanından yanaydı) şehrin uzağında olmak mantıken daha güvenliydi. Ancak Yetkili İnsanların bizi kurtarmaya geldiklerinde bulabilecekleri kadar yakın olmak da gerekiyordu… tabii eğer onlar varsa ve gelirlerse…

Kampın gayriresmî patronu, emeldi deniz piyadesi olan Hutchfield adında biriydi. Herif sanki bir LEGO gibiydi; kare

şeklinde elleri, kare şeklinde başı ve kare şeklinde bir çenesi vardı. Her gün aynı kolsuz tişörtü giyerdi; tişörtün üzeri kana benzeyen bir şeylerle lekelenmişti, siyah renkli botları da aynı tişörtü gibi lekeliydi. Kafasını tıraş ederdi (gerçi göğsünü ya da sırtını tıraş etmiyordu ancak keşke bunu yapmayı da bir düşünseydi). Vücudu dövmelerle kaplıydı ve silahları çok severdi. Belinde iki tane, pantolonun arkasında bir tane ve bir tane de omzuna astığı silahı vardı. Hutchfield'dan başka hiç kimse o kadar çok silah taşımazdı. Belki de bu onun gayriresmî patronumuz olmasıyla alakalıydı.

Gözcüler bizim geldiğimizi fark etmişlerdi ve ormandan geçerek kampa uzanan toprak patikaya ulaştığımızda Hutchfield yanında Brogden adlı bir başka adamla çıkagelmişti. Kuşandıkları onca silahı, daha önceden fark etmemiz gerektiğinden son derece eminim. Hutchfield bize ayrılmamızı emretti. O babamla konuşurken, Brogden da Sam ve benimle konuşacaktı. Hutchfield'a bu fikri hakkında ne düşündüğümü söyledim. Bilirsiniz işte; fikrini, dövmeli kıçının tam olarak neresine koyacağımdan bahsettim.

Annemi daha yeni kaybetmiştim. Babamı da kaybetmek gibi bir niyetim yoktu.

"Sakin ol, Cassie," dedi babam.

"Bu herifleri tanımıyoruz bile," diye onunla tartıştım. "Bunlar da o Zontalar'dan biri olabilir, baba." 3. Dalga'nın ortalarına doğru türeyen *Zonta* sözcüğü, sokak ağzında "silahlı serseriler", katiller, tecavüzcüler, karaborsacılar, insan kaçıranlar ve sıradan it kopuk tayfası anlamında kullanılıyordu, insanların evlerine barikat kurup yiyecek ve silah depolamalarının sebebi bu Zontalar'dı işte. İlk başta silah kuşanmamıza sebep olan uzaylılar değildi; bizim gibi insan olanlardı.

"Sadece dikkati elden bırakmamaya çalışıyorlar," diye bana cevap verdi babam. "Onların yerinde olsam ben de aynısını yapardım." Hafifçe sırtıma vurdu. Ben de şöyle

diyecek oldum: *Kahretsin, ihtiyar, beni bir daha pışpışlayarak avutmaya kalkarsan...* "Bir şey olmayacak, Cassie."

Babam, Hutchfield'la beraber uzaklaştı, onları duyamıyordum ancak hâlâ görüş mesafemdeydiler. Bu kendimi biraz iyi hissetmemi sağlamıştı. Sammy'yi yanıma çekip elimden geldiğince Brogden'ın sorularına cevap vermeye çakşırken boşta kalan elimle de ona bir tane patlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

İsimlerimiz neydi?

Nereliydik?

Grubumuzun içinde hastalık kapan olmuş muydu?

Neler olduğuna dair ona anlatabileceğimiz bir şey var mıydı?

Ne görmüştük?

Ne duymuştuk?

Neden buradaydık?

"Burası derken kastettiğin bu kamp mı yoksa geneli mi soruyorsun?" diye sordum.

Adam kaşlarını çatarak onları tek bir kalın çizgi haline getirdi ve "Hı?" dedi.

"Eğer bu soruyu bana ağzımıza sıçılmadan önce sormuş olsaydın sana, 'Buraya diğerlerine yardım etmeye ya da toplumumuza katkı sağlamaya geldik,' falan derdim. Ukalalık yapmak isteseydim de, 'Eğer buraya gelmeseydik, başka bir yere giderdik,' derdim. Ancak ağzımıza pekâlâ da sıçıldığına göre bizde aptal şansı olduğu için burada olduğumuzu sana söyleyebilirim."

Öfkeyle ağzını açmadan önce bana gözlerini kısarak baktı. "Sen tam bir ukalasın."

Babam bu sorulara nasıl cevap verdi bilmiyorum ancak görünüşe göre sorgu sual aşamasını geçmişti çünkü kampın tüm ayrıcalıklarından yararlanmamıza onay vermişlerdi, bu da babamın silah deposundan istediğini seçmesine izin

verileceği anlamına geliyordu (gerçi bana izin vermemişlerdi). Babam silahlara karşı hassastı. Onlardan hiç hazzetmezdi. Önceleri silahların insanları öldürmediğini ancak bu süreci kolaylaştırdıkları söylerdi. Fakat babam artık silahların o kadar da tehlikeli olduğunu düşünmüyordu çünkü ona göre silahlar gülünç bir biçimde işe yaramaz hale gelmişlerdi.

“Silahlarımızın, binlerce hatta belki milyonlarca yıl ilerimizdeki bir teknolojiye karşı ne kadar etkili olabileceğini düşünüyorsun?” diye sordu Hutchfield’a. “Bu füzelere taş ve sopalarla saldırmaya benziyor.”

Bu iddiayı Hutchfield’ın kafası almamıştı. Tanrı aşkına, o bir deniz piyadesiydi. Tüfeği onun en iyi dostu ve can yoldaşıydı, ayrıca hemen hemen her sorunun cevabı ondaydı.

O zamanlar bunu pek anlamamıştım. Artık anlıyordum.

[10] ABD’de popüler olan margarin ve yağ firması. (ç.n.)

13

Hava iyi olduğu zaman herkes yatacağı vakte kadar dışarıda kalırdı. O derme çatma binanın kötü bir havası vardı. Bunun sebebi onun ne için inşa edildiği ve neden var olduğuydu. Onu ve bizi bu ormana getiren şeyin ta kendisiydi. Bazı geceler herkesin keyfi yerinde olurdu, neredeyse herkesin mucize eseri birbirini sevdiği o yaz kamplarını andırırdı. Kamptakilerden bazıları o öğleden sonra bir helikopter sesi duyduklarım söylerdi, bu Yetkili İnsanların organize olup düşmana karşılık vermeye hazırlanmaya başladıklarına dair bir dizi umut dolu söylentiye yol açardı.

Diğer zamanlarda da insanlar karanlık bir ruh haline bürünürdü, alacakaranlıkta endişe rüzgârları eserdi. Bizler şanslı olanlardık Elektromanyetik dalga saldırısından, kıyı şeritlerinin haritalardan silinişinden, tanıdığımız ve sevdiğimiz herkesin ölümüne sebep olan salgından sağ çıkmıştık. İmkânsız şartları yenmiştik. Dosdoğru Ölüm'ün gözlerinin içine bakmıştık, buna karşılık pes edip yüzünü ilk çeviren Ölüm olmuştu. Muhtemelen bunun bizi daha cesur ve yenilmez hissettireceğini düşünmüşsünüzdür. Öyle olmadı.

Hiroşima'ya atılan bombadan sağ çıkan Japonları andırıyorduk. Neden hayatta olduğumuzu anlayamıyorduk, ayrıca hayatta olmak isteyip istemediğimizden de pek emin değildik.

İstila'dan önceki hayatlarımızın hikâyelerini birbirimize anlatırdık. Kaybettiğimiz yakınlarımız için herkesin içinde ağlardık. Gizliden gizliye de akıllı telefonlarımız, arabalarımız, mikrodalga fırınlarımız ve internetimiz için gözyaşı dökerdik.

Geceleyin gökyüzünü izlerdik. Ana gemi soluk, yeşil renkli, hain bir göz gibi bize tepeden bakardı. Nereye gitmemiz gerektiğine dair tartışmalar çıkardı. Bu ormanda sonsuza dek mülteci gibi kalamayacağımız apaçık ortadaydı. Yakın zamanda Ötekiler gelmeyecek olsa bile kış yaklaşıyordu. Daha iyi bir barınak bulmalıydık. Birkaç ay yetecek kadar erzakımız vardı ancak bu miktar kampımıza gelmesi muhtemel sığınmacılara göre değişecekti. Yardım gelmesi için bekleyecek miydik yoksa onu bulmak için yola mı koyulacaktık? Babam ikinci seçeneği yeğliyordu. Hâlâ Wright-Patterson'a gitmeyi denemek istiyordu. Eğer başımızda birileri varsa onları orada bulma ihtimalimiz daha fazlaydı.

Kısa bir süre sonra bunu dinlemekten bıkmıştım. Sorunu doğru dürüst çözmeye çalışmayı bırakıp sadece onun hakkında konuşmaya başlamıştık. Babama, bu boşboğazları geride bırakıp Wright-Patterson'a doğru yola koyulmamız gerektiğini söylemeye hazırdım. Canı isteyen bizimle gelirdi, kalanlarınsa cehenneme kadar yolu vardı.

Bazen, "Birlikten kuvvet doğar," sözünün fazlasıyla abartıldığını düşünüyordum.

Sammy'yi içeri götürüp yatağına yatırdım. Onunla beraber dua ettim. "Şimdi uyumak için uzanıyorum..."[11] Bana göre bunlar boş sözlerdi. Saçmalıktı. Nedeninden tam olarak emin değildim ama Tanrının bir yerlerde sözünü tutmadığını hissediyordum.

Bulutsuz bir geceydi. Dolunay vardı. Ormanda yürüyüşe çıkacak kadar kendimi rahat hissediyordum.

Kampta birisi gitar çalıyordu. Melodisi yol boyunca duyuluyor, ormana doğru beni takip ediyordu. 1. Dalga'dan bu yana duyduğum ilk müzik sesiydi.

"Ve sonunda uyanık bir halde uzanırız. Ve kaçışımızın hayalini kurarız."[12]

Aniden küçük bir top misali yere kıvrılıp ağlamak istedim. Ormanlık alanın içine dalıp bacaklarım kopana kadar

koşmaya devam etmek istedim. Kusmak istedim. Gırtlağım kanayana kadar çığlık atmak istedim. Annemi, Lizbeth'i, arkadaşlarımı, hatta sevmediğim arkadaşlarımı ve Ben Parish'i tekrar görmek istedim. Ben'e, onu sevdiğimi ve ondan çocuk yapmayı her şeyden çok istediğimi söylemek istedim.

Şarkı son buldu ve yerini kesinlikle daha az melodik olan ağustosböceklerininkine bıraktı.

Bir dal çıtırtısı duydum.

Ve arkamdaki ağaçlardan bir ses yükseldi.

"Cassie! Bekle!"

Yürümeye devam ettim. Sesi tanımıştım. Belki de Beni düşünerek uğursuzluğu üzerime çekmiştim. Tıpkı çikolataya aşererken sırt çantanızdan sadece ezilmiş bir paket Skittles çıkması gibi.

"Cassie!"

Koşturmaya başlamıştı. Ben koşmak istemiyordum, o yüzden bana yetişmesine izin verdim.

Değişmeyen tek bir şey vardı: Yalnız kalmamanın en garanti yolu yalnız kalmak istemenizdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Crisco. Nefes nefese kalmıştı. Yanakları kıpkırmızıydı. Muhtemelen saçındaki yağdan ötürü, şakakları parlıyordu.

"Görmüyor musun?" diye tersledim. "Ana gemilerini haklamak için nükleer bir silah yapıyorum."

"Nükleer işe yaramaz," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Fenninin buharlı topundan yapmalıyız."

"Fermi mi?"

"Bombayı icat eden herif."

"Onun Oppenheimer olduğunu sanıyordum."

Tarih hakkında bir şeyler bildiğimi görünce etkilenmişe benziyordu.

"Şey, belki onu icat etmemiştir ama yine de tasarımının manevi babası sayılır."

“Crisco, sen bir manyaksın,” dedim. Biraz sert çıkmıştım, o yüzden, “Ama İstila’dan önce seni tanımıyordum,” diye ekledim.

“Şöyle büyükçe bir çukur kaz. Ortasına da bir savaş başlığı koy. Çukuru suyla doldurup üzerini birkaç yüz ton çelikle ört. Patlama suyu aniden buhara çevirecektir, böylelikle çelik parçaları uzaya ses hızının altı katı hızla fırlayacaktır.”

“Tabii,” dedim. “Biri hakikaten bunu yapmalı. Bu yüzden mi beni takip ediyorsun sen? Nükleer buhar topu yapmama yardım etmek için mi?”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sorma.”

“Ben ciddiyim ama.”

“Ben de öyle.”

“Yirmi dakikalık ömrün kalsaydı, ne yapardın?”

“Bilmem,” diye cevap verdim. “Ama seninle ilgisi olmazdı.”

“Nasıl yani?” Cevap vermemi beklemedi. Muhtemelen bunun duymak istemediği bir şey olduğunu anlamıştı. “Peki, ya dünyadaki son insan ben olsaydım?”

“Eğer dünyadaki son insan sen olsaydın, ben burada olmazdım, seninle de hiçbir şey yapamazdım.”

“Tamam. Ya dünyada sadece ikimiz kalsaydık?”

“O zaman yine tek başına kalırdın çünkü kendimi öldürürdüm.”

“Benden hoşlanmıyorsun.”

“Harbi mi, Crisco? Kim tüyo verdi sana?”

“Diyelim ki onları hemen burada, şu anda gördük, işimizi bitirmek için tepeden iniyorlar. Ne yapardın?”

“Bilmem ki. Herhalde önce seni öldürmelerini isterdim. Sadede gelecek misin, Crisco?”

“Sen bakire misin?” diye sordu aniden.

Gözlerimi ona diktim. Gerçekten de ciddiydi. Tabii ki pek çok on üç yaşındaki çocuk, hormonsal mevzulara gelince aynen onun gibi olurdu.

“Siktir git,” dedim ve kampa yönelerek yanından geçip gittim.

Yanlış kelimeler seçmiştim. Aceleyle peşimden koştu, bu sırada yapış yapış saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamadı. Saçları siyah renkli, parlak bir miğferi andırıyordu.

“Ben ciddiyim, Cassie,” dedi nefes nefese. “Geçirdiğin her gecenin son gecen olabileceği bir zamanda yaşıyoruz.”

“Dangalak, onlar gelmeden çok önce de durum böyleydi.”

Kolumu yakaladı ve çekiştirerek beni kendine doğru çevirdi. Geniş, yağlı yüzünü bana yaklaştırdı. Ondan birkaç santim uzundum ama Crisco benden on kilo daha ağırdı.

“Gerçekten de bunun nasıl bir şey olduğunu keşfetmeden mi ölmek istiyorsun?”

“Keşfetmediğimi de nereden biliyorsun?” dedim kendimi ondan kurtarırken. “Sakın bana bir daha dokunma,” dedim konuyu değiştirerek.

“Hiç kimse bilmeyecek,” dedi. “Kimseye söylemem.”

Beni tekrar yakalamaya çalıştı. Solumla bir tane tokat çakıp elini uzaklaştırdım, sağ elimin avuç içiyle de burnuna sertçe vurdum. Ona vurmamla beraber, burnundan musluktan boşalır gibi parlak kırmızı kan döküldü. Kanı ağzına akınca öğürmeye başladı.

“Sürtük,” dedi nefes nefese. “En azından yanında biri var. En azından hayatında tanıdığın herkes ölmedi.”

Crisco gözyaşlarına boğuldu. Yere çöküp kendini kaybetti, şiddetine bakınca aynı o büyük Buick’in altına girdiğim anı andırıyordu. Kötü olan şeylerin daha da beter hale geleceğine işaret eden o korkunç hissi yaşıyordu.

Ah, kahretsin.

Crisco’nun yanına oturdum. Başını geriye yatırmasını söyledim. Kanın boğazına kaçtığından şikâyet etti.

“Kimseye söyleme,” diye yalvardı. “Karizmamı çizdiririm.”

Kendime hâkim olamayıp kahkaha attım.

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu.

“Kız izcilerden.”

“Bunun da mı eğitimi var?”

“Her şeyin bir eğitimi var.”

Aslında yedi yıl boyunca karate dersi almıştım ve geçen sene bırakmıştım. Bırakma sebeplerimi artık hatırlayamıyordum. Ama o zaman bana mantıklı gelmişlerdi.

“Ben de öyleyim,” dedi.

“Nesin?”

Toprağa kan ve sümük karışımı bir topak tükürdü. “Bakirim.”

Ne büyük sürpriz.

“Bakire olduğumu nereden çıkardın peki?” diye sordum.

“Bakire olmasaydın bana vurmazdın.”

[11] Katolik inancında kökeni 18. yüzyıla dayanan klasik bir çocuk duasıdır. Yatmadan önce okunur: “Şimdi uyumak için uzanıyorum, Tanrı’ya ruhumu koruması için dua ediyorum, uyanmadan önce ölürsem Tanrı’nın ruhumu alması için dua ediyorum.” (ç.n.)

[12] İngiliz alternatif *rock* grubu Coldplay’in *Escapist* adlı parçasının sözleridir. (ç.n.)

14

Kamptaki altıncı günümüzde, ilk kez bir hava gözcüsü gördüm.

Parlak ikindi güneşi altında, gri renkte parıldıyordu.

Etrafta bağrışanlar ve koşuşturanlar vardı, insanlar silahlarına sarılıyorlar, şapkalarını ve gömleklerini sallıyorlardı ya da sadece olağan bir biçimde yaygara koparıyorlardı; ağlaşıyor, birbirlerine sarılıyor veya beşlik çakıyorlardı. Onları kurtarmaya geldiklerini sanmışlardı. Hutchfield ile Brogden herkesi sakinleştirmeye çalıştılar ancak bunu pek beceremediler. Gözcü gökyüzünden hızla geçip gitti ve ağaçların ardında gözden kayboldu. Ardından daha yavaş bir şekilde tekrar geri geldi. Aşağıdan bakıldığında bir keşif balonunu andırıyordu. Hutchfield ile babam barakanın kapı eşiğinde durmuş, dürbünü elden ele değiştirerek gözcüyü izliyorlardı.

“Kanadı yok. Üzerinde bir işaret de bulunmuyor. Bu arada yaptığı ilk geçişi gördün mü? En az 2 Mach hızındaydı. Eğer bir tür gizli uçak geliştirmediysek bu şeyin dünyaya ait olmasının imkânı yok.” Hutchfield konuşurken sözlerine uyum sağlayan bir ritimle yumruğunu toprağa vurup duruyordu.

Babam da onunla hemfikirdi. Bizi barakanın içine soktular. Babam ve Hutchfield kapı eşiğinde durmaya devam ediyorlardı, hâlâ ellerinden dürbünü düşürmemişlerdi.

“O şey uzaylı mı?” diye sordu Sammy. “Geliyorlar mı, Cassie?”

“ŞİŞT!”

Etrafıma bakındığımda Crisco’nun beni izlediğini gördüm. *Yirmi dakika*, diye mırıldandı.

“Eğer gelirlerse onları döverim,” diye fısıldadı Sammy. “Onlara karate tekmesi atıp hepsini öldürürüm.”

“Tabii yaparsın,” dedim gergince, elimi saçlarında gezdirirken.

“Ben kaçmayacağım,” dedi. “Annemi öldürdükleri için onları öldüreceğim.”

Hava gözcüsü gözden kayboldu; babamın sonradan anlattığına göre araç dosdoğru yukarı yükselerek uzaklaşmıştı. Gözünüzü bile kırpsanız onu gözden kaçırabiliyordunuz.

Hava gözcüsüne karşı herkesin verebileceği tepkiyi vermiştik.

Aklımızı kaçırmıştık.

Bazılarımız kaçtı. Taşıyabilecekleri ne varsa kapıp ormana doğru koşturdular. Bazılarıysa sadece üzerlerindeki kıyafetlerle, korkarak öylece çekip gittiler. Hutchfield’ın söylediği hiçbir şey onları durdurmaya yetmedi.

Geriye kalanlarımızsa gece çökene kadar barakaların içinde bekledi, ardından da bu delilik partisini bir üst seviyeye taşıdık. Bizi tespit etmişler miydi? Ardından Stormtrooper’lar ve klon ordusu[13] ya da uzaylıların yürüyen makineleri mi gelecekti? Lazer toplarıyla bizi kızartmak üzere miydiler? Her yer zifirî karanlıktı. Gaz lambalarımızı yakmaya cesaret edemediğimiz için burnumuzun dibini bile göremiyorduk. Ümitsizce fısıldayanlar, usulca ağlayanlar vardı. Karyolalarımıza gömülmüştük, duyduğumuz her seste irkiliyorduk. Hutchfield içimizdeki en iyi nişancıları gece nöbetine dikti. Hareket eden bir şey olursa vuracaklardı. İzin almadan hiç kimse dışarı çıkamıyordu. Zaten Hutchfield da kimseye izin vermiyordu.

O gece sanki bin yıl sürmüştü.

Babam karanlıkta yanıma gelerek elime bir şey tutuşturdu.

Bu dolu bir yarı otomatik Luger tabancaydı.

“Sen silahlara inanmazsın,” diye ona fısıldadım.

“Eskiden pek çok şeye inanmazdım.”

İçimizdeki kadınlardan biri *Pater Noster*[14] duasını okumaya başladı. Ona Rahibe Teresa adını takmıştık. Kocaman bacakları, sıska kolları vardı. Mavi, solmuş bir elbise giyerdi. Kırlaşmış, tel tel saçları vardı. Ağzındaki takma dişlerini buraya gelirken yolda bir yerlerde kaybetmişti. Her daim tespih çeker ve İsa’yla konuşurdu. Birkaç kişi daha onunla beraber duaya katıldı. Ardından birkaç kişi daha. “Günahlarımızı bağışla; biz de, bize karşı günah işleyen herkesi bağışlarız.” Tam o sırada kadıncağızın başdüşmanı ve kamptaki tek ateist olan, üniversite profesörü Dawkins haykırdı: “Özellikle de dünya dışı kökenli olanları bağışla!”

Karanlığın içinden bir ses, “Cehenneme gideceksin, be!” diye ona bağırdı.

“Aradaki farkı nereden anlayacağım peki?” diye bağırdı Dawkins.

Hutchfield kapı eşiğinde dikildiği yerden, “Susun!” diye hafifçe seslendi. “Dua etmeyi kesin, millet!”

“Tanrının hüküm günü geldi çattı,” diye hayıflandı Rahibe Teresa.

Sammy karyolada usulca yanıma sokuldu. Tabancamı bacaklarımın arasına sakladım. Sammy’nin silahı kazara kapıp beynimi dağıtmasından korkuyordum.

“Hepiniz kapayın çenenizi!” dedim. “Kardeşimi korkutuyorsunuz.”

“Ben korkmuyorum ki,” dedi Sammy. Küçük avcuyla gömleğimi çekiştiriyordu. “Sen korktun mu, Cassie?”

“Evet,” dedim. Başını öptüm, saçları biraz mayhoş kokuyordu. Sabaha onun saçlarım yıkamaya karar verdim.

Tabii eğer sabaha çıkabilirsek.

“Hayır, korkmuyorsun,” dedi Sammy. “Sen hiç korkmazsın.”

“Şu an o kadar korkuyorum ki altıma işeyebilirim.”

Kıkırdadı. Kolumun altındayken yüzü bana sıcak gelmişti. Yoksa ateşi mi vardı? O hastalık da böyle başlıyordu. Kendi kendime paranoyakça davrandığımı söyledim. Yüzlerce kez hastalığa maruz kalma riski atlatmıştı. Eğer bağışıklığınız yoksa Kızıl Tsunami’ye bir kez maruz kalmak hastalığın hızla tesir etmesine sebep olurdu. Muhtemelen Sammy’nin de bağışıklığı vardı. Eğer olmasaydı çoktan ölmüştü.

“Altına bez bağlasan iyi olur,” diye benimle şakalaştı.

“Belki bağlarım.”

“Ölümün vadisi gölgesinde yürürken…” Kadının duracağı yoktu. Karardıkta tespihini şıkırdattığını duyabiliyordum. Dawkins yüksek sesle mırıldanarak onun sesini bastırmaya çalışıyordu. “Bir berber bir berbere…” Yobazın mı yoksa dinsizin mi daha sinir bozucu olduğuna karar verememiştim.

“Annem onların melek olabileceğini söylemişti,” dedi Sammy aniden.

“Kimin?”

“Uzaylıların. İlk geldikleri zaman anneme, ‘Bizi öldürecekler mi?’ diye sormuştum, annem de ‘Onlar uzaylı olmayabilirler,’ demişti. Belki de onlar cennetten inen meleklerdir, tıpkı İncil’de; İbrahim’le, Meryem’le, İsa’yla ve diğer herkesle konuşan melekler gibi.”

“Eskiden bizimle daha fazla konuşurlardı, orası kesin,” dedim.

“Ama onlar bizi öldürdüler. Annemi öldürdüler.”

Sammy ağlamaya başladı.

“‘Düşmanlarımın önünde bana sofra kurarsın.’”

Kardeşimi alnından öptüm ve kollarını sıvazladım.

Başıma yağ sürersin.

“Cassie, Tanrı bizden nefret ediyor mu?”

“Hayır. Bilmiyorum.”

“Annemden nefret ediyor mu?”

“Tabii ki hayır. Annemiz çok iyi bir insandı.”

“O zaman neden onun ölmesine izin verdi?”

Başımı iki yana salladım. Tüm vücudum ağırlaşmıştı, sanki yirmi ton ağırlığında gibi hissediyordum.

“‘Kâsem taşıyor.’”

“Neden uzaylıların gelip bizi öldürmesine izin verdi? Neden Tanrı onları durdurmadı?”

“Belki,” diye yavaşça fısıldadım. Dilim bile ağırlaşmıştı. “Belki onları durdurur.”

“‘Ömrüm boyunca yalnız iyilik ve sevgi izleyecek beni.’”

“Beni almalarına izin verme, Cassie. Ölmeme izin verme.”

“Sen ölmeyeceksin, Sams.”

“Söz mü?”

Söz verdim.

[13] *Yıldız Savaşları*‘nda Galaksi İmparatorluğu’nun emrinde olan askerler. (ç.n.)

[14] Hıristiyanlığın pek çok mezhebinde yaygın olan ve “Babamız” olarak bilinen duadır. İngilizcede *Lord’s Prayer* (Tann’nın Duası) olarak bilinir. (ç.n.)

15

Ertesi gün, hava gözcüsü geri geldi.

Veya o başka bir gözcüydü ama bir öncekinin tıpatıp aynısıydı. Ötekiler ta başka bir gezegenden onca yolu ellerindeki tek bir gözcüyle gelmemişlerdi herhalde.

Cisim gökyüzü boyunca yavaşça ilerliyordu. Sessizdi. Motor sesi veya uğultusu yoktu. Sadece sessizce süzülüyordu, durgun suyun içinde süzülen bir zokayı andırıyordu. Hemen barakaların içine doluştuk. Bunu kimsenin bize söylemesine gerek yoktu. Kendimi bir karyolada Crisco'nun yanında otururken buluvermiştim.

"Ne yapacaklarını biliyorum ben," diye fısıldadı.

"Konuşmasana,"diye fısıldayarak karşılık verdim.

Crisco başını salladı ve "Sonik bombalar atacaklar. Dibinde, iki yüz desibel şiddetinde bir ses patlaması olursa ne olur biliyor musun? Kulak zarların patlar. Akciğerlerin yarılır ve içindeki hava kan dolaşımına karışır, ardından da kalbin durur," dedi.

"Bu saçmakları nerenden atıyorsun, Crisco?"

Babamla Hutchfield yine açık kapının dibinde diz çökmüşlerdi. Aynı noktayı dakikalar boyunca izlediler. Görünüşe göre hava gözcüsü havada asık kalmıştı.

"Al, sana bir şey getirdim," dedi Crisco. Bu bir pırlanta kolyeydi. Kül çukurunun içinde bulduğu, cesetlere ait bir ganimetti.

"Bu çok iğrenç," dedim.

"Niyeymiş? Kimseden çalmadım ki." Crisco suratını astı. "Sebebini biliyorum. Ben aptal değilim. İğrenç olan şey kolye

değil. Benim. Eğer seksi biri olsaydım bunu bir an bile düşünmeden alırdın.”

Onun haklı olup olmadığını düşündüm. O kolyeyi çukurun içinden Ben Parish çıkarmış olsaydı bu hediyeyi kabul eder miydim?

“*Senin* seksi olduğunu düşündüğümden falan değil tabii,” diye ekledi Crisco.

Ah be. Mezar soyguncusu Crisco beni seksi bulmuyordu.

“Öyleyse neden bunu bana vermek istedin?”

“O gece ormandayken tam bir hayvan gibi davrandım. Benden nefret etmeni istemiyorum. Beni bir ucube gibi görme.”

Bunun için biraz geç kalmıştı.

“Ben ölmüş insanların mücevherlerini istemem,” dedim.

“Onlar da istemiyor zaten,” dedi ölmüş insanları kastederek.

Beni rahat bırakmayacaktı. Hızla ayağa kalkıp babamın arkasına oturdum. Onun omzunun üzerinden baktığımda ufak, gri renkli bir nokta gördüm. Gökyüzünün lekesiz teninde beliren, gümüşi bir çili andırıyordu.

“Ne oluyor?” diye fısıldadım.

Bunu söylediğim anda nokta gözden kayboldu. Öyle hızlı hareket etmişti ki âdeta buhar olup gitmişti.

“Keşif uçuşu yapıyorlar.” Hutchfield nefes verdi. “Öyle olmalı.”

“İnsanların kol saatlerini ta yörüngeden izleyebilen uydularımız vardı,” dedi babam kısık bir sesle. “Eğer biz bunu ilkel teknolojimizle yapabildiysek, neden onlar bizi gözetlemek için gemilerini terk etmeye gerek duyuyorlar ki?”

“Daha iyi bir teorin var mı?” Hutchfield fikirlerinin sorgulanmasından hoşlanmazdı.

“Bizimle hiç alakaları olmayabilir,” dedi babam. “Bu şeyler, uzaydan tespit edemedikleri verileri ölçebilmek için

atmosfere yollanan sondalar veya aygıtlar olabilir. Veya belki de biz tamamen etkisiz hale gelmeden tespit edemeyecekleri bir şeyi arıyorlar.”

Bunun ardından babam iç çekti. O iç çekişi iyi bilirdim. Gerçek olmasını istemediği bir şeyin gerçek olduğuna inandığı anlamına gelirdi.

“Bu iş basit bir soruya kalıyor, Hutchfield: Onlar niye buraya geldi? Gezegenimizi veya kaynaklarımızı talan etmek için gelmediler… Tüm evrene dağılmış pek çok gezegen var zaten, bu yüzden onları elde etmek için yüzlerce ışık yılını katetmen gerekmiyor. Bizi öldürmek için de gelmediler, gerçi bizi ya da büyük bir bölümümüzü öldürmeleri gerekliydi. Onlar daha çok beleşçi kiracılarını evden atan ev sahiplerine benziyorlar, böylelikle yeni kiracılar için evi temizletebilecekler; sanırım bütün bu olanlar hep ortamı hazırlamakla alakalıydı.”

“Hazırlamak mı? Neye hazırlayacaklar?”

Babam keyifsizce gülümsedi.

“Taşınma gününe.”

16

Şafağın sökmesine bir saat kalmıştı. Kül Çukuru Kampı'nda geçirdiğimiz son gündü. Bir pazar günüydü.

Yanımda Sammy vardı. Bana sokulmuştu, sıcacık ellerinden birini oyuncak ayısına atmış, diğerini de göğsüme koymuştu. Tombul bebek ellerinin parmaklarını kıvırmıştı.

Bir günün en güzel anı, uyanmanıza rağmen kendinizi boş hissettiğiniz o birkaç saniyedir. Nerede olduğunuzu unutursunuz. Şimdi ve daha önce kim olduğunuzu hatırlamazsınız. Sadece nefes alıp verişiniz, kalp atışınız ve kan dolaşımınız vardır. Tekrardan annenizin rahmine dönmek gibidir. Bu, boşluğun verdiği huzurdur.

İlk başta ben de o sesin kendi kalp atışım olduğunu sanmıştım.

Taka-taka-taka. İlk başta belli belirsizdi, ardından biraz yükseldi ve daha sonra neredeyse ritmini kendi teninizde hissedebileceğiniz kadar yükseldi. Odanın içinde bir parıltı belirdi ve büyümeye başladı. İnsanlar etrafta sendeleyerek dolaşıp kıyafetlerini üzerlerine geçiriyor, el yordamıyla silahlarını bulmaya çalışıyorlardı. Parıltı solup tekrar belirdi. Gölgeler zemine yayılıp tavana doğru tırmandılar. Hutchfield herkese sakin olmalarını söyleyerek bağırıp çağırıyordu. Ancak işe yaramıyordu. Herkes bu sesi tanımıştı. Onun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorlardı.

Kurtuluş!

Hutchfield bedenini kapı eşiğinde siper etmeye çalıştı.

"İçeride kalın!"diye bağırdı, "izdiham yapmayın…"

Onu bir kenara itmişlerdi. *Ah, evet, yapacağız*. Kapı eşiğinden dışarı fırlayıp avluya çıktık ve helikoptere el

salladık. Gelen bir askerî taşıma ve saldırı helikopteri Black Hawk'tı; kamp alanının etrafında ikinci kez döndüğü sırada, şafağın öncesinde aydınlanmaya başlayan gökyüzünde, simsiyah görünüyordu. Helikopter spot ışığını aşağı yansıttı ve hepimizin gözünü aldı ancak çoğumuz çoktan gözyaşlarımızdan ötürü kör olmuştuk. Zıpladık, bağrıştık, birbirimize sarıldık. Birkaç kişi minik Amerikan bayrakları sallıyordu, onları nereden bulduklarını gerçekten merak etmiştim.

Hutchfield öfkeyle bize içeri girmemiz için bağırıyordu. Hiç kimse onu dinlememişti. Artık o bizim patronumuz değildi. Helikopterin rotor gürültüsü azalmaya başlamıştı. Onun hemen ardından da ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Kafamız karışmış, afallamış ve korkmuştuk. Bizi görmüş olmalıydılar. Neden iniş yapmamışlardı ki?

Helikopterin geri gelmesini bekledik. Bütün sabah boyunca beklemeye devam ettik. İnsanlar eşyalarını toplamaya başlamıştı. Bizi nereye götürecekleri hakkında, bunun nasıl olacağı ve orada başka kaç kişi olduğuna dair tahminler yürütüyorlardı. Bir Black Hawk helikopteri! 1. Dalga'dan başka ne sağlam kalmıştı? Elektrikli lambaları ve sıcak duşları hayal etmeye başladık.

Yetkili İnsanlar varlığımızı öğrendiklerine göre, artık bizi kurtarmaya geleceklerinden hiç kimsenin şüphesi yoktu.

Tabii babam yine çizgisini bozmamıştı, o bundan pek emin değildi.

"Geri gelmeyebilirler," dedi.

"Bizi burada öylece bırakamazlar, baba," dedim. Bazen babamla sanki o, Sammy'nin yaşındaymış gibi konuşmanız gerekebiliyordu. "Bunun neresi mantıklı?"

"Bu bir arama-kurtarma görevi olmayabilir. Belki de başka bir şey arıyorlardır."

"Hava gözcüsünü mü?"

Bundan bir hafta önce yere çakılan aracı kastetmiştim. Babam başını salladı.

“Yine de artık bizim burada olduğumuzu biliyorlar,” dedim. “Bir şeyler yaparlar.”

Babam yine başını salladı. Yüzünde boş bir ifade vardı, sanki bambaşka bir şey düşünüyordu.

“Yapacaklar,” dedi. Bana dikkatle baktı. “Tabanca hâlâ sende mi?”

Arka cebimi işaret ettim. Kolunu omzuma atıp beni depoya götürdü. Deponun bir köşesinde, yerde duran eski bir muşambayı kaldırıp kenara çekti. Muşambanın altında bir M16 yarı otomatik piyade tüfeği duruyordu. Etrafımdaki herkesi kaybettiğimde benim can yoldaşım olacak tüfek buydu işte.

Babam silahı yerden alıp elleri arasında çevirdi, yine gözlerindeki o dalgın profesör edasıyla tüfeği inceledi.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

“Bu mu? Bence manyak bir şeymiş.”

Argolu konuşmamdan ötürü bana kızmamıştı. Hatta bunun yerine hafifçe güldü.

Bana tüfeğin nasıl çalıştığım gösterdi. Onu nasıl tutacağımı, şarjörünü nasıl değiştireceğimi anlattı.

“Al, şimdi sen dene.”

Silahı bana uzattı.

Sanırım onu kullanmayı çabucak öğrendiğim için memnun olmuştu. Koordinasyonum da fazlasıyla iyiydi, bunu karate derslerine borçluydum. Kabiliyet kazanmak konusunda karatenin yanında dans dersleri hikâye kalıyordu.

Silahı ona geri vermek istediğimde, “Sende kalsın,” dedi babam. “Onu buraya senin için sakladım.”

“Neden?” diye sordum. Tüfeği almak benim için sorun değildi fakat babam beni biraz korkutmaya başlamıştı. Diğer herkes kutlama yaparken öz babam bana ateşli silah eğitimi veriyordu.

“Savaş zamanlarında düşmanının kim olduğunu nasıl anlarsın biliyor musun, Cassie?” Babam hızla kulübenin

etrafında göz gezdirdi. Gözlerini neden benden kaçırıyordu ki? “Sana ateş eden herifi görünce anlarsın. Bunu unutma.” Başıyla tüfeği işaret etti. “Etrafta bununla dolaşma. Yanından ayırma ama onu hep sakla. Ne burada ne de barakada dursun. Tamam mı?”

Omzuma hafifçe vurdu. Pışpışlaması tam olarak yetmemişti. Bana sıkıca sarıldı.

“Bundan sonra Sam’i asla gözünün önünden ayırma. Anladın mı Cassie? Asla. Şimdi git Sammy’yi bul. Benim, Hutchfield’ı görmem lazım. Bu arada, Cassie. Eğer birileri senden o tüfeği almaya yeltenirse onlara önce benimle konuşmalarını söyle. Eğer hâlâ almakta diretirlerse, vur onları.”

Babam tebessüm etti. Ancak gözlerinde gülümsemeden eser yoktu. Gözleri tıpkı bir köpek balığınınki kadar sert, boş ve soğuktu.

Babam şanslı adamdı. Hepimiz öyleydik. Şans bizi ilk üç dalga boyunca korumuştu. Ancak en iyi kumarbaz bile size şansın pek fazla uzun sürmediğini söyleyecektir. Galiba babam da o gün böyle bir hisse kapılmıştı. Bunun sebebi şansımızın tükenmesi değildi çünkü bunu kimse bilemezdi. Ama sanırım babam işin en sonunda, ayakta kalanların şanslı insanlar olmayacağını biliyordu.

Sadece en sert olanlar ayakta kalacaktı. Şans perisini kovalayanlar, kalbi taştan olanlar yaşayacaktı. Tek kişinin hayatta kalabilmesi için yüzlercesinin ölümüne göz yumanlar, bir köyü kurtarabilmek için onu yakmak gerektiğini anlayanlar sona kalacaktı.

Dünya artık sıfırı tüketmişti.

Ve eğer bu durum size koyuyorsa, ölmeyi bekleyen bir bedenden başka bir şey değildiniz.

M16’yı aldım ve kül çukuruna giden patikanın yakınındaki bir ağacın arkasına sakladım.

17

Bildiğim dünyadan geriye kalan son parçalar, güneşli ve ılık bir pazar gününün ikindi vaktinde kül olmuştu.

Dizel motorların homurtusuyla, aksların gümbürtüleri ve gıcırtılarıyla, havalı frenlerin inlemeleriyle müjdelenmişti. Gözcülerimiz, konvoyu daha kampımıza varmadan önce tespit etmişlerdi. Gün ışığıyla parlayan pencereleri ve peşlerinden gelen toz bulutlarını görmüşlerdi. Onları çiçekler ve öpücüklerle karşılamak için dışarı fırlamadık. Hutchfield, babam ve en iyi dört nişancımız onlarla buluşmak için dışarı çıktıklarında, geride bekledik. Herkes biraz ürkmüştü. Birkaç saat önceki halimize göre de daha az coşkuluyduk.

İstila'dan bu yana olmasını beklediğimiz hiçbir şey gerçekleşmemişti. Ancak ummadığımız her şey başımıza gelmişti. 3. Dalga sırasında, ölümcül gribin onların planlarının bir parçası olduğunu fark etmemiz tam iki hafta sürmüştü. Yine de her zaman inandığınız şeylere inanmaya, her zaman düşündüğünüz şeyleri düşünmeye, her zaman beklediğiniz şeyleri beklemeye meylediyordunuz. O yüzden hiçbir zaman, "Bizi kurtaran olacak mı?" diye sormadık; her seferinde, "Bizi ne zaman kurtarmaya gelecekler?" diye sorduk.

Görmek istediğimiz, tam olarak görmeyi beklediğimiz şeyi; içi askerlerle dolu olan büyük, düz kasalı kamyonetleri, ağır makineli tüfek taretleri ve karadan havaya frize rampalarıyla dolu Humvee ciplerini gördüğümüzde de hâlâ tedbiri elden bırakmamıştık.

Ardından okul otobüsleri ufukta belirmişti.

Üç tanesi tampon tampona ilerliyordu.

İçleri çocuk doluydu.

Hiç kimse böyle bir şey beklemiyordu. Dediğim gibi, bu tuhaf bir biçimde normal, son derece de gerçekdışıydı. Bazılarımız onları görünce kahkaha bile attı. Kahrolası sarı bir okul otobüsü! Okul hangi cehennemdeydi?

Gergin geçen birkaç dakikadan sonra motorların boğuk homurtularını ve çocukların sönük kahkahalarla bağrışlarını hepimiz duyabiliyorduk. Babam, Komutanla konuşan Hutchfield'ın yanından ayrılıp Sammy ile benim yanımıza geldi. Bir grup insan da konuştuklarımızı dinlemek için bize katıldı.

"Wright-Patterson'dan geliyorlar," dedi babam. Soluk soluğa kalmıştı. "Görünüşe göre askerî personelimizden sandığımızdan çok daha fazlası hayatta kalmış."

"Neden gaz maskeleri takıyorlar?" diye sordum.

"Tedbir için," diye yanıtladı babam. "Salgın başladığından bu yana karantina altında kalmışlar. Hepimiz virüse maruz kaldık; taşıyıcı olabiliriz."

Babam bana sıkıca sokulup kollarını bacağıma dolamış olan Sammy'ye baktı.

"Buraya çocuklar için gelmişler," dedi babam.

"Niye?" diye sordum.

"Peki ya biz ne olacağız?" diye hesap sordu Rahibe Teresa. "Bizi de götürmeyecekler mi?"

"Bizim için geri geleceklerini söyledi. Şimdilik sadece çocuklara yetecek kadar boş yerleri varmış," dedi babam, Sammy'ye bakarak.

"Bizi ayıramazsın," dedim babama.

"Haklısın." Arkasını döndü ve birdenbire barakaya doğru yürüdü. Elinde benim sırt çantam ve Sammy'nin oyuncak ayısıyla çıkageldi. "Sen de onunla gidiyorsun."

Demek istediğimi anlayamamıştı.

"Sensiz bir yere gitmiyorum," dedim. Babam gibi adamların sorunları neydi? Otorite sahibi birileri ortaya

çıkınca hemen akıllarını bir kenara bırakıveriyorlardı.

Rahibe Teresa tespihini sallayarak, “Onun ne dediğini duydun!” diye tiz bir sesle bağırdı. “Sadece çocuklar! Eğer gidecek başka biri varsa o da ben olmalıyım… kadınlar. Bu iş böyle yapılır. Önce kadınlar ve çocuklar! Kadınlar ve çocuklar.”

Babam ona kulak asmadı. Ve elini yine omzuma atmaya kalktı. Elini ittim.

“Cassie, ilk önce en savunmasız olanları güvenli bir yere götürmek zorundalar. Ben senin sadece birkaç saat arkanda olacağım…”

“Olmaz!” diye bağırdım. “Ya hep beraber gideriz ya da burada kalırız, baba. Geri gelecekleri zamana kadar idare edebileceğimizi söyle onlara. Kardeşime göz kulak olabilirim. Ona ne zamandır bakıyorum.”

“Bakacaksın da Cassie çünkü sen de onlarla gideceksin.”

“Sen de gelmeden olmaz. Seni burada bırakmayacağım, baba.”

Sanki çocuksu bir şey söylemişim gibi bana gülümsedi.

“Ben başımın çaresine bakabilirim.”

Bunu tam olarak kelimelere dökemiyordum ancak ailemizden geriye kalanları da ayırmanın ailemizin yok olmasına sebep olabileceği ihtimaline dair bu his, kor halindeki bir kömür gibi boğazıma çökmüştü. Eğer babamı geride bırakırsam onu bir daha asla göremeyebilirdim. Belki bu mantıksızdı fakat yaşadığım dünyada artık mantıktan eser kalmamıştı.

Babam, Sammy’yi bacağımdan kurtarıp kendi kucağına aldı, boşta kalan eliyle de dirseğimi kavradıktan sonra bizi zorla otobüslere doğru götürdü. Tuhaf görünümlü gaz maskelerinden ötürü askerlerin yüzlerini göremiyorduk. Ancak hâki kamuflaj giysilerinin üzerine işlenmiş isimlerini okumak mümkündü.

GREENE.

WALTERS.

PARKER.

Hepsi bilindik Amerikan soyadlarıydı. Üniformalarının kollarında da Amerikan bayrakları vardı. Dik fakat gevşek duruyorlardı, tetikte ancak rahattılar. Tıpkı gerilmiş yaylar gibiydiler.

Bir askerden olmasını beklediğiniz gibi görünüyorlardı.

Sıradaki en son otobüse ulaştık, içerideki çocuklar bize bağırıp el salladılar. Bütün bunlar büyük bir maceraydı.

Kapıda duran iri yarı asker elini kaldırdı. Üniformasının göğsünde *BRANCH* yazıyordu.

Maskesi yüzünden boğuk çıkan sesiyle, “Sadece çocuklar,” dedi.

“Anlıyorum, Onbaşı,” dedi babam.

“Cassie, neden ağlıyorsun?” dedi Sammy. Küçücük elini yüzüme uzattı.

Babam onu yere indirdi. Diz çökererek yüzünü Sammy’ninkine yaklaştırdı.

“Bir yolculuğa çıkıyorsun, Sam,” dedi babam. “Bu asker ağabeyler seni güvenli bir yere götürecekler.”

“Sen gelmiyor musun, baba?” dedi minik elleriyle babamın gömleğini çekiştirerek.

“Evet. Evet. Babacık da gelecek ama hemen değil. Ama yakında. Çok yakında.”

Babam, Sammy’yi kollarına aldı. Son kez sarıldılar. “Bir şeycik olmayacak. Asker ağabeyler sana ne derse yap olur mu?”

Sammy başını salladı. Usulca elimi tuttu.

“Hadi, Cassie. Otobüse bineceğiz!”

Siyah maskeli kıpırdandı. Eldivenli bir el havaya kalktı.

“Sadece oğlan binebilir.”

Askere sövmeye başladım. Babamı geride bırakmaktan hiç memnun değildim fakat Sammy bensiz hiçbir yere gitmeyecekti.

Onbaşı sözümü kesti. “Sadece oğlan dedim.”

“Onun ablası,” diye uğraştı babam. Mantıklı davranmaya çalışıyordu. “Hem o da bir çocuk. Sadece on altı yaşında.”

“Kız burada kalmak zorunda,” dedi Onbaşı.

“O zaman kardeşim de otobüse binmeyecek,” dedim iki kolumu da Sammy’nin göğsüne sararak. Asker, kardeşimi benden ayırmak içi zorla kollarımı çekmek zorunda kaldı.

Onbaşı bir süre boyunca tek kelime etmedi, içimden onun yüzündeki maskeyi çekip çıkardıktan sonra suratına tükürmek geçiyordu. Güneş ışığı maskenin vizöründen yansıyordu, iğrenç bir ışık topunu andırıyordu.

“Onun kalmasını mı istiyorsun?”

“Onun *benimle* kalmasını istiyorum,” diye askerin sözünü düzelttim.

“Otobüse binelim ya da binmeyelim, o benimle kalacak.”

“Olmaz, Cassie,” dedi babam.

Sammy ağlamaya başladı. Olanları anlamıştı: Kardeşim ve benim karşımızda babam ve asker vardı, bu savaşı kazanmamızın imkânı yoktu. Durumu benden önce kavramıştı.

“Kalabilir,” dedi asker. “Fakat onun güvende olacağının garantisini veremeyiz.”

“Harbiden mi?” diye onun böceğe benzeyen suratına doğru bağırdım. “Ciddi misin? Peki, kimin güvende olacağının garantisini verebilirsin?”

Babam, “Cassie…” diye araya girmeye çalıştı.

“Hiçbir bokun garantisini vermezsin sen,” diye bağırdım.

Onbaşı beni görmezden geldi. “Kararı siz vereceksiniz, efendim,” dedi babama.

“Baba,” dedim. “Onu duydun. Kardeşim bizimle kalabilirmiş.”

Babam alt dudağını ısırdı. Başını kaldırıp çenesinin altını kaşıdı ve bomboş gökyüzüne baktı. Hava gözcülerini düşünüyordu, onlar hakkında bilip bilmediklerini gözden geçiriyordu. Öğrendiği şeyleri hatırlamaya çalışıyordu.

İhtimalleri tartıp olasılıkları hesaplarken kalbinin en derin yerinden yükselen o minik sesi görmezden geliyordu: *Onu sakın bırakma*.

Bu yüzden babam, tabii ki en mantıklı şeyi yaptı. O sorumluluk sahibi bir yetişkindi ve sorumluluk sahibi yetişkinler de böyle yapardı.

En mantıklı şeyi.

“Haklısın, Cassie,” dedi en sonunda. “Bizim güvenliğimizin garantisini vermezler… bunu hiç kimse yapamaz. Ancak bazı yerler ötekilere nazaran daha güvenlidir.” Sammy’nin elini tuttu. “Haydi, ufaklık.”

Kıpkırmızı yanaklarından gözyaşları dökülürken, “Hayır!” diye haykırdı Sammy. “Cassie’siz olmaz!”

“Cassie de gelecek,” dedi babam, “ikimiz de geleceğiz. Hemen arkanda olacağız.”

“Onu korur ve gözetirim, ona bir şey olmasına izin vermem,” dedim yalvararak. “Geri kalanlarımız için dönmeyecekler mi zaten? Biz de onların gelmelerini bekleriz işte.” Babamın tişörtünü çekiştirip en kibar yüz ifademi takındım. Bu ifade genellikle istediğimi elde etmemi sağlardı. “Lütfen baba, yapma bunu. Yaptığımız doğru değil. Birlikte kalmalıyız, buna mecburuz.”

Bu bir işe yaramayacaktı. Babamın gözlerinde yine o sert bakış vardı: soğuk, otoriter, merhametsiz.

“Cassie,” dedi. “Kardeşine her şeyin yolunda olduğunu söyle.”

Ben de öyle yaptım. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra tabii. Babama ve Yetkili İnsanlara güvenmemi, Ötekiler’in içi çocuk dolu bir otobüsü yakıp yok etmeyeceğine inanmamı, güven kavramının tıpkı bilgisayarlar, mikrodalgada yapılan patlamış mısırlar ve Xercon gezegeninden gelen sümük kılıklı uzaylıların son on dakikada yenilgiye uğrayışını anlatan Hollywood filmleri gibi yok olmadığım kendime söyledikten sonra.

Kardeşimin önünde toz toprağın üzerine diz çöktüm.

“Gitmen lazım, Sams,” dedim. Tombul alt dudağı titriyordu, oyuncak ayısını sımsıkı göğsüne bastırmıştı.

“Ama Cassie, korktuğun zaman sana kim sarılacak?” Son derece ciddiydi. Kaygılı bir biçimde kaşlarını çatan babamı o kadar çok andırıyordu ki neredeyse kahkaha atacaktım.

“Ben artık korkmuyorum. Sen de korkma. Artık askerler burada, bizi koruyacaklar.”

Başımı kaldırıp Onbaşı Branch’e baktım. “Öyle, değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Darth Vader’a[15] benziyor,” diye fısıldadı Sammy. “Sesi de aynı onun gibi.”

“Evet, filmde ne olduğunu hatırlıyor musun? O en sonunda iyi bir adama dönüşüyordu.”

“Koca bir gezegeni patlattıktan ve bir sürü insanı öldürdükten sonra ama.”

Kendimi tutamadım, kahkahayı bastım. Tanrım, çok zekiydi. Bazen kardeşimin, babamla benim toplamımızdan çok daha zeki olduğunu düşünüyordum.

“Sonra geleceksiniz, değil mi Cassie?”

“Bundan şüphen olmasın.”

“Söz mü?”

Ona söz verdim. Her ne olursa olsun. Ne pahasına olursa olsun.

İşte tüm duymak istediği buydu. Oyuncak ayısını göğsüme bastırdı.

“Sam?”

“Korkarsan diye. Ama onu sakın bırakma.” Söylediği şeyin önemini belirtmek istercesine küçücük işaret parmağını havaya kaldırdı. “Sakın unutma.”

Sammy elini Onbaşıya uzattı. “Yolu göster, Vader!” Tombul eli, askerin eldivenli elinin içinde kaybolmuştu. Otobüse çıkmak için attığı ilk adım onun minicik bacakları için neredeyse çok yüksek gelmişti. Kardeşim otobüse binip

orta koridora doğru ilerlediği sırada içerideki çocuklar ciyaklayıp el çırptılar.

Sammy otobüse binen son kişiydi. Kapı kapandı. Babam kolunu bana dolamaya çalıştı. Geri çekildim.

Otobüsün motoru çalıştı ve havalı frenleri tısladı.

İşte o anda lekeli camın ardında onun yüzünü ve dudaklarındaki gülümsemeyi gördüm. Sarı renkli X-wing yıldız savaşçısına atlamış, ışık hızına geçerek çok, çok uzak bir galaksiye doğru yol alıyordu. Tozlu, sarı renkli uzay gemisi, toz bulutu tarafından tamamen yutulana kadar gözlerimi ondan ayırmadım.

[15] *Yıldız Savaşları*'ndaki kötü bir karakter. (ç.n.)

18

“Bu taraftan, efendim,” dedi Onbaşı kibarca. Onu kampa doğru takip ettik. İki adet Humvee cip, otobüslere Wright-Patterson’a kadar eşlik etmek için yanımızdan ayrılmıştı. Geriye kalan Humvee’ler önleri barakalara ve depo olarak kullandığımız kulübeye doğru bakacak şekilde park edilmişti, üzerlerine yerleştirilen makineli tüfeklerin namluları yere bakıyordu. Uykuya dalmış bir tür metal canavarın kafalarını andırıyorlardı.

Kamp alanı boştu. Askerler dâhil herkes barakaya girmişti.

Biri dışında herkes.

Oraya doğru yürüdüğümüz sırada, Hutchfield depodan dışarı çıktı. Kazıttığı kafası mı yoksa gülümsemesi mi daha parlaktı bilemiyorum.

“Harika, Sullivan!” dedi babama gürleyerek. “Bir de ilk gözcü ortaya çıktığında buradan uzamak istiyordun.”

“Görünüşe göre yanılmışım,” dedi babam gergin bir tebessümle.

“Beş dakika sonra Yarbay Vosch brifing verecek. Ama önce mühimmatım senden almalıyım.”

“Neyimi?”

“Silahın. Bu Yarbay’ın emri.”

Babam yanımızda duran askere baktı. Asker de ona maskesinin boş, siyah gözleriyle bakarak karşılık verdi.

“Niyeymiş?” diye sordu babam.

“İlla ki açıklamam mı lazım?” Hutchfield’ın gülümsemesi bozulmamıştı fakat gözlerini kısmıştı.

“Evet, bunu yaparsan sevinirim.”

“Buna SFP denir, Sullivan; standart faaliyet prosedürü. Bir avuç eğitimsiz ve tecrübesiz sivilin savaş zamanlarında ellerinde silahlarla gezmelerine izin veremezsin.” Sanki babam bir aptalmış gibi onu aşağılamasına konuşuyordu.

Hutchfield elini öne uzattı. Babam yavaşça tüfeğini omzundan indirdi. Hutchfield tüfeği ondan kaptıktan sonra depoya yönelerek gözden kayboldu.

Babam, Onbaşıya döndü. “Şeylerle… irtibat kurabilen oldu mu?” Doğru sözcüğü bulmak için çabaladı. “Ötekiler’le yani?”

Asker, kulak tırmalayan tekdüze bir sesle sadece tek bir kelimeyle yanıt verdi: “Hayır.”

Hutchfield dışarı çıktı ve gösterişli bir tavırla Onbaşıya asker selamı çaktı. Artık özüne dönmüştü, silah arkadaşlarıyla birlikteydi. Heyecandan eli ayağı birbirine karışmıştı, sanki her an altına işeyebilecek durumdaydı.

“Silahların hepsi arandı ve emniyete alındı, Onbaşı.”

İkisi dışında hepsi, diye içimden geçirdim. Babama baktım. Gözlerinin etrafındakiler dışında tek bir kası bile oynamıyordu. Sağa sola seğiriyorlardı. *Hayır*.

Babamın bunu yapması için düşünebildiğim sadece tek bir sebep vardı. Bu aklıma geldikçe, bunu çok fazla düşündüğümde babamdan nefret etmeye başlıyordum. Kendi içgüdülerine güvenmediği için ondan nefret ediyordum. Kalbinin içinde fısıldayan o ufak sesi görmezden geldiği için ondan nefret ediyordum. *Bu doğru değil. Doğru olmayan bir şeyler var*.

Babamdan şu an da nefret ediyordum. Eğer şimdi yanımda olsaydı, bu kadar cahil bir dangalak gibi davrandığı için, suratına yumruğu çakardım.

Onbaşı eliyle barakayı işaret etti. Yarbay Vosch’un brifinginin vakti gelmişti.

Dünyanın son bulma vakti gelmişti.

19

Vosch’u hemen fark ettim.

Kapının hemen girişinde duruyordu, boyu çok uzundu ve elinde tüfek olmayan tek üniformalıydı.

Hastane/Mezarlık bozması binadan içeri adım attığımız sırada Hutchfield’a bakarak başını salladı. Ardından Onbaşı Branch ona selam verdikten sonra duvarları çevreleyen askerlerin arasına katıldı.

Manzara aynen şöyleydi: Askerler binanın dört duvarının üçü boyunca sıralanmıştı, mülteciler de ortada duruyordu.

Babam eliyle benimkine uzandı. Bir elimde Sammy’nin oyuncak ayısı vardı, diğeriyle de babamın elini tutuyordum.

Ne oldu, baba? Kalbindeki o küçük ses, duvarların etrafında sıralanan silahlı adamları görünce sesini yükseltmeye mi başladı? Elimi bu yüzden mi tuttun?

İçeri girdiğimiz sırada, “Şey, sorularımıza biraz olsun yanıt bulabilecek miyiz artık?” diye bağırdı birisi.

Herkes bir anda konuşmaya, bağıra çağıra sorular sormaya başladı; askerlerinse çıtı çıkmıyordu.

“Uzaylılar yeryüzüne indi mi?”

“Neye benziyorlar?”

“Onlar tam olarak nedir?”

“Gökyüzünde hep gördüğümüz o gri gemiler de neyin nesi?”

“Geriye kalanlar ne zaman gidebilirler?”

“Sağ kalan kaç kişiyi bulabildiniz?”

Vosch sessiz olmaları için elini kaldırdı. Ancak bu yalnızca yarı yarıya işe yaramıştı.

Hutchfield onu afili bir şekilde selamladı. “Mevcut olan herkes burada ve emir ve görüşlerinize hazır, efendim!”

Hızlıca içerideki insanları saydım. “Hayır,” dedim. Gürültünün içinde sesimi duyurabilmek için sesimi yükselttim. “Hayır!” Babama baktım. “Crisco burada yok.”

Hutchfield kaşlarını çattı. “Crisco da kim?”

“Şu, ucub… çocuk var ya hani.”

“Çocuk mu? Öyleyse ötekilerle birlikte otobüslerden birine binip gitmiştir.”

Ötekiler. Şimdi durup düşündüğümde bu bana komik geliyordu. İnsanın midesini bulandıran bir şekilde komikti hem de.

“Herkesin bu binada toplanması lazım,” dedi Vosch maskesinin ardından. Yarbay’ın sesi oldukça derindi, yer altından gelen bir gürlemeyi andırıyordu.

“Muhtemelen korkmuştur,” dedim. “O biraz ödlektir.”

“Nereye gitmiş olabilir ki?” diye sordu Vosch.

Başımı iki yana salladım. Hiçbir fikrim yoktu. Ardından bir anda aklıma bir fikirden de fazlası geliverdi. Crisco’nun nereye gittiğini biliyordum.

“Kül çukurundadır.”

“Kül çukuru nerede, peki?”

“Cassie,” diye araya girdi babam. Elimi sertçe sıkıyordu. “Neden Crisco’yu sen gidip getirmiyorsun? Böylelikle Yarbay, brifingine başlayabilir.”

“Ben mi?”

Anlayamamıştım. Sanırım o arada babamın içindeki minik ses bas bas bağırıyordu. Ancak ben bunu duyamıyordum, babam da bunu dile getiremiyordu. Tek yapabildiği bunu gözleriyle ima etmeye çalışmaktı. Belki de şöyle bir şey diyordu: *Düşmanının kim olduğunu nasıl anlarsın, Cassie?*

Neden benimle beraber oraya gitmeye gönüllü olmadığını bilemiyorum. Belki de onların bir çocuktan şüphelenmeyeceklerini zannetmişti. Böylelikle içimizden biri

hayatta kalabilecekti… ya da en azından bunun için bir şansı olacaktı.

Belki.

“Pekâlâ,” dedi Vosch. Onbaşı Branch’e doğru parmağıyla işaret etti: *Onunla git*.

“Kızım başının çaresine bakabilir,” dedi babam. “Bu ormanı avcunun içi gibi bilir. Beş dakikaya dönersin, değil mi Cassie?” Vosch’a baktı ve gülümsedi. “Beş dakika.”

“Aptallaşma, Sullivan,” dedi Hutchfield. “Oraya yanında biri olmadan gidemez.”

“Tabii,” dedi babam. “Haklısın. Kesinlikle haklısın.”

Babam eğilip bana sarıldı. Beni ne çok sıkı ne de çok uzun tuttu. Kısa bir sarılmaydı işte. Sarıldı ve bıraktı.

Başka herhangi bir şey yaparsa bunu bir vedalaşma olduğunu anlayabilirlerdi.

Elveda, Cassie.

Branch, Komutanına döndü. “Birinci öncelik mi, efendim?”

Ve Vosch başıyla onu onayladı. “Birinci öncelik.”

Parlak gün ışığına doğru, dışarı çıktık; gaz maskeli adamla elinde oyuncak ayıcığı olan kız. Hemen önümüzde birkaç asker Humvee’lerden birine yaslanmıştı. Humvee’lerin yanından daha önce geçerken onları görmemiştim. Bizi görür görmez toparlandılar. Onbaşı Branch onlara doğru başparmağını havaya kaldırdı, ardından da işaret parmağını gösterdi. *Birinci öncelik*.

“Orası ne kadar uzaklıkta?” diye bana sordu.

“Çok uzak değil,” diye cevap verdim. Bana sanki sesim yaşça daha küçükmüş gibi gelmişti. Belki de bu Sammy’nin ayıcığı yüzündendi, beni çocukluğuma götürüyordu.

Asker, kamp alanının arkasındaki sık ormana doğru giden eğimli patika boyunca beni takip etti. Silahı önünde duruyordu, namlusu yere bakıyordu. Kahverengi botlarının altındaki toprak sanki itiraz edercesine çatırdıyordu.

Ilık bir gün olmasına rağmen ağaçların altında hava serinlemişti, yapraklar zengin bir yaz sonu yeşiline bürünmüştü. M16'yı sakladığım ağacın yanından geçtik. O tarafa bakmadım. Açıklığa doğru yürümeye devam ettim.

O küçük pezevenk işte oradaydı, ayak bileklerine kadar kemik ve toza bulanmıştı. Külleri eşeleyerek geriye kalan, o işe yaramaz, değersiz incik boncukları arıyordu. Yola çıkmadan önce onlardan bir tane daha alacaktı, böylece gittiği yol nerede sonlanırsa orada kral olacaktı.

Ağaçların çevrelediği açıldığa adım attığımız sırada başını bize çevirdi. Saçı başı pislik içindeydi ve terden parlıyordu. Yanaklarına is bulaşmıştı. Âdeta kazma bir futbolcuyu andırıyordu. Bizi görür görmez elini arkasına attı. Güneş ışığı altında gümüş renkli bir şey parıldamıştı.

"Hey! Cassie? Sen mi geldin? Barakada yoktun, o yüzden seni aramak için buraya geldim. Sonra da… bu şeyi…"

"Bahsettiğin bu mu?" diye sordu asker. Silahım omzuna astı ve çukura doğru bir adım attı.

En arkada ben duruyordum, askerse ortadaydı, Crisco da küllerin ve kemiklerin bulunduğu çukurun içindeydi.

"Evet," dedim. "Crisco bu işte."

"Benim adım bu değil ki,"diye ciyakladı. "Benim gerçek adım…"

Crisco'nun gerçek adını asla öğrenemedim.

Tüfeği göremedim veya tabancanın çıkardığı sesi duymadım. Askerin silahını belinden çektiğini de görmedim. Çünkü askere bakmıyordum, gözlerim Crisco'nun üzerindeydi. Başı ters dönmüştü, sanki birisi onu yağlı buklelerinden çekmişti. Yere düşerken iki büklüm olmuştu, avcunun içinde ölülerin hazinesini sıkı sıkıya tutuyordu.

20

Sıra bana gelmişti.

Sırt çantası takan ve elinde saçma sapan bir oyuncak ayıcık tutan kız, askerin birkaç metre arkasında dikiliyordu.

Asker elini ileri uzatarak bana doğru döndü. Daha sonra olanları hayal meyal hatırlıyorum. Ayıcığı elimden atışımı veya arka cebimden tabancayı çekişimi hatırlayamıyorum. Tetiği çekişim bile aklımda değil.

En net hatırladığım bir sonraki şey siyah renkli maskesinin vizörünün parçalanışıydı.

Ardından da asker, önümde dizlerinin üzerine yığıldı.

Sonra gözlerini gördüm.

Üçünü de.

Şey, tabii sonradan onun gerçekte üç gözünün olmadığını anlamıştım. Ortadaki kararmış olanı, kurşunun girişiyle açılan yaraydı.

Arkasını döner dönmez kafasına bir tabanca doğrulttuğumu görmek onu şaşırtmış olmalıydı. Tereddüt etmesine sebep olmuştu. Ne kadar sürmüştü? Bir saniye mi? Yoksa bir saniyeden daha mı kısaydı? Ancak o salise boyunca kâinatın ta kendisi tıpkı dev bir anakonda gibi kendi üstüne çöreklenmişti. Eğer travmalı bir kaza atlattıysanız, neden bahsettiğimi iyi bilirsiniz. Bir araba kazası ne kadar sürer? On saniye mi? Beş saniye mi? Eğer birebir yaşadıysanız bu süre size o kadar kısa gelmez. Neredeyse bir ömür gibi gelir.

Adam yüzükoyun yere kapaklandı. Onu hakladığımdan hiç şüphem yoktu. Tabancamın kurşunu, askerin başının arkasında turta tabağı büyüklüğünde bir delik açmıştı.

Fakat silahımı indirmedim. Patikaya doğru geri geri yürürken tabancayı onun başına doğrultmaya devam ettim.

Sonra, arkamı dönüp ardıma bakmadan koşmaya başladım.

Yanlış yöne gidiyordum.

Kamp alanına doğru.

Bu hiç akıllıca değildi. Ancak o anda düşünecek durumda değildim. Daha on altı yaşındayım, o asker de yakın mesafeden kafasına kurşun sıktığım ilk insandı. Bununla yüzleşmek bana zor geliyordu.

Yalnızca babamın yanına dönmek istiyordum.

Babam bunu hallederdi.

Çünkü babalar böyle yapardı: Sorunları hallederlerdi.

İlk başta aldım duyduğum seslere bir anlam veremedi. Orman otomatik silahlardan gelen kesik atış sesleri ve insan çığlıklarıyla yankılanıyordu fakat olanlar kafama daha dank etmemişti. Tıpkı Crisco'nun, kafasının ters dönmesinin ardından sanki tüm bedenindeki kemikler jöleye dönüşmüş gibi küllerin içine yığılışını anlayamayışım gibi. Katili kusursuz bir hamleyle parmak uçlarının üzerinde arkasını döndüğü sırada, silahının namlusunun gün ışığı altında parlayışı gibi.

Dünya yıkılmaya başlamıştı. Ondan dökülen enkaz parçaları da başımdan aşağı yağıyordu.

4. Dalga başlıyordu.

Kamp alanına varmadan önce tökezleyerek durdum. Barutun sıcak kokusu etrafa yayılmıştı. Barakanın pencerelerinden ufak duman bulutları tütüyordu. Depo olarak kullanılan kulübeye doğru sürünerek ilerleyen birisi vardı.

O benim babamdı.

Sırtı kambur olmuştu. Yüzüne çamur ve kan bulaşmıştı. Sürünerek geçtiği yerlerde kendi kanının izleri vardı.

Ağaçların arasından çıktığım sırada başını kaldırıp bana baktı.

Hayır, Cassie, diye dudaklarını kıpırdattı. Sonra da kolları bitap düştü. Yere kapaklanıp hareketsizce yattı.

Barakaların içinden bir asker çıktı. Babama doğru ağır ağır ilerledi. Rahattı ve bir kedi kadar çevikti, serbest bıraktığı omuzlarının altında kollarını gevşek bir şekilde sallıyordu.

Ağaçlara doğru geriledim. Tabancamla nişan aldım. Fakat ondan yüz metre kadar uzaktaydım. Eğer ıskalarsam…

O adam Vosch'tu. Yerde iki büklüm yatan babamla kıyaslandığında öncekinden çok daha uzun boylu görünüyordu. Babam hareket etmiyordu. Sanırım ölü taklidi yapıyordu.

Ancak bunun bir önemi yoktu.

Vosch yine de onu vurdu.

Vosch'un tetiği çektiği sırada ses çıkarıp çıkarmadığımı hatırlamıyorum. Ancak onun Örümcek Adam hislerini tetikleyecek bir şeyler yapmış olmalıydım. Siyah maske hızla etrafına bakındı. Gün ışığı, vizöründen yansıyordu. Barakadan çıkan iki askere işaret parmağıyla işaret etti, ardından baş parmağıyla benim bulunduğum yönü gösterdi.

Birinci öncelik.

21

Sanki iki çita gibi bana doğru atıldılar. Aynen o kadar hızlı hareket ediyorlardı. Ömrüm boyunca o kadar hızlı koşan birilerini görmemiştim. En az onlar kadar hızlı olan başka biri de babasının az önce öldürülüşüne tanık olmuş, korkudan altına eden bir kız çocuğuydu.

Yapraklar, dallar, asmalar, dikenli sarmaşıklar. Kulaklarımda hissettiğim hava akımı. Ardı ardına toprağa vuran ayakkabılarımın patikada çıkardığı *pat pat pat pat* sesleri.

Orman örtüsünün ardında parça parça mavi gökyüzü görünüyordu, gün ışığı bir bıçak misali toprağa iniyordu. Paramparça olan dünya batmaya başlamıştı.

Babamın bana verdiği son hediyeyi sakladığım yere yaklaştığımda duraksadım. Hata yapmıştım. Yüksek kalibreli mermiler, kulağımın iki parmak yanından geçip ağaç gövdesine isabet ettiler. Darbelerin etkisiyle ufalanan ağaç parçaları yüzüme savruldu. Minik, kıl inceliğindeki kıymıklar yanağıma saplandı.

Düşmanın kim olduğunu nasıl anlarsın, Cassie?

Onları atlatamıyordum.

Onlarla çatışamıyordum.

Belki onları kandırabilirdim.

22

Askerler, kül çukurunun bulunduğu açıklığa gelmişlerdi, ilk gördükleri şey Onbaşı Branch'in cesedi ya da daha doğrusu ondan geriye kalanlardı.

Bir tanesinin, "Burada biri var," dediğini duydum.

Ağzına kadar kemikle dolu çukurun içine giren asker postallarından çıtırtılar yükseldi.

"Ölmüş."

Önce bir parazit sesi ardından da, "Yarbayım, Branch'i ve kimliği belirsiz bir sivili bulduk. Olumsuz, efendim. Branch çatışmada öldürülmüş, tekrar ediyorum Branch çatışmada öldürülmüş," dendiğini duydum. Bunun ardından asker, Crisco'nun yanında duran arkadaşına döndü. "Vosch, derhal geri gitmemizi istiyor."

Diğer asker, çukurun içinden çıkarken içerdeki kemikler *çatır çutur* diye feryat etti.

"Kız paçayı kurtardı."

Sırt çantamı elimden geldiğince çukurdan uzak bir yere, ormana doğru fırlatmayı denedim. Fakat çanta bir ağaca çarpıp ormandaki açıklığın hemen dibinde bir yere düştü.

"Tuhaf," dedi asker.

"Önemli değil," dedi arkadaşı. "Göz onun icabına bakar."

Göz mü?

Sesleri sönüp gitti. Ormanın huzurlu sesi geri dönmüştü; rüzgârın fısıltısı, kuşların cıvıltısı. Uzaklarda bir yerlerde çalılardaki bir sincap koşturuyordu.

Yine de hareket etmedim, içimde ne zaman kaçma isteği uyansa onu bastırdım.

Hayır acele etme, Cassie. ‘Yapacaklarını yaptılar. Karanlık çökene kadar burada beklemelisin. Sakın kımıldama!

O yüzden kımıldamadım. Toz ve kemiklerle dolu çukurun içinde yatmaya devam ettim, içerisi Ötekiler’in mezalimine kurban gidenlerin külleriyle kaplıydı.

Ben de neyin içinde yattığımı düşünmemeye çalıştım.

Sonra, *bu kemikler eskiden insandı ve onlar benim hayatımı kurtardı*, diye düşündüm. Böylelikle o kadar da tiksinmedim.

Onlar sadece insandı. En az benim kadar onlar da buraya düşmek istemezdi. Ama sonuçta onlar gibi ben de çukurdaydım, bu yüzden kımıldamadan yattım.

Çok tuhaf bir andı, nerdeyse onların kollarını hissedebiliyordum, ılık ve yumuşaktılar, bana kucak açmışlardı.

Orada, ölü insanların kucağında ne kadar uzun süre yattığımı bilmiyorum. Bana saatlerce sürmüş gibi gelmişti. En sonunda ayağa kalktığımda gün ışığı altın renkli bir pırıltıya dönmüş, hava biraz serinlemişti. Baştan aşağı gri külle kaplanmıştım. Bir tür Maya savaşçısını andırıyor olmalıydım.

Göz onun icabına bakar.

Acaba asker hava gözcülerini mi kastediyordu, gökyüzünden aşağıyı izleyen gözlere binaen yani? Eğer gözcüleri kastediyorsa, bu adamlar kırsal kesimi tarayarak hastalık bulaşmamış insanların etkilenmemesi için, 3. Dalga’nın muhtemel taşıyıcılarını avlayan başıbozuk bir askerî birlik değildi.

Bu kesinlikle kötü bir şey olurdu.

Ama bunun alternatifi, beterin de beteriydi.

Sırt çantama doğru yürüdüm. Ormanın derinlikleri beni çağırıyordu. Onlarla arama ne kadar çok mesafe koyarsam o kadar iyi olacaktı. Tam o sırada babamın hediyesini hatırladım, patikanın öte kısmındaydı, tam olarak kamp

alanından bir taş atımı uzaklıktaydı. Lanet olsun, neden onu kül çukuruna saklamamıştım ki?

Tabancamdan kesinlikle çok daha etkili olurdu.

Hiçbir şey duymuyordum. Kuşların bile sesi kesilmişti. Sadece rüzgâr vardı. Kül tepelerinin üzerinden esiyor, toz zerreciklerini savurup onları düzensiz bir biçimde altın renkli ışığın altında dans ettiriyordu.

Ancak askerlerin gittiğini duymamıştım. Onlar çekilirken kamyonetin motorunun gürültüsünü, Humvee'lerin uğultusunu duymaz mıydım?

Sonra Crisco'ya doğru yürüyen Branch'i hatırladım.

Aradığım kişi o muydu?

Tüfeğini omzuna atmıştı.

Tüfeği. Cesedine yaklaştım. Ayak seslerim gökgürültüsü kadar yüksek çıkıyordu. Soluk alıp verişim bile minik patlamaları andırıyordu.

Ayaklarımın dibine yüzükoyun düşmüştü. Şimdiyse sırtüstü yatıyordu, yüzü bana dönüktü, gerçi suratının büyük bölümü maskeyle örtülüydü.

Tabancası ve tüfeği üzerinde değildi. Onları almışlardı herhalde. Bir saniyeliğine hiç kıpırdamadım. Gerçi savaşın ortasındayken hareket etmek daha iyi bir fikirdi.

Bu 3. Dalga'nın bir parçası değildi. Bu tamamen farklı bir şeydi. Kesinlikle 4. Dalga'nın başlangıcıydı. Ve belki de 4. Dalga, *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filminin hastalıklı bir versiyonuydu. Belki de Branch insan falan değildi ve bu nedenle maske takıyordu.

Ölü askerin yanında diz çöktüm. Maskesinin üstünü sıkıca kavradım ve gözlerini tamamen görene kadar sıyırdım. Gayet insana benzeyen kahverengi gözleri vardı, ifadesizce yüzüme bakıyordu. Maskeyi sıyırmaya devam ettim.

Sonra durdum.

Görmeyi hem istiyor hem de istemiyordum. Ne olduğunu öğrenmeliydim ancak bir taraftan da öğrenmek

istemiyordum.

Boş ver, git işte. Fark etmez ki, Cassie. Fark eder mi? Etmez. Fark etmez...

Bazen korktuğunuzda kendi kendinize *fark etmez* gibi şeyler dersiniz. Bu kelimeler en fazla hiperaktif bir köpeği sakinleştirmek için onun başını okşamak kadar etkilidir.

Ayağa kalktım. Hayır, gerçekten de benim için fark etmiyordu. Sammy'nin oyuncak ayısını yerden alıp ormanın içindeki açıldığın öbür ucuna yöneldim.

Ancak bir şey beni durdurdu. Ormana yönelmedim. Kurtulabilmek için en iyi şansım olan uzaklaşma fikrini gerçekleştirmek için acele etmedim.

Bunun sebebi ayıcık olabilirdi. Onu yerden aldığımda, kardeşimin okul otobüsünün arka camına yasladığı yüzü aklıma geldi, onun minik sesini zihnimde duydum.

Korkarsan diye. Ama onu sakın bırakma. Sakın unutma.

Onu neredeyse unutuyordum. Branch'in silahlarım aramak için oraya dönmeseydim onu unutacaktım. Branch resmen zavallı ayıcığın üzerine düşmüştü.

Onu sakın bırakma.

Kamp alanında babamınkinden başka ceset görmemiştim. Bir ömür gibi süren o üç dakika içinde barakadan ya sağ çıkan biri olduysa? Ölüme terk edilmiş yaralılar olabilirdi.

Eğer çekip gitmezsem kurtulabilirlerdi. Orada hayatta kalan biri varsa ve sahte askerler de gittiyse o zaman onları ölüme terk etmiş olacaktım.

Ah, kahretsin.

Hani bazen kendinize seçme şansınızın olduğunu söylediğiniz fakat aslında hiçbir seçeneğinizin olmadığı durumlar vardır, bilir misiniz? Ortada alternatiflerin olması onlardan yararlanabileceğiniz anlamına gelmez.

Arkamı dönüp Branch'in cesedinin üzerinden geçerek patikanın karanlık tünelinden içeri daldım.

23

Yanından üçüncü kez geçtiğimde, tüfeği almayı unutmamıştım. Luger'ı kemerime iliştirdim ancak bir elimde oyuncak ayı varken bir piyade tüfeği ateşleyebileceğimi sanmıyordum. O yüzden ayıyı patikaya bırakmak zorunda kaldım.

Sammy'nin ayıcığına, "Merak etme. Seni unutmayacağım," diye fısıldadım.

Patikadan ayrılıp ağaçlara doğru sessizce yürüdüm. Kamp alanına yaklaştığımda yere yatıp kenara kadar sürünerek ilerledim.

Demek ki bu yüzden onları giderken duymadın.

Vosch, depo kulübesinin kapı eşiğindeki bir iki askerle konuşuyordu. Bir başka grup Humvee'lerin etrafında oyalanıyordu. Yedi kişi saymıştım, dolayısıyla göremediğim beş kişi daha vardı. Ormana gidip beni aramaya mı başlamışlardı? Babamın cesedi görünürde yoktu; belki de Ötekiler mıntıka temizliği yapmıştı. Kampta kırk iki kişi yaşıyorduk, otobüslere binip giden çocukları saymıyorum bile. Mıntıka temizliği epey sürmüş olmalıydı.

Görünüşe göre haklı çıkmıştım: Bu bir temizlik operasyonuydu.

Gerçi Susturucu'lar, cesetlerden bizim bildiğimiz şekilde kurtulmuyorlardı.

Vosch ve yanındaki diğer iki er maskelerini çıkarmışlardı. Istakoza benzeyen ağızları veya çenelerinden sarkan ahtapot kolları yoktu. En azından uzaktan bakınca kusursuz biçimde sıradan insanlara benziyorlardı.

Artık maskelere ihtiyaçları yoktu. Peki neden? Çünkü maskeler düzmecelerinin bir parçasıydı. Virüsten korunmak istediklerini sanmamızı amaçlıyorlardı.

Askerlerden ikisi, ellerinde bir çanağa ya da küreye benzeyen nesnelerle Humvee'lerin yanından çıkageldiler. Nesnelerin rengi aynı hava gözcülerininki gibi metalik ve soluk gri bir tondaydı. Vosch, depo kulübesi ile barakaların arasındaki noktayı işaret etti. Babamı vurdukları yerle aynı nokta gibi duruyordu.

Sonra gri kürenin yanında diz çöken biri dışında herkes oradan ayrıldı.

Humvee'lerin motorları gürleyerek çalıştı. Bir başka motor sesi de bu gürültülü düete katıldı: Kamp alanının görüş mesafesi dışında bir yerde park etmiş, düz kasalı askerî kamyonet. Onu unutmuştum. Askerlerin geri kalanı çoktan ona binmiş, bekliyor olmalıydılar. Neyi bekliyorlardı peki?

Geride kalan asker ayağa kalktı ve Humvee'ye doğru geri yürüdü. Onu araca binerken izledim. Humvee'nin bir toz bulutu çıkararak patinaj çekmesini izledim. Tozların havada uçuşmalarını ve dinmelerini izledim. Tozun dinmesiyle beraber yaz akşamının sessizliği etrafa çöktü. Sessizlik kulaklarımda çınlıyordu.

Ardından da gri küre parlamaya başladı.

Bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. Veya ne iyi ne de kötü bir şeydi. Ancak bu her ne idiyse işin iyi, kötü ya da önemsiz olması sizin bakış açınızla alakalıydı.

Küreyi oraya koymuşlardı, bu yüzden onlar için bu iyi bir şeydi.

Kürenin parlaklığı artmaya başlamıştı. Fosforlu yeşildi. Hafifçe yanıp sönüyordu. Tıpkı bir… nasıl desem? Sinyal ışığı gibi.

Kararmaya başlayan gökyüzüne baktım. İlk yıldızlar belirmişti. Etrafta hava gözcüsü göremedim. Eğer bu onların

bakış açısına göre iyi bir şeyse muhtemelen benim açımdan kötü bir şeydi.

Şey, muhtemelen demeyelim. Daha çok kesinlikle kötü bir şeydi.

Yanıp sönmelerin arasındaki süre her saniye daha da azalıyordu. Kürenin yanıp sönüşü bir anda ışık parlamasına dönüştü. Işık parlaması da bir göz kırpmasına dönüştü.

Yandı… Söndü… Yandı…

Parladı, parladı, parladı.

Göz kırptı, kırptı, kırptı…

Alacakaranlıkta bu küre bana bir gözü hatırlattı; fosforlu yeşil bir göz küresi bana göz kırpıyordu.

Göz onun icabına bakar.

Biraz sonra olacaklar hafızamda bir dizi fotoğraf karesi şeklinde yer etmişti; tıpkı sanat filmlerindeki elle tutulan kameralarla düzensiz çekilen donuk kareli sahneleri andırıyordu.

ÇEKİM 1: Popomun üzerindeyim; sırtüstü, yengeç gibi sürünerek kamp alanından uzaklaşmaya çalışıyorum.

ÇEKİM 2: Ayağa kalkmışım. Koşuyorum. Ağaç yapraklarının üzerinde bulanık yeşillikler, kahverengilikler ve kil grisine kaçan renkler görünüyor.

ÇEKİM 3: Sammy’nin ayısı görünüyor. Kardeşimin bebekliğinden beri ısırıp çiğnediği ayının kolu parmaklarımdan kayıyor.

ÇEKİM 4: O kahrolası ayıyı yerden almak için tekrar hamle yapıyorum.

ÇEKİM 5: On plana kül çukuru giriyor. Crisco ve Branch’in cesetleri arasında bir yerdeyim. Sammy’nin ayıcığını göğsüme bastırmışım.

ÇEKİM 6-10: Bolca ağaç ve benim koşarkenki görüntülerim. Eğer onuncu kareye yakından bakarsanız, sol köşedeki uçurum görünüyor.

ÇEKİM 11: Son kare. Kapkaranlık uçurumun tepesinde havada asılı duruyorum. Uçurumun kenarından sıçradıktan hemen sonra çekilmiş bir görüntü.

Yeşil bir patlama dalgası, yerde iki büklüm yatan bedenimin üzerinde gürledi. Peşinde de tonlarca enkaz parçasını ve fırlayıp giden ağaç gövdelerini etrafa saçtı: kuş, sincap, dağ sıçanı cesetlerini, kül çukurunun içindekileri, barakayla deponun un ufak olmuş parçalarını -kontrplak, beton, çiviler, teneke- ve patlamanın etki alanında yer alan birkaç santimlik toprak örtüsünü. Patlamada oluşan şok dalgasını, uçurumun çamurlu zeminine düşmeden önce hissetmiştim. Vücudumun her yerine yoğun, kemik titreten bir basınç yayılmıştı. Kulak zarlarım patlarken Crisco'nun dediklerini hatırladım: *Dibinde, iki yüz desibel şiddetinde bir ses patlaması olursa ne olur biliyor musun?*

Hayır, Crisco, bilmiyorum.

Ama bir fikrim var.

24

Soğutucuların arkasındaki askeri ve onun elindeki haçı düşünmeden duramıyorum. Asker ve onun haçı. Tetiği çekmemin sebebinin bu olduğunu sanıyordum. Haçın da bir silah olduğunu sandığımdan değil yani. Onu bir asker olduğu için veya daha doğrusu bir asker gibi giyindiği için vurmuştum.

Babamın öldüğü gün gördüğüm; Branch, Vosch veya diğer askerlerden biri değildi.

Hem onlardandı hem de değildi.

Onların hiçbiriydi ve hepsiydi.

Benim suçum değil, diyordum kendi kendime. Bu onların suçuydu. *Onları suçla, beni değil*, diyordum ölü askere. *İlla ki birini suçlayacaksan, hesabını Ötekiler'e kes ve yakamdan düş artık*.

Kaçmak=ölüm. Kalmak=ölüm. Partimizin teması bu işte.

Buick'in altındayken ılık ve rüyayla karışık bir alacakaranlığın içine düşmüştüm. Yaptığım uyduruk turnike, kanamayı büyük ölçüde durdurmuştu ancak kalbimin her atışında yaram zonkluyordu.

O kadar da kötü değil, diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Ölmek hiç de kötü değil*.

Ama ardından Sammy'nin sarı renkli okul otobüsünün camına dayadığı yüzü aklıma geldi. Gülümsüyordu, mutluydu. Etrafında diğer çocuklar sayesinde kendini güvende hissediyordu. Ayrıca artık askerler gelmişti; onu koruyacak, ona bakacak ve her şeyin yolunda gitmesini sağlayacaklardı.

Bu, haftalardır beni rahatsız ediyordu. Geceleri uyutmuyordu. En beklemediğim anlarda; okurken, yiyecek ararken veya ormandaki küçük çadırımda öylece yatıp Ötekiler gelmeden önceki hayatımı düşünürken gelip beni buluyordu.

Bunun anlamı neydi?

Askerlerin son anda bizi kurtarmaya geldiği düzmecesini neden oynamışlardı? Gaz maskeleri, üniformalar, barakadaki o *brifing*. O göz kırpan göz kürelerinden birini tepemize bırakıp hepimizi havaya uçurarak cehenneme postalayabilecekken böyle bir şey yapmalarının ne anlamı vardı ki?

O soğuk sonbahar gününde, Buick'in altında yatmış, kan kaybederek ölmeyi beklerken bu sorunun cevabı bir anda beni vuruverdi. Bacağımı az önce delip geçen mermiden çok daha sert vurdu hem de.

Sammy.

Sammy'yi istiyorlardı. Yo, sadece Sammy'yi değil. Tüm çocukları istiyorlardı. O çocukları elde etmek için de bizim güvenimizi kazanmaları gerekiyordu. *İnsanların güvenini kazanırız, çocuklarını alır, sonra da hepsini havaya uçururuz*.

Ama neden çocukları kurtarmak için uğraşıyorlardı ki? İlk üç dalga sırasında milyarlarcası ölmüştü; Ötekiler'in çocuklara acıyacak hali yoktu herhalde. Neden Ötekiler, Sammy'yi alıp götürmüştü?

Hiç düşünmeden başımı kaldırıp Buick'in şasisine vurdum ama bunu zar zor fark ettim.

Sammy'nin hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim, Dünya'da kalan son insan olduğumdu. Ancak ben bir söz vermiştim.

Serin asfalt sırtıma batıyordu.

Ilık güneş, soğuk yanağıma vuruyordu.

Uyuşan parmaklarımla arabanın kapı kolunu kavradım, ondan destek alarak, kendine acıyan, çaresiz kıçımı yerden kaldırmaya çalıştım.

Yaralı bacağıma hiçbir şekilde ağırlığımı veremiyordum. Birkaç saniyeliğine arabaya yaslandım, ardından kendimi zorlayarak doğruldum. Tek ayak üzerindeydim ama ayaktaydım.

Onların Sammy'yi canlı tutmak istedikleri konusunda yanılmış olabilirdim. İstila'dan bu yana gerçekleşen neredeyse her şey hakkında yanılmıştım. Hâlâ yeryüzündeki son insan ben olabilirdim.

Hayatta kalan son insansam -ki muhtemelen de öyleydim- mahvolmuştum.

Ama eğer öyleysem, türümün sonuncusuysam, insanlık tarihinin son sayfasıysam, hikâyenin böyle bitmesine hayatta izin vermeyecektim.

Son kişi olabilirdim ama hâlâ ayaktaydım. Terk edilmiş bir otobanda, ormanda onu bekleyen ve yüzü görünmeyen avcısıyla yüzleşecek olan kişiydim. Ben ne kaçıyordum ne de saklanıyordum, ben yüzleşiyordum.

Çünkü eğer son kalan bensem, insanlığın ta kendisiydim.

Ve eğer bu insanlığın son savaşıysa, onun savaş meydanı da bizzat bendim.

II
HARİKALAR DİYARI

25

Bana zombi deyin.

Başım, ellerim, ayaklarım, sırtım, midem, bacaklarım, kollarım, göğsüm... her yerim ağrıyordu. Göz kırpmak bile canımı yakıyordu. Bu yüzden hareket etmemeye ve acımı fazla düşünmemeye çalışıyordum. Geçirdiğim son üç ayda başıma neler geleceğini bilecek kadar çok veba vakasına tanık olmuştum: Vücut sisteminizin tamamen çöküşü beyninizle başlar. Kızıl Ölüm, diğer organlarınızı sıvı hale dönüştürmeden önce beyninizi patates püresine çevirir. Nerede olduğunuzu, kim olduğunuzu, ne olduğunuzu unutursunuz. Bir zombiye, yürüyen ölüye dönersiniz; tabii eğer yürüyebilecek kuvveti kendinizde bulabilirseniz, zaten bu halde bulamazsınız da.

Ölüyordum. Bunun farkındaydım. On yedi yaşındaydım ve parti sona ermişti.

Kısa bir partiydi.

Altı ay önce en büyük dertlerim kimya dersini geçebilmek ve 69 model Corvette'imin motorunu yaptırmaya yetecek kadar para kazanabileceğim bir yaz işi bulabilmekti. Tabii ana gemi ilk ortaya çıktığı anda aklımdaki bu dertlerin bazıları uçup gitmiş, bir süre sonra da tamamen kaybolmuştu. Diğer herkes gibi ben de haber kanallarını izleyip konu hakkındaki komik YouTube videolarını paylaşarak oldukça fazla vakit geçiriyordum. Fakat bu durumun beni bizzat etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. İlk saldırıdan önce, televizyonda izlediğim onca gösteriyi, yürüyüşü ve ayaklanmayı görmek bana sanki bir film veya yabancı bir ülkede olup bitenlere dair haber görüntülülerini

izlemek gibi geliyordu. Sanki bunlardan hiçbiri benim etrafımda olmuyordu.

Ölmek de bundan pek farklı değildi. Başınıza gelene kadar bunun asla olmayacağını zannedersiniz.

Ölmek üzere olduğumun farkındaydım. Bunu kimsenin bana söylemesine ihtiyacım yoktu.

Hastalığı kapmadan önce aynı çadırı paylaştığım Chris bunu yine de bana söylemişti: “Dostum, galiba ölüyorsun,” demişti. Çadırın dışında eğilerek duruyordu, burnuna kirli bir bez parçasını bastırırken ardına kadar açtığı gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu.

Chris beni yoklamak için gelmişti. Benden hemen hemen on yaş büyüktü ve sanırım beni kardeşi gibi görüyordu. Veya belki de hâlâ hayatta mıyım, diye bakmaya gelmişti; Chris kampın bu kısmının temizliğinden sorumluydu. Gece gündüz ateşler yakılıyordu. Gün boyunca Wright-Patterson mülteci kampı yoğun ve boğucu bir sisle kaplanıyordu. Geceleriyse ateşlerin yaydığı ışıklar duman bulutlarını koyu kızıl bir renge bürünüyordu, sanki hava bile kanla doluyordu.

Chris’in bana takılmasını görmezden gelip Wright-Patterson’daki haberleri sordum. Sahillere yapılan saldırıdan sonra ortaya çıkan çadır kent yüzünden, hava üssü tamamen karantina altına alınmıştı. Hiç kimsenin giriş çıkışına izin verilmiyordu. Bize söyledikleri kadarıyla, Kızıl Ölüm’ü kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı. Ara sıra iyi silahlanmış ve zehirli maddelere karşı koruyucu giysiler giyen bazı askerler ana kapılardan dışarı çıkıp bize su ve kumanya dağıtıyor, her şeyin yoluna gireceğini söyledikten sonra gerisin geri hızla üsse dönüyorlardı. Bizi kendi başımıza bırakıyorlardı. İlaca ihtiyacımız vardı. Buna karşılık bize vebanın bir tedavisinin olmadığını söylemişlerdi. Sağlık önlemlerine ve temizliğe ihtiyacımız vardı. Bunun için de çukur kazabilelim diye kürekler dağıtmışlardı. Bilgilendirilmeye ihtiyacımız vardı. *Burada ne haltlar dönüyor?* Bize bunu bilmediklerini söylemişlerdi.

“Hiçbir şey bilmiyorlar,” dedi Chris. Chris ince yapılıydı, kafası kelleşiyordu. Saldırılar yüzünden mesleği demode olmadan önce muhasebecilikle uğraşıyordu. “Hiç kimse bir şey bilmiyor. Sadece ortada dönen bir avuç söylenti var, onlara da herkes sanki gerçekmiş gibi inanıyor.” Bana şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Sanki bana bakmak ona acı veriyor gibiydi. “Son haberleri duymak ister misin?”

Bunu pek istemiyordum. “Olur.” Yanımdan gitmemesi için böyle demiştim. Bu adamı bir aydır tanıyordum fakat tanıdığım son kişi o kalmıştı. Gümüşi bir gökyüzü manzarası olan, eski püskü bir kamp yatağında yatıyordum. Belli belirsiz, insana benzeyen silüetler dumanın içinden geçip gidiyorlardı. Bu silüetler sanki bir korku filminden çıkıp gelmişti, bazen çığlık veya ağlama sesleri de duyuyordum. Ancak günlerdir başka kimseyle konuşamamıştım.

“Veba onların işi değil, bizimkiler yapmış diyorlar,” dedi Chris. “Virüs, bir tür çok gizli hükümet tesisinden, güç kesintisinden sonra dışarı yayılmış.”

Öksürmeye başladım. Chris irkildi ama yanımdan ayrılmadı. Öksürüğümün yatışmasını bekledi. Bu kampa gelmeden önce, yolda bir yerlerde gözlüğünün camlarından birini kaybetmişti. Sol gözünü sürekli kısmak zorunda kalıyordu. Çamurlu zeminde bir sağa bir sola sallanıyordu. Hem gitmek istiyor hem de istemiyordu. O hissi iyi biliyordum.

“Bu ironik olmaz mıydı?” dedim nefes nefese. Ağzıma gelen kanın tadını alabiliyordum.

Omuz silkti. İroni mi? Artık ironi diye bir şey yoktu. Veya belki de ortada o kadar fazla ironi vardı ki kelime, anlamını kaybetmişti. “Bizimkiler yapmamıştır. Biraz düşün. İlk iki saldırı, sağ kalan insanları iç kısımlara çekilip tıpkı bunun gibi kamplara sığınmaya zorladı. Böylelikle nüfus bir araya toplandı, virüs için kusursuz bir üreme alanı oluşturdu. Milyonlarca kiloluk taze etler kolayca tek bir noktada toplanmış oldu. Bu dâhiyane bir fikir.”

“Haklarını vermek lazım,” diye ironi yapmaya çalışarak devam ettim. Chris’in gitmesini istemiyordum ama aynı zamanda onu konuşturmak da istemiyordum. Abuk sabuk konuşma huyu vardı, her şeyi bildiğini iddia eden tiplerdendi. Ama tanıştığınız herkes, onlarla tanıştıktan birkaç gün içinde ölmeye başladıktan sonra işler değişiyordu: Takddığınız insanlar konusunda çok daha az seçici olmaya başlıyordunuz. Pek çok kusuru görmezden gelebiliyordunuz. İçinizdeki pek çok yükü de bırakıveriyordunuz; tıpkı iç organlarınızın çorbaya dönecek olmasından hiçbir şekilde korkmadığınız yalanı gibi.

“Nasıl düşündüğümüzü iyi biliyorlar,” dedi Chris.

“Onların ne bildiğini sen nereden biliyorsun, be?” Tepem atmaya başlamıştı. Sebebini tam olarak bilmiyordum. Belki de onu kıskanıyordum. Aynı çadırı, suyu ve yemeği paylaşmıştık ama sonunda ölüme mahkûm olan bendim. Onu özel kılan neydi ki?

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi çabucak. “Tek bildiğim şey artık hiçbir şey bilmediğimdir.”

Uzaklarda bir yerlerde bir el silah sesi duyuldu. Chris buna tepki vermedi bile. Silah sesi kamp alanında oldukça yaygındı. Kuşlara rastgele sıkarlardı. Elinizdekileri almak için gelen çetelere karşı uyarı atışları yapılırdı. Bazı silah seslerinden intihar edildiği anlaşılırdı; hastalığının son aşamasına gelen insanların bazıları vebaya patronun kim olduğunu göstermeye karar verirdi. Kampa ilk geldiğimde, Dördüncü Atlıyla yüzleşmektense önce üç çocuğunu, ardından da kendisini öldüren bir annenin hikâyesini dinlemiştim. Onun bir aptal mı yoksa cesur biri mi olduğuna karar verememiştim. Sonrasında da bunu dert etmeyi bırakmıştım. O öldükten sonra, kadının tam olarak *ne* olduğunu kim takardı ki?

Chris’in söyleyecek pek bir şeyi yoktu, yanımdan hemen çekip gitmek için diyeceğini hızlıca demişti. Hastalık bulaşmayan insanların çoğu gibi Chris de fena halde

evhamlıydı, sürekli kötü bir şey olmasını beklerdi: Boğazım dumandan mı kaşınıyor yoksa hastalık mı kaptım? Başım açlıktan veya uykusuzluktan mı ağrıyor yoksa… Tıpkı Amerikan futbolunda topu pasladığınız sırada göz ucuyla size doğru son hızla yaklaşan yüz on kiloluk defans oyuncusunu fark etmeniz gibi bir şeydi bu… Aradaki tek fark bu anın hiç bitmemesiydi.

“Yarın yine gelirim,” dedi Chris. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Su getir.” Gerçi vücudumda sıvı tutamıyordum.

“Tamam, dostum.”

Chris ayağa kalktı. Artık tek görebildiğim onun çamurlu pantolonu ve botlarıydı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ancak bunun Chris’i son görüşüm olduğunun farkındaydım. Geri gelmeyecekti, gelse bile ben bunun bilincinde olmayacaktım. Birbirimize hoşça kal dememiştik. Artık hiç kimse birbirine veda etmiyordu. Gökyüzündeki Büyük Yeşil Göz ortaya çıktığından beri, hoşça kal kelimesi bambaşka bir anlam kazanmıştı.

Chris dışarı çıktıktan sonra onun arkasında çadıra dolan dumanın havada oynayışını izledim. Ardından battaniyemin altından gümüş zincirli kolyeyi çıkardım. Kalp şeklindeki madalyonunun üzerinde başparmağımı gezdirdim, soluk ışık altında onu gözlerime yaklaştırdım. Kolyeyi onun boynundan söküp aldığım gece zincirinin klipsi bozulmuştu fakat bir çıtçıt yardımıyla onu onarmayı başarmıştım.

Çadırın girişine baktığımda onu öylece ayakta dururken gördüm. Gerçekten o olmadığını biliyordum, bu virüs yüzünden olmalıydı çünkü elimde tuttuğum kolyenin aynısı onun boynunda duruyordu. Virüs pek çok farklı şey gösteriyordu: Görmek istediğim ve görmek istemediğim şeyleri. Çadırın girişinde duran o küçük kız da bunların her ikisiydi.

Bubby, beni niye bıraktın?

Ağzımı açtım. Kan tadı alıyordum. “Git buradan.”

Görüntüsü titreşmeye başlamıştı. Gözlerimi ovuşturduğumda ellerim kandan sırılsıklam olmuştu.

Kaçtın sen. Neden kaçtın, Bubby?

Hemen ardından duman bulutu onun görüntüsünü ikiye ayırdı, zerreler halinde dağıtıp hiçliğin içinde yok etti. Ona seslendim. Onu görmekten daha acı olan şey onu görememekti. Kolyenin gümüş zincirini o kadar sıkı kavramıştım ki halkaları avcuma batıyordu.

Ona ulaşmaya çalışıyordum. Ondan kaçıyordum.

Ulaşmaya çalışıyordum. Kaçıyordum.

Çadırın dışında, cenazeler için yakılan ateşlerin kızıl dumanı yükseliyordu. İçeriyeyse vebanın kızıl renkli sisi çökmüştü.

Sen şanslı olandın, dedim canım kardeşime. *İşler iyice sarpa sarmadan buradan gittin*.

Uzaktan silah sesleri yükselmeye başladı. Yalnız bu seferki, çaresiz bir mültecinin gölgelere doğru tek tük ateşlediği silahından çıkan *tak-tak* sesleri gibi değildi. *Güm-güm* diye kulakları zonklatan bir ses çıkaran büyük silahların sesiydi, izli mermiler tiz bir şekilde çınlıyor, otomatik silahlar seri olarak ateşleniyordu.

Wright-Patterson saldırıya uğramıştı.

Bir yanım rahatlamıştı. Bir tür kurtuluş gibiydi, uzun bir bekleyişten sonra fırtınanın son bir kez patlak verişini andırıyordu. Vebadan hâlâ sağ çıkabileceğini düşünen diğer yanımsa altına işemeye hazırdı. Yataktan kalkamayacak kadar halsizdim, halim olsa bile çok korkuyordum. Gözlerimi kapayıp Wright-Patterson kampındaki kadın ve erkeklerin, bir iki tane uzaylı istilacıyı da benim ve kız kardeşim için haklamaları dileğiyle, fısıldayarak dua ettim. Ama en çok da kız kardeşim için.

Artık patlamalar başlamıştı. Büyük patlamalar. Yeri titreten, derinizde başlayıp şakaklarınıza baskı yapan, göğsünüze inip onu sıkıştıran patlamalar. Sanki dünya

yıkılıyormuş gibi sesler çıkıyordu. Gerçi bir bakıma durum öyleydi.

Küçük çadırımın içi dumana boğulmuştu, çadırın girişi üçgen şeklindeki bir göz gibi parlıyordu; parlak, cehennem kırmızısı renginde, yanan bir kor gibiydi. *İşte bu*, diye içimden geçirdim. *En azından vebadan ölmeyeceğim. Gerçek bir uzaylı istilacısı tarafından harcanacak kadar uzun yaşayabileceğim, iyi bir ölüm şekli, en azından daha hızlı*. Yaklaşan ölümüme karşı pozitif bir bakış açısı yakalamaya çalışıyordum.

Bir el silah sesi duyuldu. Anladığım kadarıyla yakından, iki ya da üç çadır öteden geliyordu. Bir kadının çığlık attığını duydum. Bir başka silah sesi daha duyuldu, kadın artık çığlık atmıyordu. Ardından sessizlik. Sonra iki el silah sesi daha… Duman bulutu havada daireler çiziyordu, kızıl göz büyümeye başlamıştı. Artık onun bana yaklaştığını duyabiliyordum, botları çamurlu toprağı eziyordu. El yordamıyla yatağımın yanındaki kıyafet yığınlarını ve boş su şişelerinden oluşan keşmekeşi yoklayarak silahımı aradım. Revolver tipi tabancayı, Chris, beni çadır arkadaşı olmaya davet ettiği gün vermişti. *Silahın nerede?* diye sormuştu. Silah taşımadığımı öğrenince şoke olmuştu. *Bir silahının olması lazım, dostum*, demişti. *Çocuklar bile silah taşıyor*. Berbat bir nişancı olmam veya en iyi ihtimalle kendi bacağıma sıkacak olmam hiç mühim değildi; insanlık sonrası çağda, Chris sivillerin silahlanma yasasına sıkı sıkıya bağlıydı.

Çadırın girişinde belirmesini bekledim, bir elimde kız kardeşimin kolyesi, diğer elimde de Chris’in revolveri vardı. Bir bakıma bir elimde geçmişimi, diğerinde de geleceğimi tutuyordum.

Ölü taklidi yaparsam o adam veya o şey yanımdan geçip gidebilirdi. Gözlerimi kısarak çadırın girişini izledim.

İşte oradaydı; üç dört metre ötemde, çadırın içine doğru eğildiğinde, titreyen kızıl renkli gözün kalın, siyah gözbebeğine dönüşmüştü. Yüzünü göremiyordum ancak

nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. Soluklarımı kontrol etmeye çalışıyordum fakat ne kadar bastırmaya çalışsam da ciğerlerimdeki enfeksiyondan kaynaklanan hırıltı, savaş patlamalarından daha şiddetli çıkıyordu. Tam olarak ne giydiğini anlayamamıştım, sadece pantolonunu uzun botlarının içine soktuğunu görmüştüm. O bir asker miydi? Öyle olmalıydı, elinde bir tüfek vardı.

Kurtulmuştum. Kolyeyi tuttuğum elimi havaya kaldırıp cılız bir şekilde ona seslendim. Sendeleyerek öne doğru bir adım attı. Artık yüzünü görebiliyordum. Genç biriydi, benden belki bir iki yaş daha küçüktü, boynunda ve tüfeği tutan ellerinde kan vardı. Yatağımın yanında diz çöktü, ardından da yüzümü görünce irkildi. Vebanın belirtilerini açığa vuran solgun tenimi, şişmiş dudaklarımı ve çökük, kanlı gözlerimi fark etmişti.

Benimkilerin aksine askerin gözleri berraktı ve korkuyla ardına kadar açılmışlardı.

“Yanılmışız, hepimiz yanılmışız!” diye fısıldadı. “Buraya çoktan gelmişler-buradaymışlar-içimizde-başından beri-içimizdelermiş.”

İrice iki silüet çadırdan içeri daldı. Bir tanesi askeri yakasından yakalayıp dışarı sürükledi. Eski revolveri doğrulttum… daha doğrusu buna çabaladım çünkü battaniyemin üzerinde iki parmak bile kaldıramadan ellerimden kayıp gidiyordu. Diğeriyse revolveri bir kenara fırlatıp beni çekip kaldırdı. Acımın yaratmış olduğu artçı şok kısa süreliğine beni kör etti. Omzunun üzerinden, az önce çadırdan tekrar içeri giren arkadaşına seslendi. “Tara şunu!” Büyükçe metal bir diski alnıma bastırdılar.

“Temiz bu.”

“Ve hasta.” İki adamın üzerinde de askerî kamuflajlar vardı; alıp götürdükleri askerinkilerle aynıydılar.

“İsmin ne, dostum?” diye sordu içlerinden biri. Başımı iki yana salladım. Anlayamıyordum. Ağzımı açmama rağmen anlaşılır bir şeyler söyleyemiyordum.

“Zombiye dönmüş,” dedi arkadaşı. “Bırak onu.”

Diğeri başını salladı, çenesini ovalayarak bana baktı. Ardından da, “Komutan, hastalık bulaşmayan bütün sivillerin toplanmasını emretti,” dedi.

Beni battaniyeye sarıp tek bir hamlede yataktan kaldırdı ve çevik bir hareketle omzuna aldı. Hasta olduğu gayet kesin olan bir sivil olarak buna fazlasıyla şaşırmıştım.

“Sakin ol, zombi,” dedi bana. “Artık daha iyi bir yere gidiyorsun.”

Ona inanmıştım. Bir saniyeliğine, ölmeyeceğime kendimi inandırmıştım.

26

Beni, hava üssünün hastanesinde veba kurbanlarına ayırdıkları karantina bölümüne almışlardı. Oraya Zombi Koğuşu lakabını takmışlardı, bana avuç dolusu morfin ve güçlü anti virüs ilaçlarından oluşan kokteyllerden veriyorlardı. Kendini Dr. Pam diye tanıtan bir kadın tarafından tedavi ediliyordum. Kadının keskin gözleri, sakin bir ses tonu ve son derece soğuk elleri vardı. Saçlarını sıkı bir topuz halinde topluyordu. Hastane dezenfektanıyla karışık parfüm kokuyordu. Bu iki koku birlikte hiç de iyi gitmiyordu.

Kurtulma şansımın onda bir olduğunu söylemişti. Gülmeye başlamıştım. İlaçlardan ötürü biraz hezeyan geçiriyor olmalıydım. Onda bir mi? Ben de tam vebanın bir idam cezası olduğunu düşünmeye başlamıştım. Daha mutlu olamazdım.

İki gün sonra ateşim kırk dereceye yükselmişti. Soğuk terler dökmeye başlamıştım, terimde bile kan vardı. Doktorlar hastalığıma karşı ellerinden gelen her şeyi kullanırlarken ben de sanrılarla dolu bir alacakaranlık uykusuna dalıp çıkıyordum. Kızıl Ölüm'ün hiçbir tedavisi yoktu. Virüs tadımı beğenip beğenmediğine karar verene kadar, uzmanların tek yapabildikleri beni uyuşturup rahat ettirmekti.

Geçmişim bana ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. Bazen babamı, bazen de annemi yanımda otururlarken görüyordum ancak en çok kız kardeşimi görüyordum. Oda kırmızıya bürünmüştü. Dünyayı kana bulanmış, yarı saydam bir perdenin ardından izliyordum, içinde bulunduğum koğuş kızıl perdenin ardında soluyordu. Geriye sadece ben,

içimdeki istilacı ve ölüler kalmıştı; yalnızca ailem değil, ölülerin tümü, sayıları kaç milyarsa artık... Ben kaçtıkça onlar bana ulaşmaya çalışıyorlardı. Ulaşmaya çalışıyorlardı; kaçıyordum. Böylelikle bizim aramızda, ölülerle yaşayanlar arasında gerçek bir fark olmadığı anladım. Bu sadece zaman kipleriyle alakalı bir şeydi: geçmişteki ölüler ve gelecekteki ölüler.

Üçüncü gün ateşim düştü. Beşinci güne doğru, vücudum sıvıları bünyesinde tekrardan tutabilmeye başladı, gözlerim ve ciğerlerim de temizleniyordu. Kızıl perde açılmıştı, koğuşu görebiliyordum; etrafta önlüklü ve maskeli doktorlar, hemşireler ve hastabakıcılar vardı. Ölümün farklı farklı aşamalarında olan hastalar vardı; şefkatli bir morfin denizinde yüzen geçmişteki ve gelecekteki ölüler, yüzleri örtülü bir halde sedyeler üzerinde koğuştan dışarı çıkarılan şimdiki ölüler...

Altıncı günde Dr. Pam hastalığın en kötü kısmını atlattığımı söyledi. Tüm ilaçları bırakmamı tembihledi. Bu biraz içime oturmuştu; morfinimi özleyecektim.

“Bu karar bana ait değil,” dedi doktor. “Tekrar ayağa kalkana kadar dinlenmen için nekahet koğuşuna gönderileceksin. Sana ihtiyacımız olacak.”

“İhtiyacınız mı olacak?”

“Savaş için.”

Savaş. Silahlı çatışmaları, patlamaları ve çadırıma girip *İçimizdelermiş!* diyen askeri hatırladım.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Burada ne oldu?”

Doktor çoktan arkasını dönmüş ve dosyamı bir hastabakıcıya vermişti. Ona kısık fakat benim duyabileceğim bir sesle, “İlaçlarını bünyesinden attıktan sonra, öğlen saat üçte onu muayene odasına getir. Hadi onu fişleyip paketleyelim,”[16] dedi.

[16] (İng.) *Tag and bag*. Ölen askerlerin isim künyelerinin, zayiat olarak kayıt altına alındıktan sonra ceset torbasına konulması işlemi için kullanılan argo tabir. (ç.n.)

27

Hava üssü girişinin yakınındaki büyük bir hangara götürüldüm. Nereye baksam yakın zamanda gerçekleşen savaşın izlerini görüyordum. Yanmış araçlar, yıkılmış bina enkazları, dumanı tüten inatçı, ufak tefek yangınlar, kararmış asfalt ve havan topu mermileriyle açılan ikişer metrelik kraterler. Fakat güvenlik çitini onarmışlardı, çitin ardında da eskiden Çadır Kent'in kurulu olduğu kararmış bir izbe toprak parçası vardı.

Hangarın içinde askerler, parlak beton zeminin üzerine boyayla devasa kırmızı dairler çiziyorlardı. Hangarda hiç uçak yoktu. Beni tekerlekli sandalyeyle arkadaki bir kapıdan geçirip muayene odasına götürdüler. Bir masanın üzerine yatırıp birkaç dakikalığına yalnız bıraktılar; floresan lambalarının altında, ince hasta önlüğümün içinde üşüyordum. Büyük kırmızı daireler ne içindi? Elektriği nasıl tekrardan devreye sokabilmişlerdi? Ve doktor, "Hadi onu fişleyip paketleyelim," derken neyi kastediyordu? Her yöne gidip gelen düşüncelerimi durduramıyordum. Burada ne olmuştu? Eğer üsse uzaylılar saldırdıysa, ölü uzaylılar neredeydi? Düşen uzay araçları neredeydi? Bizimkinden binlerce yıl daha ileri bir zekâya karşı nasıl kendimizi koruyup onu yenebilmiştik?

İç kapı açıldı ve Dr. Pam içeri girdi. Işığı güçlü bir fenerle gözlerimi kontrol etti. Kalbimi, ciğerlerimi dinledi ve vücudumdaki birkaç yere hafifçe vurdu. Bana bir pirinç tanesi büyüklüğündeki, gümüş grisi bir saçma tanesi gösterdi.

"O nedir?" diye sordum. Neredeyse onun uzaylıların gemisi olduğunu söylemesini bekliyordum: İstilacıların amip

büyüklüğünde olduklarını keşfettik.

Bunun yerine, o saçma tanesinin bir izleme cihazı olduğunu söyledi. Üssün ana bilgisayarına bağlıydı. Son derece gizli bir projeydi, ordu tarafından yıllardır kullanılıyordu. Planları bunları hayatta kalan tüm personele yerleştirmekti. Saçmalardan her biri kendine has özel bir sinyal yayıyordu, kilometrelerce ötedeki detektörler tarafından fark edilebiliyordu. Bunu bizi izleyebilmek için kullanacaklarını söyledi. Bizi güvende tutmak için.

Beni uyuşturmak için enseme iğne yaptı. Ardından saçmayı derimin altına, kafatasımın alt kısmına yakın bir yere yerleştirdi. Cerrahi müdahale yaptığı yeri bandajladı, ardından tekerlekli sandalyeye oturmama yardım etti ve bitişikteki odaya götürdü. İlk odadan çok daha küçük bir yerdi. Oradaki beyaz renkli yatırılabilir sandalye bana dişçi koltuğunu hatırlatmıştı. Odada bir de bilgisayar ve monitör vardı. Doktor, sandalyeye oturmama yardım etti; el ve ayak bileklerimi sandalyenin kayışlarına bağlamaya başladı. Genç kadının yüzü bana çok yakındı. Sıktığı parfüm, Koku Savaşları'nın bugünkü bölümünde dezenfektana karşı birazcık üstün gelmişti. Yüz ifademi gözden kaçınmamıştı. "Sakın korkma," dedi. "Canını yakmayacak."

Korkarak fısıldadım: "Ne yakmayacak?"

Doktor monitöre gidip kodları girmeye başladı.

"Taşıyıcılardan birinin dizüstü bilgisayarında bulduğumuz bir program bu," diye açıkladı Dr. Pam. Ben ona taşıyıcının ne anlama geldiğini soramadan söze devam etti: "Taşıyıcıların bunu ne için kullandıklarından emin değiliz ancak onun son derece güvenli olduğunu biliyoruz. Kod adı Harikalar Diyarı."

"Ne işe yarıyor?" diye sordum. Doktorun bana ne anlattığından emin değildim ama galiba uzaylıların bir şekilde Wright-Patterson'a sızdığını ve bilgisayar sistemlerini teklediklerini söylemeye çalışıyordu. *Taşıyıcı* kelimesini

aklımdan atamıyordum. Çadırımdan içeri dalan askerin kanlı suratını da. *İçimizdelermiş*.

“Bu bir haritalama programı,” diye cevap verdi. Gerçi bu tam olarak bir cevap değildi.

“Neyi haritalıyor peki?”

Bana uzunca bir süre baktı, aradan geçen zaman rahatsız ediciydi, sanki gerçeği söylemek ve söylememek arasında kararsız kalmıştı.

“Seni haritalıyor. Gözlerini kapa, kocaman, derin bir nefes al. Üçten geriye sayıyorum… iki… bir…”

Ve o anda tüm evren içe doğru patladı.

Aniden üç yaşına döndüm; beşiğimin kenarlarına tutunmuş yukarı aşağı zıplıyor, sanki biri beni öldürüyormuşçasına çığlık atıyorum. O günü hatırlamakla kalmıyordum; onu bizzat yaşıyordum.

Şimdi altı yaşındaydım; plastik beyzbol sopamı sallıyorum. Hem çok sevdiğim hem de varlığını bile unuttuğum beyzbol sopam.

On yaşındayım; evcil hayvan dükkânından arabayla evimize dönüyoruz. Kucağımda duran naylon torbanın içinde bir Japon balığı var. Annemle, balığın ismi ne olsun, diye tartışıyoruz. Üzerinde parlak sarı renkte bir elbise var.

On üç yaşındayım, bir cuma gecesi. Gençlik takımında Amerikan futbolu oynuyorum, kalabalık tezahürat yapıyor. Derinlere dalıyorum.

Görüntüler yavaşlamaya başlıyordu. Sanki boğulduğumu hissediyordum… Kendi hayatımın hayali içinde boğuluyordum. Bacaklarım çaresizce onları tutan bağları tekmelemeye çalışıyordu, sıkıca bağlıydım, koşuyordum.

Koşuyordum.

İlk öpücüğüm, ismi Lacey’ydi. Dokuzuncu sınıftaki cebir öğretmenim ve onun berbat el yazısı. Ehliyetimi alışım… Hatıralarımın hepsi, eksiksizce içimden dışarı taşarken ben de Harikalar Diyarı’nın içine çekiliyordum.

Hatıralarımın hepsi.

Geceleyin gökyüzünde beliren o yeşil nokta.

Ben tahtaları tutarken babam da onları oturma odamızın pencerelerine çakıyor. Sokakta silah sesleri duyuluyor, camlar kırılıyor, insanlar çığlık atıyor… Ve çekiç çivilere vuruyor: *tak, tak, TAK*.

“Mumları söndür,” diyen annem isterik bir biçimde fısıldıyor. “Onları duymuyor musun? Geliyorlar!”

Babam da zifirî karanlığın ardında durmuş, sakince, “Eğer bana bir şey olursa, annene ve kız kardeşine iyi bak,” diyor.

Serbest düşüşe geçmiştim. Terminal hızdaydım.[17] Bundan kaçışım yoktu. O geceyi hatırlamakla kalmayacaktım. Onu tekrar yaşayacaktım.

Çadır Kente kadar beni kovalamaya devam etmişti. Ondan uzun zaman kaçmıştım, hâlâ da kaçmaya devam ediyordum; o şey yakamı asla bırakmamıştı.

Hem ulaşmaya çalıştığım hem de kaçtığım bir şeydi bu.

Annene iyi bak. Kız kardeşine iyi bak.

Ön kapı kırılarak açılıyor. Babam, içeri ilk giren saldırganı yakın mesafeden göğsünden vuruyor. Çektiği bir şeyden ötürü adamın kafası kıyak olmalı çünkü ilerlemeye devam ediyor. Babamın suratına doğrultulan kısa namlulu bir çifte görüyorum ve bu babamın yüzünü son görüşüm oluyor.

Odanın içine gölgeler doluyor, onlardan biri anneme ait, sonra gölgeler çoğalıyor ve boğuk çığlıklar duyuluyor. Kız kardeşimi kollanma alıp hızla merdivenlerden yukarı çıkıyorum, bir çıkmaza doğru koşturduğumu anlamakta çok geç kalıyorum.

Bir el, tişörtümü yakalayıp beni geri çekiyor, merdivenlerden aşağı yuvarlanıyorum. Vücudumu kardeşime siper ediyorum, kafa üstü yere düşüyoruz.

Bunun üzerine gölgeler, devasa gölgeler ve yığınlar dolusu parmak, kardeşimi kollarımdan koparıp alıyor. Kardeşim, *Bubby, Bubby, Bubby, Bubby!* diye çığlık atıyor.

Karanlıkta ona ulaşmaya çalışıyorum. Parmaklarım boynundaki kolyeye takılıyor, gümüş zincir kopuveriyor.

Daha sonra tıpkı ışıkların sonsuza dek söndüğü o gün gibi, kız kardeşimin sesi bir anda kesiliyor.

Bu sefer serseriler bana yöneliyor. Üç kişiler, uyuşturucudan kafaları iyi olmuş veya biraz mal bulmak için gözleri dönmüş. Beni tekmeleyip yumrukluyorlar, öfke dolu darbeleri yağmur gibi, sırtıma ve mideme iniyor. Yüzümü korumak için ellerimi kaldırdığımda babamın çekicinin silüetinin başımın hemen üzerinde olduğunu görüyorum.

Çekiç ıslık sesi çıkararak tepeme inerken yuvarlanıp yana çekiliyorum. Çekicin başı, şakağımı sıyırıp geçiyor, darbenin ivmesiyle çekiç onu kullanan herifin kaval kemiğine iniyor. Adam, acı dolu bir ulumayla dizlerinin üzerine çöküyor.

Ayağa kalkıyorum, koşarak holü geçip mutfağa gidiyorum, peşimden gelen ayak seslerinin gümbürtüsünü duyuyorum.

Kız kardeşine iyi bak.

Arka bahçede ayağım bir şeye takılıyor, muhtemelen bahçe hortumuna ya da kardeşimin o aptal oyuncaklarından birine. Yüzükoyun ıslak çimlerin üzerine düşüyorum, tepemde yıldızlarla kaplı bir gökyüzü var; parlayan yeşil küre, daireler çizen Göz, soğuk bir ifadeyle yukarıdan bana bakıyor. Kanayan avuçlarının arasında gümüş kolyeyi sımsıkı tutan, hayatta kalan, geri dönmeyen, kaçan halimi izliyor.

[17] Fizikte, serbest düşüşe geçen bir cismin ulaşabildiği en yüksek hıza verilen addır. (ç.n.)

28

O kadar derine düşmüştüm ki kimse beni çıkaramazdı. Haftalardır ilk kez kendimi uyuşmuş hissediyordum. *Kendim* gibi bile hissetmiyordum. Bilincimin son bulduğu ve hiçliğin başladığı hiçbir yer yoktu.

Kardeşimin sesi karanlığı bölüyor, o ses bu dipsiz kuyudan beni çıkarabilecek bir cankurtaran halatıymış gibi, ona tutunuyorum.

“Geçti. Bir şey yok. Artık geçti…”

Gerçek dünyaya doğru su yüzüne çıkmıştım, nefes nefese kalmış bir halde elimde olmadan ağlarken şöyle düşünüyordum: *Yanılıyorsun doktor. Bu asla geçmeyecek. Durmadan devam edecek*. Doktorun yüzü gözümün önüne geldi, elimi uzatıp onu yakalamaya çalıştığımda kollarıma bağlı kayışlar beni tutuyordu. Dr. Pam’in bunu durdurması gerekiyordu.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum boğuk bir fısıltıyla. Boğazım yanıyordu, ağzım kurumuştu. Kendimi hafif hissediyordum, sanki vücudumdaki tüm etler kemiklerimden sökülüp alınmıştı. Vebadan da beteri vardı demek!

“Senin içindekileri görebilmemizi sağlayan bir yol bu, gerçekte olup bitenleri böylelikle anlayabiliyoruz,” dedi kibarca. Elini alnımda gezdirdi. Doktorun bu hareketi bana annemi hatırlatmıştı, onu karanlığın içinde kaybedişimi, gecenin ortasında ondan kaçışımı aklıma getirmişti. Aynı zamanda da bu beyaz koltuğa bağlı olmamam gerektiğini. Ailemin yanından ayrılmamalıydım. Onların başına gelenlerle yüzleşmiş olmalıydım. *Kız kardeşine iyi bak*.

“Sıradaki sorum da bu işte,” dedim dikkatimi kaybetmemeye çabalayarak. “Burada neler olup bitiyor?”

“Onlar içimizdeler,” diye yanıtladı. “Bize içeriden saldırdılar, askeriyeye yerleştirilmiş ve virüs taşıyıcısı olan personel tarafından saldırıya uğradık.”

Söylediklerini düşünebilmem için bana birkaç dakika tanımıştı, o arada da yüzümdeki gözyaşlarını soğuk, nemli bir bezle siliyordu. Doktorun bu kadar anaç davranması, bezin insanı teskin edici o serinliği insanı delirten bir şeydi, keyifli bir işkence gibiydi.

Dr. Pam bezi bir kenara bıraktı ve gözlerimin içine baktı. “Üsteki temizlenenler ile virüs taşıyıcılarının oranından yola çıkarak, Dünya üzerinde hayatta kalan her üç insandan birinin istilacılardan olduğunu tahmin ediyoruz.”

Doktor kayışlarımı çözmeye başladı. Kendimi bir bulut kadar zayıf, bir balon kadar hafif hissediyordum. Son kayışı da çözdüğünde oturduğum koltuktan havalanıp tavana çarpacağımı zannettim.

Bana elini uzatarak, “Onlardan birini görmek ister misin?” diye sordu.

29

Dr. Pam, tekerlekli sandalyemi iterek beni koridordan geçirdikten sonra bir asansöre götürdü. Bu bizi yeryüzünün yüzlerce metre altına indiren tek yönlü bir ekspresti. Asansörün kapıları, beyaz renkli tuğlalardan örülmüş uzun bir koridora açılıyordu. Doktor bana bir bombardıman sığınağının içinde olduğumuzu söyledi; burası en az üzerimizdeki üs kadar büyüktü ve elli megatonluk bir nükleer patlamaya bile dayanabilecek şekilde inşa edilmişti. Ona kendimi zaten çok daha güvende hissettiğimi söyledim. Bunu çok komik bulmuş gibi kahkahalarla güldü. Beni yan tünellerden ve üzerinde işaret bulunmayan kapıların önünden geçiriyordu, zemin düz olmasına rağmen sanki kendimi dünyanın merkezine, şeytanın ikamet ettiği o ine doğru götürülüyormuşum gibi hissediyordum. Koridor boyunca aceleyle ileri geri giden askerler vardı; yanlarından geçtiğimiz sırada, gözlerini bizden kaçırıp konuşmayı kesiyorlardı.

Onlardan birini görmek ister misin?

Evet. Hayatta olmaz.

Doktor, işaretsiz kapılardan birinin önünde durup kilit mekanizmasından bir giriş kartı geçirdi. Kapının üzerindeki kırmızı ışık yeşile döndü. Ardından sandalyemi odanın içine sürüp uzun bir aynanın önünde durdu. O anda hayretten ağzım ardına kadar açılmıştı çünkü o tekerlekli sandalyede her kim oturuyorsa, o ben olamazdım.

Ana gemi ilk ortaya çıktığında tam seksen altı kilo ağırlığındaydım, bunun çoğu da kastan oluşuyordu. O kasların yirmi kilosu eriyip gitmişti. Aynadaki yabancı bana açlıktan ölen bir insanın gözleriyle bakıyordu; iri, çökmüş,

şişkin ve morarmış gözlerle. Virüs yüzümü bir bıçakla şekillendirmişti sanki; yanaklarımı kesip atmış, çenemi kazımış ve burnumu inceltmişti. Saçlarım tel tel olmuş, kurumuş ve yer yer dökülmüştü.

Zombiye dönmüş.

Dr. Pam başıyla aynayı işaret etti. “Meraklanma. O bizi göremez.”

O mu? Kimi kastediyor?

Doktor bir düğmeye bastı ve aynanın ardındaki kısımda odanın ışıkları yandı. Aynadaki görüntüm belli belirsiz bir hal almıştı. Yansımamın ardından öbür tarafta duran kişiyi görebiliyordum.

Bu Chris’ti.

Harikalar Diyarı odasındaki koltuğun bir benzerine bağlı bir şekilde oturuyordu. Kafasına bağlanan kablolar, arkasında yanıp sönen kırmızı ışıkların bulunduğu büyük bir monitöre takılıydı. Chris başını dik tutmakta zorlanıyordu, sınıfta uyuklayan bir çocuğu andırıyordu.

Doktor, Chris’i görür görmez kasıldığımı fark etmişti. “Ne oldu? Yoksa onu tanıyor musun?” diye sordu.

“Adı Chris. O benim… Onunla mülteci kampında tanışmıştık. Bana çadırını paylaşmayı teklif etmişti, hastalandığımda da bana yardımcı olmuştu.”

“O senin arkadaşın mı?” Doktor şaşırmışa benziyordu.

“Evet. Hayır… Evet, o benim arkadaşım.”

“O sandığın gibi biri değil.”

Doktor bir düğmeye bastı ve monitör açıldı. Gözlerimi Chris’ten ayırdım, bakışlarım onun dışından içine kaymıştı, görünür olandan gizli olana geçmiştim. Monitörün ekranında, arkadaşımın saydam kafatasının içindeki, fosforlu yeşil parıldayan beynini görebiliyordum.

“O nedir?” diye fısıldadım.

“Enfeksiyon,” dedi Dr. Pam. Bir düğmeye basıp Chris’in beyninin ön lobunun görüntüsünü yakınlaştırdı. Fosforlu renk

artmıştı, neon parlaklığındaydı. “Buraya prefrontal korteks adı verilir, beynin düşünce kısmıdır… Bizi insan yapan bölümdür.”

Doktor bir iğne başından daha büyük olmayan bir noktaya iyice yakınlaştığı anda gördüm. Midem kalktı. Yumuşak dokunun üzerine yerleşmiş, yumurta şeklinde bir beze vardı, ağaç kökünü andıran binlerce dokunacı her yöne yayılmıştı, beyninin her kıvrımına ve gediğine kök salmışlardı.

“Bunu nasıl yaptıklarım bilmiyoruz,” dedi Dr. Pam. “Taşıyıcıların onların varlıklarından haberdar olup olmadıklarından veya ömürleri boyunca birer kukla gibi yaşayıp yaşamadıklarından bile emin değiliz.”

Chris’in beyninin içinde yuva yapmış o şey zonkluyordu.

“Çıkarın şunu onun içinden.” Zar zor cümle kurabilmiştim.

“Bunu denedik,” dedi Dr. Pam. “ilaçlar, radyasyon, elektroşok, cerrahi müdahale… Hiçbir şey işe yaramıyor. Onları imha etmenin tek yolu, taşıyıcıyı öldürmek.”

Doktor klavyeyi önüme uzattı. “Hiçbir şey hissetmeyecek.”

Kafam karışmıştı, başımı iki yana salladım. Bir şey anlamamıştım.

Dr. Pam, “Bir saniyeden daha kısa sürer,” diye bana güvence verdi. “Ve tamamen acısız olacak. İşte, düğme önünde.”

Başımı eğip düğmeye baktım. Üzerinde İMHA yazıyordu.

“Chris’i öldürmüş olmayacaksın. Onun içinde bulunan ve seni öldürebilecek o şeyi yok etmiş olacaksın.”

“Beni öldürmek için fırsatı vardı,” diye itiraz ettim. Başımı iki yana salladım. Bu kadarı çok fazlaydı. Bunu kaldıramazdım. “Ve bunu yapmadı. Benim hayatta kalmamı sağladı.”

“Çünkü vakti daha gelmemişti. Saldırıdan önce seni bir başına bıraktı, değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım. Bulanık yansımamın ardından tekrar arkadaşıma baktım.

“Bütün bunların sorumlusu olan şeyleri öldürmüş olacaksın.” Doktor avcuma bir şey tutuşturdu.

Bu kız kardeşimin kolyesiydi.

Kardeşimin kolyesi, imha düğmesi ve Chris. Bir de Chris’in içindeki o şey.

Ve ben. Veya benden geriye her ne kaldıysa. Benden geriye ne kalmıştı? Neyim kalmıştı? Kız kardeşimin kolyesinin metal halkaları avcuma batıyordu.

“Onları ancak böyle durdurabiliriz,” diye ısrar etti Dr. Pam. “Onları durduracak hiç kimse kalmadan önce.”

Chris koltukta oturuyordu. Kolyeyse avcumdaydı. Ne kadar zamandır kaçıyordum? Kaçıp durmuştum. Tanrım, kaçmaktan bıkmıştım artık. Kalmalıydım. Bununla yüzleşmeliydim. Eğer önceden yüzleşmiş olsaydım şimdi bununla karşılaşmazdım. Ancak eninde sonunda kaçmak ya da yüzleşmek arasında bir tercih yapmanız, yüzleşemeyeceğinizi sandığınız bir şeyin karşısına çıkmanız gerekiyordu.

Elimden geldiğince sert bir şekilde düğmeye bastım.

30

Nekahet bölümünü, Zombi Koğuşundan daha fazla sevmiştim. En güzel yanı buranın daha iyi kokması ve şahsi bir odanızın olmasıydı. Yüzlerce kişiyle beraber yerde yatmıyordunuz. Oda sessiz ve sadece kişiye aitti. Sanki dünya saldırılardan önceki gibiymiş gibi kendinizi avutmak çok daha kolaydı. Haftalardır ilk kez katı yemek yiyebilmiş ve kendi başıma tuvalete gidebilmiştim… Gerçi mümkün olduğunca aynaya bakmamaya çalışıyordum. Gündüzleri sanki hava daha aydınlıktı fakat geceleri kötüydü: Ne zaman gözlerimi kapasam, infaz odasındaki bir deri bir kemik halimi görüyordum, odanın öbür yanında Chris kayışlara bağlanmış bir şekilde oturuyordu, kemikleri çıkmış parmağımla düğmeye basıyordum.

Chris ölmüştü. Dr. Pam'e göreyse Chris hiç var olmamıştı. Chris'in içindeki şey, uzun zaman önce (ne zaman bilmiyorlardı) onun beyninde yuva yapmıştı (nasıl yaptıklarım bilmiyorlardı). Wright-Patterson'a saldıranlar ana gemilerinden inen uzaylılar değildi. Saldırı içeriden gelmişti, taşıyıcı askerler kendi yoldaşlarına silah çekmişlerdi. Bu da uzaylıların uzunca bir süredir içimizde saklandıkları anlamına geliyordu. Kendilerini ifşa etmeden önce ilk üç dalga boyunca, nüfusumuzun kontrol edilebilir bir sayıya düşmesini beklemişlerdi.

Chris ne demişti? *Nasıl düşündüğümüzü iyi biliyorlar*.

Kalabalık halde kalarak güvende olmaya çalışacağımızı biliyorlardı. Silahları olan insanlara sığınacağımızın farkındaydılar. Peki, Uzaylı Bey, bunun üstesinden nasıl gelecektiniz? Basitti, çünkü bizim nasıl düşündüğümüzü biliyordunuz, değil mi? Silahların bulunduğu noktalara

etkinleştirilmemiş birlikler yerleştirdiniz. Tıpkı Wright-Patterson'da olduğu gibi, birlikleriniz ilk saldırıda başarısız olsa bile nihai amacınız olan toplumumuzu ikiye bölme gayenize ulaşacaktınız. Eğer düşmanınız size benziyorsa, onunla nasıl savaşabilirsiniz ki?

İşte o noktada, oyun sona erecekti. Kıtlık, hastalıklar, yabani hayvanlar... İzole bir halde yaşayan, sağ kalan son insanların ölmesi artık an meselesiydi.

Altıncı kattaki odamın penceresinden üssün ön kapılarını görebiliyordum. Karanlık çökerken sarı renkli eski okul otobüsleri ve onlara refakat eden Humvee ciplerinin oluşturduğu bir konvoyun üsten çıktığını gördüm. Otobüsler birkaç saat sonra içleri insanlarla dolu bir vaziyette geri döndüler. Yolcuların çoğu çocuktu; gerçi karanlıkta bunu tam olarak kestirmek zordu. İnsanlar, fişlenip paketlenmeleri için hangara doğru götürülüyor, "taşıyıcılar" içlerinden ayrılıp itlaf ediliyordu. En azından hemşireler bana bu kadarını anlatmışlardı. Bana göre, saldırılar hakkında bildiğimiz şeylere nazaran bütün bu olanlar deliceydi. Bizden onca kişiyi nasıl bu kadar çabuk öldürebilmişlerdi ki? Ah, tabii, çünkü insanlar koyun sürüsü gibi gezerlerdi! İşte şimdi yine bir araya toplanıyorduk. Apaçık meydandaydık Üssün ortasına büyük kırmızı renkli bir hedef tahtası çizsek de olurdu. *İşte buradayız! Hazır olunca ateş edin!*

Ve artık buna katlanamıyordum.

Vücudum yeniden güçleniyor olsa bile, ruhum çökmeye başlamıştı.

Gerçekten anlayamıyordum. Amaç neydi? Onların amacım kastetmiyorum; en başından beri onlarınki gayet netti.

Demek istediğim, artık bundan sonra bizim var olma amacımız neydi? Yine bir araya gelmesek bile onların başka bir planla çıkageleceklerinden emindim; planları yalnız gezinen ahmak insanları teker teker avlayan, taşıyıcı suikastçılar kullanmayı içerse bile.

Kazanacak bir şey yoktu. Kız kardeşimi kurtarmış olsaydım bile bu bir şeyi değiştirmezdi. Ona sadece yaşaması için bir iki ay daha kazandırmış olacaktım.

Bizler ölüydük. Artık başka kimse yoktu. Geçmişin ölüleri ve geleceğin ölüleri vardı: Cesetler ve yakında ceset olacaklar.

Bu odayla bodrum katındaki oda arasındaki bir yerde kız kardeşimin kolyesini kaybetmiştim. Geceyarısında bomboş avcumla uyanıyordum, kardeşimin sanki birkaç metre yakınımdaymış gibi bana ismimi haykırdığını duyuyordum. Ve sinirleniyordum, öfkeden deliye dönüyordum, ona çenesini kapamasını, kolyeyi kaybettiğimi, onu unutmasını söylüyordum. Ben de onun gibi ölüydüm, bunun nesini anlamıyordu ki? Ben bir zombiydim.

Yemek yemeyi kestim, ilaçlarımı almayı reddettim. Saatlerce yatakta yatarak tavana bakıp ölmeyi bekliyordum; kız kardeşime ve diğer yedi milyar şanslı insana kavuşmayı bekliyordum. Beni yiyip bitiren virüs, yerini öncekinden çok daha açgözlü bir hastalığa bırakmıştı. Yüzde yüz öldürme oranına sahip bir hastalıktı bu. *Bunu yapmalarına izin verme, dostum! Bu da onların planlarının bir parçası*, diye kendi kendime söylenip duruyordum ancak bunun bir faydası yoktu. Kendime bütün gün boyunca moral verici konuşmalar yapabilirdim fakat bu durum, uzaylıların ana gemilerinin ortaya çıktığı anda oyunun çoktan bittiği gerçeğini değiştirmiyordu. Mesele bunun nasıl değil, ne zaman olduğuydu.

Ve tam da dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığımda, savaşma içgüdümün son raddesini de tükettiğimde, kurtarıcım çıkagelmişti.

Kapıyı açtığında gölgesi odanın içine bütün ağırlığıyla çökmüştü; uzun, ince ve sert görünümlüydü, sanki gölgesi ham siyah mermerden yontulmuştu. Yatağıma doğru ilerlediği sırada gölgesi de benim üzerime düşüyordu. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım ancak yapamadım. Bir

dağ gölününki kadar soğuk ve mavi gözleriyle beni âdeta olduğum yere çivilemişti. Işığın altına doğru adım atınca onun kısa kesimli sarı saçlarım, keskin yapılı burnunu ve neşeden yoksun bir biçimde tebessüm eden ince dudaklarını gördüm. Üniforması gıcır gıcırdı, parlak, siyah botları vardı. Yakasına da rütbesi işlenmişti.

Sessiz bir biçimde uzun, rahatsız edici bir süre boyunca bana baktı. O buz mavisi gözlerden neden bakışlarımı alamıyordum? Yüz hatları o kadar keskindi ki sanki gerçekdışıydı, ahşaptan oyulmuş bir insan yüzünü andırıyordu.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu. Sesi son derece kalındı, tıpkı bir film fragmanının dış sesini andırıyordu. Başımı iki yana salladım. Bunu nereden bilebilirdim ki? Ömrüm boyunca onu ilk defa görüyordum.

“Ben Yarbay Alexander Vosch, bu üssün komutanıyım.”

Tokalaşmak için bana elini uzatmadı. Sadece bana öylece baktı. Yatağımın ucuna doğru yürüyüp hasta dosyama göz gezdirdi. Kalbim küt küt atıyordu. Sanki okul müdürünün odasına çağrılmışım gibi hissediyordum.

“Ciğerlerin sağlam. Kalp ritmin, tansiyonun, her şeyin gayet iyi.” Dosyayı tekrar yerine astı. “Ancak hiçbir şey iyi değil, öyle değil mi? Aslında her şey berbat bir halde.”

Yatağın yakınına bir sandalye çekip yanıma oturdu. Hareketleri kusursuz, telaşsız ve sadeydi, sanki böyle oturabilmek için saatlerce pratik yapmıştı. Söze başlamadan önce pantolonunun pilisini kusursuz bir düz çizgi haline gelmesi için düzeltti.

“Harikalar Diyarı özgeçmişini gördüm. Çok ilginç ve son derece öğreticiydi.”

Yine aynı zarafetle elini cebine attı, bu basit bir hareketten çok bir dans figürünü andırıyordu. Cebinden kız kardeşimin gümüş kolyesini çıkardı.

“Sanırım bu sana ait.”

Kolyeyi yatağın üzerine, elimin yanına bıraktı. Onu elime almamı bekliyordu. Sebebini bilmememe rağmen, kıpırdamadan yatmaya devam etmek için kendimi zorladım.

Elini tekrar cebine götürdü. Cüzdan boyutundaki bir fotoğrafı önüme bıraktı. Onu aldım. Bu altı veya yedi yaşlarında sarışın bir erkek çocuğunun fotoğrafıydı. Gözleri tıpkı Vosch'unkiler gibiydi. Vosch'la yaşıt olan hoşça bir hanımın kollarında duruyordu.

"Onların kim olduğunu biliyor musun?"

Bu hiç de zor bir soru değildi. Başımı salladım. Anlamadığım bir sebepten ötürü bu fotoğraf beni rahatsız ediyordu. Onu alması için fotoğrafı Vosch'a geri uzattım. Ancak almadı.

"Bu da benim gümüş kolyem işte," dedi Yarbay.

"Üzgünüm," diyebildim çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

"Biliyorsun ya, bunu böyle yapmak zorunda değillerdi. Sebebini hiç düşündün mü? Tadını çıkara çıkara, bizi yavaşça öldürebilirlerdi... Peki, öyleyse bizi bu kadar çabuk öldürmeye niye karar verdiler? Niçin her on kişiden dokuzunu öldüren bir veba yolladılar? Neden on kişiden yedisi değil? Veyahut beşi? Başka bir deyişle acelelerinin sebebi neydi? Bunun hakkında bir teorim var. Dinlemek ister misin?"

Hayır, diye iç geçirdim. *İstemem. Sen de kimsin be adam ve bana ne anlatıyorsun?*

"Stalin'in bir sözü vardır," dedi. "'Tek bir kişinin ölümü trajedidir; bir milyon insanınkiyse istatistiktir.' Herhangi bir şeyden, yedi milyar tane hayal edebiliyor musun? Ben etmekte zorlanıyorum. İnsanın idrak sınırlarını zorluyor. Onlar da aynen bu yüzden yaptılar işte. Bu futbolda karşı takımı fark atarak yenmeye benziyor. Sen de futbol oynamıştın, değil mi? Niyetleri savaşma yetimizi yok etmek değil, savaşma irademizi kırabilmek."

Yarbay fotoğrafı aldı ve cebine geri koydu. “Bu yüzden 6,98 milyar insanı düşünmüyorum. Aklımda sadece iki tanesi var.”

Başıyla kardeşimin kolyesini işaret etti. “Onu terk ettin. Sana ihtiyacı varken kaçtın. Hâlâ da kaçmaya devam ediyorsun. Artık kaçmayı bırakıp onun için savaş vermenin vakti gelmedi mi sence?”

Ağzımı açtım ve her ne demek istediysem ancak, “O öldü,” diyebildim.

Elini havada salladı. Salaklık ediyordum. “Hepimiz öldük, evlat. Bazılarımız diğerlerinden daha uzun yaşıyor sadece. Kim olduğumu ve burada ne halt ettiğimi merak ediyor olmalısın. Eh, sana kim olduğumu söylemiştim, şimdi de buraya neden geldiğimi anlatacağım.”

“Güzel,” diye fısıldadım. Belki derdini anlattıktan sonra beni yalnız bırakırdı. Yarbay beni huzursuz ediyordu. O buz gibi bakışlarının ardında bir şeyler vardı, o sert duruşuyla tıpkı canlanmış bir heykeli andırıyordu.

“Neredeyse hepimizi öldürdüler fakat tamamımızı değil. Bu onların hatası, evlat. Planlarındaki kusur bu işte. Çünkü eğer bir defada hepimizi öldüremezsen, sağ kalanlar zayıflar olmayacaktır. Güçlü olanlar… yalnızca güçlü olanlar hayatta kalır. Bükülen fakat kırılamayanlar, ne demek istediğimi anlamışsındır. Benim gibi adamlar. Ve senin gibiler.”

Başımı iki yana sallayarak, “Ben güçlü değdim,” dedim.

“Eh, işte bu noktada seninle aynı fikirde değilim. Harikalar Diyarı sadece senin tecrübe ettiğin şeyleri ortaya çıkarmaz; bizzat *seni* haritalar. Sadece senin kim olduğunu değil, ne olduğunu da gösterir. Geçmişini ve potansiyelini belli eder. Kesinlikle şaka yapmıyorum ki senin potansiyelin de genelin çok üstünde. Sen ihtiyacımız olduğu zamanda karşımıza çıkan tam aradığımız kişisin.”

Yarbay ayağa kalktı, bana tepeden bakarak, “Ayağa kalk,” dedi.

Bu bir rica değildi. Sesi de aynı yüz hatları gibi kaya kadar sertti. Yataktan doğruldum. Yüzünü benimkine yaklaştırıp kısık ve tehditkâr bir ses tonuyla, “Ne istiyorsun, sen? Dürüst ol,” dedi.

“Gitmenizi istiyorum.”

“Olmaz,” dedi başını sert bir biçimde iki yana sallayarak. “Ne istiyorsun?”

Alt dudağımın titremeye başladığını hissettim, sanki zırlamaya başlayacak ufak bir çocuk gibiydim. Gözlerim alev alev yanıyordu. Dilimi sertçe ısırdım ve Yarbay’ın gözlerinden saçılan soğuk alevlerden bakışlarımı kaçırmamaya kendimi zorladım.

“Ölmek mi istiyorsun?”

Ona cevaben başımı mı salladım hatırlamıyorum. Öyle yapmış olabilirim çünkü bana, “Ben bunu yapmana izin vermeyeceğim. Şimdi, ne yapacaksın?” dedi.

“Öyleyse sanırım yaşayacağım.”

“Hayır, yaşamayacaksın. Öleceksin. Öleceksin tabii; ne sen, ne ben, ne de bir başkası bunu durdurabilmek için bir şey yapabilir. Sen, ben ve bu büyük, güzel mavi gezegende yaşayan diğer herkes ölecek ve yerimizi ötekilere bırakacağız.”

Yarbay en hassas noktaya dokunmuştu. Mükemmel bir zamanda söylenmiş, mükemmel bir sözdü, içimden çıkarmaya çalıştığı şey bir anda patlak vermişti.

“Öyleyse anlamı ne, ha?” diye onun yüzüne haykırdım. “Anlamı ne, lanet olsun? Bütün soruların cevaplarını biliyorsanız, bana da söylesenize çünkü artık bunları niye kafama takmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok!”

Beni kolumdan sertçe kavradı ve pencereye doğru itti. İki saniyede arkamda bitti ve perdeyi ardına kadar açtı. Okul otobüslerinin hangarın yanında durduklarını ve küçük çocukların içeri girmek için sıra halinde beklediklerini gördüm.

“Yanlış adama soruyorsun,” diye gürledi Vosch. “Niye kafana takman gerektiğini onlara sorsana. Git onlara bunun hiçbir anlamının olmadığını söyle. Ölmek istediğini söyle.”

Beni omuzlarımdan yakaladı ve kendine doğru çevirdi. Göğsüme sertçe bir şaplak indirdi.

“Evlat, onlar doğa kanunlarım tersine çevirdiler. Yaşamaktansa ölmek daha iyi. Savaşmaktansa pes etmek daha iyi. Yüzleşmektense kaçıp saklanmak daha iyi. Bizi sindirebilmek için ilk önce bunu öldürmeleri gerektiğini biliyorlar,” dedi göğsüme tekrar vurarak. “Bu gezegen için verilecek son savaş ne meydanlarda, ne dağlarda, ne ormanda, ne çölde, ne de okyanuslarda yapılacak. İşte tam burada olacak,” dedi tekrar kalbimin üzerine *pat, pat, pat* diye sertçe vurarak.

İşte o anda kendimi tamamen kaybettim. Kız kardeşimin öldüğü o akşamdan beri içimde tuttuğum ne varsa dışarı çıktı. Daha önce hiç yapmadığım kadar çok ağladım, sanki ağlamak benim için yepyeni bir şeydi ve bana yaşattığı his hoşuma gitmişti.

Vosch, “Sen kilden adamsın,” diye sertçe fısıldadı kulağıma. “Ve ben de usta heykeltıraş Michelangelo’yum. Sen benim en büyük şaheserim olacaksın.” Gözlerindeki soluk, mavi alev ruhumun derinliklerini yakıyordu. “Tanrı, donatılmış olanları çağırmaz, evlat. Tanrı çağırdığı inananları armağanlarla donatır. Sen de çağırıldın işte.”

Yarbay bana bir söz verdikten sonra yanımdan ayrıldı. Söylediği kelimeler zihnimde bir ateş gibi yanıyordu, verdiği o söz gecenin ilerleyen saatlerinde ve onu takip eden günlerde aklımdan hiç çıkmadı.

Sana ölümü sevmeyi öğreteceğim. Senin içini kederden, pişmanlıktan, kendine acımaktan arındıracağım ve yerini nefret, kurnazlık ve intikam ruhuyla dolduracağım. Son direnişimi burada yapacağım, Benjamin Thomas Parish.

Derim kavrulana, kalbim alev alana kadar göğsüme defalarca vurmuştu. *Ve sen de benim savaş meydanım*

olacaksın.

III

SUSTURUCU

31

Bu son derece kolay olmalıydı. Tek yapması gereken beklemekti.

İş beklemeye gelince bu konuda çok iyiydi. Hareketsizce ve sessizce diz çöküp saatler boyunca bekleyebilirdi. O ve tüfeği tek bir vücut, tek bir zihindi. Bedeninin bitip silahının başladığı sınır son derece ince bir çizgiden ibaretti. Ateşlediği mermi bile sanki ona bağlıydı; düşmanının kemiğine nakşolana kadar, kurşunla kalbi arasında görünmez bir kordon vardı âdeta.

İlk atışı kızı yere yıkmıştı, ardından çabucak tekrardan ateş etmiş fakat tamamen ıskalamıştı. Kız arabanın yanına doğru yere atlamadan önce, Susturucu üçüncü kez ateş etmiş ve Buick'in arka camını un ufak etmişti.

Kız arabanın altına saklanmıştı. Tek çaresi buydu, Susturucu'ya iki seçenek bırakmıştı: Ya onun arabanın altından çıkmasını bekleyecek ya da kızın işini bitirmek için, otobanın sınırında yer alan ormanlıktan ayrılacaktı. En az riskli olan seçenek olduğu yerde kalmaktı. Kız sürünerek arabanın altından çıkarsa, onu öldürecekti. Çıkmazsa da zaten zaman içinde ölecekti.

Susturucu sanki hiç acelesi olmayan biri gibi, ağır ağır silahının şarjörünü değiştirdi. Günlerce onun izini sürdükten sonra kızın hiçbir yere gitmeyeceğini tahmin edebiliyordu. Kız bunun için fazlasıyla akıllıydı. Yaptığı üç atış da onu indirmeye yetmemişti ancak genç kız, dördüncü atışın onu ıskalama ihtimalinin ne kadar olduğunu biliyordu. Günlüğüne ne yazmıştı?

İşin en sonunda ayakta kalanlar şanslı insanlar olmayacak.

Genç kız ihtimallere göre oynayacaktı. Arabanın altından çıktıktan sonra hayatta kalma şansı yüzde sıfırdı. Kaçıp gidemezdi, kaçabilse de hangi yöne giderse gitsin güvende olacağını bilmiyordu. Onun tek umudu, Susturucu'nun saklandığı yeri terk etmesi ve meseleyi kendi başına halletmeye yeltenmesiydi. O zaman her şey mümkündü. Hatta şansı yaver gidebilir ve onu ilk genç kız vurabilirdi.

Eğer karşı karşıya gelirlerse, kız ölümü sessizce kabul etmeyecekti, Susturucu'nun bundan hiç şüphesi yoktu. Marketteyken o askere ne yaptığını görmüştü, ilk başta korkmuş ve sonrasında askeri öldürmekten rahatsız olmuş olabilirdi fakat içindeki korku ve suçluluk duygusu, askerin vücudunu kurşunla doldurmaktan onu alıkoyamamıştı. Cassie Sullivan bazı insanların yaptığı gibi korkudan donakalmıyordu. Korku onun mantığını berraklaştırıyor, fikirlerini aydınlatıyordu. Cassie, korkusu sayesinde arabanın altından çıkmıyordu ancak bunun sebebi dışarı çıkmaktan korkması değildi; oradan çıkmaması hayatta kalabilmek için tek umuduydu.

Bu yüzden Susturucu bekleyecekti. Akşam olmasına saatler vardı. O zamana kadar genç kız ya yarasından dolayı ölecek ya da kan kaybından ve susuzluktan o kadar zayıf düşecekti ki onun işini bitirmek son derece kolay olacaktı.

İşini bitirmek. Cassie'nin işini bitirmek. Cassandra'nın veyahut Cassidy'nin değil; Cassiopeia'nın kısaltması olan Cassie'nin, bir elinde oyuncak ayısı diğer elinde de tüfeğiyle ormanda uyuyan o kızın işini bitirmek… Hafif kızıla çalan sarı bukleleri olan ve boyu, ayakkabı giymediğinde bir altmıştan biraz daha uzun gelen bu kız, o kadar küçük gösteriyordu ki Susturucu, onun on altı yaşında olduğunu öğrendiğinde son derece şaşırmıştı. Ormanın derinliklerinde, zifirî karardıkta hüngür hüngür ağlayan bu kız, dünyada kalan son insan olup olmadığını merak ederken bir anlığına dehşete kapılıp hemen ardından da meydan okur bir tavır almıştı. O sırada da peşindeki avcı, birkaç metre ötede çömelmiş; genç kızın,

yorgunluktan bitap düşüp huzursuz bir uykuya dalana kadar süren ağlayışını dinlemişti. Cassie'nin kampına sessizce sızıp başına bir silah dayadıktan sonra işini bitirmek için kusursuz bir fırsattı. Çünkü onun işi buydu: O bir infazcıydı.

Salgının ortaya çıkışından beri insanların işini bitiriyordu. Bundan dört yıl önce, on dört yaşındayken onun için seçilen bir insan bedeninde uyandığında, varoluş sebebini gayet iyi biliyordu. O bir infazcıydı. Avcı. Suikastçı. Verilen isim onun için önemli değildi. Cassie ona Susturucu adını takmıştı, herhangi biri kadar iyi bir isimdi. Amacını gayet iyi tanımlıyordu: insanların sesini kesmek.

Fakat o gece Susturucu işini yapmamıştı, onu takip eden gecelerde de. Ve her gece çadıra biraz daha yaklaşmıştı; çürüyen yapraklarla nemli ve balçıklı topraktan oluşan orman örtüsünün üzerinden geçmiş, çadırın dar açıldığında beliren gölgesi genç kızın üzerine düşmüştü. Çadıra Cassie'nin kokusu sinmişti, oyuncak ayısına sarılmış uyuyordu, avcısı da elinde silahını tutuyordu. Biri ondan alınan hayatım rüyasında görürken, diğeri de alacağı hayatı düşünüyordu. Kız uyuyor, infazcısı da onun işini bitirmeye hazırlanıyordu.

Neden onun işini bitirmemişti?

Neden bitirememişti?

Susturucu bunun akıllıca olmayacağını düşünmüştü. Genç kız sonsuza dek bu ormanda kalamazdı. Onu kendi türünden olan diğer insanlara götürmesi için kullanabilirdi, insanlar sosyal hayvanlardı. Arılar gibi bir araya toplanırlardı. Saldırılar da bu kritik uyuma dayanıyordu. Onları gruplar halinde yaşamaya iten evrimsel zorunlulukları, milyarlarcasını bir anda öldürebilmek için fırsat yaratıyordu. İnsanların o meşhur deyişi neydi? *Birlikten kuvvet doğar*.

Ardından Susturucu onun defterlerini bulmuş ve ortada hiçbir planın ve ertesi güne sağ çıkmaktan başka hiçbir gerçek gayesinin olmadığını keşfetmişti. Genç kızın gidecek

hiçbir yeri veya kimsesi yoktu. Bir başınaydı. Veya öyle olduğunu sanıyordu.

O gece Susturucu, kızın kampına geri dönmemişti. Ertesi günün öğleden sonrasına kadar bekledi, kendi kendine onun hazırlanıp oradan gitmesine zaman kazandırdığını söylemedi. O kızın suskun, çaresiz hıçkırıklarını aklına getirmemeye çalıştı: *Bazen dünyada kalan son insan olduğumu sanıyorum*.

Artık Susturucu'nun omuzlarındaki yük azalmaya başlamıştı; son insan, otobanın ortasındaki arabanın altında geçirdiği son dakikalarında, son nefesinden artakalanları veriyordu. Kız hiçbir yere gidemiyordu. Susturucu tüfeğinin namlusunu indirdi ve yanındaki ağacın dibine diz çöktü, başını sağa sola oynatarak tutulan boynunu rahatlattı. Yorulmuştu. Son günlerde iyi uyumuyor veya yemek yemiyordu. 4. Dalga patlak verdiğinden beri birkaç kilo vermişti. Bunu fazla umursamıyordu. 4. Dalga'nın başlarında bazı psikolojik ve fiziksel sıkıntılar yaşanabileceğini tahmin etmişlerdi. Öldürecekleri ilk kişide çok zorlanacaklardı ancak bir sonraki daha kolay olacaktı, onu takip edense daha kolay olacaktı. Çünkü en hassas insan bile duyarsızlığa alışabilirdi.

Zalimlik bir kişilik özelliği değildi. Zalimlik bir alışkanlıktı.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Yaptığı işe zalimlik demek, onun bir seçeneği olduğuna işaret ediyordu. Kendi türünüz ile başkaları arasında seçim yapmak zalimlik demek değildi. Bu bir zorunluluktu. Ömrünüzün son dört yılını onlardan farklı değilmişsiniz gibi yaşamak kolay değildi elbette fakat bunu yapmak zorunda kalmıştı.

Dolayısıyla şu rahatsız edici soru akla geliyordu: Neden o kızın işini ilk günden bitirmemişti? Marketteki silah seslerini duyup onu kamp alanına kadar takip ederek karardıkta ağlarken bulduğunda neden öldürememişti?

Susturucu, otobandayken o üç mermiyi neden ıskaladığını biliyordu. Yorgunluk, uykusuzluk ve o kızı tekrar görmenin verdiği şok. Onun kuzeye gideceğini tahmin etmişti, eğer

kampını terk ettiyse tekrar güneye yönelmesi anlamsızdı. Susturucu aniden vücuduna adrenalinin hücum ettiğini hissetmişti, sanki bir sokağın köşesini dönünce uzun zaman önce kaybettiği bir dostuna rastlayıvermişti. İlk atışım kaçırmasının sebebi bu olmalıydı. İkinci ve üçüncü atışını da şansa bağlayabilirdi; kendisininkine değil, Cassie'ninkine.

Peki ya onu takip ettiği günlere ne demeliydi? Cassie yiyecek aramaya çıktığında, kampına sızıp onun özel eşyalarını karıştırarak kendince bir şeyler toplamamış mıydı? Bunların içinde genç kızın günlüğü de vardı, içinde yazanlardan biri şuydu: *Bazı geceler çadırımdayken yıldızların gökyüzünü sıyırıp geçtiklerini duyabildiğimi sanıyorum*. Şafak sökmeden önce sessizce ormandan geçip Cassie'nin uyuduğu yere sızdığında, bütün ömrü boyunca hazırlandığı şeyi yapmaya, onu bu sefer öldürmeye kararlı biçimde gitmemiş miydi? Cassie onun ilk öldürdüğü kişi olmayacaktı, sonuncusu da.

Bu son derece kolay olmalıydı.

Nemli avuçlarıyla dizlerini ovaladı. Ormanlık alan serindi ancak ter içinde kalmıştı. Koluyla gözlerini sildi. Otobanda esen rüzgâr, tenha bir ses çıkarıyordu. Bir sincap, Susturucu'nun varlığından çekinmeden yanındaki ağaçtan aşağı adadı. Bulunduğu yerin ilerisinde otoban, ufkun her iki yönüne doğru gözden kayboluyordu, rüzgârla savrulan çerçöple eğilip bükülen çimenler dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Akbabalar, otobanın ortasında yatan üç cesedi fark etmişlerdi; üç tane tombulca kuş, onlara yakından bakabilmek için oraya doğru paytak paytak yürürken sürünün geri kalanı havada daireler çizerek süzülüyordu. Akbabalar ve diğer leşçil hayvanların nüfusu patlamıştı. Akbabalar, kargalar, yaban kedileri, aç köpek sürüleri. Susturucu, daha önce birilerinin akşam yemeği olmuş, silip süpürülmüş bir sürü cesede denk gelmişti.

Akbabalar. Kargalar. Millie Teyzenin tekir kedisi. Herman Amcanın süs köpeği. Karasinekler ve diğer böcekler.

Kurtçuklar. Zaman ve diğer koşullar gerisini hallediyordu. Cassie dışarı çıkmazsa, arabanın altında ölecekti. Son nefesini verdikten dakikalar sonra ilk karasinek gelip onun cesedinin üzerine yumurtalarım bırakacaktı.

Susturucu bu rahatsız edici görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Bu insancıl bir düşünceydi. Uyanışının üzerinden sadece dört yıl geçmişti ve hâlâ dünyayı insanların gözünden görme dürtüsüne karşı savaş veriyordu. Uyanışının ilk gününde, insan annesinin yüzünü ilk kez gördüğünde, gözyaşlarına boğulmuştu: Daha önce hiç bu kadar güzel veya çirkin bir şey görmemişti.

Acı verici bir bütünleşme aşaması geçirmişti. Etraftan duyduğu diğer bazı Uyanışlardaki gibi çabuk ve kusursuz bir süreç olmamıştı. Susturucu bunu diğerlerinden daha zor atlatmasını, kendisine ev sahipliği yapan bedenin mutlu bir çocukluk geçirmiş olmasına bağlıyordu. İyi yetişmiş, sağlıklı bir insan ruhu üstesinden gelinmesi en zor olanıydı. Bu onun için günlük bir mücadele olmuştu ve hâlâ devam ediyordu. Ona ev sahipliği yapan beden, iplerle oynattığı bir kukladan farksızdı. Onun bizzat ta kendisiydi. Gözlerini dünyayı görmek için kullanıyordu, onlar onun gözleriydi. Beynini dünyayı yorumlama, analiz etme, hissetme ve hatırlama için kullanıyordu; beyin onun beyniydi, evrimle geçen binlerce sene boyunca değişmişti. İnsan evrimiyle. Susturucu içeride hapis değildi, ata binen bir jokey misali onu bir binek gibi de yönlendirmiyordu. İnsan bedeniyle bütünleşmişti. Eğer bedene bir şey olursa, örneğin ölürse, Susturucu da onunla beraber yok olacaktı.

Bu, hayatta kalmanın bedeliydi. Türünün çaresizce göze aldığı son kumarın bedeliydi:

Yeni yuvalarını insanlıktan temizlemek için, bir insana dönüşmeliydi.

Ve insan olabilmek için de içindeki insaniyetin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Susturucu ayağa kalktı. Niçin beklediğini bilmiyordu. Cassiopeia'nın kısaltması olan Cassie'nin sonu gelmişti, o nefes alan bir cesetten ibaretti. Kötü bir biçimde yaralanmıştı. Kaçsa da kaçmasa da hiçbir umudu yoktu. Yarasını tedavi edebilmesinin hiçbir yolu yoktu ve kilometreler boyunca ona yardım edebilecek tek bir insan dahi yoktu. Genç kızın sırt çantasında ufak bir tüp antibiyotikli krem vardı fakat yara dikiş kiti veya bandajı yoktu. Birkaç gün içinde yarası iltihap kapacak ve kangren olacaktı, bu arada başka bir infazcının çıkagelmeyeceği varsayılırsa kısa bir süre sonra ölecekti.

Susturucu vaktini boşa harcıyordu.

Bu yüzden ormandaki avcı ayağa kalktı, sincabı korkutmuştu. Hayvan öfkeyle tıslayarak bir roket misali ağaca tırmanıverdi. Susturucu, tüfeğini omzundan indirip Buick'i nişan aldı, kırmızı renkli çarpı işareti bulunan nişangâhını arabanın gövdesi boyunca dolaştırdı. Arabanın tekerleklerini vurursa ne olurdu? Otomobil jantlarının üzerine çökebilirdi, genç kızı muhtemelen yaklaşık bir tonluk şasesi altında ezebilirdi. Bundan kaçamazdı.

Susturucu tüfeğini indirdi ve sırtını otobana döndü.

Otobanın ortasında karınlarını doyuran akbabalar ağırlaşan cüsseleriyle havalandılar.

Yalnız esen rüzgâr kesiliverdi.

Tam o anda içindeki avcı içgüdüsü Susturucu'ya fısıldadı: *Arkam dön*.

Otomobilin şasisinin altından kanlı bir el çıktı. Onu bir kol takip etti, ardından da bir bacak.

Susturucu tüfeğini hizaladı. Nişangâhında genç kızı tespit etti. Nefesini tuttu. Yüzünden aşağı terler akıyor, gözlerine kaçıyordu. Genç kız bunu yapacaktı. Kaçacaktı. Susturucu aynı anda hem rahatlamış hem de huzursuz olmuştu.

Dördüncü atışım da ıskalayamazdı. Bacaklarını genişçe açtı ve omuzlarını dikleştirip kızın hamle yapmasını bekledi. Hangi yöne koşacağı fark etmezdi. Bir kez açıldığa

çıktığında, saklanacak hiçbir yeri olmayacaktı. Yine de Susturucu'nun bir yanı onun ters yöne koşmasını umuyordu, böylelikle onun suratının ortasına bir kurşun indirmek zorunda kalmayacaktı.

Cassie ayağa kalktı, bir anlığına arabaya yaslandı, ardından doğruldu. Yaralı bacağının üzerine dayanıyordu, elinde tabancası vardı. Susturucu nişangâhının üzerindeki kırmızı artıyı genç kızın alnının ortasına hizaladı. Tetiğin üzerindeki parmağı kasıldı.

Şimdi, Cassie. Kaç.

Genç kız arabadan kendini iterek uzaklaştı. Tabancasını kaldırdı. Susturucu'nun yaklaşık elli metre sağındaki bir noktaya nişan aldı. Silahı doksan derecelik bir açıyla öne doğru sallayıp geri çekti. Donuklaşmaya başlayan havada, genç kızın sesi tiz ve kısık çıkıyordu.

"İşte buradayım! Sıkıysa gelsene, göt herif!"

Geliyorum, diye içinden geçirdi Susturucu. Tüfeği ve mermileri onun bedeninin birer parçasıydı, ateşlediği kuşun düşmanının kemiğine nakşolduğunda, genç kız öldüğü anda, Susturucu da onun içinde olacaktı.

Henüz değil Henüz değil, dedi kendi kendine. *Kız koşmaya başlayana kadar bekle*.

Fakat Cassie Sullivan koşmadı. Suratı çamura, motor yağına ve yanağındaki kesikten ötürü kana bulanmıştı. Susturucu, tüfeğin dürbününden baktığında, yara izi sadece birkaç santim önünde duruyordu, o kadar yakındı ki genç kızın burnundaki çiller sayılıyordu neredeyse. Genç kızın gözlerindeki o tanıdık, korkulu bakışı görebiliyordu; bu yüzlerce kez gördüğü bir bakıştı. Bu, ölüm bize gözlerini diktiğinde karşılık olarak verdiğimiz bakıştı.

Ancak Cassie'nin gözlerinde başka şeyler de vardı. Korkusuyla mücadele eden, ona karşı direnen, haykırarak onu bastıran, genç kızı sakinleştiren ve silahını indirtmeyen bir şeyler... Cassie saklanmıyordu, kaçmıyordu, onunla yüzleşiyordu.

Genç kızın yüzünün, silahın dürbünündeki görüntüsü bulanıklaşmıştı: Ter damlaları Susturucu'nun gözüne kaçıyordu.

Kaç, Cassie. Lütfen kaç.

Savaş sırasında öyle bir an gelir ki son bir hattı geçmeniz gerekir. Bu hat canınızdan çok sevdiğiniz kişiler ile topyekûn savaşın talep ettiği şeyleri birbirinden ayırır. Eğer Susturucu bu hattı geçemezse, savaş bitecek ve o kaybedecekti.

Susturucu'nun kalbi savaşın kendisiydi.

Genç kızın yüzüyse savaş alanıydı.

Sadece kendisinin duyabileceği bir haykırışla avcı arkasını döndü.

Ve kaçıp gitti.

IV
MAYIS SİNEĞİ

32

Ölüm şekilleri demişken, donarak ölmek kulağa fena gelmiyordu.

Donarak ölürken aynen böyle düşünüyordum.

Vücudunuzun her yeri ılıktır. Acıdan geriye eser kalmaz. Koca bir şişe öksürük şurubunu kafaya dikmiş kadar dumanlı hissedersiniz. Beyaz dünya ak kollarını size sarar ve buzlu beyaz denizin içine doğru taşır.

Ve sessizlik o kadar boktan bir sessizliktir ki evrende duyulan tek ses kalp atışlarınızdır. Öylesine sessizdir ki düşünceleriniz, soluk ve dondurucu havanın içinde fısıltıya benzer bir ses çıkarır.

Bulutsuz bir gökyüzünün altında belinize kadar kar yığınına batarsınız, sadece kar örtüsü sizi ayakta tutabilir çünkü bacaklarınız bir işe yaramaz.

Şöyle söylenip durursunuz: *Yaşıyorum, öldüm, yaşıyorum, öldüm…*

Ve tam o sırada da şu kahrolası ayı büyük, kahverengi, boş ve ürpertici gözleriyle sırt çantasında tünediği yerden size bakar ve *seni alçak pislik, bir söz vermiştin*, der.

Hava o kadar soğuktur ki gözyaşlarınız yanaklarınızda donakalır.

“Bu benim suçum değildi,” dedim Ayı ya. “Hava durumunu ben kontrol etmiyorum. Buna bir itirazın varsa git derdini Tanrı’ya anlat.”

Son günlerde bunu çok sık yapıyordum: Tanrı’ya dert yanıyordum.

Örneğin: *Tanrım, ne halt ettiğini sanıyorsun?*

Haçlı Asker'i öldürebilmek için Göz'ün gazabından esirgenmiştim. Bacağımın iltihap kapması için Susturucu'dan kurtulmuştum ve attığım her adım cehennem otobanındaki bir yolculuğa dönmüştü. İki koca gün boyunca süren kar fırtınasında, bel hizama gelen bir kar yığını içinde hapsolmuştum, muazzam mavilikteki gökyüzünün altında hipotermiden[18] ölüp gidebilirdim.

Teşekkürler, Tanrım.

Esirgendin, kurtarıldın, korundun, dedi ayı. *Teşekkürler, Tanrım*.

Aslında hiç fark etmez, diye düşündüm. Ötekiler'e karşı sempatizanca davranan ve gerçekleri çarpıtarak daha az umutsuz gösteren babama benzemiştim fakat aslında onun kadar iyi değildim. Tıpkı yatağa insan olarak girdikten sonra ertesi sabah bir hamam böceği olarak uyanma fikrini kabullenmek kadar zor bir şeydi benim için. İğrenç, hastalık taşıyan ve toplu iğne başı büyüklüğünde bir beyne sahip bir böcek olmak kolay hazmedilir bir şey değildi. Bu fikre alışmak zaman isterdi.

Sonra ayı araya girdi: *Bir hamam böceğinin başı olmadan bir hafta kadar yaşayabildiğini biliyor muydun?*

Evet. Bunu biyoloji dersinde öğrenmiştim. Yani demek istiyorsun ki hamam böceğinden beter haldeyim. Teşekkürler. Hastalık taşıyan ne tür bir haşere olduğumu bulabilmek için elimden geleni yapacağım.

O anda aklıma dank etti. Belki de otobandaki Susturucu bu yüzden beni sağ bırakmıştı: Böceği zehirle, sonra da oradan uza git. Böcek tepetaklak olup, altı cılız bacağıyla debelenip can çekişirken gerçekten de orada beklemeniz gerekir mi yani?

Buick'in altında beklemişim, kaçmışım, olduğum yerde kalmışım… Ne fark ederdi ki? İster bekleyeyim, ister kaçayım ne fark ederdi? Olan olmuştu zaten. Bacağım kendi kendine iyileşemezdi. İlk atışıyla beni ölüme mahkûm etmişti, niye daha fazla mermi harcayacaktı ki?

Kar fırtınasını bir Ford Explorer'ın bagajına sığınarak atlatmıştım. Arka koltuğu indirip dünyanın beyaza bürünüşünü izlemek için kendime rahat bir metal kulübe yapmıştım. Elektrikle açılan camları kıramadığım için içeri temiz hava girmiyordu, kısa sürede aracın içi kan ve iltihaplanan yaramın kokusuyla dolmuştu.

İlk on saat içinde çantamdaki tüm ağrı kesicileri kullanmıştım.

Cipin içinde geçirdiğim ilk günün sonuna doğru geri kalan tüm yiyecek erzakımı tüketmiştim.

Susayınca aracın bagaj kapısını hafifçe aralayıp dışarıdan bir avuç dolusu kar aldım. İçeri temiz hava girsin diye bagaj kapısını açık bıraktım, ta ki dişlerim takırdamaya ve nefesim gözlerimin önünde buz kütlelerine dönene kadar.

İkinci günün ikindi vaktine doğru, yerdeki kar kalınlığı bir metreyi aşınca benim minik metal kulübem bir lahdi andırmaya başlamıştı. Gündüzleri, gecelerden yalnızca biraz daha aydınlıktı. Gecelerse ışık kavramının zıt anlamına dönüşmüştü; karanlık değildi, ışıksızlığın katıksız haliydi sanki. *Eh demek ölüler dünyayı böyle görüyor*, diye içimden geçirdim.

Susturucu'nun beni neden sağ bıraktığını kafama takmaktan vazgeçtim. Vücudumda ikinci bir kalbin olmasının verdiği o son derece tuhaf his hakkında endişelenmeyi bıraktım; biri göğsümde, daha ufak olan, bir diğeri de tıpkı mini bir kalp gibi, zonklayan dizimde atıyordu. Kar yağışının, kalplerimin ikisinden önce durup durmayacağım artık önemsemiyordum.

Tam olarak uyuyamamıştım. Ayıcık'ı göğsüme bastırmış, uyku haliyle uyanıklık arasındaki boşlukta gidip geliyordum. Ben gözlerimi açık tutamazken Ayıcık bunu yapabiliyordu. Ayıcık, Sammy'nin bana verdiği sözü tutuyordu, yanımdan ayrılmıyordu.

Şey, söz vermek demişken, Cassie…

Kar altında kaldığım bu iki gün boyunca ondan binlerce kez özür dilemiş olmalıyım. *Affet beni, Sams. Sana her ne olursa olsun geleceğim demiştim ancak başıma sarılan birden fazla boktan saçmalık olduğunu anlayamayacak kadar küçük yaştasın. Misal, bildiğinden emin olduğun saçmalıklar, bilmediğin saçmalıklar ve bilmediğini bildiğin saçmalıklar vardır. Ayrıca bildiğini sandığın fakat aslında bilmediklerin de vardır. Uzaylıların yürüttüğü bir temizlik operasyonunun ortasında, sevdiğin birine söz vermek de en son kategoriye tekabül ediyor. Bu yüzden... üzgünüm!*

Çok üzgünüm.

Bir gün sonra, bir kar yığınına beline kadar batmış olan Kar Perisi Cassie, kafasındaki kardan yapılma şirin başlığı, donmuş saçları, buzla kaplı kirpikleriyle kendisini son derece ılık ve kafası dumanlı hissediyor. Ölüme adım adım yaklaşıyor. En azından tutamayacağı bir sözü yerine getirmeye çalışırken ayakta ölüyor.

Çok üzgünüm, Sams, çok üzgünüm.

Artık boktan saçmalıklar yok.

Yanına gelemiyorum.

[18] 36,5-37,5°C normal vücut sıcaklığının 35°C'nin altına düşmesi halinde meydana gelen rahatsızlık. (ç.n.)

33

Burası cennet olamazdı. Hiç öyle bir havası yoktu.

Yoğun sisin altında, beyaz renkli, cansız bir hiçliğin ortasında yürüyordum. Ölü boşluktaydım. Hiç ses yoktu. Kendi nefesimi bile duyamıyordum. Aslında nefes alıp almadığımı bile bilmiyordum. Bu, “Hayatta olup olmadığımı nasıl anlarım?” kontrol Üstesinde en başta yer alır.

Yakınımda birinin olduğunu biliyordum. Onu göremiyor, duyamıyor, dokunamıyor veya kokusunu alamıyordum ancak o adamın orada olduğunu biliyordum. Onun bir erkek olduğunu nasıl anladığımı bilmiyordum fakat onun beni izlediğinin farkındaydım. Kalın, beyaz sis örtüsü boyunca ilerlediğim sırada kıpırdamadan bekliyordu. Ancak bir şekilde benimle mesafesini korumayı da başarabiliyordu. Onun orada durup beni izlediğini bilmek beni korkutmuyordu. Tam olarak içimi de rahatlatmıyordu. Bu adam da sisin kendisi gibi bir hakikatten ibaretti. Sisin içinde nefes alamayan ben ve o adam vardık; her zaman yakınımdaydı ve sürekli izliyordu.

Ancak sis dağıldığında etrafta hiç kimse yoktu; kendimi dört direkli bir karyolanın içinde, hafiften sedir ağacı kokusu sinmiş üç tane yorganın atında yatarken buldum. Bembeyaz hiçlik solmuş ve yerini karyolanın yanındaki küçük komodinin üzerinde duran, gaz lambasının ılık, sarı aydınlığına bırakmıştı. Başımı hafifçe kaldırdığımda bir sallanan iskemle, bir ayaklı boy aynası ve yatak odası dolabının perdeli kapaklarını görebiliyordum. Koluma plastikten bir hortum takılmıştı, hortumun diğer ucu da metal bir kancaya asılı duran, içinde renksiz bir sıvı bulunan naylon bir torbaya bağlanmıştı.

Yeni çevreme uyum sağlamam birkaç dakikamı almıştı; belden aşağım uyuşmuştu ve kesinlikle ölmemiş olduğum gerçeği bende ultra-mega bir kafa karışıklığı yaratmıştı.

Vücudumun alt kısmına uzandım, parmaklarım dizime sarılmış kalın sargı bezlerine değdi. Baldırıma ve ayak parmaklarıma da dokunmak istiyordum ancak hiçbir şey hissedemediğimden o kalın sargı bezi yığınının altında baldırımın, ayak parmaklarımın veya herhangi bir uzvumun olmadığından endişe ettim. Fakat yattığım yerden doğrulmadan o kadar öteye uzanamıyordum ve doğrulmam da söz konusu değildi. Sanki vücudumun tek çalışan kısımları kollarımdı. Kollarımı, üzerimdeki yorganları bir kenara atmak için kullandım, serin havada vücudumun üst kısmını açığa çıkardım. Üzerimde çiçek desenli, pamuklu bir gecelik vardı. Bunun üzerine, *pamuklu gecelik de ne iş yahu*, dedim. Onun içinde başka giysi yoktu. Bu da kıyafetlerimin çıkarılıp yerine geceliğin giydirilmesi sırasında bir ara, tamamen çıplak olduğum anlamına geliyordu, yani *tamamen çıplak*.

Pekâlâ, işte bu da yaşadığım ikinci ultra-mega kafa karışıklığıydı.

Başımı sola çevirdim: şifonyer, komodin, gaz lambası. Sağıma döndüm: pencere, iskemle, masa. Ayıcık da işte oradaydı; yanımdaki yastığın üzerine uzanmıştı, düşünceli gözlerle tavana bakıyordu, derdi, tasası yoktu.

Hey, Ayı. Neredeyiz biz yahu?

Bulunduğum yerin alt katında birileri kapıyı kapatırken altımdaki döşemeler çatırdadı. Ahşap zeminde yürüyen ağır postalların çıkardığı *takır tukur* seslerini duyabiliyordum. Ardından bir sessizlik oldu. Göğüs kafesimin içinde atan kalbimi saymazsanız, bu son derece yoğun bir sessizlikti. Bence saymalısınız çünkü kalp atışlarımın sesi, Crisco'nun bahsettiği sonik bombalar kadar yüksek çıkıyordu.

Takır-tukur-takır. Her takırtıda ses daha da yükseliyordu.

Biri yukarı çıkıyordu.

Doğrularak yatağa oturmayı denedim. Pek akıllıca bir fikir değildi. Yastıktan başımı sadece birkaç santim kaldırabilmiştim o kadar. Tüfeğim neredeydi? Luger'ım nereye gitmişti? Kapının hemen ardında biri vardı ve ben kımıldayamıyordum ve hareket edebilsem bile elimde bu kahrolası pelüş oyuncaktan başka bir şey yoktu. Onunla ne yapabilirdim ki? Herifi öldürene kadar sıkı sıkı sarılamazdım ya.

Elinizdeki seçenekler tükendiğinde yapacağınız en iyi şey hiçbir şey yapmamaktır. Ölü taklidi yapacaktım.

Kıstığını gözlerimin arasından kapının açılışını izledim. Kırmızı ekoseli bir gömlek, geniş kahverengi bir kemer ve bir kot pantolon gördüm. Bir çift iri ve güçlü el vardı, tırnakları özenle kesilmişti. Yanıma gelip tepemdeki metal askının yanında dikilirken bile soluk alıp verişimi azalttım. Sanırım serumun akışını kontrol ediyordu. Ardından arkasını döndü ve poposunu gördüm, sonra tekrar dönüp aynanın yanındaki sallanan iskemleye oturduğu sırada yüzü görüş alanıma girdi. Suratını görebiliyordum, yüzüm de aynadan belli oluyordu. *Nefes al, Cassie, nefes al. Yüzü temiz birine benziyor, seni incitmek isteyen biri gibi değil. Eğer senin canını yakmak isteseydi, buraya getirip su kaybetmemen için sana bir damar içi serumu takmazdı. Ayrıca çarşafları güzel ve temiz. Elbiselerini çıkarıp sana bu pamuklu geceliği giydirmişse ne olmuş yani? Başka ne yapmasını bekliyordun ki? Kıyafetlerin de tıpkı senin gibi leş gibiydi. Ama artık sen öyle değilsin, tenin leylak gibi kokuyor. Aman Tanrım, bu da demek oluyor ki o adam sana banyo da yaptırmış*.

Düzenli bir biçimde nefes almaya çalışıyordum fakat bu konuda pek başardı olamıyordum. O temiz yüzün sahibi olan genç adam, "Uyanık olduğunu biliyorum," dedi. Ben bir cevap vermeyince, "Ve beni izlediğinin de farkındayım, Cassie," dedi.

"İsmimi nerden biliyorsun?" diye cırladım. Boğazım sanki zımpara kâğıdıyla kaplıydı. Gözlerimi açtım, artık onu daha

net görebiliyordum. Yüzü hakkında yanılmamıştım. Tıpkı Clark Kent gibi iç açıcı, temiz bir yüzü vardı. Tahminimce on sekiz veya on dokuz yaşlarındaydı; geniş omuzları, şekilli kolları vardı, elleri kusursuz bir biçimde bakımlıydı. *Şey, daha kötüsü de olabilirdi*, dedim kendi kendime. *Elli küsur yaşlarında, bir canavar kamyonun tekeri kadar iri kıyım olan, annesinin cesedini tavan arasında saklayan ihtiyar bir sapık tarafından da kurtarılabilirdin*.

“Ehliyetine baktım,” dedi. Ayağa kalkmadı. Dirseklerini dizlerine koymuş ve başını eğmiş bir şekilde oturmaya devam etti. Bu duruşu bana tehditkârdan çok utangaç gelmişti. Salladığı ellerini izlerken onları ılık, ıslak bir bezi alıp vücudumun her yanında gezdirirken hayal ettim. Tamamen çıplak olan vücudumda…

“Adım Evan,” dedi sonra. “Evan Walker.”

“Merhaba,” dedim.

Sanki komik bir şey söylemişim gibi hafifçe güldü.

“Merhaba,” dedi.

“Ben hangi cehennemdeyim, Evan Walker?”

“Kız kardeşimin odasında.” Derin gözleri, saçları gibi çikolata kahvesi rengindeydi. Bakışları tıpkı bir yavru köpeğinkiler gibi hüzünlü ve sorgulayıcıydı.

“Peki o…”

Evan başını iki yana salladı. Yavaşça avuçlarını birbirine sürdü. “Ailemdekilerin hepsi. Ya sen?”

“Erkek kardeşim dışında herkes. Bu… şey, onun ayısı, benim değil.” Gülümsedi. Tıpkı yüzü gibi gülümsemesi de insanın içini açıyordu. “Çok güzel bir ayıymış.”

“Eskiden daha güzeldi.”

“Tıpkı pek çok şey gibi.”

Tahminimce vücudumu değil, dünyanın genelini kastediyordu.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum.

Bakışlarını benden uzaklaştırdı. Sonra tekrar bana baktı. Çikolata rengi, yuvasını kaybetmiş, yavru köpek gibi bakan gözleriyle. “Kuşlar sayesinde.”

“Hangi kuşlar?”

“Akbabalar. Ne zaman havada dönüp durduklarını görsem gidip bir kontrol ederim. Bilirsin. Her ihtimale…”

“Yok, sorun değil.” Ayrıntılara inmesini istemiyordum. “Yani sen beni alıp evine getirdin ve bana bir serum taktın… Bu arada serumu nerden buldun? Sonra da bütün kıyafetlerimi… Sonra da beni temizleyip…”

“Dürüst olmak gerekirse senin hayatta olduğuna inanamamıştım, daha sonra hayatta kalabileceğine de…” Avuçlarım birbirine sürtüyordu. Üşümüş müydü? Gerilmiş miydi? Ben her ikisini de hissediyordum. “Bende zaten serum vardı. Veba sırasında çok işe yaramıştı. Bunu belki sana söylememeliyim ama işin doğrusu, eve her döndüğümde seni ölü bulacağımı sanıyordum. Halin çok kötüydü.”

Evan elini gömleğinin cebine attı, bunun üzerine bilemediğim bir sebepten ötürü irkiliverdim. O bunu fark etti ve güven vererek gülümsedi. Cebinden yüksük büyüklüğünde, kıvrımlı bir metal parçası çıkarttı.

“Eğer bu şey başka herhangi bir yerine isabet etseydi *kesinlikle* ölmüştün.” Evan mermiyi işaret parmağıyla başparmağı arasında döndürdü. “Nereden geldi bu?”

Elimde olmadan göz devirdim. Fakat *yuh yani* dememek için kendim tuttum. “Bir tüfekten çıktı.”

Evan hayır anlamında başını iki yana salladı. Soruyu anlamadığımı sanıyordu. Görünüşe göre iğneleme sanatından anlamıyordu. Eğer bu doğruysa, başım dertte demekti… çünkü bu benim normal iletişim kurma şeklimdi.

“Kimin tüfeğinden?”

“Bilmiyorum… Ötekiler’indir herhalde. Onlardan asker kılığına girmiş bir bölük kadarı babamı ve mülteci kampımızdaki herkesi öldürdü. Oradan sağ çıkabilen tek kişi

benim. Tabii Sammy'yi ve çocukların geri kalanını saymazsak."

Bana sanki tamamen kafayı kırmışım gibi bakıyordu. "Çocuklara ne oldu, peki?"

"Onları okul otobüslerine bindirip götürdüler."

"Okul otobüsleri mi?" diye sordu başını iki yana sallayarak. Okul otobüslerinde uzaylılar mı? Sanki gülmek üzereymiş gibi duruyordu. Evan'ın dudaklarına olması gerekenden biraz fazla uzun bakmış olmalıyım ki bilinçli bir şekilde elinin tersiyle dudaklarını sıvazladı. "Onları nereye götürdüler?"

"Bilmiyorum. Bize Wright-Patterson'a gideceklerini söylediler ama…"

"Wright-Patterson. Hava üssü mü? Oranın terk edildiğini duymuştum."

"Tabii, onların bize söylediği her şeye inanamayız herhalde, değil mi? Sonuçta onlar *düşman*." Yutkundum. Boğazım kurumuştu.

Evan Walker da şu gözünden hiçbir şey kaçmayan tiplerden olmalıydı çünkü bana, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

"Susamadım," diye yalan söyledim. Neden böyle bir şey hakkında yalan söylemiştim ki şimdi? Ona ne kadar sağlam biri olduğumu mu kanıtlamaya çalışıyordum? Veya haftalardır konuştuğum ilk kişi olduğu için yanımdan kalkmasını istemiyor muydum? Tabii eğer ayıyı hesaba katmazsanız, bence katmayın zaten.

"Neden çocukları götürdüler?" Evan'ın gözleri, tıpkı oyuncak ayınınkiler gibi kocaman ve yusyuvarlak olmuştu. Onun en güzel yerinin hangisi olduğuna karar vermek güçtü. O yumuşak, çikolata gibi gözleri mi yoksa kıvrımlı çenesi mi? Belki de bana doğru eğildiği sırada ahuna dökülen gür saçlarıydı.

"Gerçek sebebini bilmiyorum ama tahminimce onlar için son derece iyi, bizim içinse son derece berbat bir sebep

olmak.”

“Sence…” Sorusunu tamamlayamadı… veya beni cevap vermeye zorlamamak için yarım bırakmaya karar verdi. Gözlerini, yanımdaki yastığın üzerinde yatan Sam’in ayısına dikmişti.

“Bence ne? Kardeşim öldü mü? Hayır. Galiba o hayatta. Çünkü çocukları ayırıp ardından da herkesi öldürmeleri akla yatkın gelmiyor. Bir tür yeşil renkli bombayla koca kampı havaya uçurdular…”

“Dur bir dakika,” dedi iri ellerini havaya kaldırarak. “Yeşil renkli bir bomba mı?”

“Uydurmuyorum.”

“Ama niçin yeşil renkli?”

“Çünkü yeşil; paranın, çimenin, meşe yapraklarının ve uzaylı bombalarının rengidir. Onun niye yeşil renkli olduğunu ben nerden bilebilirim be?”

Evan gülümsemişti. İçinden kahkahasını zapt etmeye çalışıyordu. Tebessüm ettiğinde dudağının sağ kısmı, sol tarafından biraz daha yukarı kalkıyordu. *Cassie, sen niye onun dudaklarına bakıp duruyorsun ki*, dedim kendi kendime.

Çarpık bir gülümsemeye ve iri, güçlü ellere sahip, son derece yakışıklı bir oğlan tarafından kurtarılmış olduğum gerçeği, bir şekilde Ötekiler’in ortaya çıkışından beri başıma gelen en sinir bozucu şey oluvermişti.

Kampta olan olayları düşünmek beni kasvete sürüklüyordu, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim. Üzerime örtülen yorgana baktım. El dokuması gibi duruyordu. İhtiyar bir kadının onu işlerkenki görüntüsü aklımda beliriverdi ve bilmediğim bir sebepten ötürü aniden ağlamaklı oldum.

“Burada ne zamandır kalıyorsun?” diye sordum zayıf bir şekilde.

“Yarından sonra tam bir hafta dolacak.”

“İlla kesmen mi…”Bunu nasıl soracağımı bilmiyordum.

Şükürler olsun ki buna gerek kalmamıştı. “Ampütasyon mu? Yok canım. Kurşun dizini sıyırmış sadece, sanırım yürüyebileceksin ama sinirlerinde hasar oluşmuş olabilir.”

“Ah,” dedim. “Ona alışıyorum zaten.”

34

Evan bir süreliğine beni yalnız bıraktıktan sonra biraz et suyuna çorbayla geri döndü. Çorbanın içindeki tavuk ya da sığır eti değildi, geyik eti olabilirdi. Ilık kâseyi iki elimle tutup çorbayı içebilmem için dik oturmama yardım etti. Gözlerini bana dikmişti; sanki yiyecekmiş gibi bir bakış değildi, daha çok hasta birine bakar gibiydi: Siz de kendinizi biraz hasta hissedersiniz ve karşınızdakini nasıl iyileştireceğinizi bilemezsiniz ya, işte o türden. Veya belki de *hakikaten* bana yiyecekmiş gibi bakıyordu ve şu endişeli görünümüyle buna zekice bir kılıf uydurmuştu. Sapık tipler, içlerindeki sapığı ancak onları çekici bulmadığınızda mı ortaya çıkarırdı? Bir cesetten çaldığı mücevheri bana vermeye çalıştığı için Crisco'ya sapık demiştim, o da bana, o mücevheri Ben Parish kadar yakışıklı birisi verseydi böyle düşünmezdin, demişti.

Crisco'yu hatırlamak iştahımı kaçırmıştı. Evan kâseme gözlerimi diktiğimi fark etti ve kibarca onu avuçlarımın arasından alıp komodinin üzerine koydu.

"Bunu ben de yapabilirdim," dedim istediğimden daha sert bir biçimde söyleyerek.

"Bana şu askerlerden bahset," dedi. "Onların... insan olmadığım nasıl anladın?"

Evan'a, onların hava gözcülerinin tepemizden geçtikten kısa süre sonra ortaya çıktıklarını, çocukları otobüslere nasıl doldurduklarını, sonra da herkesi barakaya doldurup onları nasıl harcadıklarını anlattım. Ancak işin düğüm noktası o Göz'dü. Tamamen dünya dışı bir şeydi.

Anlatmayı bitirdikten sonra, "Onlar insan," diye karar kıldı. "Ziyaretçilerle beraber çalışıyor olmalılar."

“Ah, Tanrım, lütfen onlara böyle deme.” Onlara böyle denmesinden nefret ediyordum. 1. Dalga’dan önce ağzı olan herkes onlara bu ismi takmıştı: YouTube’cuların tamamı, Twitter’daki herkes ve hatta basın toplantıları sırasında Başkan bile.

“Onlara ne diyeyim peki?” diye sordu. Gülümsüyordu, içimden bir ses, eğer ondan istersem, Evan’ın Ötekiler’e, *turp* bile diyebileceğini söylüyordu.

“Babam ve ben, onlara Ötekiler diyorduk. Bizden biri, insan olmadıkları için yani.”

“Ben de bunu kastediyorum,” dedi ciddiyetle başını sallayarak. “Tıpatıp bize benzeme ihtimalleri astronomik derecede düşük bir olasılık.”

Evan, babamın kuramsal bir biçimde atıp tuttuğu haline benzeyince aniden sinirim kalkmıştı. Bunun sebebinin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

“Eh, bu müthiş bir şey değil mi, sence? Çift cepheli bir savaş. Bize karşı onlar ve onlarla müttefik olan bizlere karşı yine biz.”

Evan hüzünle başını iki yana salladı. “Galip taraf kesinleşince insanların saf değiştirmesi ilk kez yaşanmıyor.”

“Hainlerin kamptaki çocukları kaçırmalarının sebebi insan ırkının ortadan kaldırılmasına yardım etmek istemeleri yani, öyle mi? Ama on sekiz yaşından küçüklere gelince, orada bir dur diyorlar.”

Buna karşılık omuzlarını silkti. “Sen ne düşünüyorsun peki?”

“Bence silahlı insanlar kötülere yardım etmeye karar verdiyse ciddi anlamda hapı yuttuk.”

“Belki yanılıyorumdur ama,” dedi ancak sesinden yanıldığına inanmadığı anlaşılıyordu, “bilemiyorum, belki de onlar ziyar… Ötekiler’dendir, insan kılığına girmişlerdir, hatta bir tür klon bile olabilirler…”

Onu başımı sallayarak dinliyordum. Bu teoriyi daha önce de duymuştum. Babam, Ötekiler’in neye benzediği

hakkındaki bitmek bilmeyen vaazlarından birinde bundan bahsetmişti.

Asıl soru neden klon üretemedikleri değil, onları niçin üretmedikleriydi. Onların varlıklarından sadece beş haftadır haberdardık. Onlarsa bizi yıllardır biliyor olmalıydılar. Yüzlerce, belki de binlerce yıldır. DNA toplayıp istedikleri kadar kopya "yetiştirebilmeleri" için yeterli bir süreydi bu. Aslında yeryüzündeki savaşı bizim kopyalarımızla yürütebilirlerdi. Vücutlarının gezegenimizde yaşayamaması için binlerce sebep vardı. *Dünyalar Savaşı* filmini hatırladınız mı?

Belki de o anki iğneleyici tavrımın sebebi buydu. Evan bana Oliver Sullivan'lık taslıyordu. Bu da Oliver Sullivan'ın ben gözlerimi kaçırmaya çakşırken gözümün önünde, toprağın üstünde ölümüne sebep olmuştu.

"Veya onlar Terminatörler gibi *cyborg*'dur," dedim şakayla karışık. Onlardan bir tanesinin, kül çukurunda kısa mesafeden vurduğum askerin ölüsünü yakından görmüştüm. Nabzına veya başka bir şeye bakmamıştım fakat kendisi bana gayet ölü gelmişti, kanı da yeterince gerçekçi görünüyordu.

Mülteci kampım ve orada yaşananları hatırlamak beni korkutmaktan asla geri kalmıyordu, bu yüzden yine korkmaya başlamıştım.

"Burada kalamayız," dedim telaşla.

Evan bana sanki aklımı yitirmişim gibi bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizi bulacaklar!" Gaz lambasını kapıp cam fanusunu çıkardım ve dans eden alevini sertçe üfleyerek söndürmeye çalıştım. Alevler bana tısladı ama sönmedi. Evan fanusu elimden aldı ve lambaya geri taktı.

"Dışarıda hava iki derece ve en yakın barınak da kilometrelerce ötede," dedi. "Eğer bu evi yakarsan bizi kızartırsın." Kızartmak mı? Belki de espri yapmaya çalışıyordu ancak gülümsemiyordu. "Ayrıca yolculuk edecek

kadar iyi değilsin. En az üç veya dört hafta kadar dışarı çıkamazsın.”

Üç veya dört *hafta* mı? Şu Brawny marka kâğıt havlu logosundaki ekose gömlekli adamın ergen versiyonu kimi kandırdığını sanıyordu? Pencerelerden sızan ışık ve bacadan tüten duman yüzünden burada üç *gün* bile dayanamazdık.

İçimde büyümeye başlayan huzursuzluğu fark etmiş olacak ki iç çekerek, “Pekâlâ,” dedi. Gaz lambasını söndürdü ve oda karanlığa gömüldü. Ne onu ne de başka bir şeyi görebiliyordum. Ama Evan’ın kokusunu alabiliyordum; odun dumanıyla bebek pudrasına benzer bir şeyin karışımı gibi kokuyordu. Birkaç dakika daha geçtikten sonra da onun nefes alıp verişini bedenimin birkaç santim yakınında *hissedebilmeye* başlamıştım.

“En yakın barınak kilometrelerce uzakta mı demiştin?” diye sordum. “Sen hangi cehennemde yaşıyorsun, Evan?”

“Ailemin çiftliğinde. Cincinnati’den yaklaşık yüz kilometre uzaktayız.”

“Wright-Patterson’la aramızda ne kadar mesafe var?”

“Bilemiyorum. Yüz on, yüz yirmi kilometre kadar. Neden sordun?”

“Sana demiştim ya. Kardeşimi oraya götürdüler.”

“Sadece onu oraya götüreceklerini *söylediklerim* anlatmıştın.”

Zifirî karanlıkta seslerimiz birbirine karışıyor, dolandıktan sonra ayrılıveriyorlardı.

“Eh, bir yerden başlamam gerek,” dedim.

“Peki ya orada değilse?”

“O zaman başka bir yere giderim.” Bir söz vermiştim. Eğer bu sözü tutmazsam o kahrolası ayı beni asla affetmeyecekti.

Evan’ın nefesinin kokusunu alabiliyordum. Çikolata gibiydi. Çikolata! Ağzım sulanmaya başlamıştı. Tükürük bezlerimin harekete geçtiğini resmen hissedebiliyordum.

Haftalardır katı yiyecek yememiştim ve buna karşılık bana ne getirmişti? Ne olduğu belirsiz bir etin suyundan yapılmış yağlı bir kâse çorba. Bu piç kurusu çiftçi oğlan benden yemek esirgiyordu.

“Onların senden daha kalabalık olduklarının farkındasın, değil mi?” diye sordu.

“Sadede getir misin?”

Bana cevap vermeyince, “Tanrı’ya inanır mısın, Evan?”diye sordum.

“Tabii ki inanırım.”

“Ben inanmam. Yani bilmiyorum. Ötekiler gelmeden önce inanırdım. Daha doğrusu üstünde düşündüğüm zaman inandığımı sanırdım. Sonra onlar gelince de…” Kendimi toparlayabilmek için bir saniyeliğine duraksadım. “Belki Tanrı vardır. Sammy onun varlığına inanıyordu. Ama o Noel Baba diye birinin var olduğunu da sanıyordu. Yine de her gece onunla beraber dua ederdim ama benim için hiçbir anlam ifade etmezdi. Önemli olan Sammy ve *onun* kime inandığıydı, eğer kardeşimin o sahte askerin elini tutuşunu ve onunla beraber otobüse binişini görseydin…”

Kendimi kaybediyordum ve bunu pek fazla önemsemiyordum. Karanlıkta ağlamak her zaman daha kolaydı. Aniden Evan soğuk ellerimi sıcak elleriyle sarıverdi, avuçları yanağımın altındaki yastık kılıfı kadar yumuşacık ve pürüzsüzdü.

“Bu beni öldürüyor,” dedim hıçkırarak. “Kardeşimin onlara öylece inanması… Tıpkı onların koskoca gezegeni yerle bir etmelerinden önce *bizim* inanmamız gibi. Karanlığın ardından aydınlığın doğacağına inanmak gibi. Canın boktan bir çilekli Frappuccino çektiğinde kıçım kaldırıp arabana adayıp o boktan çilekli Frappuccino’yu alabileceğine inanmak gibi, *inanmak…*”

Evan’ın diğer eli yanağımı buldu ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Bana yaklaşıp kulağıma fısıldadığı sırada

o çikolata kokusu beni kendimden geçirmişti. “Hayır, Cassie. Hayır, hayır, hayır.”

Kolumu boynuna atıp onun kuru yanağına kendi ıslak yanağımı yasladım. Sarah gibi titremeye başlamıştım, ilk kez ayak parmaklarımın üzerindeki yorganın ağırlığını hissedebiliyordum çünkü zifirî karanlık diğer duyularınızı keskinleştirirdi.

Rastgele düşünceler ve duygularla karman çorman olmuş kaynayan bir çorbaya dönmüştüm. Saçlarımın kötü koktuğundan endişe ediyordum. Canım çikolata istiyordu. Bana sarılan bu çocuk -şey daha doğrusu ona ben sarılıyor gibi görünüyordum- beni tüm çıplaklığımla görmüştü. Vücudum hakkında ne düşünmüştü? *Ben* vücudum hakkında ne düşünüyordum? Tanrı gerçekten de verilen sözleri umursar mıydı? Ben gerçekten Tanrı’yı umursuyor muydum? Mucizeler Kızıl Deniz’in ikiye ayrılması gibi mi yoksa daha çok Evan’ın beni kar beyazı bir ormanda, bir buz küpünün içinde hapsolmuş vaziyette bulması gibi mi gerçekleşirdi?

“Cassie, her şey geçecek,” diye çikolata kokan nefesiyle kulağıma fısıldadı.

Ertesi sabah uyandığımda yanımdaki komodinin üzerinde bir Hershey’s Kiss damla çikolatanın durduğunu gördüm.

35

Evan mezrada devriye gezmek ve avlanmak için her gece bu eski çiftlikten dışarı çıkıyordu. Bana evde fazlasıyla kuru yiyeceğin bulunduğunu ve annesinin emektar bir konserveci olduğunu söylemişti ancak o taze et seviyordu. Bu yüzden etini yiyebileceğimiz bir hayvan avlayabilmek için beni bırakıp gidiyordu. Dördüncü gün bana yanında biraz kızarmış patatesle beraber ev yapımı, sıcak ekmeğinin arasında gerçek bir hamburger getirmişti. Kül Çukuru Kampı'ndan kaçtığımdan beri yediğim ilk doğru dürüst yemekti bu. Aynı zamanda istiladan bu yana tadına bakamadığım ve sanırım bundan daha önce bahsetmiştim, bir tane olsun yiyebilmek için adam öldürebilirim dediğim bir hamburgerdi!

Hamburgeri yarıladığımda yağları çenemden damlarken, "Ekmeği nereden buldun?" diye sordum. Uzun zamandır ekmek de yemiyordum. Ekmek yumuşacık, kabarık ve biraz da şekerliydi.

Bana istediği kadar ters cevap verebilirdi çünkü bu ekmeği bulabilmesinin sadece tek bir yolu vardı. Ama Evan beni terslemedi. "Ben pişirdim."

Yemeğimi yedirdikten sonra bacağımdaki sargıları değiştirdi. Ona yarama bakmak isteyip istemeyeceğimi sordum. Bana bakmamamı söyledi, kesinlikle yaramı görmek istemezdim. Ben yataktan çıkıp gerçek bir banyo yapmak istiyordum, tekrardan insana dönmeliydim. Evan bunun için çok erken olduğunu söyledi. Ona saçımı yıkayıp taramak istediğimi söyledim. Çok erken, diye ısrar etti. Ona, eğer bana yardım etmezse gaz lambasını kafasında kıracağımı söyledim. Bunun üzerine koridorun sonunda yer

alan, çiçekli soyulmuş duvar kâğıtlarıyla kaplı, küçük banyodaki pençe ayaklı küvetin içine bir mutfak iskemlesi koydu ve beni oraya taşıyıp iskemlenin üzerine oturttu. Başımdan bir süre ayrıldıktan sonra içi sıcak su dolu, büyük bir metal kovayla geri döndü.

Kova çok ağır olmalıydı. Pazıları gömleğinin kollarını zorluyordu, boynunda behren damarlarıyla Hulk'a dönüşmek üzere olan Bruce Banner'ı andırıyordu. Banyo suyu hafiften gül yaprağı gibi kokuyordu. Suyu başımdan aşağı dökmek için, üzerinde gülen suratlı güneş desenleri olan süslü bir limonata sürahisi ve kepçe kullanıyordu. Başımı geriye attım. Şampuanı sürmeye başlayınca onun elini ittim. İşin bu kısmını kendim halledebilirdim.

Saçlarımdan süzülen sular geceliğime dökülüyor, pamuklu kumaşı vücuduma yapıştırıyordu. Evan boğazını temizledi, başını çevirirken gür saçları koyu renkli kaşlarının üzerinde dalgalanıyordu ve bu da hoş bir şekilde içimi ürpertiyordu. Ondan elindeki en geniş dişli tarağı istedim. Evan lavabonun altındaki dolabı karıştırırken göz ucuyla ona baktım: Kareli gömleğinin içindeki güçlü omuzlarının oynayışını zar zor fark ettim, o kot pantolonunun içindeki poposunun yuvarlaklığına hiç aldırmadım, saçlarımdan dökülen ılık suyun altında, ateş gibi yanan kulak memelerimi tamamen görmezden geldim. Sonsuzluk gibi süren bir iki dakika sonra bir tarak buldu ve yanımdan gitmeden önce istediğim başka bir şey olup olmadığını sordu. Buna karşılık, içimden hem ağlayıp hem de kahkaha atmak geçerken, *hayır*, diye mırıldandım.

Bir başıma kaldığımda, dikkatimi mahvolmuş saçlarıma vermeye zorladım. Saçlarım düğüm olmuş ve birbirlerine dolaşmıştı; aralarına yaprak parçaları ve ufak çamur topakları kaçmıştı. Su soğuyana ve ıslak geceliğimin altında titremeye başlayana kadar birbirine dolaşan saçlarımla uğraştım. Bir ara, banyo kapısının ardında ufak tefek sesler duyduğumda duraksadım.

“Orada mı bekliyorsun?” diye sordum. Küçük, fayanslı banyonun içinde sesim, sanki bir yankı odasındaymışım gibi çıkıyordu.

Kısa süren bir sessizlik oldu, ardından da yumuşak bir cevap geldi: “Evet.”

“*Niye* orda duruyorsun?”

“Saçını durulamayı bekliyorum.”

“İşim biraz uzun sürebilir,” dedim.

“Sorun değil.”

“Neden gidip turta falan pişirmiyorsun? Sonra, on beş dakika sonra geri gelirsin.”

Cevap verdiğini duymadım. Ama oradan gittiğini de duymamıştım.

“Hâlâ orada mısın?”

Koridordaki döşemeler çıtırdadı. “Evet.”

On dakika kadar daha saçımı çekiştirip taradıktan sonra pes ettim. Evan tekrar içeri girdi ve küvetin kenarına oturdu. Saçımdaki köpükleri durularken başımı onun avcuna yatırdım.

“Burada olmana şaşırdım,” dedim.

“Burada yaşıyorum.”

“Buradan *ayrılmamana* şaşırdım.” 2. Dalga’yla birlikte, sağ kalan insanlar iç kesimlere kaçışmaya başladığında, genç erkeklerin çoğu ya en yakın karakola, Ulusal Muhafızlar cephanesine ya da askerî üslere gitmişlerdi. Tıpkı 11 Eylül saldırılarının sonrası gibiydi, yalnızca bu on katı daha büyüktü.

“Annemi ve babamı da sayarsak evde sekiz kişiydik,” dedi Evan. “Kardeşlerimin en büyüğü bendim. Annemle babam ölünce çocuklara ben baktım.”

Sürahinin yarısını başımdan aşağı boşaltınca, “Daha yavaş, Evan,” dedim. “Suyla beni boğmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum.”

“Affedersin.” Elinin kenarım alnıma yaslayarak suya karşı avcunu siper etti. Su nefis bir biçimde ılık ve rahatlatıcıydı. Gözlerimi kapadım.

“Hiç hastalandın mı?” diye sordum.

“Evet. Ama sonra iyileştim.” Kovanın içinden kepçeyle biraz daha su alıp sürahiye doldurdu. Suyun iç gıcıklayan ılıklığını bekleyerek nefesimi tuttum. “En küçük kız kardeşim, Val, iki ay önce öldü. Onun yatak odasında kalıyorsun. Onun ölümünden beri ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Burada sonsuza kadar kalamayacağımı biliyorum ancak ta Cincinnati’ye kadar yol teptim, herhalde oraya neden asla geri dönmeyeceğimi açıklamama gerek yok.”

Evan bir eliyle suyu dökerken diğer eliyle de ıslak saçlarımı kafa derime doğru bastırarak saçlarımın suyunu sıkıyordu. Fazla sert bastırmıyordu, tam olması gerektiği gibiydi. Sanki saçlarını yıkadığı ilk kız ben değildim. Küçük, histerik bir ses zihnimin içinde bağırıp çağırmaya başladı: *Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bu herifi tanımıyorsun bile!* Fakat aynı ses diğer yandan da şöyle diyordu: *Elleri de müthişmiş hani; işe başlamışken bir de kafa derine masaj yapmasını istesene?*

Zihnimin dışında da Evan o derin, sakin sesiyle, “Artık hava ısınana kadar buradan gitmenin mantıksız olduğunu düşünüyorum. Belki Wright- Patterson’a veya Kentucky’ye giderim. Fort Knox buradan sadece iki yüz yirmi beş kilometre uzakta,” diyordu.

“Fort Knox mu? Ne o, yoksa soyguna mı gidiyorsun?”

“Orası bir kışla, oldukça sağlam bir yer. Mantıklı bir toplanma noktası.” Saçlarımın uçlarını yumruğunun içinde topladı ve sıktı, pençe ayaklı küvetin içine *şıp şıp* diye sular damlıyordu.

“Yerinde *olsam*, mantıklı bir toplanma noktası olan hiçbir yere adımımı atmam,” dedim. “Mantıken haritadan silecekleri ilk noktalar bu tarz yerler olurdu.”

“Bana Susturucu’lar hakkında anlattıklarından sonra bence hiçbir yerde toplanmak mantıklı değil.”

“Veya bir yerde birkaç günden fazla kalmak. Fazla kalabalıklaşmayıp ilerlemeye devam etmek gerek.”

“Nereye kadar?”

“*Bir yere* kadar değil,” diye onu tersledim. “Sadece *bir şey* olmadıkça.”

Yumuşak, beyaz bir havluyla saçlarımı kuruladı. Kapağı kapalı duran klozetin üzerinde temiz bir gecelik duruyordu. Çikolata renkli o gözlere baktım ve “Arkam dön,” dedim. Arkasını döndü. Kesinlikle gözlerimi dikmediğim o poposunu saran kot pantolonunun aşınmış ceplerinin yanından elimi uzatıp geceliği aldım. Beni çoktan çıplak görmüş bu çocuğu, “Eğer o aynadan dikizlemeye kalkarsan, bunu hemen anlarım,” diye uyardım. Gerçi ben *farkında değilken* beni çıplak görmüştü, o yüzden bu aynı şey değildi. Baş sallayarak onayladı ve başını eğdi, sanki gülümsemesini gizlemek istercesine alt dudağım eliyle sıkıyordu.

Islak geceliği çıkarıp kuru olanım başımdan aşağı geçirdim ve ona artık önünü dönebileceğini söyledim.

Beni iskemleden kaldırıp ölü kız kardeşinin odasına geri taşıdı. Bir kolumu onun omuzlarına atmıştım, o da koluyla sıkıca -gerçi *çok* sıkı olmasa da- belimi sarmıştı. Vücudu benimkinden yaklaşık yirmi derece sıcaktı sanki. Beni yatağa yatırıp çıplak bacaklarımın üzerine yorganı örttü. Yanakları yumuşacıktı, saçlarını güzelce taramıştı, daha önce söylediğim gibi tırnakları da son derece bakımlıydı. Bu da kıyamet sonrası çağda, kendisine çekidüzen vermenin onun öncelikler listesinde en baş sırada yer aldığı anlamına geliyordu. Neden ki? Onu kim görecekti ki?

“En son ne zaman başka bir insan gördün?” diye sordum. “Benim dışımda.”

“Hemen hemen her gün bir iki insan görüyorum,” diye cevap verdi. “Senden önce en son denk geldiğim *canlı* insansa Val’di. Ondan önce de Lauren.”

“Lauren mı?”

“Kız arkadaşım.” Evan bakışlarını kaçırdı. “O da öldü.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu yüzden, “Veba berbat bir şey,” diyebildim.

“Vebadan ölmedi,” dedi. “Şey, ona da bulaşmıştı ancak Lauren’ı öldüren veba değildi. Hastalık onu öldürmeden önce kendi canını aldı.”

Evan çaresizce yatağın yanında ayakta dikiliyordu. Gitmek istemiyordu ancak kalması için de bir sebep yoktu.

“Fark etmeden edemedim ama ne kadar güzel…” Yok, bu iyi bir giriş olmamıştı. “Sanırım bu zor olmalı, yani tek başına kalınca birine bakmak…”Hele bu hiç olmamıştı.

“Neye bakmak?” diye sordu. “Neredeyse herkes ölmüş olmasına rağmen bir insana bakmak mı?”

“Kendimi kastetmiyordum.” Sonra bunu uygun bir dille anlatmanın bir yolunu bulmaktan vazgeçtim. “Kendine bakmak için epey özen gösteriyorsun.”

“Buna özen göstermek denmez.”

“Seni kendini beğenmişlikle suçlamıyorum…”

“Biliyorum; bunun amacının ne olduğunu merak ediyorsun.”

Şey, aslında o amacın *ben* olduğumu umut ediyordum. Fakat bir şey diyemedim.

“Emin değilim,” dedi. “Ama bu kontrol edebildiğim bir şey. Kendime bakmak hayatıma düzen katıyor. Sanırım, beni daha çok…” Evan omuzlarını silkti. “Daha çok insan gibi hissettiriyor.”

“Peki, bu konuda yardıma mı ihtiyacın var? İnsan gibi hissetmek için yani?”

Bana tuhaf bir bakış attı ve yanımdan gittikten sonra bile uzun uzun düşünmeme sebep olacak bir şey söyledi:

“*Senin* yok mu?”

36

Çoğu akşam Evan dışarı çıkıyordu. Gündüzleri de başımdan ayrılmıyordu, dolayısıyla bu çocuğun ne zaman uyuduğunu bilmiyordum. İkinci haftaya girdiğimde üst kattaki bu küçük yatak odasında kapalı kalmaktan kafayı sıyırmak üzereydim. Hava sıcaklığı donma seviyesinin altına düştüğü bir günde Evan bana Val'in kıyafetlerinden verdi, ben giyinirken yine arkasını döndü. Beni alt kata taşıyıp evin verandasına çıkardı ve dizerime büyük, yünlü bir battaniye örttü. Bir süre beni orada yalnız bıraktıktan sonra dumanı tüten iki fincan sıcak çikolatayla geri geldi. Manzara hakkında anlatacak pek bir şeyim yoktu. Kahverengi, ölü, eğimli toprak örtüsü, çıplak ağaçlar vardı ve gökyüzü gri renkte ve donuktu. Ancak yanaklarıma esen soğuk hava hoşuma gidiyordu, çikolatanın sıcaklığı da harikaydı.

Ötekiler hakkında konuşmadık. Ötekiler'den önceki hayatlarımız hakkında sohbet ettik. Liseden mezun olduktan sonra, Kent State Universitesi'nde mühendislik okumaya gidecekti. Birkaç yıl çiftlikte kalmak istemişti ama babası onun üniversiteye gitmesi için ısrar etmişti. Lauren'ı dördüncü sınıftan beri tanıyordu, ikinci dönemlerinde çıkmaya başlamışlardı. Evlenmeyi planlıyorlardı. Evan, Lauren konusu açılınca sessizleştiğimi fark etmişti. Daha önce dediğim gibi, Evan her şeyi fark ediyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Bir erkek arkadaşın var mıydı?"

"Hayır. Yani ona benzer bir şey vardı. Adı Ben Parish'ti. Sanırım benden biraz hoşlandığını söyleyebilirim. Birkaç kez gezip tozduk. Bilirsin, öylesine işte."

Ona yalan söylememe sebep olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Hayatta Ben Parish'i tanımasının imkânı yoktu. Kısmen Parish'in *beni* tanıma ihtimali de aynı şekildeydi. Kupamın içindeki sıcak çikolatadan geriye kalanları karıştırıp gözlerimi Evan'dan kaçırdım.

Ertesi sabah Evan yatağımın yanında bitiverdi, elinde yekpare ahşaptan oyulmuş bir koltuk değneği vardı. Yüzeyini parlatmak için zımparalamıştı, oldukça hafifti ve uzunluğu mükemmeldi. Evan'a bir bakış atıp ondan *beceremediği* üç tane şeyi saymasını istedim.

"Paten kaymak, şarkı söylemek ve kızlarla konuşmak."

Yataktan kalkmam için bana yardım ettiği sırada, "Sessizce yaklaşmayı atladın," dedim. "Kıyıda köşede sinsice dolanırken seni hep fark ediyorum."

"Bana sadece üç tanesini say dedin."

Yalan söylemeyeceğim: Rehabilitasyon sürecim berbattı. Ne zaman ağırlığımı bacağıma versem, vücudumun sol yanını bir acı kaplıyor, dizim bükülüveriyordu. Kıç üstü yere düşmekten beni tek koruyansa Evan'ın güçlü kolları oluyordu.

Ancak o uzun gün boyunca ve onu takip eden diğer uzun günler sırasında denemeye devam ettim. Güçlenmeye kararlıydım. Susturucu'nun beni mıhlayıp ölüme terk edişinden önceki halimden daha güçlü olmalıydım. Ormandaki o küçük sığınağımda, uyku tulumumun içinde kıvrılıp Tanrı bilir Sammy hangi acıları çekerken kendime acırkenki halimden daha güçlü olmalıydım. Kül Çukuru Kampı'nda boğazımda bir yumruyla geçirdiğim o günlerden daha güçlü olmalıydım. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu düşünüp öfkeleniyordum: Dünya tehlikeli bir yerdi ancak biz insanların gürültüleri burayı çok daha güvenli gibi göstermişti.

Sabahları üç saat rehabilitasyon yapıyordum. Öğle yemeği için yarım saatlik aram vardı. Ardından öğleden sonra üç saat daha rehabilitasyona devam ediyordum.

Kaslarımın terli, vıcık vıcık bir kütleye dönüştüklerini hissedene kadar onları tekrar geliştirmek için egzersiz yapıyordum.

Ancak gündüzleri hemen paydos etmiyordum. Evaria, Luger'ıma ne olduğunu sordum. Silah korkumu yenmeliydim. Bunun yanı sıra nişancılığım da rezaletti. Evan bana silahı nasıl tutacağımı ve nişangâhını nasıl kullanacağımı gösterdi. Boş boya galonlarını, hedef olarak kullanabilmem için çitlerin üzerine dizdi. Nişancılığım geliştikçe onları daha küçük teneke kutularla değiştirdi. Evan'dan ava giderken beni de yanında götürmesini istedim -hareket eden ve nefes alan hedefleri vurmaya kendimi alıştırmak istiyordum- ancak bunu reddetti. Hâlâ oldukça zayıftım ve henüz koşamıyordum bile. Ya bir Susturucu bizi tespit ederse ne olacaktı?

Günbatımında yürüyüşe çıkıyorduk. İlk başlarda bacağım su koyuveriyor, yarım kilometreden fazla ileri gidemiyorduk, Evan beni çiftlik evine geri taşımak zorunda kalıyordu. Fakat her geçen gün, bir öncekinden yaklaşık yüz metre daha ileri gitmeyi başarıyordum. Yarım kilometrelik mesafe önce, yedi yüz metreye, daha sonra tam bir kilometreye çıktı. İkinci haftanın sonuna doğru hiç durmaksızın iki kilometreyi katedebilir hale gelmiştim. Henüz koşamıyordum ancak yürüyüş hızım ve dayanma gücüm fazlasıyla gelişmişti.

Evan akşam yemeklerinde ve gece boyunca birkaç saatliğine benim yanımda kalıyor, ardından da silahını sırtlayıp bana gün doğmadan önce döneceğini söylüyordu. Geri geldiğinde genellikle uyuyor oluyordum ve saat de gündoğumunu fazlasıyla geçmiş oluyordu.

"Her gece nereye gidiyorsun sen?" diye sordum bir gün.

"Ava çıkıyorum." Pek ketum adamdı doğrusu.

"Berbat bir avcı olmalısın," diye ona takıldım. "Geri döndüğünde elinde nadiren bir şeyler oluyor."

"Aslında bu işte son derece iyiyim," dedi duygusuzca. Evan kâğıt üstünde övünüyormuş gibi görünmesine sebep

olacak bir şeyden bahsetse bile sesi övünüyormuş gibi çıkmıyordu. Aslında bu, konuşma şekliyle ilgiliydi, sanki havadan sudan bahseder gibiydi.

“Öldürmek için cesaretin mi yok?”

“Mecbur olduğum şeyi yapmak için cesaretim var.” Saçlarını parmaklarında gezdirdi ve iç çekti. “İlk başlarda tek yaptığım hayatta kalmaktı. Ardından veba bizi ilk vurduğunda etrafta dolaşan delilerden kız ve erkek kardeşlerimi korudum. Daha sonrasındaysa iş, bölgemi ve erzaklarımı korumaya kaldı…”

“Peki ya şimdi?” diye sordum yumuşak bir sesle. Onu ilk kez hafiften sinirlenmiş görüyordum.

“Sinirlerimi yatıştırıyor,” diye itiraf etti, utangaç bir omuz silkmeyle.

“Bana bir uğraş oluyor.”

“Tıpkı kişisel hijyen gibi.”

“Ayrıca geceleri uyumakta zorlanıyorum,” diye devam etti. Bana bakmıyordu. Açıkçası tam olarak hiçbir yere bakmıyordu. “Şey, uyumak çok zor. Bu yüzden kısa süre önce geceleri uğraşmaktan vazgeçip gündüzleri uyumaya başladım. Ya da en azından buna çabalıyorum. Açıkçası günde sadece iki veya üç saat uyuyabiliyorum.”

“Çok yorgun olmalısın.”

Evan en sonunda bana bakınca gözlerinde kederli ve çaresiz bir şeyler olduğunu gördüm.

“En berbat kısmı da bu zaten,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Yorgun değdim. Hem de hiç yorgun değdim.”

Evan’ın geceleri ortadan kaybolmasından hâlâ hoşnut değildim, o yüzden bir keresinde onu takip etmeyi denedim. Bu kötü bir fikirdi. On dakika sonra onun izini kaybettim ve *kaybolacağımdan* endişe ederek geri gitmek için arkamı döndüm. Tam o sırada kendimi Evan’ın yüzüne bakarken buldum.

Bana sinirlenmedi. Beni, ona güvenmemekle suçlamadı. Sadece, “Dışarı çıkmamalısın, Cassie,” dedi ve içeri kadar

bana eşlik etti.

Kişisel güverdiğimizden çok, benim akıl sağlığıma önem veriyordu (Galiba, Susturucu'ların varlığı fikrine tam olarak aklı yatmamıştı), o yüzden şömineyi yakabilmemiz ve bir iki tane gaz lambasıyla etrafı aydınlatabilmemiz için alt kattaki büyük odanın pencerelerine kalın battaniyeler astı. Geceleyin dışarı yağmaya çıktığı sıralarda Evan'ı orada bekliyordum. Büyük deri kanepede uyuyor veya annesinin hırpalanmış karton kapaklı aşk kitaplarından birini okuyordum; hani şu kapaklarında iri kıyım, yarı çıplak adamların ve kendinden geçmiş balo elbiseli kadınların olduğu türden kitaplardan. Saat sabaha karşı üç civarında eve dönüyordu, şömineye birkaç odun daha atıp sohbet etmeye başlıyorduk. Ailesinden bahsetmeyi pek sevmiyordu (Annesinin kitap seçimleri hakkında sorular sorduğumda sadece omuz silkip onun edebiyattan hoşlandığını söylemişti). Fazla kişisel şeylere değindiğimde muhabbeti benden yana çeviriyordu. En çok Sammy hakkında konuşmak istiyordu, ona verdiğim sözü nasıl yerine getirmeyi planladığımı merak ediyordu. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için bu tartışma hiçbir zaman iyi sonlanmıyordu. Ben muğlak konuşurken o ayrıntılara inmem konusunda diretiyordu. Kendimi savunmaya kalktığımda ısrarcı davranıyordu. En sonunda da ben kabalaşıyordum, o da içine kapanıyordu.

Bir gece saatlerce aynı konu üzerinde konuştuktan sonra, "Haydi, şunun üzerinden bir kez daha geçelim," dedi Evan. "Onların kim veya ne olduklarını kesin olarak bilmiyorsun fakat ellerinde çok sayıda ağır silah bulunduğundan ve uzaylı cephaneliğine erişimleri olduğundan eminsin. Erkek kardeşini nereye götürdüklerini bilmiyorsun ancak onu kurtarmak için yine de oraya gideceksin. Oraya vardığında kardeşini nasıl kurtaracağını da bilmiyorsun ama…"

"Bu ne şimdi?" diye sordum. "Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun yoksa kendimi aptal gibi hissettirmeye mi

uğraşıyorsun?”

Şöminenin önündeki büyük, yumuşacık halının üzerinde oturuyorduk. Bir yanımızda Evan’ın tüfeği, diğer yanımızda da Luger’ım vardı, iki silahın ortasında oturuyorduk.

Evan ellerini kaldırarak yalandan bir teslim olma ifadesi takındı. “Sadece anlamaya çalışıyorum.”

“Kül Çukuru Kampı’na gidip izleri takip etmeye oradan başlayacağım,” dedim bininci kez. Sanırım neden sürekli aynı soruları sorduğunu biliyordum fakat Evan kalın kafalıydı, onu sıkıştırmak çok zordu. Tabii ki aynı şeyi o da benim hakkımda söyleyebilirdi. Planım daha çok plan taklidi yapan, genel bir amaç niteliğindeydi.

“Peki ya izleri sürmeyi beceremezsen?” diye sordu.

“İzleri bulana kadar pes etmeyeceğim.”

Evan başını salladı, bu hareketi şunu anlatıyordu: *Başımla onaylıyorum fakat baş sallamamın sebebi söylediklerinin bir anlam ifade etmesinden kaynaklanmıyor. Başımı sallıyorum çünkü sen tam bir ahmaksın ama kendi ellerimle yaptığım o koltuk değneğiyle kafamı kırmanı istemiyorum*.

Bu yüzden ona şöyle dedim: “Ben ahmak değilim. Val için aynısını sen de yapardın.”

Buna verecek hızlı bir karşılığı yoktu. Gözlerini şömineye dikerken kollarını dizlerine doladı ve çenesini dizlerine koydu.

Kusursuz görüntüsüne bakarak, “Vaktimi boşa harcadığımı sanıyorsun,” diye ona çıkıştım. “Sammy’nin öldüğünü sanıyorsun.”

“Bunu nasıl bilebilirim ki, Cassie?”

“Bunu bildiğini söylemiyorum. Böyle düşündüğünü söylüyorum.”

“Ne düşündüğümün bir önemi var mı?”

“Yok, o yüzden kapa çeneni.”

“Hiçbir şey dememiştim. Bana *dedin ki…*”

“Sus… hiçbir şey… söyleme.”

“Bir şey demiyorum ki.”

“Az önce dedin.”

“Susuyorum.”

“Ama susmuyorsun. Susacağım dedin ama konuşmaya devam ediyorsun.”

Bir şey söylemeye çalıştı ancak sonra ağzını o kadar sert kapadı ki dişlerinin takırdadığını duydum.

“Acıktım,” dedim.

“Sana bir şeyler getireyim.”

“Senden bana bir şey getirmeni istedim mi?” O kusursuz ve muntazam dudaklarının ortasına bir tane indirmek istiyordum. Ona neden vurmak istiyordum ki? Neden bu kadar sinirlenmiştim? “Yemeği gidip kendi başıma alacak kadar kabiliyetliyim. Sorun da burada işte, Evan. Senin hayatın sona erdi diye yaşamına bir anlam kazandırmak için gelmedim buraya. Bunu bulmak sana kalmış.”

“Sana yardım etmek istiyorum,” dedi ve ilk defa o yavru köpeğinkileri andıran gözlerinde gerçekten öfke gördüm. “Sammy’yi kurtarmak neden benim de amacım olmasın ki?”

Evan’ın bu sorusu mutfağa gittiğim sırada aklıma takıldı. Kartal izci[19] olan Evan’ın, evin dışındaki fırınında pişirdiği lavaş ekmeğinin arasına bir parça kurutulmuş geyik eti koyduğum sırada, bu soru başımın üzerinde bir bulut misali asılı duruyordu. Topallaya topallaya salona döndüğüm sırada da bu soru peşimden ayrılmadı. Evan’ın hemen arkasına, kanepenin bir köşesine çöktüm. Yanımdaki masanın üzerinde *Aşkın Çaresiz Tutkusu* adlı bir aşk kitabı duruyordu. Kitabın kapağını göz önüne alınca ben olsam ismini *Mermer Gibi Karın Kaslarım* koyardım.

En büyük sorunum buydu. İşte bu! İstila’dan önce Evan Walker gibi oğlanlar bana bir kez bile dönüp bakmamışlardı, ne benim için avlanmışlar ne de saçımı yıkamışlardı. Evan’ın annesinin aşk kitaplarının kapağındaki mankenler gibi beni hiç ensemden kavramamışlardı. Gözlerime derin derin

bakılmamıştı veya çenem kaldırılıp dudaklarım onlarınkilerin birkaç santimetre yakınına yaklaştırılmamıştı. Ben arka fondaki kızdım; sadece arkadaşları ya da daha kötüsü sadece bir arkadaşının arkadaşı olabilirdim. Geometri dersinde yanına oturulan fakat ismi bir türlü hatırlanmayan o kızdım… Beni o kar yığınının içinden *Yıldız Savaşları* figür koleksiyonu yapan, orta yaşlı bir adam bulsaydı daha iyi olurdu.

Evan'a arkasından, "Ne oldu?" diye sordum. "Şimdi de bana sessizce trip mi atıyorsun?"

Omuzları aşağı yukarı hafifçe titremeye başladı. Bilirsiniz işte hani şu, acırcasına baş sallamaların eşlik ettiği, iğneleyici ve sessiz kıkırdamalardan biriydi bu. *Ah şu kızlar! Çok aptallar*.

"Galiba bunu sana sormalıydım," dedi Evan. "Fikir yürütmemeliydim."

"Neyi?"

Evan arkasına dönüp yüzünü bana çevirdi. Ben kanepede oturuyordum, o da yere çökmüş, başını bana kaldırmıştı. "Seninle birlikte geleceğimi."

"*Ne?* Bundan hiç bahsetmemiştik bile! Ayrıca benimle neden gelmek isteyesin ki, Evan? Kardeşimin *öldüğünü*, düşünmüyor musun?"

"Ben sadece *senin* ölmeni istemiyorum, Cassie."

Eh yetmişti artık.

Elimdeki geyik etini kafasına fırlattım. Yemek tabağı Evan'ın yanağına çarpıp sekti ve daha gözlerimi kırpamadan doğrulup benimle burun buruna geldi. Bana doğru eğildi ve ellerini iki yanıma koydu ve kollarıyla beni çevreledi. Gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Sevdiklerini kaybeden bir tek sen değilsin," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "On iki yaşındaki kız kardeşim kollarımda öldü. Kendi kanıyla boğuldu. Elimden gelen hiçbir şey yoktu. Sanki insanlık tarihindeki en büyük felaket bir şekilde sadece *senin* etrafında gerçekleşiyormuş gibi

davranman beni deli ediyor. Her şeyini kaybeden tek kişi sen değilsin… yaşanan onca bokluğu *tek bir şeyle* anlamlandırmaya çabalayan sırf sen değilsin. Senin Sammy'ye verdiğin sözün var, benimse elimde sadece *sen* varsın."

Evan duraksadı. Çok ileri gitmişti ve bunun da farkındaydı.

"Bana 'sahip' değilsin, Evan," dedim.

"Ne demek istediğimi anladın." Gözlerini pür dikkat bana dikmişti, bakışlarımı ondan kaçırmam çok zordu. "Gitmene engel olamam. Şey, sanırım aslında olabilirim ancak aynı zamanda tek başına gitmene de izin verememem."

"Yalnızlık her zaman daha iyi. Bunu sen de biliyorsun. Hâlâ hayatta olmanın sebebi bu!" Parmağımla inip kalkan göğsünü dürttüm.

Evan geri çekildi, ben de ona uzanmamak için kendimi zor tuttum. Bir yanım onun uzaklaşmasını istemiyordu.

"Ancak şu an *senin* sağ olmanın sebebi bu değil," diye beni tersledi. "Ben olmadan dışarıda iki dakika bile dayanamazsın."

Sonunda patladım. Buna engel olamamıştım. Kusursuz bir biçimde yanlış bir zamanda, kusursuz bir biçimde yanlış şeyleri söylemişti.

"Siktir oradan!" diye bağırdım. "Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok benim! Şey tabii eğer saçımı yıkayacak ya da uf olduğumda yaramı saracak veya bana kek pişirecek birine ihtiyacım olsaydı bu adam sen olurdun!"

Bir iki denemeden sonra ayağa kalkmayı başardım. Şimdi tartışmanın, esas oğlanın erkeksi göğsünün üzerinde kollarını kavuşturduğu ve somurttuğu sırada, esas kızın sinirle odadan çıktığı bölüme gelmiştik. Merdivenleri yarıladığım sırada durdum, kendi kendime duraksamamın sebebinin onun bana yetişmesine izin vermek değil, sadece soluklanmak olduğunu söyledim. Zaten peşimden falan da

gelmemişti. Bu yüzden kalan basamakları da zar zor tırmanıp yatak odama geçtim.

Yo, benim yatak odama değil. Val'in yatak odasına. Artık benim yatak odam yoktu ki. Muhtemelen bir daha asla olmayacaktı.

Of, kendine anmana sokayım. Dünya senin etrafında dönmüyor ki. Pişmanlığına da sokayım. Sammy'yi o otobüse bindiren sen değildin ki. Bu arada hazır lafı açılmışken yas tutmaya da sokayım. Evan'ın ölen kız kardeşine ağlaması o kızı geri getirmeyecek ki.

Benimse elimde sadece sen varsın. Pekâlâ Evan, gerçek şu ki ister iki kişi olalım ister iki yüz kişi, hiçbir şey değişmeyecek. Hiçbir şansımız yok. Ötekiler gibi bir düşmana karşı direnemeyiz. Kendimi… niçin güçlü tutmaya çalışıyordum ki? Öleceksem en azından güçlü mü ölecektim? Bu neyi değiştirirdi ki?

Öfkeli bir homurtuyla yatakta oturan pelüş ayıya elimin tersiyle vurdum. *Neye bakıyorsun, sen?* Ayıcık yan düşüverdi, derste soru sormak için elini kaldıran bir çocuğunki gibi bir eli havada asılı kaldı.

Hemen arkamda odanın kapısı paslı menteşelerini gıcırdatarak açıldı.

"Çık dışarı," dedim arkamı bile dönmeden.

Bir başka *gacıırt* ve ardından *klik* sesi. Sonrasında da sessizlik.

"Evan, kapının dışında mı dikiliyorsun?"

Biraz duraksadı. "Evet."

"Sen bir çeşit sapıksın, bunu biliyorsun değil mi?"

Evan karşılık verdiyse bile duymamıştım. Kollarımla kendi kendimi sarmıştım. Ellerimle kollarımı sıvazlıyordum. Küçücük oda buz gibiydi. Dizim fena halde ağrıyordu ancak sırtımı kapıya dönüp dudağımı ısırarak inatla ayakta durmaya devam ettim.

Bu sessizliğe daha fazla dayanamayınca, "Hâlâ orada mısın?" diye sordum.

“Bensiz gitsen bile peşinden gelirim. Beni durduramazsın, Cassie. Beni nasıl durdurabilirsin ki?”

Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak çaresizce omuzlarımı silktim. “Sanırım seni vururum.”

“Haçlı Asker’i vurduğun gibi mi?”

Sözleri beni kürek kemiklerimin arasından bir kurşun misali vurmuştu. Arkamı hızla dönüp kapıyı açtım. Evan beni görünce irkildi fakat yerinden ayrılmadı.

“Bunu nereden biliyorsun?”Tabii ki bunu öğrenmesinin tek bir yolu vardı. “Günlüğümü okumuşsun.”

“Hayatta kalacağını sanmıyordum.”

“Seni hayal kırıldığına uğrattığım için özür dilerim.”

“Sanırım ne olduğunu öğrenmek isted…”

“Silahımı alt katta bıraktığım için şanslısın çünkü yanımda olsaydı seni şuracıkta *vururdum*. Onu okuduğunu bilmek beni ne kadar *rahatsız* ediyor, biliyor musun? Günlüğün ne kadarını okudun?”

Evan bakışlarını yere indirdi. Yanaklarına sıcak bir kızarıklık yayılıverdi.

“Tamamını okudun, değil mi?” Tam anlamıyla utanç içindeydim. Mahremiyetim bozulmuş gibi hissediyordum. Bu Val’in yatağında ilk kez uyandığımda Evan’ın beni çıplak gördüğünü fark ettiğim zamankinden on kat kötüydü. O sadece benim bedenimdi. Fakat bu benim ruhumdu.

Karnına bir yumruk indirdim. Kıpırdamadı bile; sanki bir beton yığınına vurmuştum.

“Sana inanamıyorum,” diye bağırdım. “Ben Parish hakkında yalan söylediğim sırada orada oturdun… Orada öylece *oturdun*. Gerçeği bilmene rağmen sadece yanımda oturup yalan söylememe izin verdin!”

Bakışlarını yerden kaldırmadan ellerini ceplerine soktu. Annesinin antika vazosunu kırdığı sırada suçüstü yakalanan küçük bir çocuğu andırıyordu. “Çok önemli olduğunu düşünmedim.”

“Önemli olduğunu… düşünmedin mi?” Başımı iki yana salladım. Bu herif de kim oluyordu? Birdenbire içimi fena halde öfke kaplamıştı. Ortada ciddi anlamda ters giden bir şeyler vardı. Belki de ailesinin tamamını ve kız arkadaşını -veya nişanlısı ya da her neyiyse onu- kaybetmesi ve aylarca tek başına yaşayıp hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranması aslında gerçekten de bir şeyler yaptığı anlamına geliyordu. Belki de bu izole edilmiş Ohio çiftliğine kendini hapsetmesi aslında Ötekiler’in başımıza sardığı onca boklukla başa çıkmasının bir yoluydu. Veya Evan sadece tuhaf biriydi -İstila’dan sonra olduğu kadar, öncesinde de en az öyleydi- ancak o her ne idiyse bu Evan Walker’la ilgili ciddi anlamda çarpık olan bir şeyler vardı. Fazlasıyla sakin, fazlasıyla mantıklıydı. Kusursuz olamayacak kadar… kusursuz biriydi.

“Onu neden vurdun?” diye sordu yumuşak bir tonla. “Marketteki askeri yani.”

“Sebebini biliyorsun,” diyebildim. Gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Evan başını salladı. “Sammy yüzünden.”

Şimdi *gerçekten* kafam karışmıştı. “Sammy’yle hiçbir alakası yoktu.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Sammy o askerin elini tutup otobüse binmişti. Sammy onlara *güvenmişti*. Şimdiyse seni kurtarmama rağmen bana güvenmek için kendine müsaade etmiyorsun.”

Evan elimi yakaladı. Sertçe sıktı. “Ben o Haçlı Asker değilim, Cassie. Vosch da değilim. Tıpkı senin gibiyim. Korkuyorum, sinirliyim ve kafam karışık. Ne halt etmem gerektiğini bilmiyorum ancak şunun farkındayım ki her iki şekilde de olamayız. İlk nefesinde insan, diğerinde de hamam böceği olduğunu söyleyemezsin. Sen hamam böceği olduğuna inanmıyorsun. Eğer inansaydın otobandaki o keskin nişancıyla yüzleşemezdin.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “O sadece bir *mecazdı*.”

“Kendini bir böcekle mi kıyaslamak istiyorsun, Cassie? İlla bir böcek olacaksan sen ancak bir mayıs sineği olabilirsin. Bir gün varsın, ertesi gün yoksun. Bunun Ötekiler’le hiçbir ilgisi yok. Her zaman böyle olmuştur. Bir gün var oluruz, ertesi günse yok oluruz, mesele ne kadar burada olduğumuz değil, o süre içinde ne yaptığımızdır.”

“Söylediklerinin hiçbir anlamı yok, bunu biliyorsun değil mi?” Ona doğru eğildiğimi hissedebiliyordum; mücadele gücüm içimden süzülüp gidiyordu sanki. Beni engellemeye mi çalışıyordu yoksa ayakta mı tutuyordu, bilemiyordum.

“Sen mayıs sineğisin,” diye mırıldandı.

Ve ardından Evan Walker beni öptü.

Bir eliyle elimi göğsüne bastırırken diğer eliyle boynumu okşuyordu; dokunuşları bir tüy kadar yumuşaktı, omurgamdan beni ayakta tutmakta zorlanan bacaklarıma doğru ürperti yayıyorlardı. Avcumun içinde hızla atan kalbini hissedebiliyordum, nefesinin kokusunu alabiliyor, üst dudağındaki kirli sakallarını hissedebiliyordum, dudaklarının yumuşaklığına nazaran zımparayı andırıyorlardı. Evan gözlerini bana dikmişti, ben de onunkilere…

Sadece konuşabileceğim kadar geri çekildim. “Öpme beni.”

Beni kollarına aldı. Sanki havada yükseliyordum, tıpkı küçük bir kızken babamın beni havaya kaldırdığı zamanki gibiydi, galaksinin öbür ucuna doğru sonsuza dek yukarı çıkmaya devam edecekmişim gibi hissediyordum.

Evan beni yatağa yatırdı. Beni tekrar öpmeden hemen önce ona, “Eğer beni bir kez daha öpmeye kalkarsan dizimi takımlarına indiririm,” dedim.

Elleri inanılmaz derecede yumuşaktı, sanki bana dokunan bir bulut kümesiydi.

“Benden öylece…” Evan doğru sözcüğü bulabilmek için duraksadı. “… uçup gitmene izin vermeyeceğim, Cassie Sullivan.”Yatağımın yanındaki mumu üfleyerek söndürdü.

Kız kardeşinin son nefesini verdiği odanın karanlığı içinde Evan'ın öpücüklerini artık daha yoğun hissediyordum. Ailesinin öldüğü o sessiz evde... İstila'dan önce bildiğimiz yaşamın öldüğü dünyanın sessizliği içinde... Ben daha hissedemeden o gözyaşlarımın tadını alıyordu. Gözyaşlarının olması gereken yerde, onun öpücükleri vardı.

Dudakları kirpiklerimi gıdıklarken, "Seni ben kurtarmadım," diye fısıldadı. "Beni sen kurtardın."

Gözyaşlarını onun dudaklarında, birbirimize sokulmuş halde uyuyakalana kadar bunu defalarca tekrarladı.

"Beni sen kurtardın."

[19] ABD erkek izcilerindeki en üst rütbedir. (ç.n.)

V

HASAT ZAMANI

37

Cassie buğulu camın ardında gözden kayboluyordu.

Cassie elinde oyuncak ayıyla yolda bir başına kalıyordu.

Ayıcık'ın kolunu kaldırarak ona el sallatıyordu.

Hoşça kal, Sammy.

Hoşça kal, Ayıcık.

Otobüsün büyük, kara lastiklerinden yola doğru toz toprak savruluyor, Cassie kahverengi girdabın içinde gözden kayboluyordu.

Hoşça kal, Cassie.

Cassie ile Ayı gitgide küçülmeye başlamıştı, Sammy'nin parmaklarının ardındaki cam da sertleşiyordu.

Hoşça kal Cassie. Hoşça kal, Ayıcık.

Toz bulutu onları tamamen yutana kadar Sammy kalabalık otobüsün içinde bir başına kalakaldı. Ne annesi, ne babası ne de Cassie yanındaydı. Belki de Ayıcık'ı bırakmamalıydı. Çünkü kendini bildiğinden beri ondan hiç ayrılmamıştı. Ayıcık her zaman onun yanındaydı. Fakat annesi de hep onun yanındaydı. Annesi, büyükannesi, büyükbabası ve ailesinden geriye kalan diğer herkes... Ayrıca Bayan Neyman'ın sınıfındaki çocuklarla Bayan Neyman, Majewski'lerle tezgâhının altında her zaman çilekli lolipoplar bulunan, Kroger süpermarketindeki güzel kasiyer hanım. Kendini bildi bileli onların hepsi tıpkı Ayıcık gibi her zaman yanında olmuştu. Ancak artık hiçbiri yoktu. Her zaman yanında olanlar artık yoktu ve Cassie onların bir daha geri gelmeyeceklerini söylemişti.

Sonsuza dek.

Sammy elini oradan çektiğinde bile otobüsün camı olanları hatırlamaya devam ediyordu. Elinin hatırası oradaydı. Tam olarak bir fotoğraf karesi gibi değildi, daha çok bulanık bir gölgeyi andırıyordu, tıpkı annesinin yüzünü hatırlamaya çalıştığında görüntüsünün bulanık oluşu gibiydi.

Sadece babasının ve Cassie'ninki dışında, tanıdığı tüm yüzler hafızasında solmaya başlamıştı. Artık gördüğü yüzler onun için yeniydi, hepsi yabancılara aitti.

Askerlerden biri koridordan ona doğru yürüdü. Siyah maskesini çıkarmıştı. Yüz hatları yuvarlaktı, ufak bir burnu ve çilleri vardı. Cassie'den yaşça büyük durmuyordu. İçinde meyveli jelibonlar ve meyve suları bulunan poşetler dağıtıyordu. Çocuklar kir pas içindeki parmaklarıyla kendilerine uzatılan yiyeceklere uzanıyorlardı. Çocuklardan bazıları günlerdir hiç yemek yememişti. İçlerinden bazıları için bu askerler ebeveynleri öldüğünden beri gördükleri ilk yetişkin insanlardı. Çocukların bir kısmı, en sessiz olanları, kasabaların dışında kararmış ve yarı yarıya yanmış ceset yığınlarının arasında dolanırlarken bulunmuştu. Herkese ve her şeye sanki daha önce hiç görmemişler gibi bakıyorlardı. Diğerleriyse tıpkı Sammy gibi mülteci kamplarından veya kurtarılmayı bekleyen ufak insan gruplarının arasından alınmıştı. Ölü yığınları arasında dolanırken bulunan sessiz çocuklara nazaran kıyafetleri darmadağın değildi ve yüzleri açlıktan çökmemişti, bakışlarında da boşluk yoktu.

Asker en arka sıraya ulaştı. Koluna üzerinde büyük bir kızıl haç bulunan beyaz bir bant takmıştı.

Sammy'ye, "Hey, atıştırmalık bir şeyler ister misin?" diye sordu.

Elinde bir meyve suyu kutusu ve dinozor şeklinde jelibonlar vardı. Meyve suyu soğuktu. Soğuk. Çok uzun zamandır soğuk bir şeyler içmemişti.

Asker, Sammy'nin yanına oturdu ve uzun bacaklarını koridora doğru uzattı. Sammy plastik pipeti meyve suyu kutusuna soktu ve içeceğinden bir yudum aldı, karşılarında

oturan iki büklüm olmuş sessiz bir kızın silüetine gözleri takılmıştı. Küçük kızın şortu yırtılmış, pembe tişörtü isle kaplanmıştı, ayakkabıları çamurluydu. Uyurken gülümsüyordu. Güzel bir rüya görüyor olmalıydı.

Sammy'ye, "Onu tanıyor musun?" diye sordu asker.

Sammy başını hayır anlamında iki yana salladı. O kızla aynı mülteci kampında değillerdi.

"O büyük kızıl haçı niye takıyorsun?"

"Ben bir doktorum. Hasta insanlara yardım ederim."

"Maskeni neden çıkardın?"

"Artık ihtiyacım yok," diye yanıtladı doktor. Ağzına bir avuç jelibon attı.

"Neden?"

"Veba geride kaldı." Asker işaret parmağıyla toz bulutlarının estiği ve Cassie'nin elinde Ayıcık'ı tutarkenki görüntüsünün hiçliğe karıştığı arka pencereyi işaret etti.

"Ama babam veba her yerde demişti."

Asker başını iki yana salladı. "Gideceğimiz yerde veba yok," dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sığınak Kampı'na."

Otobüsün homurdanan motorunun gürültüsü ve açık pencerelerden içeri giren rüzgâr uğultusundan ötürü, askerin söylediği ismi tam anlamamış ama yerin cennet gibi olduğunu düşünmüştü.

"Nereye?" diye sordu Sammy.

"Oraya bayılacaksın." Asker, ufaklığın bacağına hafifçe vurdu. "Orayı sizin için ayarladık."

"Benim için mi?"

"Herkes için."

Cassie, elinde Ayıcıkla yolda bir başınaydı. Kolunu kaldırarak ona el sallatıyordu.

"Öyleyse neden herkesi getirmediniz?" diye sordu Sammy.

“Götüreceğiz.”

“Ne zaman?”

“Siz güvende olduktan sonra, en kısa zamanda.” Asker tekrar küçük kıza baktı. Ayağa kalktı, hâki ceketini çıkardı ve usulca kızın üzerine örttü.

“En önemlisi sizsiniz,”diye söze başladı asker, çocuksu yüzü sert ve ciddiydi. “Siz geleceğimizsiniz.”

Dar ve tozlu yol yerini daha geniş bir asfalt yola bırakmıştı. Ardından otobüsler daha geniş bir yola çıkmıştı. Araçların motorları hızlanarak boğuk bir gürültü çıkarttı, hurdalardan ve terk edilmiş araçlardan temizlenmiş otoban boyunca güneşe doğru yol almaya başladılar. Otobüs dolusu çocuğun rahatça taşınabilmesi için taşıtların hurdaları yol kenarlarına çekilmişti.

Çilli burunlu doktor tekrardan koridora geçti ve bu sefer çocuklara su şişeleri dağıtmaya başladı. Otobüstekilere camları kapamalarını tembihledi çünkü çocuklardan bazıları ya üşüyor ya da pencereden içeri giren rüzgârın uğultusunu canavar kükremesine benzettikleri için korkuyorlardı. Otobüsün içindeki hava hızla boğucu bir hale geldi ve ısı artmaya başladı. Bu durum çocukların uykusunu getirmişti.

Fakat Sam Ayıcık’ı, ona arkadaşlık etmesi için Cassie’ye vermişti. Ufaklık, kendisine hediye edildiğinden beri, Ayıcık olmadan hiç uyumamıştı. Sammy yorgundu ancak Ayıcık yanında yoktu. Onu ne kadar unutmak isterse istesin daha fazla hatırlıyor, daha fazla özlüyordu ve gitgide, keşke onu geride bırakmasaydım, diye düşünüyordu.

Asker, Sammy’ye bir şişe su uzattı. Sammy gülümsemesine, Ayıcık’tan ayrı ve bir başına hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışmasına rağmen genç adam, çocuktaki huzursuzluğu fark etmişti. Asker yine Sammy’nin yanına oturdu, ona ismini sordu ve kendi adının Parker olduğunu söyledi.

“Ne kadar sürecek?” diye sordu Sammy. Yakında hava kararacaktı ve karanlık en kötüsüydü. Bunu hiç kimse ona

söylememesine rağmen, Sammy eninde sonunda havanın kararacağını biliyordu. Tıpkı diğer dalgalarda olduğu gibi bu da hiçbir uyarı olmadan gerçekleşecekti ve bunun için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Televizyonun bozulması, arabaların çalışmaması, uçakların çakılmaya başlaması, vebanın yani Cassie ile babasının deyimiyle Uyuz Karıncaların gelişi ve kanlı çarşaflara sarılan annesi.

Ötekiler ilk defa geldiğinde, babası ona dünyanın değiştiğini ve bir daha asla aynı olamayacağını söylemişti. Belki de onu ana gemilerine alacaklar veya uzaya götürüp maceradan maceraya koşacaklardı. Sammy, onların ana gemilerine girip tıpkı Luke Skywalker gibi X-wing'ine atlayarak uzaya açılmak için sabırsızlanıyordu. Ötekiler'in gelişi, Sammy'ye sanki her gece Noel arifesiymiş gibi hissettiriyordu. Sanki sabahleyin uyandığında, Ötekiler'in ona getirdiği muhteşem hediyeleri bulacaktı.

Ancak Ötekiler'in getirdiği tek şey ölümdü.

Ona bir şey vermek için gelmemişlerdi. Ondan her şeyini almak için gelmişlerdi.

Bu ne zaman son bulacaktı? *Ötekiler* ne zaman duracaklardı? Belki hiçbir zaman. Belki uzaylılar her şeyi alıp götürene kadar; tüm dünya tıpkı Sammy gibi boş ve bir başına kalana kadar durmayacaklardı.

Bu yüzden Sammy askere, "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"O kadar uzun yolumuz yok," diye cevap verdi Parker adlı asker. "Senin yanında kalmamı ister misin?"

"Ben korkmuyorum," dedi Sammy. Annesinin öldüğü gün Cassie *ona, Artık çok cesur olmalısın*, demişti. Sammy boş kalan yatağı gördüğü anda hiç kimseye sormasına gerek kalmadan biliyordu ki annesi tıpkı büyükannesi ve üst üste yığılıp kasabanın dışında bir yerde yakılmış tanıdığı, tanımadığı diğer herkes gibi bir yere gitmişti.

"Korkmana gerek de yok zaten," dedi asker. "Artık tamamen güvendesin."

Elektriklerin kesildiği, silahlı adamların ortaya çıkıp hırsızlık yapmaya giriştiği o gece, pencerelere tahtalar çakıp kapıları sürgüledikten sonra Sammy'nin babası da aynen böyle demişti.

Tamamen güvendesin.

Annesi hastalanınca babaları, Cassie'ye ve ona beyaz kâğıt maskeler takarken de öyle demişti.

Sadece emin olmak için, Sam. Sanırım tamamen güvendesin.

"Ayrıca Sığınak Kampı'nı çok seveceksin," dedi asker. "Orayı görene kadar bekle. Kampı sadece sizin gibi çocuklar için ayarladık"

"Onlar bizi orada bulamazlar, değil mi?"

Parker gülümsedi. "Şey, orasını bilemem. Fakat o kamp, Kuzey Amerika'nın muhtemelen en güvenli bölgesi. Ziyaretçilerin bir şeyler denemeleri ihtimaline karşılık kampta görünmez bir güç kalkanı bile var."

"Güç kalkanları gerçek değildir."

"Eh, insanlar aynı şeyi uzaylılar için de söylüyordu."

"Onlardan birini gördün mü, Parker?"

"Henüz değil," diye yanıtladı Parker. "Hiç kimse görmedi, en azından benim bölüğümdekiler. Ancak onlarla karşılaşmayı dört gözle bekliyoruz." Genç adam sert ve askerî bir biçimde gülümseyince Sammy'nin kalp atışları hızlandı. Büyüyünce tıpkı Parker gibi bir asker olmayı diledi.

"Kim bilir?" dedi Parker. "Belki de tıpkı bize benziyorlardır. Belki şu an onlardan birine bakıyorsundur." Genç adam bu sefer farklı bir şekilde gülümsedi. Ona takılıyordu.

Asker ayağa kalkınca Sammy onun eline uzandı. Parker'ın yanından gitmesini istemiyordu.

"Kampta gerçekten de güç kalkanı mı var?"

"Tabii. Ayrıca içinde nöbetçiler bulunan gözcü kuleleri, 7/24 gözlem yapan kameraları, tepesinde jiletli telleri olan

altı metrelik çitleriyle insan olmayanların kokusunu beş kilometre öteden alabilen azman gibi bekçi köpekleri var.”

Sammy burnunu buruşturdu. “Orası pek cennete benzemiyor! Daha çok hapishane gibi!”

“Gerçek bir hapishane kötü adamları içeride tutar, bizim kampımızsa onları dışarıda tutuyor.”

38

Gece.

Yukarıda yıldızlar parlak ve soğuktu, aşağıdaysa soğuk yıldızların altında karanlık yolda giden tekerleklerin uğultusu duyuluyordu. Araçların farları yoğun karanlığı delip geçiyordu. Boğucu ve sıcak havada otobüs sallanarak ilerliyordu.

Koridorun karşısındaki küçük kız artık doğrulmuştu, koyu renkli saçları başının bir yanına dökülüyordu, yanakları çökmüş, derisi kafatası boyunca gerilmiş, gözlerini bir baykuşunki kadar iri gösteriyorlardı.

Sammy tereddütle küçük kıza gülümsedi. Kız ona karşılık vermedi. Bakışlarım Sammy'nin dizinin üzerinde duran su şişesine dikmişti. Sammy şişeyi uzattı, "ister misin?" Sıska bir kol aralarındaki boşluğa doğru uzandı, küçük kız şişeyi Sammy'nin elinden aldı ve iki yudumda suyu kafasına dikti. Ardından boş şişeyi yanındaki koltuğa attı.

"Hâlâ susuzluğun geçmediyse, sanırım onlarda daha su var," dedi Sammy.

Küçük kız hiçbir şey söylemedi. Gözlerini ona dikmişti, neredeyse hiç göz kırpmıyordu.

"Eğer açsan jelibonları da var."

Küçük kız tek kelime etmeden Sammy'ye bakıyordu. Bacaklarını Parker'ın hâki ceketinin altında kıvırmıştı, yuvarlak gözlerini kırpmıyordu.

"Benim adım Sam. Ama herkes bana Sammy der. Cassie dışında tabii. Cassie bana Sams der. Senin adın ne?"

Küçük kız tekerleklerin uğultusu ve motorun gürültüsü yüzünden sesini yükselterek konuştu.

“Megan.”

İnce parmaklarıyla asker ceketinin hâki kumaşını çekiştirdi. “Bu nereden geldi?” Yüksek sesle konuşuyordu fakat sesi fonda duyulan uğultu ve gürlemeleri zar zor bastırabiliyordu. Sammy ayağa kalktı ve kızın yanındaki boş koltuğa oturdu. Megan irkildi ve bacaklarını elinden geldiğince kendine çekti.

“Parker verdi,” dedi Sammy, “işte orada, şoförün yanında oturuyor. O bir doktor. Yani hasta insanları tedavi ediyor. Oldukça iyi biri.”

Megan adlı sıska kız başını iki yana salladı. “Ben hasta değilim.”

Küçük kızın gözlerinin etrafında siyah halkalar oluşmuştu, dudakları çatlamış ve soyuluyordu. Saçları cansızdı, aralarına küçük dal parçaları ve solmuş yapraklar kaçmıştı. Alnı parlıyordu, yanakları da kızarmıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu küçük kız.

“Cennet Kampı’na.”

“Cennet mi? Ne?”

“Orası bir kışla,” dedi Sammy. “Ve herhangi bir kışla gibi de değil. Dünyadaki kışlaların en büyüğü, en iyisi, en güvenlisi. Bir güç kalkanı bile var!”

Otobüsün içi fazlasıyla sıcak ve havasız olmasına rağmen Megan sürekli titriyordu. Sammy, Parker’ın ceketini küçük kızın çenesine kadar örttü. Megan kocaman, baykuş gibi gözleriyle ufaklığın yüzüne baktı. “Cassie kim?”

“Ablam. O da bizimle gelecek. Askerler onu almak için geri dönecekler. O, babam ve diğer herkes için.”

“Yani ablan hayatta mı?”

Sammy kafası karışmış bir biçimde başını salladı. Cassie neden hayatta olmayacaktı ki?

“Baban ve ablan hayatta mı?” Küçük kızın alt dudağı titredi. Bir damla gözyaşı yüzüne bulaşan kuramların

üzerinden bir yol çizerek aşağı süzüldü. Bu isler yakılan cesetlerden yükselen dumanlardan hatıraydı.

Sammy hiç düşünmeden küçük kızın elini tuttu. Tıpkı Cassie'nin, Ötekiler'in neler yaptığını anlatırken onun elini tuttuğu gibi.

Bu, mülteci kampında geçirdikleri ilk gece olmuştu. Aradan geçen birkaç ayda olan olayların büyüklüğü ta o geceye kadar Sammy'nin aklına dank etmemişti, gaz lambaları söndürüldükten sonra karanlıkta Cassie'nin yanına kıvrılıp yatmıştı. Elektriklerin kesildiği günden babasının, annesini beyaz çarşaflarla kefenlemesine ve mülteci kampına ulaştıkları ana kadar her şey çok hızlı olup bitmişti. Sammy her seferinde bir gün eve döneceklerini ve her şeyin Ötekiler'in gelişinden öncesine döneceğini düşünüyordu. Annesi geri gelmeyecekti -Sammy artık bir bebek değildi; onun geri dönmeyeceğini biliyordu- ancak gerçekleşen olayların sonsuza dek aynı kalacağım ve bundan geri dönüşün olmadığını anlayamamıştı.

Ta ki o geceye kadar. Cassie onun elini tutmuş ve annelerinin ölen milyarlarca kişiden yalnızca biri olduğunu söylemişti. Dünya'daki hemen hemen herkesin öldüğünü, bir daha asla evlerinde kalamayacaklarını, okula bir daha asla gidemeyeceğini ve tüm arkadaşlarının öldüğünü anlatmıştı.

Artık kararmaya başlayan otobüsün içinde, "Bu adil değil," diye fısıldadı Megan. "Bu adil değil." Gözlerini Sammy'nin yüzüne dikmişti. "Benim bütün ailem öldü ama senin baban *ve* ablan yaşıyor öyle mi? Bu adil değil!"

Parker yine ayağa kalkmıştı. Her koltuğun başında durup çocukların hepsiyle yumuşak bir tonda konuşuyor, sonrasında da her birinin alnına dokunuyordu. Asker, çocuklara her dokunduğunda karanlığın içinde bir ışık parlıyordu. Işığın rengi bazen yeşil, bazense kırmızıydı. Işık söndüğünde Parker çocukların ellerine mühür basıyordu. Kırmızı ışığa, kırmızı mühür. Yeşileyse, yeşil.

“Erkek kardeşim de senin yaşlarındaydı,” dedi Megan, Sammy’ye. Sesi sanki onu suçlar gibi çıkmıştı: *Nasıl sen hayatta kalıyorsun da kardeşim kalmıyor*[1]*?*

“Adı ne?” diye sordu Sammy.

“Bunun ne önemi var ki? İsmini neden öğrenmek istiyorsun?”

Sammy, Cassie’nin o an yanında olmasını diledi. Cassie, Megan’a kendisini daha iyi hissetmesi için doğru sözleri söyleyebilirdi. O her zaman doğru sözleri söylemeyi bilirdi.

“İsmi Michael’dı, tamam mı? Michael Joseph. Altı yaşındaydı ve hiç kimseye bir zararı dokunmamıştı. Oldu mu şimdi? Artık mutlu musun? Erkek kardeşimin adı Michael Joseph’ti. Diğer herkesin de adım öğrenmek ister misin?”

Küçük kız, Sammy’nin omzunun üzerinden, onların sırasına gelen Parker’a bakıyordu.

“Hey, merhaba uykucu,” dedi doktor, Megan’a.

“O hasta, Parker,” dedi Sammy, doktora. “Onu iyileştirmelisin.”

“Herkesi iyileştireceğiz,” dedi Parker tebessümle.

“Ben hasta değilim,” dedi Megan. Ardından Parker’ın hâki ceketinin altında şiddetli bir biçimde titremeye başladı.

Parker başını iki yana sallayıp kocaman bir gülümseme takınarak, “Tabii ki hayır,” dedi. “Ama yine de emin olmak için ateşini bir ölçeyim. Tamam mı?”

Bozuk para büyüklüğünde, gümüş bir disk çıkardı. “Otuz yedi derecenin üzerine çıkarsa disk yeşil renkte parlayacak.” Asker, Sammy’nin üzerinden eğilip diski Meganın alnına bastırdı. Alet yeşil ışıkla parladı. “Eyvah,” dedi Parker.

“Seninkine de bakalım, Sam.”

Sammy’nin alnına bastırdığı metal alet ılıktı. Parker’ın yüzüne bir saniyeliğine kırmızı ışık parladı. Parker mührü Meganın elinin üstünde gezdirdi. Karanlığın içinde yeşil mürekkep ıslak bir biçimde parlıyordu. Mühür bir gülen surat

işaretiydi. Ardından Sammy için de kırmızı bir gülen surat bastı.

“Sizin renginizi çağırmalarını bekleyin, olur mu?” dedi Parker, Megan’a. “Yeşil renkli olanlar doğrudan hastaneye gidecekler.”

“Ben hasta değilim,” diye boğuk bir sesle bağırdı Megan. Sesi çatlamıştı. Eğilip öksürüklere boğuldu, Sammy içgüdüsel olarak irkildi. Parker ufaklığın omzuna hafifçe vurdu. “Sadece fena halde soğuk kapmış, Sam,” diye fısıldadı, “iyileşecek.”

Parker otobüsün ön kısmına geri döndüğünde Megan, Sammy’ye, “Ben hastaneye gitmem,” dedi. Öfkeyle elini cekete silerek mürekkebi dağıttı. Gülümseyen surat işareti artık sadece yeşil bir lekeye dönüşmüştü.

“Gitmek zorundasın,” dedi Sammy, “iyileşmek istemiyor musun?”

Küçük kız sertçe başını iki yana salladı. Sammy durumu anlamamıştı. “Hastanelere iyileşmek için gitmezsin, oraya ölmeye gidersin.”

Annesi hasta olduğunda Sammy, babasına, “Annemi hastaneye götürmeyecek misin?” diye sormuştu, babası da ona hastanelerin güvenli olmadığını söylemişti. Çok fazla hasta vardı ve yeterli doktor yoktu. Hekimlerin de zaten annesi için yapabilecekleri bir şey yoktu. Cassie ona tıpkı televizyonlar, lambalar, otomobiller ve diğer her şey gibi hastanelerin de bozulduğunu söylemişti.

“Her şey mi bozuldu?” diye sormuştu Cassie ye. “Her şey mi?”

“Hayır, her şey değil, Sams,” diye cevap vermişti genç kız. “Bu hâlâ sağlam.”

Sammy’nin elini almış ve göğsünün üzerine koymuştu, ufaklık avcunun altında sertçe atan kalbini hissedebiliyordu.

“Daha bozulmadı,” demişti Cassie.

39

Sammy, uyanıklıkla uyku arasındaki o esrarlı süreçte annesini sadece belirli aralıklarla görebiliyordu. Kadın, oğlunun rüyalarından uzak duruyordu, sanki oraya girmemesi gerektiğini biliyordu. Çünkü rüyalar gerçek değildi, ancak onları gördüğünüz zaman size daha gerçek geliyorlardı. Annesi bunu yapmayacak kadar çok seviyordu onu.

Bazen annesinin yüzünü görebiliyordu fakat çoğu zaman onu sadece bir silüet olarak, göz kapaklarının arasındaki karanlıktan biraz daha açık olarak görüyordu. Annesinin kokusunu alabiliyor, saçlarının parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Eğer Sammy onu görmek için kendisini fazla zorlarsa annesinin görüntüsü daha da karanlığa bürünüyordu. Ve onu çok sıkı sarmaya kalkarsa, tıpkı parmaklarının arasından kayıp giden saçları gibi kollarından uçup gidiyordu.

Karanlık yolda tekerlekler uğulduyordu. Boğucu ve sıcak havada, soğuk yıldızların altında otobüs sallanarak ilerliyordu. Kampa daha ne kadar yolları vardı? Sanki o soğuk yıldızların altında, karanlık otobanda sonsuza dek yol almışlardı. Sammy gözlerini kapayıp annesini göreceği o kısacık anı bekledi, bu sırada Megan o büyük, yuvarlak, baykuş gibi gözleriyle ufaklığı izliyordu.

Sammy beklerken uyuyakalmıştı.

Üç okul otobüsünün de kampın giriş kapılarına ulaştığı sırada ufaklık hâlâ uyuyordu. Tepelerindeki gözcü kulesindeki nöbetçi bir düğmeye bastı, elektronik kilit devreden çıktı ve giriş kapısı açıldı. Otobüsler kamptan içeri girdikten sonra kapılar arkalarından kapandı.

Otobüsler durup son kez frenleri öfkeyle tıslayana kadar ufaklık uyanmamıştı. İki asker koridor boyunca yürüyerek uyuyakalan çocukları uyandırıyorlardı. Askerler ağır silahlı olmalarına rağmen gülümsemeleri ve sesleri son derece kibardı. *Haydi geldik. Uyanma vakti. Artık tamamen güvendesin*.

Sammy yattığı yerden doğrulup, pencerelerden içeri aniden sızan ışıklara karşı gözlerini kıstı ve dışarı baktı. Büyük bir uçak hangarının önünde durmuşlardı. Hangarın büyük kapıları kapalıydı, bu yüzden içeriyi göremiyordu. Bir anlığına yanında babası, Cassie veya Ayıcık olmadan tuhaf bir yere gelmekten ötürü endişe etmemişti. Bu parlak ışıkların ne anlama geldiğini biliyordu: Uzaylılar buradaki elektrikleri kesememişti. Ayrıca bu da Parker'ın doğruyu söylediği anlamına geliyordu: Kampın gerçekten de bir güç kalkanı vardı. Mutlaka öyle olmalıydı. Çünkü Ötekiler'in kampın varlığını bilip bilmediklerini umursamıyor gibi görünüyorlardı.

Tamamen güvendeydiler.

Sammy, Meganın sertçe nefes alıp verdiğini duyabiliyordu, ona bakmak için yüzünü döndü. Küçük kızın gözleri projektör ışıklarının altında kocaman görünüyordu.

"Beni bırakma," diye yalvardı kız.

İrice bir adam otobüse girdi. Şoförün yanında durdu, bacaklarını genişçe açmış, ellerini beline koymuştu. Geniş, tombul bir yüzü ve çok küçük gözleri vardı.

"Günaydın kızlar ve oğlanlar, Sığınak Kampı'na hoş geldiniz! Benim adım Binbaşı Bob. Yorgun ve aç olduğunuzu, biraz da korkmuş olduğunuzu biliyorum… Kim biraz korkuyor bakalım? Elinizi kaldırın."

Elini kaldıran olmadı. Yirmi altı çift göz, boş bir şekilde adama bakıyordu, Binbaşı Bob gülümsedi. Dişleri de tıpkı gözleri kadar ufaktı. "Bu harika işte. Ayrıca biliyor musunuz, korkmanıza da gerek yok! Kampımız tüm dünyadaki en güvenli yer. Sizi kandırmıyorum, hepiniz tamamen

güvendesiniz.” Binbaşı, ona bir dosya uzatan, gülümseyen askerlerden birine döndü. “Şimdi. Sığınak Kampı’nda sadece iki kural var. Bir numaralı kural: Renklerinizi unutmayın. Herkes renklerini kaldırsın bakalım!” Yirmi beş tane yumruk havaya kalktı. Yirmi akıncısı, Megan’ınki, kucağında duruyordu. “Kırmızılar, birkaç dakika sonra kayıt edilmeniz için sizi Bir Numaralı Hangara götürecekler. Yeşiller, olduğunuz yerden ayrılmayın, sizin biraz daha yolunuz var.”

Megan, Sammy’nin kulağına, “Ben gitmeyeceğim,” diye fısıldadı.

“İki numaralı kural!” diye aniden gürledi Binbaşı Bob. “Bu kural sadece iki kelime: Dinle ve uygula. Hatırlaması kolay, değil mi? İkinci kural, iki kelime. Grup liderinizi dinleyin. Grup liderinizin size söylediği her şeyi uygulayın. Kesinlikle sorgulamayın ve karşılık vermeyin. Onlar ve hepimiz buraya sadece tek bir sebep için geldik; siz çocukları güvende tutmak. Ancak söylediklerimizi dinleyip derhal ve hiç soru sormadan uygulamazsanız sizleri koruyamayız.” Binbaşı, dosyayı gülümseyen askere geri uzattı, tombul ellerini bir kez çırptıktan sonra, “Sorusu olan var mı?” dedi.

“Daha az önce soru sormayın demişti,” diye fısıldadı Megan. “Şimdi de kalkmış sorusu olan var mı, diyor.”

“Harika!” diye bağırdı Binbaşı Bob. “Haydi, sizi kayıt ettirelim! Kırmızılar, sizin grup lideriniz Onbaşı Parker olacak. Koşmak, itişmek yok, dümdüz devam edeceksiniz. Sırayı bozmak, konuşmak yasak, kapıda damganızı göstermeyi de unutmayın. Haydi, gidelim millet. Ne kadar hızlı kayıt olursanız o kadar çabuk kestirir ve kahvaltı edersiniz. Dünyadaki en iyi yemekler bizde yok tabii ama epey yiyeceğimiz var!”

Binbaşı otobüsün basamaklarından ağır ağır indi. Otobüs adamın attığı her adımla sallandı. Sammy ayağa kalkmaya hazırlanırken Megan onu geri oturttu.

Tekrar, “Beni bırakma,” dedi küçük kız.

“Ama ben kırmızıyım,” dedi Sammy itiraz ederek. Megan için üzülüyordu fakat aynı zamanda da gitmek için sabırsızlanıyordu. Otobüste geçirdiği süre ona sanki sonsuzluk gibi gelmişti. Ayrıca otobüsler ne kadar çabuk boşalırsa o kadar çabuk geri gidip Cassie ile babasını getirebileceklerdi.

“Sorun yok, Megan,” diye küçük kızın içini rahatlatmaya çalıştı. “Parker’ı duydun. Herkesi iyileştirecekler.”

Sammy diğer kırmızı damgalı çocuklarla beraber sıraya girdi. Parker otobüsün basamaklarının sonunda durmuş, damgaları kontrol ediyordu. Şoför,“Hey!”diye bağırdı, Sammy dönünce Meganın son basamağa adım attığını gördü. Kız, Parker’ın göğsüne vurup çığlıklar atarken asker de onun debelenen kollarını zapt etmeye çalışıyordu.

“Bırak beni!”

Şoför kolunu Meganın beline sardı ve onu Parker’ın kollarından aldıktan sonra sürükleyerek basamaklardan yukarı çekti.

“Sammy!” diye haykırdı Megan. “Sammy, beni bırakma! Onlara izin verme…”

Otobüsün kapıları küçük kızın çığlıklarını bastırarak sertçe kapandı. Sammy başını kaldırıp onu rahatlatmak için omzuna hafifçe vuran Parker’a baktı.

“Megan iyi olacak, Sam,” dedi doktor yumuşak bir tonla. “Haydi, gel.”

Ufaklık hangara doğru yürüdüğü sırada motorun gürültüsüne ve salıverilen frenlerinin tıslamasına rağmen otobüsün sarı renkli, metal kaplamasının ardındaki küçük kızın çığlıklarını duyabiliyordu. Megan sanki ölüyormuşçasına bağırıyordu, âdeta ona işkence ediyorlardı. Sammy, hangara giden yan kapıya doğru adım attığı anda küçük kızın sesini artık duyamaz oldu.

Kapının hemen ardında bir asker duruyordu. Asker, Sammy’ye üzerinde kırk dokuz yazan bir kart uzattı.

“En yakınındaki kırmızı daireye git,” dedi asker. “Orada otur ve numaranın çağırılmasını bekle.”

“Şimdi hastaneye gitmem gerek,” dedi Parker. “Uyanık ol küçük dostum ve unutma, artık her şey yolunda. Burada canını yakabilecek hiçbir şey yok.” Doktor, Sammy’nin saçıyla oynadıktan sonra en yakın zamanda onu tekrar göreceğine dair söz verdi, ardından yanından ayrılmadan önce yumruklarını tokuşturdular.

Böylesine devasa bir hangarın içinde hiç uçak olmayışı Sammy’yi fazlasıyla hayal kırıldığına uğratmıştı. Bir savaş jetini daha önce hiç yakından görmemişti, gerçi İstila’dan bu yana binlerce kez birini kullanmıştı. Annesi salonda ölüm döşeğinde yatarken Sammy bir Savaşan Şahinin kokpitindeydi. Ses hızım üç kat aşarak atmosferin zirvesine doğru tırmanışa geçiyor, uzaylıların ana gemisine doğru yol alıyordu. Tabii ki ana geminin gri renkli gövdesinin üzerinde silah yuvaları ve ışın topları vardı, güç kalkanı şeytani bir şekilde yemyeşil parlıyordu. Ancak kalkanın üzerinde bir zayıf nokta vardı; jet uçağından sadece bir iki santim daha geniş olan ufak bir delik. Eğer isabet ettirirse... Ve isabet ettirmek zorundaydı çünkü Sammy’nin bütün filosu darmadağın olmuştu, elinde sadece tek bir füzesi kalmıştı. Dünyayı uzaylı güruhundan koruyacak ondan başka kimse yoktu: Sammy “Engerek” Sullivan.

Hangarın zeminine boyayla üç büyük kırmızı daire çizilmişti. Sam kapının en yakınındaki daireye gidip oradaki diğer on üç çocuğa katıldı ve yere oturdu. Meganın dehşet içindeki çığlıklarını aklından çıkaramıyordu. Onun kocaman gözlerini, teninin terden parlayışını ve nefesinden gelen hastalık kokusunu unutamıyordu. Cassie, Sammy’ye Uyuz Karıncalar’ın sona erdiğini, öldüreceği kadar insanı öldürdüğünü anlatmıştı. Çünkü bazı insanlar ona yakalanmıyordu, tıpkı Cassie, babası ve Kül Çukuru Kampı’ndaki diğer herkes gibi. Cassie’nin dediğine göre onların hastalığa bağışıklıkları vardı.

Peki ya Cassie yanıldıysa? Belki de hastalık bazı insanları daha uzun sürede öldürüyordu. Virüs şu an Meganı öldürüyor olabilirdi.

Veya Ötekiler ikinci bir veba yollamış olabilir, diye düşündü Sammy. İlk salgın dalgasını atlatan herkesi öldürebilecek kadar kuvvetli olan Uyuz Karıncalar illetinden daha beter bir virüs.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Annesinin ölümünden beri kötü düşünceleri aklından uzaklaştırmak konusunda oldukça iyiydi.

Üç dairenin içinde yüzden fazla çocuk olmasına rağmen hangar fazlasıyla sessizdi. Sammy'nin yanında oturan oğlan o kadar yorgundu ki bir top gibi kıvrılıp soğuk betonun üzerine yan yatmış ve uyuyakalmıştı. Çocuk, Sammy'den yaşça büyüktü, on veya on bir yaşlarında olmalıydı, uyurken başparmağını emiyordu.

Bir zil sesi, ardından hoparlörden bas bas bağıran bir kadının sesi duyuldu. İlk başta İngilizce ardından da İspanyolca konuştu.

"SIĞINAK KAMPI'NA HOŞ GELDİNİZ ÇOCUKLAR! SİZİ GÖRDÜĞÜMÜZE ÇOK SEVİNDİK! AÇ VE YORGUN OLDUĞUNUZU BİLİYORUZ, BAZILARINIZ DA KENDİNİ PEK İYİ HİSSETMİYOR. AMA ARTIK HER ŞEY YOLUNA GİRECEK. ÜZERİNDE BULUNDUĞUNUZ DAİRELERDEN AYRILMAYIN VE DİKKATLE DİNLEYİP SİZİN NUMARANIZIN ANONS EDİLMESİNİ BEKLEYİN. HERHANGİ BİR SEBEPTEN ÖTÜRÜ ASLA DAİRENİZİ TERK ETMEYİN. HİÇBİRİNİZİ KAYBETMEK İSTEMİYORUZ! SESSİZ VE SAKİN OLUN, EMNİYETİNİZ İÇİN BURADA OLDUĞUMUZU UNUTMAYIN! ARTIK HEPİNİZ TAMAMEN GÜVENDESİNİZ!"

Bir süre sonra ilk numara anons edildi. Çocuk oturduğu kırmızı daireden kalkıp bir asker eşliğinde hangarın öbür ucunda bulunan ve aynı renge boyanmış kapıya doğru gitti. Asker kartı çocuktan aldı ve kapıyı açtı. Çocuk içeri tek başına girdi. Asker kapıyı kapadı ve kırmızı dairenin

yanındaki görev noktasına döndü. Her daireyi iki asker tutuyordu, her ikisi de ağır silahlıydılar ancak gülümsemeyi ihmal etmiyorlardı. Askerlerin hepsi gülümsüyordu. Sırıtmayı hiç kesmiyorlardı.

Birer birer çocukların numaraları anons edilmeye başladı. Dairelerini terk edip hangarı geçtikten sonra kırmızı renkli kapının ardında gözden kayboluyorlardı. Hiçbiri geri gelmiyordu.

Hoparlördeki kadın, Sammy'nin numarasını anons edene kadar neredeyse bir saat geçmişti. Sabah olmuş ve gün ışığı yüksek pencerelerden içeri sızarak hangarı altın rengine boyamıştı. Ufaklık yorulmuş, bir kurt gibi acıkmış ve bu kadar uzun süre oturmaktan ötürü biraz bacakları tutulmuştu. Ancak numarası anons edilir edilmez bir anda ayağa fırladı -"KIRK DOKUZ! KIRMIZI KAPIYA İLERLEYİN, LÜTFEN! KIRK DOKUZ NUMARA!"- ve o telaş içinde yanında uyuyan çocuğa neredeyse takılıyordu.

Kapının diğer tarafında onu bir hemşire bekliyordu. Ufaklık onun hemşire olduğunu anlamıştı çünkü kadının üzerinde yeşil renkli bir önlük ve doktorunun muayenehanesindeki Hemşire Rachel'ın giydikleri gibi yumuşak tabanlı spor ayakkabıları vardı. Gülümsemesi de tıpkı Hemşire Rachel'ınki gibi sıcaktı. Hemşire, Sammy'nin elinden tutup onu ufak bir odaya götürdü. Odada içi kirli kıyafetlerle dolup taşan bir sepetle beyaz bir perdenin yanındaki duvarda, kancalara asılı duran kâğıt hasta önlükleri vardı.

"Pekâlâ, şampiyon," dedi hemşire. "Banyo yapmayalı ne kadar oldu?"

Ufaklığın şaşkın ifadesini gören hemşire bir kahkaha patlattı. Ardından beyaz renkli perdeyi açıp ardındaki duş kabinini gösterdi.

"Üstündeki her şeyi çıkar ve sepete koy. Evet, iç çamaşırların da oraya gidiyor. Biz burada çocukları severiz

ancak ne pireye ne bite ne de ikiden fazla bacağı olan herhangi bir şeye müsamaha gösteririz!”

Sammy’nin itirazlarına rağmen hemşire yıkama işini kendisinin yapması konusunda ısrar ediyordu. Ufaklık elleriyle ön tarafını kapayarak ayakta dururken hemşire kötü kokulu bir şampuanı Sammy’nin saçından aşağı boca edip başından ayak parmaklarına kadar bütün vücudunu köpürttü. “Gözlerini sıkıca kapa yoksa gözlerin yanar,” diye ona kibarca tembihledi.

Kadın, ufaklığın kendi kendisini kurulamasına izin verdi, ardından da kâğıt önlüklerden birini üzerine geçirmesini söyledi.

“Şuradaki kapıdan içeri gir.” Hemşire odanın öbür ucundaki kapıyı işaret etti.

Önlük Sammy için fazla büyüktü. Diğer odaya yürüdüğü sırada önlüğün etekleri yerleri süpürüyordu. İçeride bir başka hemşire onu bekliyordu. İlkine göre daha iriydi ve pek de arkadaş canlısı değildi. Sammy’yi tartıya çıkardı, kilosunu kod numarasıyla beraber bir dosyaya not aldı, ardından da onu bir muayene masasına oturttu. Alnına metal bir disk dayadı, bu Parker’ın otobüste kullandığının aynısıydı.

“Ateşine bakıyorum,” diye açıklama yaptı hemşire.

Ufaklık başını salladı. “Biliyorum. Parker bana söylemişti. Kırmızı normal demekmiş.”

“Aynen öyle, kırmızısın,” dedi hemşire. Soğuk parmaklarıyla Sammy’nin bileğine bastırdı ve nabzını ölçtü.

Sammy ürperdi. Bu incecik önlüğün altında soğuktan tüyleri diken diken olmuştu, ayrıca birazcık da korkmuştu. Doktora gitmeyi hiç sevmezdi ve ona iğne yapacaklarından endişe ediyordu. Hemşire onun önüne oturdu ve ona birkaç soru soracağını söyledi. Sammy’nin dikkatlice dinlemesi ve elinden geldiğince doğru cevap vermesi gerekiyordu. Eğer sorunun cevabını bilmiyorsa, bu sorun değildi. Onu anlamış mıydı?

Tam adı neydi? Kaç yaşındaydı? Hangi şehirden geliyordu? Erkek ya da kız kardeşi var mıydı? Varsa hayatta mıydılar?

“Cassie,” dedi Sammy. “Cassie hayatta.”

Hemşire, Cassie’nin adını not aldı. “Cassie kaç yaşında?”

“On altı. Geri gidip onu da getirecekler,” dedi Sammy, hemşireye.

“Kimler?”

“Askerler. Askerler onun için yer kalmadığını söylemişlerdi ama dönüp onu ve babamı getirecekler.”

“Baban mı? Baban da mı hayatta? Peki ya annen?”

Sammy başını iki yana salladı. Alt dudağını ısırdı. Şiddetli bir biçimde titredi. Çok soğuktu. Otobüsteki iki boş koltuğu hatırladı; Parker’ın yanına oturduğu ve Meganın yanındakini. Ufaklık kekelemeye başladı. “Otobüste hiç yer yok demişlerdi ama *vardı*. Babamla Cassie de bizimle gelebilirdi. Askerler neden onların gelmelerine izin vermediler?”

Hemşire cevap verdi: “Çünkü sen birinci önceliğimizsin, Samuel.”

“Ama onları da getirecekler, değil mi?”

“Nihayetinde, evet.”

Hemşire daha fazla soru sormaya başladı. Annesi nasıl ölmüştü? Ondan sonra ne olmuştu?

Elindeki tükenmez kalem sayfanın üzerinde uçuyordu âdeta. Ayağa kalktı ve Sammy’nin çıplak dizine hafifçe vurdu. Onun yanından ayrılmadan önce, “Sakın korkma,” dedi. “Burada tamamen güvendesin.” Sammy’ye göre hemşirenin sesi çok ruhsuz çıkıyordu, sanki binlerce kez söylediği bir şeyi tekrar ediyordu. “Yerinden kalkma. Doktor bir dakikaya burada olur.”

Bu süre Sammy’ye bir dakikadan çok daha uzun gelmişti. Vücut ısısını korumaya çalışarak sıska kollarını göğsünün etrafına doladı. Gözleri huzursuzca küçük odanın içinde gezindi. Bir lavabo ve dolap, hemşirenin oturduğu bir

iskemle, köşede dönen bir tabure ve tavandan doğrudan taburenin üzerine inen bir kamera vardı. Parlak, siyah merceği dosdoğru muayene masasına bakıyordu.

Hemşire yanında doktorla beraber döndü. Dr. Pam uzun boylu ve ince yapılıydı, hemşireyse kısa boylu ve tombuldu. Sammy bir anda kendisini daha sakin hissetti. Bu uzun boylu doktor hanımda, annesini hatırlatan bir şeyler vardı. Belki bunun sebebi doktorun onunla konuşma şekli, doğrudan gözlerinin içine bakmasıydı. Genç kadının sesi sıcak ve kibardı. Elleri de sıcaktı. Hemşirenin yaptığı gibi Sammy'ye dokunmak için eldiven takmıyordu.

Genç kadın tam da Sammy'nin tahmin ettiği şeyleri yapıyordu; bu onun alıştığı doktor rutinleriydi. Gözlerine, kulaklarına ve boğazından içeri feneriyle ışık tutuyordu. Stetoskobuyla nefes alıp verişini dinliyordu. Çenesinin hemen altını sıvazlıyordu ancak eli son derece yumuşaktı, yumuşak bir biçimde şarkı mırıldanıyordu.

"Sırtüstü uzan, Sam."

Doktor sıkı parmaklarıyla ufaklığın karnına bastırdı.

"Böyle yapınca canın yanıyor mu?"

Genç kadın onu ayağa kaldırdı ve eğilip ayak parmaklarına dokunmasını istedi, bu sırada ellerini Sam'in sırtı boyunca yukarı aşağı gezdirerek onun omurgasını kontrol etti.

"Pekâlâ, ahbap, masaya geri çık bakalım."

Muayenenin neredeyse bitmek üzere olduğunu hisseden Sam hışırdayan kâğıt örtünün üzerine çabucak geri tünedi. İğne olmayacaktı. Belki parmağından kan alacaklardı ve bu hiç de hoş değildi ama en azından iğne olmayacaktı.

"Bana elini uzat."

Dr. Pamela, Sammy'nin avcuna bir pirinç tanesinden daha büyük olmayan, ufak, gri renkli bir saçma parçası koydu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bu bir mikroçip. Sammy daha önce hiç evcil hayvan besledin mi? Kedi veya

köpek.”

Hayır. Babasının alerjisi vardı. Gerçi o hep bir köpeği olsun istemişti.

“Bazı insanlar evcil hayvanlarına, kaçmaları veya kaybolmaları ihtimaline karşılık, bu cihaza benzeyen çiplerden taktırırlar. Tabii bu biraz daha farklı bir alet. Etrafına onu takip edebileceğimiz bir sinyal yayıyor.”

Doktor, Sammy’ye çipi derisinin altına yerleştireceklerini söyledi, böylece nerede olursa olsun onu bulabileceklerdi. Bu başına bir şey gelme ihtimaline karşı kullanılacaktı. Sığınak Kampı son derece emniyetliydi ancak birkaç ay önce insanlar da dünyanın uzaylı istilasına karşı güvenli olduğunu zannediyorlardı, dolayısıyla dikkatli olmalı ve her tür tedbiri almalıydılar…

Ufaklık *deri altı* sözcüğünü duyduktan sonra onu dinlemeyi bırakmıştı. O gri renkli çipi içine mi yerleştireceklerdi? Korku tekrardan küçük kalbini kemirmeye başlamıştı.

İçinde büyüyen korkuyu sezinleyen doktor, “Canın yanmayacak,” dedi. “Seni uyuşturmak için önce minik bir iğne yapacağız, sonrasında sadece birkaç günlüğüne ufak bir acı hissedeceksin.”

Doktor son derece kibardı. Sammy, doktorun onun iğne olmaktan ne kadar çok nefret ettiğini anladığını ve genç kadının bunu gerçekten de yapmak istemediğini fark etmişti. Fakat bunu yapmak zorundaydı. Sam’i uyuşturmak için kullanacağı iğneyi gösterdi. Fazlasıyla ufaktı ve bir insanın saç telinden kalın değildi. *Tıpkı sivrisinek ısırığı gibi*, dedi doktor. Bu o kadar da kötü değildi. Pek çok kez sinek tarafından ısırılmıştı. Ayrıca Dr. Pam, gri çipin içeri girdiğini hiç hissetmeyeceğine söz verdi. Uyuşturucu iğneden sonra hiçbir şey hissetmeyecekti.

Ufaklık karnının üzerine uzandı ve yüzünü kıvırdığı koluna yasladı. Oda soğuktu ve ense köküne damlayan alkol onun şiddetle titremesine yol açmıştı. Hemşire ona rahatlamasını

söyledi. “Ne kadar gerilirsen o kadar canın yanar,” dedi kadın. Sammy aklını biraz sonra olacaklardan uzaklaştıracak güzel şeyler düşünmeye çalıştı. Zihninde Cassie’nin yüzünün belirmesine şaşırmıştı. Oysa Sammy annesinin yüzünü görmeyi ummuştu.

Cassie gülümsüyordu. Ufaklık da kolunun altından ona gülümsedi. Doktorun bahsettiği o sivrisinek bir kuş büyüklüğünde olmalıydı sanki ensesini gagalıyordu. Sammy kıpırdamadı fakat koluna yaslanırken hafifçe inledi. Bir dakikadan kısa sürede işlem tamamlanmıştı.

Kırk dokuz numara fişlenmişti.

40

Doktor iğne yaptığı yeri yara bandıyla kapadıktan sonra Sammy'nin dosyasına not aldı ve onu hemşireye uzatıp ufaklığın son bir testinin kaldığını söyledi.

Sam, doktoru sıradaki odaya doğru takip etti. Burası muayene odasından çok daha ufak bir yerdi, hemen hemen bir dolap kadardı. Odanın ortasında Sammy'ye dişçisindekini hatırlatan bir koltuk bulunuyordu; dar ve yüksek bir arkalığı, yanlarında da ince kolçakları vardı.

Doktor ona oturmasını söyledi. "Arkana iyice yaslan ve başını geri at, aynen böyle. Rahatla şimdi."

Vırrrr. Koltuğun arkalığı aşağı indi ve Sammy'nin bacaklarını tamamen sırtüstü uzatır pozisyona getirene kadar ön kısmı yukarı kalktı. Doktor yüzünü onunkine yaklaştırdı. Gülümsüyordu.

"Pekâlâ, Sam. Bize karşı son derece sabırlı davrandın, artık son testimize geldik. Sana söz veriyorum ki bu fazla sürmeyecek ve hiç canın yanmayacak. Tabii bazen bu işlem… şey, biraz yorucu olabiliyor. Az önce içine yerleştirdiğimiz implantı test edeceğiz. Düzgün çalıştığından emin olmamız gerek. Çalışması birkaç dakika sürüyor, bu yüzden hiç ama hiç yerinden kalkmadan beklemen gerekli. Bunu yapmak zor olmasa gerek, değil mi? Kıpırdamaya veya burnunu bile kaşımaya kalkma yoksa testi berbat edersin. Sabit durabilirsin, değil mi?"

Sammy başını salladı. Doktorun sıcak gülümsemesine karşılık veriyordu. "Daha önce *don-ateş* oynamıştım," diye doktora garanti verdi. "Oyunda çok iyiyimdir."

“Harika! Ancak her ihtimale karşılık, burnun falan kaşınırsa diye bu kayışları el ve ayak bileklerine bağlayacağım. Onları fazla sıkmayacağım. Kayışlar sana hareket etmemen gerektiğini hatırlatacaklar. Bu sorun olur mu?”

Sammy başını iki yana salladı. Doktor onu bağladıktan sonra konuşmaya devam etti. “Pekâlâ, şimdi bilgisayarın başına geçiyorum. Bilgisayar sana vericiyi ayarlayacak bir sinyal yollayacak, içindeki çip de o sinyali geri yollayacak. Birkaç saniyeden fazla sürmez fakat bu süre sana biraz uzun… oldukça uzun gelebilir. Buna farklı insanlar farklı şekillerde tepki veriyor. Denemeye hazır mısın?”

“Evet.”

“Güzel! Gözlerini kapa. Sana onları açabilirsin, diyene kadar da açma. Kocaman, derin nefesler al. İşte başlıyoruz. Gözlerini sımsıkı yum şimdi. Üçten geriye sayıyorum… iki… bir…”

Sammy Sullivan’ın başının içinde kör edici, beyaz bir ateş topu patlayıverdi. Tüm vücudu kaskatı kesildi; bacakları onları tutan kayışları gerdi; minicik parmakları koltuğun kolçaklarına yapıştı. Kör edici ışığın ardında doktorun rahatlatıcı sesini duydu: “Bir şey yok, Sammy. Sakın korkma. Sana söz veriyorum, sadece birkaç dakika daha kaldı…”

Ufaklık beşiğini gördü. Ayıcık da beşikte onun yanında yatıyordu, yıldızlardan ve gezegenlerden oluşan bir bebek dönencesi tembel tembel tepesinde dönüyordu. Ona doğru eğilen annesini gördü. Elinde bir kaşık ilaç tutuyor, onu alması için ağzını açmasını söylüyordu. Mevsim yazdı; Cassie arka bahçedeydi, Sammy de bir çift oyun direğinin arasında tıpış tıpış yürüyordu. Cassie elindeki hortumu havaya kaldırmış su sıkıyordu, hiçliğin ortasından gelen bir gökkuşağı oluşmuştu. Genç kız hortumu ileri geri sallıyordu; altın renkli gün ışığının kırılmasıyla ortaya çıkan, bir görünüp bir solan o yakalanması imkânsız renk harelerini kovalayan

kardeşine kahkahalarla gülüyordu. “Gökkuşağını yakala, Sammy! Gökkuşağını yakala!”

Bir girdap misali hatıraları ve onlara ait imgeler içinden akıp gidiyordu. Doksan saniyeden uzun olmayan bir süre içinde Sammy’nin yaşadıklarının tamamı, beş duyusuna ait hatıralarından oluşan her şey, bir çığ gibi içinden kükreyerek dışarı çıkmış ve ana bilgisayara aktarılmıştı. Ardından bu çığ, bembeyaz bir hiçliğin içine gömülmüştü. Kör edici ışığın altında, Sammy’nin zihni çırılçıplak kalmıştı. Tecrübe ettiği anılar, hatırladığı ve hatta hatırlayamadığı şeyler; Sammy Sullivan’ın kişiliğini oluşturan her parça, ensesine yerleştirilen cihaz tarafından toplanıp düzenlendikten sonra Dr. Pamela’nın bilgisayarına iletilmişti.

Kırk dokuz numaranın haritalanma işlemi tamamlanmıştı.

41

Dr. Pam, ufaklığın bağlı olduğu kayışları çözdü ve onun koltuktan kalkmasına yardım etti. Sammy'nin dizleri pes etmişti. Genç kadın onun kollarını yakalayarak düşmesine engel oldu. Midesi bulanan Sam, beyaz renkli zemine kustu. Baktığı her yerde siyah noktalar uçuşuyor, titreşiyor ve zıplıyorlardı, iri kıyım, gülümseme özürlü hemşire onu tekrardan muayene odasına götürdü ve masaya oturttu. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını ve herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

"Ayımı istiyorum!" diye haykırdı ufaklık. "Babamı ve Cassie'yi istiyorum, eve gitmek istiyorum!"

Dr. Pam, Sammy'nin hemen yanında belirdi. Gözleri şefkatle parlıyordu. Onun neler hissettiğini biliyordu. Genç kadın ona buraya ulaşabildiği için ne kadar cesur, yürekli, şanslı ve zeki olduğunu söyledi. Sammy son testini başarıyla tamamlamıştı. Son derece sağlıklı ve güvendeydi. İşin en kötü kısmı sona ermişti.

"Kötü bir şey olduğunda babam da hep bunu söylerdi ama sonra her şey daha kötüye gitti," dedi Sammy, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak.

Üzerine geçirmesi için ona beyaz renkli bir tulum getirmişlerdi. Bu elbise ona kaygan kumaşlı ve önden fermuarlı pilot üniformalarını hatırlatmıştı. Tulumu ona büyük geliyordu. Kıyafetin kollarının içinde elleri kayboluyordu.

"Bizim için neden bu kadar önemlisin biliyor musun, Sammy?" diye sordu Dr. Pam. "Sen bizim geleceğimizsin. Sen ve o diğer çocuklar olmasaydınız, onlara karşı hiçbir şansımız olmazdı. İşte bu yüzden sizi aradık, buraya getirdik

ve bu işlemlere tabi tuttuk. Bize yaptıkları bazı şeyleri sen de biliyorsun, ne kadar korkunçlar, değil mi? Bunlar korkunç ve berbat şeyler ancak işin en kötü kısmı değil, yaptıkları bununla sınırlı değil.”

“Başka ne yaptılar?” diye fısıldayarak sordu Sammy.

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun? Sana gösterebilirim fakat bunu gerçekten istemen gerek.”

Daha az önce, o beyaz odanın içinde annesinin ölüm anını tekrardan yaşamıştı; kanının kekremsi kokusunu almış, ellerine bulaşan kanı babasının temizleyişini izlemişti. Ancak doktor bunların Ötekiler’in yaptığı en kötü şeyler olmadığını söylemişti.

Gerçekten de bunu öğrenmek istiyor muydu?

“Bilmek istiyorum,” dedi.

Doktor ufak, gümüş renkli diski eline aldı, bu alet hemşirenin ufaklığın ateşini ölçmek için kullandığı ve Parker’ın da Meganın alnına koyduğu cihazlarla aynıydı.

“Bu bir termometre değil, Sammy,” dedi Dr. Pamela. “Tespit ettiği şey senin vücut sıcaklığın değil. Bu bize, senin kim olduğunu söyler. Veya senin *ne olduğunu* söyler desem daha doğru olur. Söylesene, Sam. Henüz onlardan birini gördün mü? Bir uzaylı yani.”

Sammy başını hayır anlamında iki yana salladı. Beyaz tulumunun içinde titriyordu. Minik muayene masasının üzerinde iki büklüm olmuş oturuyordu. Midesi bulanıyor, başı zonkluyordu. Açlıktan ve yorgunluktan zayıf düşmüştü, içinden bir his doktorun durmasını istiyordu. Neredeyse haykırmak üzereydi: *Dur! Öğrenmek istemiyorum!* Fakat bunun yerine dudaklarım ısırdı. Öğrenmek istemiyordu ancak buna *mecburdu*.

“Bunu söylemek beni üzüyor ama sen onlardan birini gördün,” dedi Dr. Pamela, yumuşak ve hüzünlü bir ses tonuyla. “Hepimiz gördük, istiladan bu yana onların gelmelerini bekliyorduk ancak gerçek şu ki onlar uzun zamandır burnumuzun dibindelermiş.”

Sammy defalarca ve defalarca başını iki yana salladı, Dr. Pamela yanılıyordu. O şimdiye kadar hiç uzaylı görmemişti. Saatler boyunca babasının onların neye benzedikleri hakkındaki teorilerini dinlemişti. Onlardan hiç haber gelmemişti, iniş yapanlar olmamıştı ve yörüngemizde duran, griye çalan yeşil ana gemileriyle insansız hava gözcülerinden başka var olduklarına dair hiçbir işaret yoktu. Dr. Pam nasıl olur da onun bir uzaylı gördüğünü söyleyebilirdi ki?

Genç kadın elini ona uzattı, “istersen, sana gösterebilirim.”

VI
KİLDEN ADAM

42

Ben Parish artık sizlere ömürdü.

Onu hiç özlemiyordum. O tam bir ödlek, hanım evladı ve yavşaktı.

Zombi öyle biri değildi.

Zombi, Ben'in olamadığı her şeydi. Zombi sert ve bir taş kadar soğuk biriydi.

Zombi, nekahet koğuşundan taburcu olduğum o sabah dünyaya geldi. Pelür kâğıdından yapılma hasta önlüğümü mavi renkli bir tulumla değiştirdim. 10. Kışlaya kayıt oldum. Günde üç posta talim ve vahşi bir fiziksel eğitimle vücudumu tekrar şekle soktum. Ancak işin en önemli kısmı taburumun kıdemli eğitim çavuşu Reznik'in ellerindeydi. Ben Parish'i ezip milyonlarca parçaya ayırdı ve ardından onu tekrar inşa ederek acımasız bir zombi öldürme makinesine dönüştürdü.

Sakın beni yanlış anlamayın: Reznik zalim, hissiyatsız ve sadist bir piçtir. Her gece onu öldürmenin yollarını düşleyerek uykuya dalıyordum. İlk günden bu yana hayatımı mümkün olduğunca daha sefil bir hale sokmayı kendisine görev bildi ve bunda son derece başardı oldu. Tokatlandım, yumruklandım, itilip kakıldım, tekmelendim ve tükürük yedim. Aşağılandım, dalga konusu oldum ve kulaklarım çınlayana kadar azar yedim. Dondurucu yağmur altında saatlerce ayakta durmaya zorlandım. Bir diş fırçasıyla bütün kışlanın yerlerini fırçaladım. Parmaklarım kanayana kadar tüfeğimi parçalara ayırıp tekrar birleştirdim. Bacaklarım pelteye dönene kadar… ne olduğunu anladınız işte.

Gerçi ben yine de anlayamamıştım. En azından ilk başlarda. Bu adam beni asker olmam için mi eğitiyordu yoksa beni öldürmeye mi çalışıyordu? Sonra fark ettim ki bunun cevabı her ikisiydi. Beni öldürmeye çalışarak beni bir askere dönüştürüyordu.

Size tek bir örnek vereceğim. Bir tanesi yeterli olur sanırım.

Sabahları avluda kültürfizik yapıyorduk. Taburdaki her manga, üç yüzden fazla asker orada bulunuyordu. Reznik de herkesin içinde aşağılamak için beni seçmişti. Yetmiş sekizinci şınavımı çektiğim sırada bacaklarını iki yana açmış, ellerini dizlerine koymuş bir vaziyette üstüme eğildi ve tombul, sivilce kalıntılarından delik deşik olmuş suratını benimkine yaklaştırdı.

“Er Zombi, annenin hayatta kalan başka çocuğu var mıydı?”

“Evet, Komutanım!”

“Bahse girerim sen doğduğunda, annen sana bir kere baktıktan sonra seni çıktığın yere geri tıkmaya çalışmıştır!”

Siyah postalının topuğunu kıçıma bastırıp beni zorla yere yapıştırdı. Benim mangam, avluyu çevreleyen asfalt yolun orada yumruklarının üzerinde şınav çekiyordu. Bunun sebebi toprağın soğuktan taş kesmesi ve asfaltın kanı emiyor olmasıydı; orada fazla kaymıyordunuz. Çavuş, yüzüncü şınava ulaşmadan önce beni engellemek istiyordu. Topuğunu ittirerek direndim: Asla baştan başlayamazdım. Bütün taburun önünde bunu yapamazdım. Silah arkadaşlarımın beni izlediklerini hissetmeye başlamıştım. Kaçınılmaz bir şekilde çökmemi bekliyorlardı. Reznik’in kazanmasını bekliyorlardı. Reznik hep kazanırdı.

“Er Zombi, sence ben kötü biri miyim?”

“Hayır, Komutanım!”

Kaslarım yanıyordu. Yumruklarımın üst kısmının derisi soyulmuştu. Kilomu geri kazanmıştım fakat yürekliliğimi de geri kazanabilmiş miydim?

Seksen sekiz. Seksen dokuz. Neredeyse bitti.

“Benden nefret ediyor musun?”

“Hayır, Komutanım!”

Doksan üç. Doksan dört. Başka mangadan birisi fısıldadı: “Kim bu herif yahu?” Ve bir başkası daha, bu sefer konuşan bir kızdı: “Onun adı Zombi.”

“Sen bir katil misin, Er Zombi?”

“Evet, Komutanım!”

“Sabah kahvaltıda uzaylı beyni mi yersin?”

“Evet, evet Komutanım!”

Doksan beş. Doksan altı. Bütün avlu ölüm sessizliğine bürünmüştü. Reznik’ten tiksinen tek acemi er ben değildim. Günün birinde içimizden biri Çavuşu kendi oyunuyla alt edecekti, hepimizin duası buydu. Yüzüncü şınava yaklaşırken verdiğim mücadele sırasında da bu sorumluluk benim omuzlarıma binmişti.

“Siktir oradan! Senin bir kavgadan kaçtığını duydum.”

“Hayır, Komutanım!”

Doksan yedi. Doksan sekiz, iki kez daha yapabilirsem kazanacaktım. Yakınımda bir yerde durduğunu tahmin ettiğim o kızın tekrar fısıldadığını duydum: “Hadi ama.”

Doksan dokuzuncu şınavı çektiğim sırada Reznik beni postalının topuğuyla itti. Göğsümün üzerine sert bir biçimde kapaklandım, avlunun sert zeminine yanağımı sürttüm. Çavuşun tombul suratı ve soluk gözleri yüzümün birkaç santim yakınında bitiverdi.

Doksan dokuzda tükenmiştim; bir tane eksik kalmıştı. Pezevenk herif.

“Er Zombi, sen türünün yüz karasısın. Senden daha zorlu boklar sıçtım ben. Bana, düşmanımızın insan ırkı hakkında düşündükleri konusunda haklı olduklarını hissettiriyorsun. Seni hayvan yemleriyle beraber öğütüp domuzların bok çukuruna atmak gerek! Ee, ne bekliyorsun, seni bok çuvalı? Sana bir de davetiye mi yollayayım?”

Başımı diğer yana çevirdim. *Davetiye yollamanız çok kibarca olurdu, teşekkür ederim, Komutanım*. Benimle yaşıt bir kızın kendi mangasıyla beraber ayakta dikildiğini gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını iki yana sallayarak bana bakıyordu. *Zavallı Zombi*. Kız gülümsemiyordu. Siyah gözleri, simsiyah saçları ve sabahın erken ışıklarıyla ışıl ışıl parıldıyor gibi duran bembeyaz bir teni vardı. Sanki onu bir yerlerden tanıdığım hissine kapıldım ancak bu onu ilk görüşümdü. Savaş için eğitilen yüzlerce çocuk vardı ve yüzlercesi daha her gün aramıza katılıyor, mavi tulumlarım çekip mangalara yazılıyor ve avluyu çevreleyen kışlalara dolduruluyorlardı. Ancak bu kızın yüzü unutamadığınız türdendi.

“Kalk ayağa seni sülük! Ayağa kalk ve yüz şınav daha çek. Eğer çekmezsen, Tanrı şahidimdir ki gözlerini yuvalarından oyar, arabamın dikiz aynasına süs diye asarım!”

Tam anlamıyla canım çıkmıştı. Tek bir şınav bile çekebilecek kadar enerjimin kaldığını sanmıyordum.

Ancak Reznik ne düşündüğümü umursamıyordu. Bu da anlamamın uzun sürdüğü şeylerden biriydi: Onlar benim ne düşündüğümü umursamıyorlardı… onlar benim düşünmemi *istemiyorlardı*.

Yüzü bana o kadar yakındı ki nefesinin kokusunu alabiliyordum. Nane kokuyordu.

“Ne oldu, şekerim? Yoruldun mu? Öğle uykusuna yatmak ister misin?”

En azından bir tane bile şınav çekecek halim kalmış mıydı? Eğer bir tane daha çekebilirsem, tamamen aciz sayılmayacaktım. Alnımı asfalt zemine yaslayıp gözlerimi kapadım. Komutan Vosch bana son savaş alanını gösterdikten sonra zihnimin içinde keşfettiğim, inzivaya çekilebildiğim bir yer vardı. Tamamen sessizliğin merkezindeydi; orası yorgunluk, umutsuzluk, öfke yüzü görmemişti ve Gökyüzündeki Büyük Yeşil Göz’ün gelişiyle

ortaya çıkan şeylerle alakası olmayan bir yerdi. O yerde benim bir adım yoktu. Parish veya Zombi değildim; sadece kendimdim. Bütün bir halde, el değmemiş ve boyun eğmeyen. Orada, insanlığın tüm olasılıklarını içinde barındıran, evrendeki son insan bendim. Yeryüzündeki en büyük pislik için bir şınav daha çekmem de bu olasılıklara dâhildi.

Ve evet, hâlâ şınav çekmeye gücüm vardı.

43

Ben özel biri falan değildim.

Reznik herkese eşit fırsatlar tanıyan bir sadistti. 53. Manga'daki diğer altı acemi ere de aynı yabani hayvanlıkla muamele ediyordu. Koca bir kafası ve fırça gibi birleşik kaşları olan, yaşıtım Çakmaktaş. Sıska, asabi köylü çocuğu Tank. On iki yaşındaki, kepçe kulaklı ve acemiliğin ilk haftasında gülümsemesi çabucak sönüveren Gerzek. Ağzım bıçak açmayan ancak içimizdeki en iyi nişana olan Pastacı. Çarpık dişli, tombul oğlan Şişko; her talimde sona kalırdı ancak karavanalar dağıtılırken en önde hep o oluyordu. Son olarak da Fincan; görüp görebileceğiniz en azılı yedi yaşındaki çocuktu. Bu kız içimizdeki en azimli acemiydi, ne kadar dayak ve azar yerse yesin, Reznik'in bastığı toprağa bile tapardı.

Onların gerçek adlarını bilmiyordum. Kim olduğumuzdan, kampa nasıl geldiğimizden veya ailelerimize ne olduğundan hiç bahsetmiyorduk. Bunların hiçbiri önemli değildi çünkü. Tıpkı Ben Parish'inki gibi, o çocukların da geçmiş halleri ölmüştü. Fişlenip paketlenmiştik ve bize insanlığın son ve tek umudu olduğumuz söylenmişti. Biz eski tulumlara doldurulan yeni şaraplardık.[20] Bizi birbirimize bağlayan şey nefretti… Taşıyıcılara ve onların uzaylı efendilerine olan nefretimiz. Tabii bunun yanında da Çavuş Reznik'e karşı ateşli, boyun eğmez, katıksız bir kin duyuyorduk. Öfkemizi asla dışarı vuramasak da bu durum her şeyi daha da yoğun bir hale getiriyordu.

Sonra Kuzu adlı bir çocuk 10. Kışlaya yerleştirildi ve aramızdan bir gerizekâlı içindekileri daha fazla tutamadı ve

biriken öfkesi patlayıverdi.

O gerizekâlının kim olduğunu bulabilmeniz için size bir tahmin hakkı veriyorum.

Çocukcağız içtimada ortaya çıkınca gözlerime inanamadım. En fazla beş yaşındaydı, beyaz tulumunun içinde kaybolmuştu, sabah ayazında avluda titriyordu, sanki kusacak gibiydi, son derece korktuğu her halinden belliydi. Ardından Reznik çıkageldi, kepini yuvarlak gözlerim örtecek biçimde aşağı indirmişti, postalları cilalanmıştı ve ayna gibi parlıyorlardı. Sivilce izleriyle dolu suratım zavallı küçüğünkine yaklaştırmış, bağırıp çağırmaktan her daim çatlak sesiyle onu haşlıyordu. O bücürün altına etmeden kendisini nasıl tuttuğunu bilmiyordum.

Reznik sizi yatıştırıp onun da bir insan evladı olduğuna inanabilmeniz için her zaman fırça çekmeye yavaş ve yumuşak bir biçimde başlar, ardından da büyük bir kapanış yapardı.

“Bakın hele, burada ne varmış? Merkez oyuncu ajansından bize kimi göndermişler böyle? Hobbit mi bu? Beni karanlık büyüsüyle efsunlamaya gelen, masal kitabı kaçkını, büyülü bir yaratık mısın sen yoksa?”

Reznik ısınmaya daha yeni başlamıştı ama çocuk şimdiden gözyaşlarını zor tutuyordu. Dışarıda Tanrı bilir neler yaşamıştı, orayı atlattıktan sonra otobüsten iner inmez karşısına onun üzerine giden bu çatlak orta yaşlı adam çıkıvermişti. Bu çocuğun, Reznik’i veya Sığınak Kampı dedikleri bu tımarhaneyi nasıl algıladığım merak ettim. Ben bile hâlâ buna alışmakta zorluk çekiyordum, üstüne üstlük beş yaşından çok daha büyüktüm.

“Ah, çok şeker bir şeysin. Bu o kadar kıymetli bir an ki sanırım ağlayabilirim! Yüce Tanrım, senden daha büyük biftekler yedim ben!”

Çavuş yüzünü çocuğunkine yaklaştırırken sesini yükseltti. Ufaklık da şaşırtıcı bir biçimde iyi direniyordu; irkiliyordu, gözlerini sağa sola çeviriyordu ancak yerinden bir milim bile

oynamıyordu. Avlunun öbür tarafına doğru kaçmayı, nefesi kesilene kadar koşmaya devam etmeyi hayal ettiğini tahmin edebiliyordum.

“Senin hikâyen nedir, Er Kuzu? Anneciğini mi kaybettin? Evine mi gitmek istiyorsun? *Biliyorum!* Haydi, gözlerimizi kapayalım ve bir dilek dileyelim, belki annecik gelir ve hepimizi eve götürür! Bu güzel olmaz mıydı, Er Kuzu?”

Sanki Çavuş Reznik onun duymak istediği soruyu sormuşçasına hevesle başını salladı çocuk. En sonunda birileri mantıklı konuşmaya başlamıştı işte! Büyük ve bir oyuncak ayınınkini andıran gözleriyle talim çavuşunun yuvarlak gözlerine baktı... Bu yüreğinizi parça parça eden bir görüntüydü. Öfkeyle haykırmanıza yetecek bir manzaraydı...

Ancak haykıramıyordunuz. Kaskatı durup ellerinizi iki yanınızdayken ileriye bakmalıydınız. Göğsünüz dışarıda, kalbiniz paramparça olup göz ucuyla olanları izlerken içinizden bir şey kopuyor, çıngıraklı yılan sokmuş gibi eliniz ayağınız boşalıyordu. Üzerinizdeki baskı büyürken içinizde uzun zamandır tuttuğunuz bir şeylerin ne zaman patlayacağını bilemiyor, bunu göremiyordunuz ancak patladığında da onu durdurabilmek için yapacağınız hiçbir şey olmuyordu.

“Rahat bırak onu.”

Reznik hızla etrafına bakındı. Kimsenin çıtı çıkmamıştı ancak Çavuş’un içten gelen soluk alma seslerini duyabiliyordunuz. Sıranın öbür tarafında Çakmaktaş’ın gözleri ardına kadar açılmıştı; az önce yaptığım şeye inanamamıştı. Ben de öyle.

“Kim dedi bunu? Hangi bok yiyen sülük az önce kendi ölüm fermanını imzaladı?”

Sıra boyunca hızla ilerlerken çavuşun yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu, ellerini yumruk yapmıştı, parmak kemikleri bembeyazdı.

“Kimse demedi, öyle mi? Eh, diz çöküp ellerimle başımı kapatayım bari çünkü bizzat Yüce Tanrımın ta kendisi gökten bana seslendi!”

Çavuş, Tank’ın önünde durdu. Tank dışarıda hava yaklaşık dört derece olmasına rağmen tulumunun içinde kan ter içindeydi. “Yoksa o sen miydin, göt lalesi? Kollarını koparacağım senin!” Tank’ın karnına bir yumruk indirmek için elini kaldırdı.

Cahil cesareti işte.

“Komutanım, ben söyledim!” diye bağırdım.

Reznik bu sefer yavaşça kendi etrafında yüz seksen derece döndü. Bana doğru gelirken sanki aradan bin yıl geçmişti. Uzakta bir karga cırtlak bir sesle gakladı fakat ondan sonra her şey sessizliğe gömüldü.

Çavuş, görüş açımın hemen önünde bitiverdi ancak doğrudan burun buruna durmuyorduk ve bu da hiç iyi değildi. Ona doğru dönemiyordum, ileri bakmak zorundaydım, işin en kötüsü Çavuş’un ellerini görememdi. Bana ne zaman veya hangi taraftan bir yumruk indireceğini kestiremiyordum dolayısıyla ne zaman kendimi hazırlamam gerektiğini bilmiyordum.

“Demek artık emirleri Er Zombi veriyor,” dedi Reznik, güçlükle duyabildiğim kısık bir sesle. “Er Zombi, siktiğimin yerinde, elli üçüncü manganın Gönülçelen’i[21] oluvermiş. Bak ne diyeceğim, Er Zombi; galiba sana tutuldum ben. Seni görünce dizlerimin bağı çözülüveriyor. Beni erkek doğurduğu için kendi anamdan nefret etmeme sebep oluyorsun. Çünkü senden çocuklarımın olması imkânsız artık.”

Darbe nereme inecekti? Dizlerime mi? Apış arama mı? Muhtemelen karnıma; Reznik’in midelere karşı bir zaafı vardı.

Bilemediniz. Elinin yan tarafıyla âdemelmama bir tane çaktı. Arkaya doğru tökezledim, ayakta kalmak için direndim, ellerimi yanlarımdan kaldırmamak için direndim. Ona bu zevki tattırmayacaktım, bana bir kez daha vurması

için ona bahane vermeyecektim. Avlu ve kışlalar gözümün önünde dönmeye başlamıştı, ardından çektiğim acıyla gözlerime dolan yaşlardan ötürü bu görüntüler titreşti ve eriyip gitti. Tabii bu gözyaşlarının bir sebebi daha vardı.

“Komutanım, o sadece küçük bir çocuk,” diyebildim zorlukla.

“Er Zombi, o ağız taklidi yapan kanalizasyon borusunu kapaman için iki saniyen var, tam olarak iki saniye. Yoksa diğer enfeksiyon kapmış uzaylı orospu çocuklarına yaptığım gibi senin de götünü kızartırım!”

Çavuş bir sonraki sözlü bombardımanına başlamak için derin bir nefes aldı. Tamamen aklımı yitirmiş bir şekilde ağzımı açtım ve gözümü yumdum. Size dürüst olacağım: Bir yanım rahatlamış ve mutluluk benzeri bir hisle dolmuştu. Bu nefreti çok uzun zamandır içimde tutmuştum.

“Öyleyse kıdemli talim çavuşumuz olarak benim ağzımı siz kapatın, Komutanım! Bu erin hiçbir şey umurunda değil, Komutanım! Sadece… sadece şu küçük çocuğu rahat bırakın yeter.”

Etrafa tam bir sessizlik çöktü. Karga bile gaklamayı bırakmıştı. Manganın geri kalanı soluğunu tutmuştu. Ne düşündüklerini biliyordum. Hepimiz o edepsiz acemi erin ve onu üç hafta boyunca hastanelik eden engelli talim parkurundaki “kazanın” hikâyesini duymuştuk. On yaşındaki sessiz sakin bir çocuğun duştayken kendisini bir uzatma kablosuyla astığına dair bir başka söylenti daha vardı. Doktorlar intihar demişti. Ancak pek çok kişi bundan emin değildi.

Reznik kıpırdamadı. “Er Zombi, manga başın kim?”

“Manga başım Er Çakmaktaş’tır, Komutanım!”

“Er Çakmaktaş, öne çık!” diye uludu Reznik. Çakmak öne doğru bir adım attı ve selam çaktı. Birleşik kaşları gerginlikten titriyordu. “Er Çakmaktaş, kovuldun. Manga başınız artık Er Zombi olacak. Er Zombi, cahil ve çirkin bir herif olabilir fakat yumuşak biri değil.” Reznik’in bakışlarıyla

beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. “Er Zombi, kız kardeşinin başına ne gelmişti?”

Hiçbir şey belli etmemeye çalışarak iki kez gözlerimi kırptım. Gerçi cevap vermeye çakşırken sesim biraz çatlak çıkmıştı.

“Kız kardeşim öldü, Komutanım!”

“Çünkü bir ödlek gibi oradan kaçtın!”

“Bir ödlek gibi kaçtım, Komutanım!”

“Ama artık kaçmayacaksın, Er Zombi, değil mi?”

“Evet, Komutanım!”

Çavuş geri çekildi. Yüzünde bir parıltı belirdi. Bu daha önce onda hiç görmediğim bir yüz ifadesiydi. Tabii ki öyle olamazdı ancak bu saygı ifadesine son derece benziyordu.

“Er Kuzu, öne çık!”

Pastacı onu sırtından dürtene kadar, ufaklık kıpırdayamadı bile. Ağlıyordu. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu fakat Yüce Tanrım, böyle bir anda hangi küçük çocuk ağlamazdı ki zaten? Eski hayatınız size bir tekme koyuyordu ve üstüne bir de böyle bir yere mi düşmek gerekiyordu?

“Er Kuzu, Er Zombi artık senin manga başın ve onunla aynı ranzayı paylaşacaksın. Senin ustan o olacak. Yürümeyi ondan öğreneceksin. Nasıl konuşacağını ve nasıl düşüneceğini yine ondan öğreneceksin. Zombi, senin şimdiye kadar hiç sahip olamadığın o ağabeyin olacak. Anlaşıldı mı, Er Kuzu?”

“Evet, Komutanım!” Ufaklığın minicik sesi tiz ve cırtlaktı fakat kuralları çabucak öğreniyordu.

Her şey işte böyle başlamıştı.

[20] İncil’de geçen Luka 5:37 pasajına göndermedir.“Hiç kimse yeni şarabı eski tulumlara doldurmaz. Yoksa yeni şarap tulumları patlatır, hem şarap dökülür hem de tulumlar mahvolur.” (ç.n.)

[21] J. D. Salinger’ın romanı, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*’a gönderme. Türkiye’de ilk olarak Gönülçelen adıyla basılmıştır. Özgün adı *The Catcher in the Rye*‘dır. (ç.n.)

44

Size Sığınak Kampı’nın sıradışı yaşamında geçen tipik bir günü anlatayım.

05.00: Kalk borusu ve duş. Giyinip teftiş için ranzaları hazırlama.

05.10: Sıraya girme. Reznik’in kışlamızı teftişe gelmesi. Çavuş genelde erlerden birinin yatak çarşafında minik bir kırışıklık görüyordu Yirmi dakika boyunca bizi fırçalıyordu. Ardından rastgele bir başka eri seçiyor ve ortada hiçbir sebep olmadan yirmi dakika daha fırça kayıyordu. Daha sonra götümüz donarken avluda üç tur koşuyorduk, Şişko ve Kuzu’yu geride kalmaları için uyarıyordum yoksa sona kalan kişi olduğum için bir tur daha koşmak zorunda kalıyordum. Postallarımızın altındaki zemin donmuş haldeydi. Nefeslerimiz havada asılı kalıyordu. Havaalanının arkasındaki elektrik santralinden kara duman iki sütun halinde yükseliyor, otobüsler gürültüyle ana kapıdan dışarı çıkıyordu.

6.30: Hafiften bozuk süt gibi kokan yemekhanede kahvaltı kuyruğuna girme. Burası vebanın kırıp geçtiği ayları aklıma getiriyordu, böylelikle bir zamanlar sırasıyla sadece üç şeyi düşündüğümü hatırlıyordum: arabalar, futbol ve kızlar. Kuzu’ya tepsisindekileri bitirmesi için yardım ediyordum çünkü eğer yemek yemezse eğitim kampı onu öldürecekti. Ona aynen bu kelimeleri söylüyordum: *Eğitim kampı seni öldürecek*. Tank ve Çakmaktaş, Kuzu’ya annelik yapar gibi davrandığım için bana gülüyorlardı. Bana çoktan Kuzu’nun Dadısı demeye başladılar bile. Canları cehenneme. Kahvaltıdan sonra liderlik çizelgesini kontrol ediyorduk. Her sabah, önceki günkü skorlar yemekhanenin dışındaki büyük

tabelaya asılıyordu. Nişancılık puanları. Engelli parkurdaki en iyi süreler. Hava saldırısı tatbikatları, iki kilometrelik koşular. En iyi dört manga kasım ayının sonunda mezun olacaktı ve aradaki rekabet oldukça sertti. Bizim mangamız haftalardır onuncu sırada kalakalmıştı. Onuncu olmak o kadar da kötü değildi fakat yeterince iyi olduğumuz anlamına gelmiyordu.

8.30: Talimin başlaması. Silah talimi. Göğüs göğse çarpışma talimi. Temel yaban arazide hayatta kalma eğitimi. Temel şehir arazisinde hayatta kalma eğitimi. Keşif, muhabere eğitimi. İçlerinden en sevdiğim, hayatta kalma eğitimleriydi. Aklımda kalan o derslerden birinde kendi idrarımızı içmek zorunda kalmıştık.

12.00: Öğle yemeği. Bize sert ekmek dilimleri arasına gizemli bir et veriyorlardı. Koca kulakları ve soğuk bir mizah anlayışı olan Gerzek, enfeksiyon kapanların cesetlerinin yakılmamasının sebebinin onların kıyma makinesinden geçirilerek askerlere yedirilmesi olduğuna dair espriler yapıyordu. Gerzek'in kafasına bir tepsi indirmeden önce Fincan'a müdahale etmem gerekiyordu genelde. Kuzu, önündeki burgere sanki tabağından fırlayıp onun yüzünü ısıracakmış gibi bakıyordu. *Sağ ol, Gerzek. Çocuk yeterince bir deri bir kemik değil zaten*.

13.00: Eğitimin devam etmesi. Genellikle atış alanına gidiliyordu. Kuzu'ya tüfek yerine bir sopa vermişlerdi. Biz insan boyundaki suntadan hedef tahtalarım vururken o da ateş ediyormuş gibi yapıyordu. M16'ların takırtısı duyuluyordu. Parçalanan suntadan hedef tahtaları çatırdıyordu. Pastacı kusursuz atışlar yapıyordu. Mangamdaki en kötü nişancıysa bendim. İsabet yeteneğimi artıracağını umarak hedef tahtasının Reznik olduğunu hayal ediyordum. Fakat bir işe yaramıyordu.

17.00: Akşam yemeği. Konserve et, konserve bezelye ve konserve meyve. Bir keresinde Kuzu yemeğini didikledikten sonra gözyaşlarına boğuldu. Tüm ekip bana ters ters baktı. Kuzu benim sorumluluğumdaydı. Eğer Reznik yakışık

almayan davranışlar sergilendiği konusunda tepemize binerse, başımıza çok iş açılacaktı ve ihalesi de bana kalacaktı. Fazladan şınavlar, kısılmış tayınlar, hatta Çavuş birkaç puanımızı da aşağı çekebilirdi. Mezuniyet için yeterli puanı alıp temel eğitimden kurtulmamızdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir an önce sahaya inip Reznik'ten kurtulmak istiyorduk. Masanın karşısında Çakmaktaş tek kaşının altından bana öfkeyle bakıyordu. Kuzu'ya sinirlenmişti fakat onun işini aldığım için bana daha çok sinirliydi. Manga başı olmayı ben istememiştim. Olayın gerçekleştiği günün ertesinde yanıma gelip bana bağırıp çağırmıştı: "Şu an ne olduğun zerre umurumda değil, mezun olduğumuzda ben çavuş olacağım." Ben de ona, "Yolun açık olsun, Çakmak," demiştim. Bir mangaya savaş alanında önderlik etmem zaten yeterince delice bir fikirdi. Bu arada Kuzu'ya söylediğim hiçbir şey onu sakinleştirmeye yetmiyordu. Ablası hakkında söylenip duruyordu. Onun yanına geleceğine dair söz verdiğinden bahsediyordu. Komutan'ın daha tüfek bile kaldırmayı beceremeyen küçük bir çocuğu neden mangamıza aldığını anlayamıyordum. Eğer Harikalar Diyarı en iyi savaşçıları tespit edebiliyorsa bu küçük velet ne tür bir profil çizmiş olabilirdi ki?

18.00: Talim çavuşuyla kışlada soru-görüş faslına geçme. Bu günün en çok sevdiğim kısmıydı, tüm dünyada en çok sevdiğim adamla biraz güzel vakit geçirme imkânı buluyordum. Çavuş Reznik ne kadar değersiz bok çuvalları olduğumuza dair bizi bilgilendirdikten sonra sorularımızı ve endişelerimizi dinliyordu.

Sorularımızın çoğu mangalar arasındaki rekabetle ilgiliydi. Bir beraberlik durumunda uygulanacak olan kurallar ve prosedürler üzerine, o veya bu manganın hile yaptığına dair söylentiler hakkında konuşuyorduk. Tek düşünebildiğimiz şey yeterli puanı alabilmekti.

Başka konular: Kurtarma ve toplama operasyonlarının durumu (operasyona *Li'l Bo Peep*[22] kod adını vermişlerdi,

dalga geçmiyorum). Dışarıdan haber olup olmadığını soruyorduk. Yer altı sığınağına tam zamanlı olarak ne zaman yerleştirileceğimizi merak ediyorduk çünkü düşman bizim ne yaptığımızı görebilirdi ve bizi buharlaştırmaları an meselesiydi. Tüm bu sorulara karşılık aynı cevabı alıyorduk: Komutan Vosch ne yaptığını biliyor. Strateji ve lojistik konuları üzerinde düşünmek bizim işimiz değildi. Bizim işimiz düşmanı öldürmekti.

20.30: Serbest zaman. En sonunda Reznik'ten kurtuluş. Tulumlarımızı yıkıyor, postallarımızı parlatıyor, kışlanın yerlerini ve tuvaleti fırçalayıp silahlarımızı temizliyorduk. Müstehcen dergileri aramızda gezdirip şeker ve sakız gibi diğer kaçak ürünleri aramızda takas ediyorduk. Kâğıt oynayıp birbirimize takılıyor ve Reznik'ten dert yanıyorduk. Zihinlerimizdeki sessizliği, bir lav akıntısı üzerinde aşırı ısınan hava gibi yükselen, bitmek bilmeyen o sessiz çığlığı bastırabilmek için günün dedikodularını paylaşıp birbirimize dandik fıkralar anlatıyorduk. Sonra kaçınılmaz bir biçimde bir tartışma alevleniveriyor ve yumruk yumruğa gelmeden hemen önce kesiliyordu. Bu durum kontrolümüzü kaybetmemize sebep oluyordu. Hem çok fazla şey biliyor hem de pek bir şey bilmiyorduk. Taburumuz neden bizim gibi tamamen on sekiz yaşın üzerinde olmayan çocuklardan oluşuyordu? Yetişkinlerin hepsine ne olmuştu? Başka bir yere mi götürülmüşlerdi? Eğer durum böyleyse nereye ve neden? Taşıyıcılar sonuncu dalga mıydı, yoksa ilk dördünü solda sıfır bırakacak beşinci bir dalga daha mı geliyordu? Beşinci bir dalga üzerinde düşünmek tüm bu muhabbetin sonlanmasına sebep oluyordu.

21.30: Işıkların kararması. Uyanık bir vaziyette yatakta yatıp Çavuş Reznik'i benzetmenin tamamen yeni ve yaratıcı bir yöntemini düşünme vakti. Bir süre geçtikten sonra bundan sıkılıyor ve şimdiye kadar çıktığım kızları düşünmeye başlıyordum; onları çeşitli sıralamalara göre aklımdan geçiriyordum. En seksileri. En zekileri. En

esprilileri. Sarışınlar. Esmerler. Hangi kategoriden başlarsam başlayayım, hepsi de tek bir kıza ait olan ortak tabanda birleşiyorlardı: Artık Var Olmayan Kız. O kızın gözlerinde lise koridoru tanrısı Ben Parish tekrardan vücut buluyordu. Ranzamın altındaki zulamdan kız kardeşimin kolyesini çıkardım ve göğsüme bastırdım. Artık ne pişmanlık ne de keder hissediyordum. Kendime acıma duygumun yerini nefret almıştı. Pişmanlığım kurnazlığa dönüşmüştü. Kederim de yerini intikam ruhuna bırakmıştı.

“Zombi?” Konuşan, yanımdaki ranzada yatan Kuzu’ydu.

“Işıklar söndükten sonra konuşmak yasak,” diye fısıldadım.

“Uyuyamıyorum.”

“Gözlerini kapa ve güzel bir şey hayal et.”

“Dua edebilir miyiz? Bu kurallara aykırı mı?”

“Tabii edebilirsin. Ama yüksek sesle etme.”

Soluk alıp verişini duyabiliyordum, ranzasında sağa sola kımıldanırken yatağın metal iskeleti gacırdıyordu.

“Cassie hep benimle beraber dua ederdi,” diye itiraf etti ufaklık.

“Cassie kim?”

“Sana anlatmıştım.”

“Unuttum.”

“Cassie benim ablam. Benim için geri gelecek.”

“Ah, tabii.” Eğer şimdiye kadar ortaya çıkmadıysa, ablasının muhtemelen ölmüş olabileceğini Kuzu’ya söylemedim. Onun kalbini kırmak benim işim değildi; bu zamanın göreviydi.

“O bana söz verdi. Söz verdi.”

Minik bir hıçkırık ve iç çekiş sesi duydum. Harika. Bundan hiç kimse emin değildi fakat hepimiz kışlaya dinleme cihazı yerleştirildiğini sanıyorduk. Her saniye Reznik bizi gözetliyordu, tepemize binebilmek için kurallardan birini ihlal etmemizi bekliyordu. Işıklar karardığında konuşmama

kuralını bozmamız da hepimizin bir hafta boyunca mutfak angaryasına gönderilmemize sebep olabilirdi.

“Hey, bir şey yok, Kuzu…”

Onu teselli etmek için elimi uzattım, yeni tıraş edilmiş başına ulaştığımda parmaklarımı onun kafa derisi üzerinde gezdirdim. Kız kardeşim kendini kötü hissettiğinde onun başını okşamamı severdi… Belki bu Kuzu’nun da hoşuna giderdi.

“Hey, sustursana şunu!” diye kısık bir sesle uyardı Çakmaktaş.

“Evet ya,” dedi Tank. “Bizi basmalarını mı istiyorsun, Zombi?”

“Yanıma gel,” diye Kuzu’ya fısıldadım. Yana kayıp elimle hafifçe şilteye vurdum. “Seninle beraber dua ederim, sonra da uyursun, olmaz mı?”

Ufaklığın da ağırlığı eklenince yatak hafifçe çöktü. Ah Tanrım, ne yapıyordum ben? Reznik sürpriz bir teftiş için içeri dalsa bana bir ay boyunca patates soydururdu. Kuzu yüzü bana dönük bir şekilde yanıma uzandı ve ellerini birleştirip çenesinin altına koydu.

“Ablan seninle hangi duayı okurdu?” diye sordum.

“Şimdi uyumak için uzanıyorum,” diye fısıldadı.

“Biri şu bacaksızın suratına yastık bassın,” dedi Gerzek, ranzasından.

Küçük çocuğun gözlerinde etraftan yansıyan ışıkların parladığını görebiliyordum. Kız kardeşimin kolyesini göğsüme bastırmıştım, Kuzu’nun gözleri de karardıkta bir çift fener gibi ışıldıyordu. Dualar ve verilen sözler. Ablasının ona verdiği söz ve benim kız kardeşime dile getirmediğim sözüm. Dua etmek de söz vermek gibiydi, yaşadığımız bugünler bozulan sözlerle doluydu. Aniden içimden duvara bir yumruk atmak geldi.

“Şimdi uyumak için uzanıyorum, Tanrı’ya ruhumu koruması için dua ediyorum.”

Duanın bir sonraki dizesinde bana katıldı.

“Sabah gün ışığında uyandığımda, bana sevginin yolundan gitmeyi öğret.”

Sonraki dörtlüğe geçtiğimizdeyse bizi susturmak için odadan *şişşt* sesleri yükseldi. Biri bize doğru yastığını fırlattı fakat dua etmeye devam ettik.

“Şimdi uyumak için uzanıyorum,Tanrı’ya ruhumu koruması için dua ediyorum. Meleklerin beni gece boyunca gözetsin ve sabahın ışıklarına kadar kollasın.”

Meleklerin beni gözetsin bölümüne geldiğimizde *şişşt* sesleri kesiliverdi. Kışlanın içine durgun bir sessizlik çöktü.

Son dörtlüğe geldiğimizde iyice kısık bir sesle dua ettik. Sanki duayı bitirmek için isteksizdik çünkü duanın öbür yanında bizi hiçlik ve bir başka yorgunluktan bitap düşülen uyku bekliyordu. Ertesi günü de öleceğimiz günü, son günümüzü bekleyerek geçirecektik. Fincan bile muhtemelen on sekizinci doğum gününü göremeyeceğini biliyordu. Ancak yine de ertesi sabah yataklarımızdan kalkacak ve kendimizi on yedi saatlik bir cehennemin içine atacaktık. Çünkü hepimiz zaten ölecektik fakat en azından son nefesimizi boyun eğmemiş olarak verecektik.

“Ve eğer uyanmadan önce ölürsem, Tanrı’ya ruhumu alması için dua ediyorum.”

[22] (İng.) Küçük çoban kızı adlı ninnidir. Kuzularını kaybeden bir kızı anlatır. (ç.n.)

45

Ertesi sabah özel bir ricada bulunmak için Reznik'in ofisine gittim. Çavuşun cevabının ne olacağını en başından biliyordum ancak yine de oraya gittim.

"Komutanım, ekibin manga başı olarak siz kıdemli eğitim çavuşumuzdan Er Kuzu'nun bu sabahki görevinden muaf tutulmasını rica ediyorum."

"Er Kuzu da bu manganın bir parçası," diye hatırlattı Reznik. "Bu manganın bir parçası olarak da Merkez Komutanlığı tarafından tahsis edilen görevlerin tamamını yerine getirmesi gerekiyor. Tamamım diyorum, asker."

"Komutanım, ekibin manga başı olarak siz kıdemli eğitim çavuşumuzdan Er Kuzu'nun yaşım göz önüne alarak bu kararı tekrar düşünmenizi ve..."

Reznik sözümle varmaya çalıştığım noktayı bir el hareketiyle geçiştirdi. "Bu çocuk gökyüzünden tepemize inmedi, asker. On araştırmalardan geçemeseydi zaten senin mangana tahsis edilmezdi. Dolayısıyla ön araştırmaları *geçmiş ve* senin mangana *tahsis* edilmiş olması da Merkez Komutanlığı tarafından kendisine verilen *tüm* vazifeleri yerine getireceği anlamına geliyor. Ay. İm. de buna dâhildir. Anlaşıldı mı, asker?"

Kuzu, en azından denedim.

Kuzu sabah kahvaltısında bana, "Ay. İm. nedir?" diye sordu.

Gözlerimi ondan kaçırarak, "Ayıklama ve imha," diye cevap verdim.

Karşımızda oturan Gerzek homurdandı ve tepsisini bir kenara itti. "Şahane. Bu kahvaltıyı atlatmamın tek yolu bu

angaryayı düşünmemekti!”

Çakmaktaş’ın onayını almak için ona bakarak, “Yakılıp kül oluyorlar,” dedi Tank. Birbirlerine yakındılar. Reznik’in beni terfi ettirdiği gün, Tank yanıma gelip manga başının kim olduğunu umursamadığım, sadece Çakmak’ın lafını dinleyeceğini söylemişti. Omuz silkmiştim. İstediğini yapabilirdi. Mezun olduğumuzda -tabii olabilirsek- içimizden biri çavuşluğa terfi edecekti ve o kişi olmayacağımı gayet iyi biliyordum.

“Dr. Pam sana taşıyıcılardan birini göstermişti,” dedim Kuzu’ya. Başını salladı. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla bu pek hoş bir hatıra değildi. “Sen de düğmeye bastın.” Bir kez daha başını salladı ancak öncekinden daha yavaştı. “Düğmeye bastığında camın öbür tarafındaki kişiye ne olur biliyor musun?”

Kuzu fısıldadı: “Ölürler.”

“Peki ya dışarıdan getirdikleri hasta insanlara, buraya geldiklerinde hayatta kalamayanlara… onlara ne olur biliyor musun?”

“Ah, hadi ama Zombi, söyle de gitsin!” dedi Şişko. O da yemeğini bir kenara itmişti. Bu onun için bir ilkti. Ekipte Şişko’dan başka ikinci kez karavana sırasına giren kimse yoktu. Bunu kibarca anlatmak gerekirse, kampın yemekleri bok gibiydi.

“Bu yapmayı sevdiğimiz bir şey değil tabii ancak halledilmesi gerek,” dedim ezbere konuşarak. “Çünkü savaştayız, beni anlıyor musun? Bu bir savaş.”

Destek almak için masadakilere baktım. Benimle göz temasına geçen tek kişi Fincan’dı, neşeyle başını sallıyordu.

Hevesle, “Savaştayız,” dedi kız.

Yemekhanenin dışında avlu boyunca birçok manga, talim çavuşlarının gözetimleri altında eğitim yapıyorlardı, Kuzu benim peşimden geliyordu. Ufaklığın arkasından bir başka manga ona, Zombi’nin köpeği, diye sesleniyordu. 3. ve 4. Kışlanın arasından geçen yol elektrik santraline ve ayıklama

hangarlarına gidiyordu. Hava soğuk ve bulutluydu; kar yağacak gibi duruyordu. Uzaktan bir yerlerden kalkış yapan bir Black Hawk helikopterinin gürültüsü ve ateşlenen makineli tüfeklerden gelen keskin *ta-ta-ta* sesleri duyuluyordu. Doğrudan önümüzdeki elektrik santrali ikiz bacalarından dışarı kara ve gri dumanlar kusuyordu. Dumanların griliği bulutlara karışırken karalık dağılmıyordu.

Hangarın girişinin önüne büyük ve beyaz bir çadır kurulmuştu. Toplama alanının etrafına kırmızı-beyaz, tehlikeli biyolojik madde işaretleri yerleştirilmişti. Ayıklama işlemi için koruyucu elbiselerimizi burada giyiyorduk. Giyinmeyi bitirdiğimde turuncu kıyafetini, botlarım, kauçuk eldivenlerini, maskesini ve kapüşonunu üzerine geçirmesi için Kuzu'ya yardım ettim. Hangarın içine girdiği andan itibaren her ne olursa olsun, kesinlikle kıyafetinin hiçbir parçasını çıkarmamasını ona tembihledim. Herhangi bir şeye dokunmadan önce benden izin alması gerekiyordu ve herhangi bir sebep yüzünden binadan çıkmak durumunda kalırsa içeri geri girmeden önce dezenfekteden geçmek zorundaydı.

"Yanımdan ayrılma," dedim Kuzu'ya. "Her şey yolunda gidecek."

Başını salladı, bu esnada kapüşonu ileri geri oynuyor, maskesi alnına çarpıyordu. Sinirlerine hâkim olmaya çalışıyor fakat bu konuda pek başardı olamıyordu. Bu yüzden ona, "Onlar sadece insan, Kuzu. Sadece insan," dedim.

Ayıklama hangarının içinde o *sadece insanların* cesetleri birbirinden ayrılmıştı; uzaylılar tarafından ele geçirilmiş olanlar ve temiz olanlar… veya bizim tabirimizle taşıyıcılar ve taşıyıcı olmayanlar. Taşıyıcılar alınlarına parlak yeşil daireler çizilerek işaretlenmişti. Ancak bunu pek fazla kontrol etmenize gerek yoktu çünkü genellikle cesetleri en taze olanlar taşıyıcılardı.

Cesetler arka duvarın önüne üst üste yığılmışlardı, hangar boyunca uzanan metal masaların üzerine yatırılmayı bekliyorlardı. Farklı farklı çürüme aşamalarına gelmiş cesetler vardı. Bazısı aylar önce ölmüştü. Bazılarıysa yattığı yerden doğrulup size selam verecek kadar taze görünüyordu.

İşi yürütebilmek için üç adet manganın çalışması gerekiyordu. Ekiplerden biri cesetleri metal masalara taşıyordu. Diğeri ayıklamayı yapıyor, sonuncusuysa ayrıştırılan cesetlerin nakledilmeleri için onları ön kısma taşıyordu. Monotonluğu azaltmak için arada görev değişimi yapıyorduk.

Ayıklama işlemi en ilginç olanıydı, bizim manga da buradan başlayacaktı. Kuzu'ya hiçbir şeye dokunmamasını ve işi anlayana kadar sadece beni izlemesini söyledim.

Cesetlerin ceplerini boşaltıyor, çıkanları ayırıyorduk. Birinci kutuya çöpler, ikinci kutuya da elektronik cihazlar atılıyordu. Değerli metaller üçüncü kutuya, diğer madeni nesnelerse dördüncü kutuya bırakılıyordu. Cüzdanlar, el çantalan, nakit para, hepsi çöpe gidiyordu. Ekiplerden bazıları ellerinde olmadan bunları yürütüyorlardı, ceplerine doldurdukları artık bir işe yaramayacak yüzlerce dolarlık banknotlarla etrafta geziyorlardı... Sonuçta eski alışkanlıklardan kurtulmak zordu.

Fotoğraflar, kimlikler ve seramikten yapılmamış herhangi bir hatıralık yine çöpe gidiyordu. Genci yaşlısı, istisnasız neredeyse her ölünün cebi ağzına kadar, değerini sadece sahibinin anlayabileceği türden, tuhaf nesnelerle doluydu.

Kuzu'nun gıkı çıkmıyordu. Bant boyunca çakşırken beni izliyor, bir sonraki cesedin başına ilerlerken dibimden ayrılmıyordu. Hangar havalandırmıyordu fakat koku insanı resmen yıldırıyordu. Sürekli maruz kalınan herhangi bir koku gibi -daha doğrusu sürekliliği olan herhangi bir şey gibi- buna da alışıyordunuz; bir süre sonra koku almayı bırakıyordunuz.

Aynı şey diğer duyularınız için de geçerliydi. Ve ruhunuz için de. Beş yüzüncü kez ölü bir bebek gördüğünüzde nasıl şoke olabilir, mideniz bulanabilir veya herhangi bir şey hissedebilirdiniz ki?

Hemen arkamda duran Kuzu sessizce beni izliyordu.

“Miden bulanırsa bana haber ver,” dedim sert bir tonla. Koruyucu elbisenizin içine kusmak berbat bir şeydi.

Tepemizdeki hoparlörler açıldı ve müzik başladı. Askerlerin çoğu çakşırken *rap* dinlemeyi seviyordu; bense *heavy metal* ve biraz *R&B* seviyordum. Kuzu bir şeylerle uğraşmak istemişti, ben de ona berbat olan kıyafetleri çamaşır sepetlerine taşımasını söyledim. Akşam olduğunda kıyafetler, ayıklanan cesetlerle beraber yakılacaktı. İmha işlemi yan bölümdeki elektrik santralinin kazanında yapılıyordu. Söylediklerine göre bacalardan çıkan kara duman yakılan kömüre, gri dumansa cesetlere aitti. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zor ayıklama işlemiydi. Bir taraftan Kuzu’ya bakıyor, bir taraftan da ayıklamam gereken cesetlerle uğraşıyordum. Ayrıca göz kulak olmam gereken koca bir ekip vardı çünkü ayıklama hangarının içinde talim çavuşları ve ölüler dışında herhangi bir yetişkin yoktu. Herkes çocuktu ve bazen ortalık, okuldayken öğretmenin aniden sınıftan dışarı çağrıldığı anları andırıyordu. İşler boka sarabiliyordu.

Ay. İm. görevleri dışında mangalar arasında pek bir iletişim yoktu. Liderlik çizelgesinin üst sıralarında bulunan ekipler arasındaki çekişme çok yoğundu ve bu rekabet ortamı hiç de dostane değildi.

Pastacı’nın masasından cesetleri alıp el arabasıyla imha bölümüne götüren beyaz tenli, siyah saçlı o kızı gördüğümde de bu yüzden onun yanına gidip kendimi tanıtmadım veya ekip arkadaşlarından birini kenara çekip kızın adım sormadım. Önümdeki ölünün cebine parmaklarımı daldırırken kızı öylece izledim. İmha bölümüne giden

kapıdaki gidiş gelişleri yönetiyordu; ekibin manga başı o kız olmalıydı. Öğle arasında Pastacı'yı kenara çektim. Tatlı ve sessiz sedasız bir çocuktu, tuhaf tiplerden değildi. Gerzek'in, onun bir gün kendisini tutamayıp bir hafta boyunca çenesini kapamayacağına dair bir teorisi vardı.

"Senin masanda çalışan 19. Manga'daki kızı tanıyor musun?" diye sordum ona. Bana başını sallayarak cevap verdi. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?" Yine başını salladı. "Sana bunu niye sorduğumu çaktın mı, Pastacı?" Omuzlarım silkti. "Tamamdır," dedim. "Ama bunu sana sorduğumu sakın kimseye anlatma."

İş bandında geçen dört saatten sonra Kuzu pek ayaklarının üzerinde duramıyordu. Biraz ara vermesi gerekiyordu, onu birkaç dakikalığına dışarı çıkardım. Hangar kapısına yaslanıp yere çöktüm, bulutların altında dalga dalga yükselen kara ve gri dumanları izlemeye başladım.

Kuzu kapüşonunu sıyırdı ve başını soğuk, metal kapıya yasladı. Yusyuvarlak suratı terden parıl parıl parlıyordu.

"Onlar sadece insan," dedim tekrar. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. "Zamanla kolaylaşacak. Bu işi ne kadar çok yaparsan o kadar az şey hissedersin. Bir yerden sonra… ne bileyim, tıpkı yatağım yapmak veya dişlerini fırçalamak gibi gelecek sana."

Onun kendini kaybetmesini beklerken son derece gerilmiştim. Ağlasın, kaçsın, patlayıversin, bir şey yapsın diye bekliyordum. Ama hayır, gözlerindeki bakışlarında o boş, uzaklara dalan ifade vardı. Patlamak üzere olan bendim. Hedefim ne o ne de onu başıma sardığı için Reznik'ti. Ben onlara öfkeliydim; bize bunları yaşatan o piçlere. Benim hayatım önemli değildi; onun nasıl sonlanacağını biliyordum. Ama ya Kuzu'nun hayatı? Daha beş yaşındaydı, hayattan bekleyecek neyi vardı ki? Ayrıca Komutan Vosch ne halt yemeye onu bir muharip birliğe atamıştı ki? Eline daha bir tüfek bile alamıyordu. Belki de akıllarından onları genç yaşta alıp sıfırdan eğitmek geçmişti.

Böylelikle benim yaşıma geldiklerinde soğukkanlı bir katilden çok, damarlarında kan yerine sıvı nitrojen akan buz kadar soğuk canilere dönüşeceklerdi.

Kuzu'nun koluma dokunduğunu fark etmeden önce onun sesini duydum. "Sen iyi misin, Zombi?"

"Evet, bir şeyim yok" Onun benim hakkımda endişelenmesi tuhaftı.

Düz kasalı, büyük bir kamyonet hangar kapısının önünde durdu ve 19. Manga, cesetleri araca yüklemeye başladı. Cesetleri kamyona atarken sanki buğday çuvalları yükleyen insani yardım gönüllülerini andırıyorlardı. Siyah saçlı kızı yine görmüştüm. Oldukça şişman birinin cesedini baş tarafından tutmuş zorlanarak taşımaya çalışıyordu. Bir sonraki cesedi almak için tekrar içeri girmeden önce bizim bulunduğumuz tarafa şöyle bir baktı. Harika. Muhtemelen mangamızın birkaç puanını kırdırmak için aylaklık ettiğimizi ispiyonlayacaktı.

"Cassie demişti ki," diye söze başladı Kuzu. "Onlar ne yaparlarsa yapsınlar hepimizi öldüremezlermiş."

"Niye öldüremeyeceklermiş?" *Çünkü ufaklık bunu harbiden o kadar çok merak ediyorum ki*.

"Çünkü bizi öldürmek çok zormuş. Biz ölümsüsüzüz… ölümzüs… ölümlüsüz…"

"Ölümsüz mü?"

"Hah, işte o!" dedi güven vermek için koluma pat pat vurarak. "Ölümsüzüz."

Kara duman ve gri duman tepemizde tütüyordu. Soğuk hava yanaklarımıza batarken vücut ısımız koruyucu giysilerimizin içinde hapsolmuştu. Bulutlar tepemize çöreklenmişti, onun ardında da gri dumanı ve bir bakıma bizi yani Kuzu ve Zombi'yi doğuran ana gemi sessizce pusuya yatmıştı. Biz de öyle.

46

Artık her gece, ışıklar karardıktan sonra, Kuzu yatağıma gelip dua ediyordu. Uyuyana kadar yanımda kalmasına izin veriyordum. Sonra onu alıp ranzasına yatırıyordum. Tank'a hoşuna gitmeyen bir emir verdiğimde beni ispiyonlamakla tehdit ediyordu fakat bunu hiç yapmamıştı. Sanırım gizliden gizliye dua saatini sabırsızlıkla bekliyordu.

Kuzu'nun kamptaki hayata bu kadar çabuk alışması beni çok şaşırtmıştı. Çocuklar böyle güçlüydü işte. Hemen hemen her şeye ayak uydurabiliyorlardı. Tüfeğini omzuna almayı beceremiyordu fakat diğer her şeyi yapabiliyordu, ayrıca bazen ondan yaşça büyük çocuklardan daha iyi iş çıkarıyordu. Engelli parkuru Şişko'dan daha hızlı tamamlıyor, Çakmaktaş'tan çok daha hızlı öğreniyordu. Mangamda ona katlanamayan tek kişi Fincan'dı. Sanırım bunun sebebi kıskançlıktı: Kuzu aramıza katılmadan önce ailemizin gözbebeği Fincan'dı.

İlk hava saldırısı tatbikatında Kuzu ufak çapta bir korku nöbeti geçirmişti. Tıpkı bizim gibi onun da başına ne geleceğinden haberi yoktu. Kuzu'nun bizden tek farkı ortada neyin döndüğünü bilmemesiydi.

Tatbikatlar ayda bir defa ve genellikle geceyarısında gerçekleşiyordu. Sirenlerin sesi o kadar yüksekti ki zeminin çıplak ayaklarınızın altında titrediğini hissedebiliyordunuz. Karardıkta el yordamıyla tulumunuzu, postallarınızı ve M16'nızı kapıp çabucak hazırlanarak kışlayı boşaltıyordunuz. Yüzlerce acemi er avluya doluşup yer altına inen tünellere yöneliyordu.

Ekibimin birkaç dakika gerisinde kalmıştım çünkü Kuzu avazı çıktığı kadar bağırıp annesine sarılan bir maymun gibi

bana yapışıvermişti. Uzaylıların savaş gemilerinin her an tepemize bombalanın bırakacaklarını sanıyordu.

Ona bağırarak sakin olup beni takip etmesini söyledim. Nefesimi boşa harcamıştım. En sonunda onu yakalayıp omzuma aldım; bir elimde tüfeğim diğerinde de Kuzu'nun poposu vardı. Dışarıya doğru koşturduğum sırada aklıma bir başka gece ve çığlık atan bir başka çocuk geldi. O olayın hatırası daha hızlı koşmama sebep oldu.

Merdivenlere gittik, sarı renkli acil durum ışığının aydınlattığı dört katlı basamakları inerken Kuzu'nun kafası sırtıma çarpıp duruyordu. Sonra aşağıdaki çelik kaplamayla güçlendirilmiş kapıdan geçip kısa bir koridorda ilerledik. İkinci çelik kapıyı da aştıktan sonra sığınak alanına girdik. Ağır kapı ardımızdan kapandı ve bizi içeri kilitledi. Kuzu en sonunda hepimizi buharlaştırmayacaklarını anlayabilmişti, ben de onu yere bıraktım.

Sığınak kafa karıştırıcı ve loş aydınlatmaları olan, birbiriyle iç içe geçen koridorlardan oluşuyordu. Fakat o kadar çok tatbikat yapmıştık ki kendi bölgeme giden yolu gözlerim kapalı bile bulabilirdim. Sirenin altında sesimi duyurmaya çalışarak Kuzu'ya beni takip etmesi için bağırdım ve koşmaya başladım. Tam o sırada karşı yöne ilerleyen bir manga hızla önümüzden geçti.

Sağa, sola, sağa, tekrar sağa ve sonra yine sola sapıp son koridora ulaştık. Boşta kalan elimle Kuzu'nun ensesine yapışıp geride kalmaması için peşimden sürüklüyordum. Çıkmaz bir tünelin arka duvarının yaklaşık on metre önünde mangamdakilerin diz çöküp beklediklerini gördüm. 'Tüfekleriyle yüzeye açılan havalandırma boşluğunu kapatan mazgala nişan almışlardı.

Reznik de onların arkasında durmuş, elinde bir kronometre tutuyordu.

Lanet olsun.

Kırk sekiz saniye kadar geri kalmıştık. Bu kırk sekiz saniye bizim üç günlük iznimizi yakabilirdi. Kırk sekiz saniye

bizi liderlik sıralamasında bir kat daha aşağı çekebilirdi. Kırk saniye yüzünden Tanrı bilir kaç gün daha Reznik'le baş başa kalacaktık.

Kışlamıza döndüğümüzde hepimiz uyuyamayacak kadar öfkeliydik. Ekibin yarısı bana, diğer yarısı Kuzu'ya bozuk atıyordu. Tank da tabii ki beni suçluyordu.

"Onu geride bırakmalıydın," dedi Tank. İnce yüzü sinirden kızarmıştı.

"Tatbikat yapmamızın sebebi de bu, Tank," diye ona hatırlattım. "Ya tüm bunlar gerçek olsaydı?"

"O zaman ölürdü herhalde."

"O da aynı bizim gibi bu ekibin bir parçası."

"Hâlâ kafan basmıyor, değil mi Zombi? Doğanın kanunu bu zaten. Her kim hasta veya zayıfsa geride kalır." Postallarını çıkarıp ranzasının dibindeki sandığa fırlattı. "Bana kalsa hepsini taşıyıcılarla beraber kazanda yakardım."

"İnsanları öldürmek uzaylıların işi değil miydi?"

Suratı pancar gibi kızarmıştı. Yumruğunu havaya savurdu. Çakmaktaş onu sakinleştirmek için öne atıldı fakat Tank onu bir kenara itti.

"Zayıflar, hastalar, yaşlılar, yavaşlar, aptallar veya yaşı küçük olanlar... hepsi GEBERMELİ!" diye bağırdı Tank. "Savaşamayan veya savaşa destek veremeyen her kim varsa hepsi bizi yavaşlatıyor."

Onu iğneleyerek, "Onlar harcanabilir, değil mi?" diye karşılık verdim.

"Bir zincir sadece en zayıf halkası kadar güçlüdür," diye kükredi Tank. "Lanet olası doğası böyle, Zombi. Sadece güçlüler hayatta kalır!"

"Hey, yeter ama," dedi Çakmaktaş. "Zombi haklı. Kuzu da ekibin bir parçası."

"Sen işine bak, Çakmak," diye bağırdı Tank. "Hepiniz öyle yapın! Suç benim mi sanki? Bütün bu bokun sebebi ben miyim?"

“Zombi, bir şeyler yap,” diye bana yalvardı Gerzek. “Dorothy’ye bağlıyor.”

Gerzek, günün birinde atış talimindeyken kafayı kıran bir kızı kastediyordu, kendi arkadaşlarına silah çekmişti. Eğitim çavuşları tabancasıyla kızın ensesine vurup onu bayıltana kadar çocuklardan ikisi vurulmuş, üçü de ağır yaralanmıştı. Her hafta “Dorothy’ye bağlayan” birileri hakkında söylentiler çıkıyordu, bazen bu durum için “Oz büyücüsünü görmeye gitti” diyorduk. Üzerinizdeki baskı artınca kendinizi kaybediyordunuz. Bazen başkalarına, bazen de kendinize sarıyordunuz. Zaman zaman kafası ciddi anlamda bozuk çocukların eline yüksek kalibreli makineli tüfekler veren Merkez Komutanlığı’nın aklından şüphe duyuyordum.

Tank, “Git kendini becer,” diye hırladı Gerzek’e. “Sanki çok şey biliyorsun. Sanki hepiniz bir bok biliyorsunuz. Ne halt ediyoruz burada? Söylemek ister misin, Gerzek? Ya siz, sayın manga başım? Söyleyebilir misin? Biri bana hemen şimdi, burada neler döndüğünü söylesin yoksa burayı dağıtacağım. Burayı ve hepinizi dağıtacağım. Çünkü cidden bu işin boku çıktı, içimizden yedi milyon kişiyi öldüren o şeylere karşı mı savaşacağız? Neyle? Neyle ha?” Tüfeğinin namlusuyla, bacağıma sımsıkı sarılan Kuzu’yu işaret ediyordu. “Şununla mı?” dedi histerik bir şekilde kahkahalar atarak.

Tank silahını doğrultunca herkes kaskatı kesildi. Ellerimi havaya kaldırıp elimden geldiğince sakin bir biçimde konuştum: “Asker, hemen o silahı indireceksin.”

“Sen benim patronum değilsin! Kimse değil!” Tank ranzasının yanında ayakta duruyordu, tüfeğini kalçasının üstü hizasında doğrultmuştu. Oz büyücüsünün evine giden o sarı tuğlalı yola girmişti artık.

Tank’ın en yakınında duran Çakmaktaş’la göz göze geldim, birkaç adım sağındaydı. Çakmaktaş bana ufak bir baş sallamayla cevap verdi.

“Siz dangalaklar onların daha neden saldırmadıklarını hiç merak etmediniz mi?” dedi Tank. Artık gülmüyordu. Ağlamaya başlamıştı. “Saldırabileceklerini biliyorsunuz. Burada olduğumuzu ve ne yaptığımızı biliyorlar. O zaman neden bunu yapmamıza müsaade ediyorlar sizce?”

“Bilmiyorum, Tank,” dedim dürüstçe. “Niye?”

“Çünkü artık ne yapsak nafile! Oğlum, bitti artık, işimiz bitti!” Tüfeğini vahşice sağa sola sallıyordu. Eğer silah ateş alırsa… “Ve sen, ben ve bu kahrolası üsteki herkes tarih olacak! Hepimiz…”

Çakmak, Tank’ın üzerine çullanıp tüfeğini elinden kaptı ve onu sertçe yere yapıştırdı. Yere düşerken Tank kafasını ranzasının kenarına çarptı. Bir top gibi kıvrılıp başını iki elinin arasına aldı, ciğerleri boşalana kadar çığlık attı. Nefesi tükenince de tekrar soluk alıp yine haykırdı. Her nedense bu M16’sını elinde sağa sola sallamasından daha kötü bir şeydi. Pastacı, tuvalet kabinlerinden birine saklanmak için koştu. Gerzek koca kulaklarını elleriyle kapayıp ranzasının başına gitti. Şişko bana sokulup Kuzu’nun hemen yanına sindi. Kuzu iki eliyle dizime sarılmış, belimin yanından başını çıkararak kışlanın zemininde kıvranan Tank’a usulca bakıyordu. Tank’ın yaşadığı çöküntüden etkilenmeyen tek kişi yedi yaşındaki Fincan’dı. Ranzasına oturmuş, sanki her gece Tank kendini yere atıp avaz avaz bağırıyormuş gibi sabırla onu izliyordu.

O anda kafama dank ediverdi: Onların bize yaptıkları bir *cinayetti* aslında. Son derece yavaş ve çok zalim bir cinayetti bu. Bizi öldürmeye ruhlarımızdan başlıyorlardı, Komutanın bana söylediklerini hatırladım: *Niyetleri savaşma yetimizi yok etmek değil, savaşma irademizi kırabilmek*.

Hiç umut yoktu. Bu bir delilikti, içimizde en aklıselim olan Tank ise bunu açıkça görebiliyordu.

İşte bu yüzden de aramızdan gitmeliydi.

47

Kıdemli eğitim çavuşumuz da benimle hemfikir olmuştu, Tank tam teşekküllü bir psikolojik değerlendirmeye alınmak için hastaneye sevk edilmişti. Bir hafta boyunca ranzası boş kalmıştı, mangam da bir kişi eksik olduğu için sıralama puanlarında gitgide gerilemişti. Asla mezun olamayacak, mavi renkli tulumlarımızdan kurtulup kamuflajları üzerimize çekemeyecektik. Kendimizi kanıtlamak için elektrikli çitlerin ve jiletli tellerin ardına asla geçemeyecek, kaybettiklerimizin öcünü alamayacaktık.

Tank'tan hiç bahsetmiyorduk. Sanki Tank hiç var olmamış gibiydi. Sistemin kusursuz olduğuna, Tank'ınsa sistemdeki bir pürüz olduğuna kendimizi inandırmak zorundaydık.

Sonra Ay. İm. hangarındayken bir sabah, Gerzek masasına gelmem için işaret etti. Gerzek, manganın sağlık eri olmak üzere eğitiliyordu, bu yüzden insan anatomisini öğrenebilmesi için belirlenen cesetleri parçalayıp incelemesi gerekiyordu. Bunlar da genellikle taşıyıcılardan seçiliyordu. Yanına gittiğimde tek kelime etmedi, sadece önünde yatan cesedi işaret etti.

Ceset Tank'a aitti.

Uzun süre boyunca onun yüzüne baktık. Gözleri açıktı, feri sönmüş bir halde tavana bakıyordu. Cesedi o kadar taze duruyordu ki insanın sinirleri bozuluyordu. Gerzek, kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için etrafına bakındı ve ardından fısıldadı: "Sakın Çakmak'a söyleme."

Başımı salladım. "Ne olmuş?"

Gerzek başını iki yana salladı. Koruyucu elbisesinin içinde fena halde titriyordu. "İşin gerçekten tüyler ürperten kısmı

da bu ya, Zombi. Hiçbir şey bulamadım.”

Tekrar Tank’ın cesedine baktım. Teni solmamıştı. Derisi, üzerinde hiçbir iz bulunmayacak biçimde hafifçe pembeleşmişti. Tank nasıl ölmüştü ki? Psikiyatri koğuşunda Dorothy’ye bağlayıp aşırı dozda ilaç almış olabilir miydi?

“İçini açıp bakamaz mısın?” diye sordum.

“Tank’ı kesemem ben,” dedi Gerzek. Sanki az önce ondan bir uçurumdan aşağı atlamasını istemişim gibi bana bakıyordu.

Başımı salladım. Bu aptalca bir fikirdi. Gerzek de bir doktor değildi; o sadece on iki yaşında bir çocuktu. Tekrar hangarın etrafına göz gezdirdim. “Onu masadan indir,” dedim. “Cesedini başka kimsenin görmesini istemiyorum.” Buna ben de dâhildim. Yüzümü çevirdim, midem bulanmıştı.

Tank’ın bedeni diğer cesetlerle beraber imha edilmek için hangar kapılarının önüne bırakıldı. Yolculuğunun son bulacağı yer olan kazanlara gitmek üzere nakliye aracına yüklendi. Orada ateş tarafından bedeni yutulacak, külleri gri renkli dumana karışıp aşırı ısınan hava sütunuyla beraber gökyüzüne savrulacaktı. En sonunda da göremeyeceğimiz ya da hissedemeyeceğimiz kadar küçük parçacıklara ayrılıp üzerimize serpilecekti. O gece duşlara girene kadar bizimle kalacak, daha doğrusu üzerimize sinecekti. Tank’tan geriye kalanlar suya karışıp duş teknesinin giderinden foseptik çukuruna bağlanan borulara akacaktı. Oradan da dışkılarımızla beraber toprağa karışacaktı.

48

Tank’ın yerine geçecek çocuk iki gün sonra geldi. Bundan haberimiz vardı çünkü bir gece öncesinde soru-görüş sırasında Reznik bundan bahsetmişti. İsminin Hileci olmasının dışında onun hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Çavuş kışlayı terk ettikten sonra mangadaki herkes darmadağın olmuştu; Reznik o çocuğa Hileci adını verdiyse bunun mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Kuzu ranzama yaklaşıp, “Hileci nedir?” diye sordu.

“Zayıf bir takımı güçlendirmek için aralarına katılan kişiye denir,” diye açıkladım. “Bu kişi gerçekten yetenekli biri olmalıdır.”

“Nişancılık,” diye tahmin etti Çakmaktaş. “En zayıf noktamız bu. Pastacı içimizdeki en iyisi ve ben de fena değilim fakat Gerzek, Fincan ve sen resmen kazmasınız. Kuzu da ateş edemiyor bile.”

“Yanıma gel de kazma olduğumu bir daha söyle,” diye bağırdı Fincan. Küçük kız her zaman kavga peşindeydi. Yönetimde ben olsaydım, Fincan’ın eline bir tüfek ve birkaç şarjör verir, sonra da yüz kilometre çapındaki tüm taşıyıcıların üzerine salardım.

Dua ettikten sonra Kuzu sırtımın dibinde dönüp durdu. Buna daha fazla katlanamayınca ona hırlayıp ranzasına dönmesini söyledim.

“Zombi, bu o.”

“Kim?”

“Cassie! Hileci, Cassie işte!”

Cassie’nin kim olduğunu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. *Ah, yine mi aynı saçmalık?*

“Hileci’nin senin ablan olduğunu sanmıyorum.”

“Ama onun ablam olmadığım da bilmiyorsun.”

Neredeyse ağzımdan kaçıracaktım ancak kendimi tuttum: *Salaklaşma, çocuk. Ablan senin için dönmeyecek çünkü o çoktan öldü*. Kuzu’nun gümüş kolyesi de Cassie’ydi işte. Tek dayanağı buydu. Eğer onu bırakırsa, kamptaki diğer Dorothy’ler gibi hortumun onu alıp Oz diyarına götürmesinden alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Orduda çocukları barındırmanın mantıklı tarafı buydu. Yetişkinler sihirli şeylere inanmakla vakit harcamazlardı. Onlar Tank’ı otopsi masasına yatıran aynı rahatsız edici gerçekliklere saplanıp kalırlardı.

Ertesi sabah Hileci içtima için avluda yoktu. Sabah koşusunda veya yemekhanede de ortaya çıkmamıştı. Atış talimi için teçhizatımızı kuşandık, silahlarımızı kontrol edip avluya doğru yola koyulduk. Hava açıktı fakat çok soğuktu. Hiçbirimiz fazla konuşmadık. Hepimiz yeni çocuğun kim olduğunu merak ediyorduk.

Hileci’yi ilk önce Kuzu fark etti. Talim alanında bizden uzak bir yerde duruyordu, tam o anda Çakmaktaş’ın haklı olduğunu anlayıverdik: Hileci yaman bir nişancıydı. Uzun kuru çalıların arasında bir hedef tahtası belirdi ve *tak-tak!* Hedefin kafası uçuverdi. Sonra bir başka hedef tahtası daha çıktı, sonuç yine aynıydı. Reznik bizden uzakta hedef tahtalarını kumanda ediyordu. Geldiğimizi görünce düğmelere daha hızlı basmaya başladı. Hedefler birbiri ardına çalıların arasından çıkıyor ve Hileci tarafından birer birer tekrar indiriliyordu. Arkamda duran Çakmaktaş uzun ve hayret dolu bir ıslık çaldı.

“Herif çok iyi.”

Kuzu durumu bizden önce kavramıştı. Bunu belki onun omuzlarından, belki de kalçalarından anlamıştı. Ufaklık, “O bir herif değil,” diye atılıverdi ve dondurucu havada dumanı tüten tüfeğini tutan yalnız silüete doğru koşturmaya başladı.

Genç kız, ufaklık ona ulaşamadan önce yüzünü döndü. Kuzu duraksadı, önce kafası karıştı, sonra da hayal kırıklığına uğradı. Görünüşe göre Hileci onun ablası değildi.

Tuhaf bir biçimde uzaktan bakıldığında daha uzun boylu duruyordu. Hemen hemen Gerzek'le aynı boydaydı fakat ondan daha zayıf ve yaşça büyüktü. Tahminimce on beşon altı yaşlarındaydı. Melek gibi bir yüzü, bembeyaz bir teni, dümdüz siyah saçları, koyu ve derin gözleri vardı, ilk bakışta sizi gözleri çekiyordu. Bu tür gözlere rastladığınızda ancak iki ihtimalle yüzleşirsiniz: Ya gözleri o kadar derindir ki onu göremiyorsunuzdur ya da orada hiçbir şey yoktur.

Bu kız avluda gördüğüm ve Ay. İm. hangarındayken Kuzu ile beni basan kızdı.

"Hileci bir kız mıymış?" diye fısıldadı Fincan, sanki çürümüş bir şeyin kokusunu almış gibi burnunu buruşturdu. Artık hem göz bebeği değildi hem de mangadaki tek kız değildi.

"Onunla ne yapacağız?" diye sordu Gerzek, panikle.

Elimde olmadan sırıtmaya başlamıştım. "Mezun olan ilk manga biz olacağız," dedim.

Haklıydım da.

49

10. Kışla’da Hileci’yle geçirdiğimiz ilk geceyi özetlemek gerekirse, tuhaftı diyebilirim.

Ne şakalaştık, ne terbiyesiz şakalar yaptık ne de birbirimize dayılandık. İlk buluşmasına giden bir avuç inek gibi dakikaların geçmesini bekledik. Diğer mangalarda tıpkı onun gibi kızlar olabilirdi elbette. Fakat bizim elimizde sadece Fincan vardı. Hileci bizim huzursuzluğumuza aldırmıyordu. Tank’ın eski ranzasının bir köşesinde oturmuş, tüfeğini söküp parçalarını temizliyordu. Hileci tüfeğini seviyordu. Hem de çok. Yağlı bir bezle tüfeğinin namlusunu floresan ışıklarının altında ışıl ışıl parlatana kadar özenle temizlerken bunu kolayca anlayabiliyordunuz. Ona bakmamak için kendimizi zorluyorduk, bu çok acı verici bir durumdu. Genç kız, tüfeğinin parçalarını tekrar bir araya getirdikten sonra onu yatağının yanındaki sandığa dikkatlice yerleştirdi. Ardından ranzama doğru ilerlemeye başlayınca göğsümde bir şeylerin kasıldığını hissettim. Yaşıtım olan bir kızla… konuşmayalı ne kadar olmuştu? En son vebadan önce. Artık vebadan önceki hayatımı düşünmüyordum. O Ben’in hayatıydı, Zombi’nin değil.

“Manga başı senmişsin,” diye söze başladı genç kız. Sesi de tıpkı gözleri gibi yalın ve ifadesizdi. “Neden?”

Sorduğu sorudaki kafa tutan tavra karşılık gelecek bir şekilde cevap verdim. “Neden olmasın?”

Üniformasını çıkarmış, iç çamaşırı ve standart model kolsuz tişörtüyle kalmıştı. Kâkülleri kara kaşlarının tam üzerine dökülüyordu, gözlerini bana dikmişti. Durumu izlemek için Gerzek ile Şişko kart oynamayı bırakmışlardı. Bir kavganın alevlenmek üzere olduğunu sezen Fincan

gülümsüyordu. Çamaşırları katlamakla uğraşan Çakmaktaş, kıyafet yığınının üzerine temiz bir tulum bıraktı.

“Berbat bir nişancısın,” dedi Hileci.

“Başka yeteneklerim var,” dedim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Beni bir de patates soyacağıyla gör.”

“Sağlam vücudun var,” dedi kız. Biri bu söze bıyık altından güldü; sanırım bu Çakmak’tı. “Sen atlet misin?”

“Eskiden öyleydim.”

Ellerini beline dayamış, bana tepeden bakıyordu, çıplak ayaklarıyla yere sağlam basıyordu. Gözlerinin o koyu siyahı beni etkilemişti. Acaba o siyahlığın ardında hiçlik mi yoksa sonsuzluk mu yatıyordu? “Futbol,” dedi.

“İyi tahmin.”

“Ve muhtemelen bir de beyzbol.”

“Küçükken oynardım.”

Aniden konuyu değiştiriverdi. “Yerine geldiğim çocuk Dorothy’ye bağlamış.”

“Doğrudur.”

“Niye?”

Omuz silktim. “Fark eder mi?”

Başını iki yana salladı. Fark etmezdi. “Ekibimin manga başı bendim,” dedi.

“Ona hiç şüphem yok.”

“Şimdi manga başı olman mezun olduğunda çavuş çıkacağın anlamına gelmiyor.”

“Umarım bu doğrudur.”

“Doğru olacağını biliyorum. Sordum çünkü.”

Çıplak topuklarının üzerinde geri dönüp ranzasına yöneldi. Başımı eğip kendi ayaklarıma baktım ve tırnaklarımı kesmem gerektiğini fark ettim. Hileci’nin yumuk parmakları olan minicik ayakları vardı. Tekrar başımı kaldırdığımda onu omzuna bir havlu atmış, duşlara giderken gördüm. Kapıya

vardığında duraksadı. “Bu mangada bana elini sürmeye kalkan olursa, onu öldürürüm.”

Bunu söyleyiş şeklinde ne tehditkâr ne de esprili bir tavır vardı. Sanki dışarısı soğuk, der gibi olağan bir biçimde söylemişti.

“Olur, herkese söylerim,” dedim.

“Ayrıca ben duştayken içeri girmek yasak. Tam bir mahremiyet istiyorum.”

“Anlaşılmıştır. Başka bir şey var mı?”

Genç kız odanın öbür ucundan bana bakarak duraksadı. Kendimi gergin hissediyordum. Sırada ne vardı? “Satranç oynamayı severim. Ya sen?”

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Benim oğlanlara seslendim: “Denyolar, aranızda satranç oynamayı bilen var mı?”

“Yok,” diye seslendi Çakmak. “Ama cam soyunmak poker oynamak isterse…”

Daha ben yataktan iki santim doğrulamadan her şey olup bitmişti: Çakmak boğazını tutarak tıpkı üzerine basılmış bir böcek gibi yerde debeleniyordu, Hileci de onun tepesindeydi.

“Ayrıca aşağılayıcı, cinsiyet ayrımcısı, kolpa erkek söylemleri yapmak da yok,” dedi genç kız.

“Sen muhteşemsin!” diye haykırdı Fincan, söylediğinde ciddiydi de. Belki de Hileci hakkında düşündüklerini tekrar gözden geçirmesi gerekiyordu. Kışlada bir kız daha olması belki o kadar da kötü değildi.

“Az önce yaptığınla on gün boyunca yarım tayın cezası yersin,” dedim Hileci’ye. Çakmak bunu hak etmiş olabilirdi fakat etrafta Reznik yokken hâlâ patron bendim ve Hileci’nin bunu öğrenmesi gerekiyordu.

“Şikâyet mi edeceksin beni?” Genç kızın sesinde korkudan eser yoktu. Ne öfke ne de başka bir şey.

“Sadece seni uyarıyorum.”

Başını salladı ve Çakmak’tan uzaklaştı, banyo malzemelerini almak için yanımdan sürtünerek geçti. Şey gibi kokuyordu… tam bir kız gibi, o an birkaç saniyeliğine sersemlemiştim.

“Bana yaptığın bu kıyağı unutmayacağım,” dedi kâküllerini savurarak, “özellikle de 53. Manganın başına geçtiğim zaman.”

50

Hileci’nin aramıza katılmasından tam bir hafta sonra 53. Manga onunculuktan yedinci sıraya yükselmişti. Üçüncü haftadaysa 19. Manga’yı sollayıp beşinciliği almıştık. Sonra mezuniyete iki hafta kala duvara toslayıp on altı puan gerileyerek dördüncülüğe düşmüştük, bu neredeyse kapatamayacağımız bir açıktı.

Pastacı’nın kelimelerle pek arası yoktu ancak iş sayılara gelince devleşiyordu. Tek bir kategori dışında gelişmemiz pek mümkün değildi: Engelli parkurda ikinci, koşu ve hava saldırısı tatbikatında üçüncü ve “tahsis edilen diğer vazifelerde” birinciydik. Bu vazifeler, sabah teftişleri ve “silahlı kuvvetler personeline yakışacak davranışlar sergileme” üzerine alınan puanları içeren geniş kapsamlı bir kategoriydi. Batırdığımız kategoriyse nişancılıktı; Hileci ve Pastacı gibi iyi nişancılarımız olmasına rağmen altıncı sıradaydık. Takip eden iki hafta boyunca oradaki skorumuzu yükseltemezsek mahvolacaktık.

Tabii skorumuzun neden düşük olduğunu anlamak için sayı uzmanı olmanıza gerek yoktu. Manga başı nişancılıkta rezaletti. Bombok bir nişancı olan manga başı, kıdemli eğitim çavuşuna gidip fazladan pratik yapma süresi de talep etti tabii. Ancak ne hikmetse puanları bir türlü yükselmek bilmedi. Tekniğim kötü değildi; her şeyi doğru sırayla yapıyordum. Yine de otuz mermilik bir şarjörden sadece bir tanesiyle hedef tahtasını kafasından vurabilirsem kendimi şanslı sayıyordum. Hileci da bunun salak şansı olduğu konusunda hemfikirdi. Kuzu’nun bile otuz atıştan birini vurabildiğini söylüyordu. Hileci bunu fazla çaktırmamaya çalışıyordu fakat silah kullanma konusundaki beceriksizliğim

onu çileden çıkarıyordu. Genç kızın eski mangası nişancılıkta ikinci sıradaydı. Görev yeri değiştirilmemiş olsaydı; birinci sıradaki mangayla beraber mezun olup koluna çavuş pırpırlarını takan ilk kişi olması garantiydi.

Bir sabah, avluda koşuya çıktığımız sırada bana, “Sana bir teklifim var,” dedi Hileci. İpeksi kâküllerini bir saç bandıyla geriye atmıştı. Saçlarının ipek gibi olduğunu fark ettiğim falan yoktu tabii. “Sana ancak bir şartla yardım ederim.”

“Bunun satrançla bir ilgisi var mı?” diye sordum.

“Manganın başından çekil.”

Ona bir bakış attım. Bembeyaz yanakları soğuktan kızarmıştı. Hileci -Pastacı kadar olmasa da- sessiz sakin biriydi. Çarpıcı ve sinir bozucu bir ketumluğu vardı. Gerzek’in neşterleri kadar keskin bakışlarıyla sanki sizi parçalara ayırıp inceliyordu.

“Madem manga başı olmayı sen istememişsin, o zaman görevi neden bana bırakmıyorsun?” diye sordu gözlerini patikadan ayırmayarak.

“Bunu neden bu kadar çok istiyorsun?”

“Hayatta kalmak için en iyi şansım emirleri veren kişi olmak da o yüzden.”

Avludan bir yılan misali kıvrılarak çıkıp hastanenin park alanına, oradan da havaalanına giden yola bağlanan patikayı takip ettik. Önümüzdeki elektrik santrali kara ve gri renkli dumanlarını kusuyordu.

“Şuna ne dersin,” diye önerdim, “sen bana yardım et, kazanırsak görevi bırakayım.”

Bu anlamsız bir teklifti. Biz acemiydik. Manga başının kim olacağına karar vermek bize kalmamıştı; bu Reznik’in işiydi. Ayrıca bunun gerçekte kimin manga başı olduğuyla ilgili olmadığını biliyordum. Bu aktif saha görevine başladığımızda kimin çavuş olacağıyla alakalıydı. Manga başı olmak sizin terfi almanızı garantilemezdi ancak fena da olmazdı.

Gece devriyesinden dönen bir Black Hawk helikopteri olanca gürültüsüyle başımızın üzerinden geçti.

Hileci, helikopterin tepemizden geçip doğrudan iniş alanına yol alışını izlerken, “Bunu nasıl yaptıklarım hiç merak ettin mi?” diye sordu. “Elektromanyetik dalga saldırısından sonra elektronik şeyleri çalıştırmayı nasıl becerdiklerini yani?”

“Hayır,” diye yanıtladım dürüstçe. “Sence nasıl yapmışlardır?”

Nefesiyle buz gibi havada minik dumanlar saçıyordu. “Yer altı sığınakları olmalı. Veya…”

“Veya ne?”

Genç kız başını iki yana salladı, soğuktan kızaran yanaklarını şişirerek nefes verdi. Koşarken parlak sabah güneşinin aydınlattığı, simsiyah saçları sağa sola sallanıyordu.

“Boş ver, delice bir fikir, Zombi,” dedi en sonunda. “Haydi, gel. Nasılmışsın bir görelim, yıldız futbolcu.”

Ondan on santim uzundum. Attığım her adım onun iki adımına eşitti. Bu yüzden onu yendim.

Zar zor.

O öğleden sonra atış alanına gittik, hedef tahtalarını kontrol etmesi için yanımıza Şişko’yu aldık. Hileci birkaç atışımı izledikten sonra bana uzman görüşünü sundu: “Berbatsın.”

“Sorun da bu ya. Benim berbatlığını.” En afili gülümsememi takınarak ona baktım. Uzaylı Kıyameti kopmadan önce bu gülümsemeyle meşhurdum. Övünmek gibi olmasın ama araba kullanırken gülümsememek için çok dikkat ederdim; tek bir gülüşüm ilerleyen trafiğin tıkanmasına sebep olurdu. Fakat bunun Hileci’de hiçbir etkisi yoktu. Gülümsememin karşı konulamaz ışıltısı karşısında bir duvar gibiydi. Gözlerini bile kırpmamıştı.

“Tekniğin yerinde. Ama ateş ettiğin sırada ne oluyor?”

“Genel anlamda tanımlamak gerekirse, ıskalıyorum.”

Başını salladı. Gülümseme demişken… henüz onun ufak bir tebessüm ettiğini bile görememiştim. Hileci'yi ikna edip ondan bir gülümseme koparmayı kendime görev edinmiştim. Bu Zombi'den çok, Ben'e has bir düşünceydi fakat eski huylardan zor vazgeçilirdi.

"Hedef tahtasıyla senin aranda ne oluyor demek istiyorum yani," dedi genç kız.

Hı? "Şey, hedef belirdiğinde…"

"Hayır. Kastettiğim burasıyla," parmak uçlarıyla başıma dokunup, "orası," diyerek yirmi metre ötedeki hedefi işaret etti.

"Tam olarak anlayamadım, Hileci."

"Silahını bedeninin bir parçası olarak düşünmelisin. M16 ayrı; *sen* ayrı ateş ediyormuşsun gibi düşünme yani. Sanki bir karahindiba çiçeğini üflediğini düşün. Kurşun nefesinle beraber çıkıp gidecek."

Tüfeğini omzundan indirdi ve Şişko'ya başıyla işaret etti. Genç kız hedeflerin nereden çıkacağını bilmiyordu ancak hedef tahtaları daha yerden doğrulamadan baş kısımları patlayıp parçalara ayrılıyordu.

"Etrafta senden başka hiçbir boşluk olmadığını düşün. Tüfek sensin. Kurşun sensin. Hedef de sensin. Senden başka hiçbir şey yok."

"Yani demen o ki kendi kafamı uçuracağım, öyle mi?"

Bu dediğimle neredeyse ondan bir gülümseme koparacaktım. Dudağının sol köşesi birazcık titredi.

"Biraz Zen kafası gibi," diyerek tekrar şansımı denedim.

Hileci'nin kaşları bir araya geldi. Üçüncü hamle. "Daha çok kuantum mekaniği gibi diyelim."

Ciddiyetle başımı salladım. "Ah, kesinlikle. Ben de böyle demek istedim. Kuantum mekaniği."

Bana yüz çevirdi. Gülümsemesini mi gizlemeye çalışıyordu? Yoksa bıkkınlıkla göz devirdiğini görmeyeyim

diye mi böyle yapmıştı? Tekrar döndüğünde tek bulabildiğim yine o sert, insanın içini burkan bakıştı.

“Mezun olmak istiyor musun?”

“Mümkün olduğunca Reznik’ten uzaklaşmak istiyorum.”

“Bu yeterli olmaz.” Atış alanındaki hedef tahtalarından birini işaret etti. Kâkülleri esen rüzgârla dalgalanıyordu. “Bir hedefe baktığında ne görüyorsun?”

“İnsan şeklinde kesilmiş bir sunta.”

“Tamam da kimi görüyorsun?”

“Ne demek istediğini anladım. Bazen Reznik’in yüzünü kafamda canlandırıyorum.”

“İşe yarıyor mu peki?”

“Bunu sen söyle.”

“Her şey bağlantı kurmakla alakalı,” dedi genç kız. Oturmam için işaret etti. Karşıma oturup ellerimi tuttu. Onunkiler buz kesmişti, Ay. İm.’deki cesetler kadar soğuktular. “Gözlerini kapa. Hadi, Zombi. Senin taktiğin işe yaradı mı sanki? Güzel. Pekâlâ, unutma sen ve hedefin ayrı şeyler değilsiniz. Önemli olan aranızdaki bağlantı; mesafe değil. Bir aslan ile antilobu düşün. Onları birbirine bağlayan nedir?”

“Hımm. Açlık mı?”

“O sadece aslanda var. Ben sana neyi paylaştıklarım soruyorum.”

Bu konu oldukça zordu. Belki de onun teklifini kabul etmem kötü bir fikirdi. Sadece berbat bir asker olduğuma dair onu ikna etmekle kalmamıştım, artık tam bir dangalak olduğum ihtimalini de ön plana çıkarmıştım.

“Korku,” diye kulağıma fısıldadı, sanki benimle bir sırrını paylaşır gibiydi. “Antilop yem olmaktan, aslansa açlıktan ölmekten korkar. Korku onları bir araya getiren zincirdir.”

Zincir. Ben de cebimde gümüş bir kolyeye bağlı bir zincir taşıyordum. Kız kardeşimin öldüğü gecenin üzerinden sanki binlerce yıl geçmişti; o gece sanki dündü. O gece hem sona

ermiş hem de hiç bitmemişti. Zaman, o geceden bugüne bir çizgi misali ilerlememişti, aksine bir halka gibiydi. Parmaklarımı Hileci'ninkilere sıkıca doladım.

"Senin zincirlerinin ne olduğunu bilmiyorum," diye söze devam etti, sıcak nefesini kulağıma üflerken. "Bu herkes için farklıdır. Onlar bunun farkında. Bunu Harikalar Diyarı'ndan öğrendiler. Eline silah verenle seni hedefine zincirleyen aynı şey." Sonra sanki zihnimi okumuş gibi, "Bu bir çizgi değil, Zombi. Bu bir halka," deyiverdi.

Gözlerimi açtım. Batan güneş genç kızın etrafında altından bir hare yaratmıştı. "Mesafe diye bir şey yok," dedi Hileci. Başını sallayıp ayağa kalkmamı işaret etti. "Neredeyse hava kararacak."

Tüfeğimi kaldırıp kabzasını omzuma yasladım. Hedefin ne zaman çıkacağını bilmiyordunuz… sadece onun belireceğinden emindiniz. Hileci, Şişko'ya işaret verdi ve sağımda duran uzun kuru çalılar, hedef ortaya çıkmadan önce, birkaç milisaniye kadar titreşti. Fakat bu süre benim için yeterliydi; neredeyse sonsuzluk kadardı.

Mesafe diye bir şey yoktu. Benimle ben olmayan arasında hiçbir şey yoktu.

Hedef tahtasının baş kısmı tatmin edici bir *çatırt!* sesiyle parçalara ayrıldı. Şişko haykırıp yumruğunu havada salladı. Kendimi kaybederek Hileci'yi belinden kavrayıp yere yatırdım, birlikte sağa sola yuvarlandık. Onu öpmeye tehlikeli bir biçimde yaklaşmıştım. Hileci'yi serbest bıraktığımda benden birkaç adım uzaklaştı ve dikkatlice saçını kulaklarının arkasına attı.

"Şey, haddimi aştım," dedim. Hangimizin daha çok utandığını bilemiyordum, ikimiz de soluk soluğa kalmıştık. Belki de bunun farklı sebepleri vardı.

"Bunu bir daha yap," dedi genç kız.

"Hangisini? Atışı mı yoksa yuvarlanmayı mı?"

Hileci'nin dudakları titredi. *çok yaklaştım*.

"Bir halta yarayacak olanı."

51

Mezuniyet günü gelip çatmıştı.

Sabah kahvaltısından döndüğümüzde, yeni üniformalarımız ütülenmiş, kolalanmış ve güzelce katlanmış bir vaziyette ranzalarımızın üzerinde bizi bekliyordu. Yanlarında da fazladan bir sürpriz vardı: en son uzaylı tespit etme teknolojisiyle donatılmış başlık teçhizatları. Bozuk para büyüklüğündeki bu şeffaf diskler, sol gözünüzün üzerine denk geliyorlardı. Mercekten bakınca enfeksiyon taşıyan insanları tespit edebiliyordunuz. Daha doğrusu bize söylenen buydu. O gün çavuşa bu teknolojinin tam olarak nasıl çalıştığını sorduğumda, bana son derece basit bir cevap vermişti: Temiz olmayanlar yeşil renkte parlıyorlardı. Ondan kibarca bu cihazın nasıl çalıştığını göstermesini istediğimdeyse bana gülüp, “Sahaya indiğinde nasıl çalıştığını anlarsın, asker,” demişti.

Sığınak Kampı’na geldiğimizden bu yana ilk kez -ve muhtemelen de ömrümüz boyunca son kez- yeniden çocuk olmuştuk. Coşkuyla eğleniyor, ranzadan ranzaya adıyor, birbirimize beşlikler çakıyorduk. Aramızdan sadece Hileci üstünü değiştirmek için tuvalete gitmişti. Diğer herkes nefret ettiği o mavi renkli tulumları üzerinden çıkarıp kışlanın ortasına fırlatmıştı. Fincan o kıyafetleri yakmak gibi parlak bir fikre kapılmıştı ve eğer Gerzek son anda kibriti elinden kapmasaydı başardı da olacaktı.

Üzerine yeni üniformalarım çekmemiş tek bir kişi vardı; üzerindeki beyaz tulumuyla ranzasına oturmuş, kollarını kavuşturup bacaklarını ileri geri sallıyordu, yüzü beş karıştı. Bundan habersiz değildim, durumu hemen anlamıştım.

Giyinip kuşandıktan sonra yanına oturup ufaklığın dizine hafif bir şaplak attım.

“Senin de sıran gelecek, asker. Dayanmalısın.”

“İki yılım var, Zombi.”

“Ee? O iki yıl içinde ne kadar güçlü olacaksın bir düşünsene. Hepimizi solda sıfır bırakacaksın.”

Dağıtımımız yapıldıktan sonra Kuzu başka bir mangaya tahsis edilecekti. Üsse geri geldiğimde benimle aynı ranzada yatabileceğine dair ona söz verdim. Gerçi ne zaman döneceğimi veya gelip gelmeyeceğimi hiç bilmiyordum. Görevimiz hâlâ çok gizli statüsünü koruyor ve sadece Merkez Komutanlığı tarafından biliniyordu. Reznik’in bile bizim nereye gideceğimizi bildiğinden şüpheliydim. Reznik burada kaldığı sürece başka hiçbir şey umurumda değildi.

“Yapma, asker. Benim için sevinmen lazım,” diye ona takıldım.

“Bir daha geri gelmeyeceksin.” Bunu o kadar öfkeyle ve inanarak söylemişti ki ona ne diyeceğimi bilemedim. “Seni bir daha asla göremeyeceğim.”

“Olur mu öyle şey? Beni tabii ki göreceksin, Kuzu. Sana söz veriyorum.”

Elinden geldiğince sert bir biçimde, tam kalbimin üzerine defalarca ve defalarca vurmaya başladı. Bileğini yakalayınca boşta kalan eliyle bana saldırmaya devam etti. Onu zapt etmek için diğer bileğini de tuttum.

“Söz verme bana, söz verme! Asla, hiçbir şeye söz verme!” Minicik suratı öfkeyle dolmuştu.

“Hey, hey, Kuzu!” Kollarını göğsü üzerinde sabitleyip gözlerimin içine bakması için onu kendime çektim. “Bazı şeyler için söz vermene gerek yoktur. Onları sadece yaparsın, o kadar.”

Elimi cebime atıp kız kardeşimin kolyesini çıkardım. Madalyonun klipsini açtım. Çadır Kent’te kolyeyi tamir ettiğimden bu yana onu hiç ellememiştim. Zinciri, Kuzu’nun boynuna geçirip bağladım. Halka tamamlanmıştı.

“Dışarıda başıma ne gelirse gelsin, senin için döneceğim,” diye ona söz verdim.

Ufaklığın omzunun üzerinden baktığımda Hileci’nin banyodan çıktığını gördüm, saçlarını yeni kepinin altına sıkıştırmıştı. Hazır ola geçip ona bir selam çaktım.

“Er Zombi emir ve görüşlerinize hazırdır, manga başım!”

“Bir günlük zaferim,” dedi selamıma karşılık vererek. “Kimin çavuş olacağını herkes biliyor.”

Mütevazı bir biçimde omuzlarımı silktim. “Ben söylentilere kulak asmam.”

“Asla tutamayacağını bildiğin bir söz verdin bana,” dedi duygusuz bir tonla, genellikle konuşma tarzı buydu zaten. Ancak bunu Kuzu’nun önünde söylemiş olması gerçekten de talihsiz bir durumdu. “Satranç oynamaya başlamak istemediğine emin misin, Zombi? Çok iyi oynardın.”

O an en az tehlikeli olan şey gülmekti, bu yüzden bir kahkaha patlattım.

Kapı ardına kadar açıldı ve Gerzek haykırdı: “Günaydın, Komutanım!”

Aceleyle ranzalarımızın yanına gidip hazır ola geçtik, Reznik de bize yapacağı son teftiş için sıra boyunca ilerlemeye başladı. Eski haline göre oldukça sakin davranıyordu. Bize sülükler veya bok çuvalları diye bağırmıyordu. Fakat yine de her zamanki gibi kılı kırk yararak teftiş yapıyordu: Çakmaktaş gömleğinin bir kısmını pantolonundan içeri sokmayı unutmuştu, Şişko’nun kepi yamuktu. Fincan’ın yakasında duran ve sadece kendisinin görebileceği büyüklükteki bir pamuk tiftiğini ayıkladı. Çavuş uzun bir süre Fincan’ın başından ayrılmadı, gözlerini ona dikmişti, durumun ciddiyeti içinde neredeyse komik bir manzaraydı.

“Ee, asker? Ölmeye hazır mısın?”

Fincan savaşçı bir ses tonuyla, olanca gücüyle haykırarak, “Evet, Komutanım!” diye bağırdı.

Sonra Reznik bize döndü. “Peki ya siz? Sizler hazır mısınız?”

Hep bir ağızdan gürledik: “Evet! Hazırız, Komutanım!”

Çavuş dışarı çıkmadan önce öne çıkmamı emretti. “Benimle gel, asker.” Erlerine son bir kez selam çaktıktan sonra, “Partide görüşürüz, çocuklar,” dedi.

Dışarı çıkarken Hileci bana bilmiş bir bakış attı, sanki *sana söylemiştim*, der gibiydi.

Çavuş avlu boyunca ilerlerken ben de onu iki adım gerisinden takip ediyordum. Mavi tulumları içindeki acemi erler; konuşmacı kürsüsüne son rötuşları atıyor, sancakları asıyor, yüksek rütbeliler için sandalyeler koyuyor ve bir kırmızı halı seriyorlardı. Avlunun öbür ucundaki kışlanın üzerine kocaman bir flama asılmıştı: İNSANLIK BİZİZ. Ve onun hemen karşısında da: BİZ BİR BÜTÜNÜZ.

Yerleşkenin batı kanadında yer alan sıradan, tek katlı bir binadan içeri girdik ve üzerinde YETKİLİ OLMAYAN GİREMEZ yazan bir güvenlik kapısından geçtik. Tepeden tırnağa silahlı ve suratsız askerler tarafından korunan bir metal detektöründen geçtik. Yerin dört kat altına giden bir asansöre bindik. Reznik’in ağzım bıçak açmıyordu. Bana bakmıyordu bile. Nereye gittiğimizi gayet iyi biliyordum fakat bunu sebebi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gergin bir biçimde yeni üniformamın ön kısmına çekidüzen verdim.

Floresan ışıklarıyla aydınlatılan uzunca bir koridor boyunca ilerledik. Bir başka güvenlik noktasını ve onu koruyan suratsız, ağır silahlı askerleri geçtik. Reznik üzerinde hiçbir şey yazmayan bir kapının önünde durdu ve kartlı anahtarını kilide soktu. Ufak bir odaya girmiştik. Bir teğmen bizi kapıda karşıladı, onu bir başka koridor boyunca takip edip büyük bir özel ofise girdik. Masasının başında bir adam oturmuş, bir yığın bilgisayar çıktısını inceliyordu.

Vosch.

Reznik’i ve Teğmeni odadan gönderdi, baş başa kalmıştık.

“Rahat, asker.”

Bacaklarımı iki yana açıp sağ elim sol bileğimi hafifçe kavrayacak biçimde ellerimi arkama koydum. Büyük masanın önünde duruyordum, göğsüm dışarıdaydı, gözlerim ileri bakıyordu. Vosch bizim başkumandanımızda Bense bir er, düşük seviye bir acemiydim. Henüz bir asker bile değildim. Hızla atan kalbim yepyeni gömleğimin düğmelerini patlatmakla tehdit ediyordu.

“Ee, Ben, nasılsın?”

Sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Bunun yanında bana Ben diye seslenmesinden ötürü afallamıştım. Onca ay boyunca Zombi olduktan sonra bu isim kulaklarıma yabancı gelmişti.

Benden bir cevap bekliyordu, aptalca bir sebepten ötürü aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “Er Zombi, ölmeye hazırdır, Komutanım!”

Vosch gülümsemeyi bırakmayarak başını salladı, masasından kalkıp yanıma geldi. “Asker askere, rahat bir biçimde konuşalım. Sonuçta artık sen de bir askersin, Çavuş Parish.”

Sonra onları gördüm: Yarbay elinde çavuş nişanımı tutuyordu. Öyleyse Hileci haklıydı. Vosch rütbelerimi bana iğnelerken tekrardan hazır ola geçtim. Elini omzuma koydu, mavi gözleriyle benimkilere bakıyordu.

“Bir adamını kaybetmişsin,” dedi.

“Evet, Komutanım.”

“Bu çok kötü bir şey.”

“Evet, Komutanım.”

Masasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Senin kadar olmasın… kusursuz bir karakteri vardı. Fakat buradan şu dersi çıkart: Hepimizin bir kırılma noktası vardır. Sonuçta hepimiz insanız, değil mi?”

“Evet, Komutanım.”

Yarbay gülümsüyordu. Fakat niçin? Yer altı sığınağının içi soğuktu ancak terlemeye başlamıştım.

“Sormayacak mısın?” dedi, elini davetkâr bir tavırla sallayarak.

“Anlayamadım, Komutanım?”

“Aklından geçirdiğin soruyu tabii ki. Ayıklama ve imha bölümünde Tank’a denk geldiğinden beri aklını kurcalayan o soruyu.”

“O nasıl öldü?”

“Aynen senin de kuşkulandığın gibi aşırı dozdan öldü. İntihar önleme koğuşundan çıkarıldıktan tam bir gün sonra.” Yanımda duran sandalyeyi işaret etti. “Otursana, Ben. Seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

Sandalyenin köşesine çöktüm, sırtım dimdik, çenem yukarıdaydı. Eğer oturur pozisyonda hazır ola geçmek mümkünse, o an onu yapıyordum.

“Hepimizin kırılma noktaları vardır,” dedi mavi gözlerini bana dikerek. “Sana benimkini anlatayım. 4. Dalga’dan iki hafta sonra, buradan yaklaşık altı kilometre uzaklıktaki bir mülteci kampında hayatta kalan insanları topluyorduk. Şey, her sağ kalan kişiyi yanımıza almıyorduk. Sadece çocukları. Taşıyıcı statüsünde olanları henüz tespit edemiyor olsak da bunun en azından çocuklara bulaşmadığından son derece emindik. Düşmanın kim olduğunu kestiremediğimiz için komutanlık on beş yaşın altındaki herkesin itlaf edilmesini emretmişti.”

Yarbay’ın yüzü karardı. Gözlerini uzaklaştırdı. İyice arkasına yaslandı, masanın köşelerini o kadar sıkı kavramıştı ki elinin üst kısmının eklem yerleri beyaza dönmüştü.

“Yani bu benim emrimdi.” Derin bir nefes aldı. “Hepsini öldürdük, Ben. Çocukları otobüslere yükledikten sonra geri kalan herkesi teker teker öldürdük. İşimiz bittiğinde kamplarını imha ettik. Yeryüzünden sildik.”

Gözlerini tekrar bana dikti. İnanılmaz bir şekilde, gözlerinin yaşardığını gördüm. “Benim kırılma noktam orasıydı. Sonra onların tuzaklarına bile bile düştüğümü fark edince dehşete kapıldım. Ben düşmanın bir aracı haline

gelmiştim. Katlettiğim her bir taşıyıcı için, üç masum insan da beraberinde hayatını kaybediyordu. Bununla yaşamak zorundayım… çünkü hayatta kalmalıyım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Başımı salladım. Hüzünle tebessüm etti. “Tabii ki anlıyorsun. İkimizin de eline masumların kanı bulaştı, değil mi?”

Yarbay Vosch, doğrularak kendini toparladı, artık tekrar ciddiyetini takınmıştı. Gözyaşları kaybolmuştu.

“Çavuş Parish, bugün taburunun en başarılı dört mangasını mezun edeceğiz. Birinci gelen manganın tim komutanı olarak ilk vazifeni seçme hakkı senindir. Mangalardan ikisi üssümüzü korumak için devriye olarak atanacak. Geriye kalan ikisiyse düşman bölgesine gönderilecek.”

Bunu kavramam birkaç dakikamı almıştı. Aralarında seçim yapmam için bana müsaade ediyordu. Bilgisayar çıktılarından birini alıp bana uzattı. Kâğıdın üzerinde yığınla sayı, dolambaçlı çizgiler ve tuhaf semboller vardı. Ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Senden bunu okuyabilmeni beklemiyorum,” dedi. “Ancak bunun ne olduğunu tahmin etmek ister misin?”

“Bundan fazla bir şey de yapamam, Komutanım,” diye yanıtladım. “Yalnızca tahmin edebilirim.”

“Bu gördüğün bir taşıyıcı insanın, Harikalar Diyarı tarafından yapılmış mantıksal analizi.”

Başımı salladım. Başımı niye sallamıştım ki? Kafam basmış mıydı ki? *Ah, çok doğru, Komutanım-, mantıksal analiz! Lütfen, devam edin*.

“Bir süredir taşıyıcıları da Harikalar Diyarı’ndan geçiriyoruz. Fakat önceleri enfeksiyonun haritasıyla kurbanın veya klonun ya da her neyse onun haritasını birbirinden ayırt etmeyi başaramamıştık. Ta ki şimdiye kadar.” Bilgisayar çıktısını bana uzattı. “İşte, Çavuş Parish, uzaylı zihni aynen buna benziyor.”

Tekrar başımı salladım. Fakat bu sefer konuyu kavramaya başlamıştım. “Artık onların nasıl düşündüklerini biliyorsunuz.”

“Kesinlikle!” Yarbay bana, yani yıldız öğrencisine ışıldayan gözlerle bakıyordu. “Bu savaşı kazanmamızın yolu ne taktiklerden ne stratejiden ne de teknolojiler arasındaki dengesizliklerden geçiyor. Bunu veya herhangi bir savaşı kazanmanın asıl anahtarı, düşmanının nasıl düşündüğünü anlamaktır. Artık biz de bunu yapabiliyoruz.”

Yarbay’ın bunu bana alıştıra alıştıra anlatmasını bekliyordum. Düşmanımız nasıl düşünüyordu?

“Varsayımlarımızın çoğu doğru çıktı. Bizi uzun bir süredir izliyorlarmış. Taşıyıcılar dünya çapındaki önemli bireyler arasından seçilmiş. Anlayacağın üzere, nüfusumuz idare edilebilir bir sayıya düşürüldüğünde, koordineli bir saldırı başlatmak için sinyal bekleyen kişilere dönüştürülmüşler. Sığınak Kampı’na gerçekleştirilen saldırının nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz ve maalesef diğer askerî üslerin bu kadar şanslı olmadığından şüpheleniyoruz.”

Kâğıdı dizine vurdu. Muhtemelen irkilmiştim çünkü bana yatıştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Hayatta kalan insan nüfusunun üçte biri, ilk üç dalgadan sağ çıkan insanların ortadan kaldırılması için aramıza yerleştirilmiş. Senin. Benim. Silah arkadaşlarının. Hepimizin. Eğer zavallı Tank’ın düşündüğü gibi beşinci bir dalganın gelişinden korkuyorsan bunu bir kenara bırakabilirsin. Beşinci dalga olmayacak. İnsan ırkı tamamen temizlenene kadar ana gemilerini terk etmeye hiç niyetleri yok.”

“Bu yüzden mi henüz…”

“Saldırmadılar mı? Öyle sanıyoruz. Görünüşe göre en önemli amaçları kolonileşebilmek için gezegeni koruma altına almak. Artık bir karşılıklı yıpratma savaşının içindeyiz. Bizim kaynaklarımız kısıtlı; onlar da sonsuza dek burada kalamazlar. Bunu iki taraf da biliyor. Takviyelerimiz olmadan belirgin bir muharip güç ortaya çıkaramayız, eninde

sonunda da bu kamp -diğerlerinin başına geldiği gibi- tıpkı kökünden kesilmiş bir sarmaşık gibi kuruyup yok olur.”

Tuhaf bir biçimde Yarbay gülümsemeyi hâlâ bırakmamıştı. Sanki bu kıyamet senaryosunda onu heyecanlandıran bir şeyler vardı.

“Ne yapacağız peki?” diye sordum.

“Elimizden gelen tek şeyi yapacağız, Çavuş. Onları savaşa çekeceğiz.”

Bunları söylerken sesinde ne bir kuşku ne bir korku ne de bir umutsuzluk vardı. *Onları savaşa çekeceğiz*, işte bu yüzden komutan oydu. Karşımda durmuş, kendinden emin bir biçimde gülümsüyordu. Keskin yüz hatları bir tür antik heykeli andırıyordu; asil, bilge ve kudretli. Uzaylı dalgalarının çarptığı kaya oydu, boyun eğdirilemezdi. Flamalarda *İnsanlık Biziz* yazıyordu. Yanlıştı. Biz insanlığın soluk yansımaları, titrek gölgeleri ve uzaktan gelen yankılarıydık sadece. *Vosch* insanlığın ta kendisiydi, onun kınlamayan, ölümsüz kalbiydi. Eğer o anda Komutan Vosch, benden davam için kafama bir kurşun sıkmamı isteseydi bunu yapardım. Gözümü kırpmadan hem de.

“Dolayısıyla vazifene dönelim,” dedi sakin bir ses tonuyla. “Keşif uçuşlarımızda Dayton’da ve çevresindeki önemli mevkilerde öbeklenmiş muharip taşıyıcılar tespit ettik. Mangalardan biri oraya indirilecek ve takip eden dört saat boyunca kendi başına kalacak. Oradan sağ çıkma olasılığı kabaca dörtte bir.”

Boğazımı temizledim. “Ve diğer iki manga da burada kalacak.”

Vosch başını salladı. Masmavi gözlerindeki bakışlarla beni delip geçiyordu. “Karar senin.”

Yine o gizemli gülümsemeyi takındı. Ne diyeceğimi biliyordu. O kapıdan içeri girmeden önce bile bunun farkındaydı. Belki bunu benim Harikalar Diyarı profilimden anlamış olabilirdi fakat bence öyle değildi. Çünkü o beni tanıyordu.

Sandalyemden kalkıp hazır ola geçtim.
Ve ona zaten bildiği şeyi söyledim.

52

Saat sabah dokuzda bütün tabur avluda toplanmış, mavi renkli tulumlardan bir deniz oluşturmuştu. Taburun en ön sırasında yer alan dört manga da yepyeni üniformalarını giymişti. Binden fazla acemi er, kusursuz bir sıra düzenine geçmişti. Yüzlerini, önceki gün kurulan mikrofon kürsüsünün olduğu yere, doğuya dönmüşlerdi. Orası yeni başlangıçlara açılacaktı. Bayraklar dondurucu rüzgârla dalgalanıyordu fakat biz o soğuğu hissetmiyorduk. Yüreklerimizde, Tank'ı küle çeviren o ateşten daha sıcak bir alev yanıyordu. Merkez Komutanlığı'nın yüksek rütbelileri, birinci gelen mangaların oluşturduğu ilk sıra boyunca ilerlediler, ellerimizi sıkıp bizi tebrik ettiler. Ardından da eğitim çavuşları teker teker bize minnettarlıklarını sundu. Elimi sıkarken Reznik'e ne diyeceğimi hayal etmiştim. *Hayatımı cehenneme çevirdiğin için teşekkür ederim... Ah umarım tez zamanda geberirsin, iğrenç herif...* veya derdimi en kısa ve en tatlı biçimde anlatan o en sevdiğim sözü söyleyecektim: *Siktir git*. Fakat çavuş beni selamlayıp elini uzattığında, neredeyse kendimi kaybedecektim. Aynı anda hem onun ağzının ortasına bir tane vurmak hem de ona sarılmak istiyordum.

Reznik'in bana, "Tebrik ederim, Ben," demesiyle beraber tamamen afallamıştım. Gerçek ismimi bildiği aklımın ucundan bile geçmezdi. Bana göz kırptı ve sıra boyunca devam etti.

Daha önce hiç görmediğim subaylar birkaç kısa konuşma yaptılar. Ardından Başkomutan kürsüye davet edilince hepimiz deliye döndük; şapkalarımızı sallayıp havada yumruklarımızı savurduk Tezahüratlarımız avluyu çevreleyen binaların etrafında yankılanıyordu, böylelikle gürlemelerimiz

iki kat daha yüksek çıkıyordu. Komutan Vosch elini kaldırıp, son derece yavaş bir biçimde alnına doğru götürüp bize selam verdi. Sanki bir elektrik şalterini indirmişti: O anda aniden tüm gürültü kesildi ve hemen biz de onu selamladık Etrafımdakilerin sessizce soluk alıp verdiklerini duyabiliyordum. Çok şey yaşamıştık Bu üsse gelmeden önce ve burada geçirdiğimiz süre boyunca kan, ölüm ve ateşle yoğrulmuştuk. Harikalar Diyarı'na dalıp geçmişin aynasının o iğrenç yansımasıyla yüzleşmiş, infaz odasında da maziden daha iğrenç olan geleceğin yüzünü görmüştük Bazılarımızı dönüşü olmayan bir yola sokan ve aylarca süren zorlu eğitimlerin ardından sonunda varacağımız istikamete ulaşmıştık. Ölen çocukluğumuzu sağ salim atlatmıştık Artık asker olmuştuk ve belki bundan sonra bizden başka savaşacak kimse kalmayacaktı. Dünyanın sonuncu ve yegâne umudu bizdik, intikam ruhunun altında yekvücut olarak bir araya gelmiştik.

Vosch'un konuşmasının tek kelimesini bile dinlemedim. Yarbay'ın omuzlarının ardından yükselen güneşi izledim. Elektrik santralinin ikiz bacalarının arasında, dünyanın yörüngesinde seyreden ana gemi gün ışığında parıldıyordu, kusursuz gökyüzünün ahengini bozan tek şey oydu. Öylesine küçük, öylesine önemsiz bir nesne gibi duruyordu ki sanki elimi uzatıp onu gökyüzünden söküp aldıktan sonra yere çalıp postallarımın altında un ufak edebilirdim. Kalbimdeki ateş akkora dönüp bedenimin her yanını sarmıştı. Bu ateş kemiklerimi eritiyor, derimi yakıyordu; sanki süpernovaya dönüşüp patlamak üzere olan bir güneş gibiydim.

Ben Parish'in nekahet koğuşundan çıktığı gün öldüğüne dair tezimde yanılmıştım. Başından beri onun leş kokan cesedini içimde taşımıştım meğerse. Şimdi içimdeki o ateşi yakan bu yalnız adama bakarken Parish'ten geriye kalan son kırıntı da yanıp kül olmuştu. Bu adam bana gerçek savaş meydanının neresi olduğunu göstermişti. Tekrar dolabilmem için içimi boşaltmıştı. Yaşayabilmem için beni öldürmüştü. Ve

size yemin edebilirim ki masmavi gözleriyle o da bana bakıyor, ruhumun ardını görüyordu. Aklından neler geçtiğini de gayet iyi biliyordum.

Sen ve ben biriz. Nefrette, kurnazlıkta ve intikam ruhunda bir olan kardeşleriz.

VII
ÖLDÜRMEK YÜREK İSTER

53

Beni sen kurtardın.

O gece, Evan'ın kollarında yatarken aklımdan bu sözleri gitmiyordu. *Aptal, aptal, aptal. Bunu yapamazsın. Yapamazsın…*

Birinci kural: Hiç kimseye güvenmeyeceksin, ikinci kural da bununla bağlantılıydı: Mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmak istiyorsan, elinden geldiğince yalnız kalmalısın.

Şimdi bu iki kuralı da ihlal etmiştim.

Ah, onlar çok zekiydi. Hayatta kalmak zorlaştıkça, kendini insanlarla daha çok bir araya gelmek zorunda hissediyordun.

Demem o ki ben şansımı denemiştim ve kendi başıma pek başarılı olamamıştım. Dürüst olmak gerekirse batırmıştım. Eğer Evan beni bulmasaydı çoktan ölmüştüm.

Bedeniyle sırtıma yaslanmıştı, koruma içgüdüsüyle kolunu belime sarmıştı, nefes alıp verişini hoş bir gıdıklanmayla ensemde hissediyordum. Oda çok soğuktu; yorganların altına girmek güzel olacaktı fakat kıpırdamak istemiyordum. Onun kıpırdamasını da istemiyordum. Dudaklarının sıcaklığını, parmaklarımın arasında hissettiğim ipeksi saçlarını hatırlayarak parmaklarımı Evan'ın çıplak kolunda gezdirdim. Uyku nedir bilmeyen oğlan, uyuyakalmıştı. Kan denizinin ortasında bir ada olan Cassiopeia sahiline dinlenmek için gelmişti. *Senin Sammy'ye verdiğin sözün var, benimse elimde sadece sen varsın*.

Ona güvenemezdim ama güvenmek zorundaydım.

Onunla kalamazdım ancak onu geride bırakamazdım.

Artık işinizi şansa bırakamıyordunuz. Ötekiler bunu bana öğretmişti.

Fakat aşka güvenmek hâlâ mümkün müydü?

Ona âşık olduğumdan değil tabii. Aşk nasıl bir his bilmiyordum bile. Ben Parish'in bana nasıl hissettirdiğini biliyordum ve bunu sözlerle, en azından kendi bildiğim kelimelerle ifade edemezdim.

Evan arkamda kıpırdandı. "Geç oldu," diye mırıldandı. "Biraz uyusan iyi olur."

Uyanık olduğumu nasıl anladı? "Peki, ya sen?"

Yataktan kalktı ve hafif adımlarla kapıya yöneldi. Yattığım yerden doğruldum, kalbim sebebini tam bilmediğim bir şeyden ötürü hızla atıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz etrafa bakınacağım. Fazla uzun sürmez."

Evan gittikten sonra kıyafetlerimi çıkarıp onun oduncu gömleklerinden birini üzerime geçirdim. Val dantelli geceliklerden hoşlanıyor olabilirdi fakat bu hiç benim tarzım değildi.

Tekrar yatağa girdim ve yorganları çeneme kadar çektim. Kahretsin, çok soğuktu. Sessizliği dinlemeye koyuldum: Evan olmadan evin halini, dışarıda doğadan gelen sesleri, uzaklarda havlayan yaban köpeklerini, bir kurdun ulumasını, baykuşların çığlıklarım… Mevsimlerden kıştı, yılın bu zamanında doğa sadece fısıldardı. Bahar gelince tüm vahşi tabiatın senfonisini dinleyeceğimi tahmin ediyordum.

Evan'ın eve dönmesini bekledim. Aradan bir saat geçti, sonra bir saat daha.

O meşhur kapı gıcırtısını tekrar duyduğumda nefesimi tuttum. Genellikle onun gece geldiğini duyardım. Mutfak kapısını çarpar, ağır botlarıyla merdivenleri çıkardı. Ancak şimdi kapının öbür yanındaki gıcırtıdan başka hiçbir şey duymamıştım.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinden Luger'ımı aldım. Tabancamı yanımdan ayırmıyordum.

Aklıma gelen ilk şey Evan'ın öldüğüydü. *Kapının dışındaki kişi Evan değil; o kesinlikle bir Susturucu*.

Yataktan kalkıp parmak ucumda kapıya ilerledim. Kulağımı ahşap yüzeyine yasladım. Dikkatimi toplamak için gözlerimi kapadım. Tabancamı aynı bana öğrettiği gibi iki elimle tutuyordum. Her bir adımı bana öğrettiği gibi aklımdan tekrar ediyordum.

Sol elinle kapı kolunu tut. Kolu çevir, kapıyı kendine çek, iki adım geri atıp silahını doğrult. Çevir, çek, iki adım geri git ve silahı doğrult...

Gacıiırt.

Eh, yeter ama.

Kapıyı hızla açıp sadece bir adım geri gittim ve silahımı doğrulttum... Kafadan tekrar etmek de buraya kadardı. Evan geriye sıçradı ve sırtını duvara çarptı, kendisine doğrultulan tabancanın namlusunu görünce refleks olarak ellerini kaldırdı.

"Hey!" diye bağırdı. Bir yankesicinin saldırısına uğramışçasına gözlerini fal taşı gibi açmış, ellerini havaya kaldırmıştı.

"Ne halt ediyorsun sen?" dedim öfkeden titreyerek.

"Sana... bakmaya gelmiştim. Şu silahı indirebilir misin lütfen?"

Tabancamı indirirken, "İlla ki açmama gerek yoktu, kapının arkasından da seni vurabilirdim," diye onu azarladım.

"Bir dahaki sefere kesinlikle kapıyı tıklatacağım," diyerek o kendine has çarpık gülümsemesini takındı.

"Beni dikizlemeye geleceğin zamanlarda kullanman için bir parola belirleyelim. Kapıyı bir kez tıklatırsan içeri girmek istiyorsun anlamına gelsin. İki tık, uyurken beni gözetlemeye geldiğin anlamına gelsin." Evan'ın bakışları, yüzümden aşağı inip gömleğime (aslında onun gömleğiydi) oradan da çıplak bacaklarıma doğru kaydı. Orada bir nefes uzunluğu

kaldıktan sonra tekrar yüzüme baktı. Bakışları sıcaktı, bacaklarımsa soğuk.

Kapı pervazını bir kez tıklattı. Fakat Evan'a içeri girme hakkı kazandıran şey o gülümsemesiydi.

Beraber yatağa oturduk. Evan'ın gömleğini giydiğim ve böylelikle üstümdekinin aynı onun gibi koktuğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Bu kokunun sahibi hemen dibimde oturuyordu; bir de karnımın derinliklerinde minik bir düğüm vardı, âdeta için için yanan bir kömür parçasıydı.

Evan'ın bana tekrar dokunmasını istiyordum. Bulutlar kadar yumuşak ellerini hissetmek için can atıyordum. Fakat bana dokunursa vücudumu oluşturan yaklaşık yedi milyar atomun kendilerini koyverip paramparça bir halde evrene saçılmasından korkuyordum.

"Kardeşin hayatta mı?" diye fısıldadı. O hüzünlü, çaresiz bakış yüzüne geri dönmüştü. Aklından ne geçiyordu? Neden Sams'i düşünmüştü ki?

Omuz silktim. Bunun cevabım nereden bilebilirdim ki?

"Ben Lauren'da bunu anlamıştım. Yani o öldüğünde bunu hemen hissetmiştim." Evan, dalgın bir biçimde yorganı didikleyip duruyordu; parmaklarını dikişlerin üzerinde dolaştırıp sanki bir hazine haritasının izlerini takip eder gibi yamaların köşelerinde geziniyordu. "İçime doğmuştu. Sonra sadece Val ve ben kaldık. Val çok hastaydı, fazla vaktinin olmadığını biliyordum. Zamanım neredeyse saati saatine tahmin etmiştim. Çünkü bunu daha önce altı kez tecrübe etmiştim."

Evan ancak birkaç dakika sonra söze devam edebildi. Bir şey onu gerçekten ürkütmüştü. Gözleri sabit duramıyordu. Bakışları odanın içinde gezinip duruyordu sanki dikkatini dağıtacak veya tam tersine onu o ana sabitleyecek bir şey arıyordu. Benimle birlikte geçirdiği ana odaklanmalıydı, düşünmekten kendini alamadığı şeyden sıyrılmalıydı.

"Bir gün dışarı çıkmıştım," diye söze başladı, "çamaşır ipine ıslak çarşafları asarken aniden içimi bir his

kaplayıverdi. Sanki bir şey göğsüme vurmuştu. Bu zihinsel değil; tamamen fiziksel bir şeydi; Lauren'ın... Lauren'ın öldüğünü söyleyen bir ses aklıma düşmemişti yani. Sanki birinin bana sert bir yumruk attığını hissettim. Ardından da anladım. Çarşafı atıp onun evine koştum..."

Başını iki yana sallıyordu. Dizine hafifçe dokunduktan sonra hemen elimi geri çektim. Bir kere dokundun mu gerisi daha kolay geliyordu.

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordum. Anlatmaya hazır olmadığı bir şey için onu zorlamak istemiyordum. Evan şimdiye kadar duygusal açıdan tam bir buzdağı gibiydi, üçte ikisini su altında gizliyordu. Konuşmak yerine dinlemeyi, cevap vermek yerine soru sormayı yeğliyordu.

"Kendini asmıştı," dedi. "Onu aşağı ben indirdim." Bakışlarını benden kaçırdı. Bedensel olarak benim yanımda olmasına rağmen aklı Lauren laydı. "Sonra da onu defnettim."

Ne diyeceğimi bilemediğimden ağzımı açmadım. Gerçekten de söyleyecek bir şeyi olmayan pek çok insan genelde bunu yapmaz.

"Sanırım bu iş böyle oluyormuş," dedi bir süre sonra. "Birini seversin, sonra onun başına kötü bir şey gelir ve kalbine bir yumruk yersin. Yumruğa *benzer* bir şey değil kastettiğim; *gerçek* bir yumruk diyorum." Omuzlarım silkti ve hafifçe kendi kendine güldü. "Her neyse, işte böyle hissettim."

"Yani ben böyle bir şey hissetmediğime göre, Sammy hâlâ hayatta, öyle mi?"

"Biliyorum." Tekrar omuz silkti ve utangaç bir kahkaha attı. "Çok saçma değil mi? Konusunu açtığım için özür dilerim."

"Onu gerçekten seviyordun, değil mi?"

"Beraber büyümüştük." Aklında hatırası canlanınca Evan'ın gözleri parladı. "Ya o buraya gelir ya da ben onun evine giderdim. Büyüdüğümüzde de neredeyse her zaman

ya benim evimde ya da onunkinde buluşurduk. Babama çiftlik işlerinde yardım etmem gerektiği zamanlarda bile bir şekilde aradan sıvışıp onun yanına giderdim.”

“Bu akşam da oraya gittin, değil mi? Lauren’ın evine.”

Yanağına bir damla gözyaşı düştü. Evan’a Tanrı’ya inanıp inanmadığını sorduğum gece bana yaptığı gibi, başparmağımla onun gözyaşını sildim.

Öne eğilip aniden beni öpüverdi.

“Beni neden öptün, Evan?” Az önce Lauren’dan bahsederken şimdi gelip beni öpmesi oldukça tuhaftı.

“Bilmiyorum,” diyerek boynunu büktü. Gizemli Evan’ı, suskun Evan’ı ve tutkulu Evan’ı daha önce görmüştüm; şimdi de minik, utangaç oğlan Evan karşımda duruyordu.

“Bir dahaki sefere düzgün bir sebep bulursan iyi edersin,” diye ona takıldım.

“Peki,” dedi ve beni tekrar öptü.

“Sebep?” diye sordum yumuşak bir tonla.

“Şey. Çok güzelsin?”

“Bu gerçekten iyiymiş. Doğru olup olmadığını bilmiyorum ama gayet iyiymiş.”

Yumuşak elleriyle yüzümü kavradı, ardından da uzun sürecek olan üçüncü bir öpücük için bana eğildi. Karnımda için için yanan o ufak kömür parçasını alevlendiren, ensemdeki tüyleri diken diken edip neşeyle dans ettiren bir öpücüktü bu.

Dudaklarımız birbirine değerken, “Bu doğru,” diye fısıldadı.

Evan avcuyla boynumun hemen altını sararken birkaç saat önceki sarılarak yatma pozisyonumuza tekrar geçerek uykuya daldık. Gecenin köründe uyandım ve bir anlığına ormanda uyku tulumumda yatarkenki halime geri döndüm; yalnızca ben, oyuncak ayıcığım, M16’ın ve vücudunu benimkine bastıran bir yabancıyla birlikteydim.

Hayır, sorun yok, Cassie. O Evan; seni kurtaran, sana bakıp sağlığına geri kavuşturan kişi. Verdiğin o saçma sözü yerine getirebilmek için hayatını tehlikeye atmaya canıgönülden razı. Gözünden hiçbir şey kaçmayan Evan, seni fark etti. Evan; zarif, yumuşak elleri olan, sade, çiftçi oğlan.

Bir anlığına kalbim durdu. Hangi çiftçinin yumuşak elleri olurdu ki?

Elini göğsümden uzaklaştırdım. Enseme doğru iç çekerek kıpırdandı. Dudaklarıyla diken diken olan ense tüylerim şimdi farklı bir biçimde dans ediyorlardı. Hafifçe parmak uçlarımı, Evan'ın avcunda gezdirdim. Bir bebeğin poposu kadar yumuşaktı.

Tamam, panik yapma. Çiftlik işi yapmayalı en azından birkaç ay olmuştur. Ayrıca onun tırnak bakımına ne kadar çok özen gösterdiğini biliyorsun... ama yıllar içinde nasırlaşan eller sadece birkaç ay ormanda avlanmakla yumuşar mı bu kadar?

Ormanda avlanmak...

Parmaklarını koklamak için hafifçe başımı eğdim. Muhtemelen hayal gücüm beni etkiliyordu fakat barutun o buruk ve metalik kokusunu mu almıştım az önce? Ne zaman ateş etmişti ki? Evan, Lauren'ın mezarını ziyaret edeceği için ava gitmemişti.

Evan'ın kollarında gözlerimi kırpmadan şafağın doğuşunu bekledim. Onun kalp atışlarını sırtımda hissediyordum, benimki de onun elinin altında atıyordu.

Berbat bir avcı olmalısın. Geri döndüğünde elinde nadiren bir şeyler oluyor.

Aslında bu işte son derece iyiyim.

öldürmek için cesaretin mi yok?

Mecbur olduğum şeyi yapmak için cesaretim var.

Ne yapmak için cesaretin var, Evan Walker?

54

Ertesi sabah tam bir işkenceydi.

Onunla yüzleşemeyeceğimi biliyordum. Bu çok riskli olurdu. Ama ya doğruysa? Ya Evan Walker adlı çiftçi oğlan hiç var olmadıysa? Ya Evan Walker türüne ihanet eden biriyse... veya en akla gelmeyen (bu sözcük zaten tüm bu uzaylı istilasını özetliyordu) versiyonuyla: Evan Walker, Susturucu'nun ta kendisiyse? Bu son ihtimalin saçma sapan bir fikir olduğunu söyledim kendi kendime. Bir Susturucu beni iyileştirip, bana takma isimler takıp karardıkta benimle oynaşmazdı. Susturucu olsa olsa beni sadece... sustururdu.

Onunla yüzleşmeye kalkışıp o geri dönülmez adımı attığım anda, bu oyuna bir son verecektim. Eğer iddia ettiği kişi değilse, ona hiç şans tanımayacaktım. Beni öldürmemesinin sebebi ne olursa olsun, eğer gerçeği bildiğimi fark ederse uzun süre hayatta kalamayacaktım.

Ağırdan al. Durumu çözmeye çalış. Her zaman yaptığın gibi konuya bodoslama dalma, Sullivan. Biliyorum hiç tarzın değil ancak hayatında bir kez olsun kitabına uygun hareket etmen gerekecek.

Böylece hiçbir şey yokmuş gibi davrandım. Kahvaltıdayken lafı onun istiladan önceki günlerine getirdim. Çiftlikte ne tür işler yapıyordu? Ne yapmıyordum ki, dedi. Traktör sürmek, samanları balya yapmak, hayvanları beslemek, alet edevatları tamir etmek, dikenli telleri germek... Bir yandan gözlerimi Evan'ın ellerinden ayırmıyor, onun için aklımdan gerekçeler uyduruyordum. Bunlardan en sağlamı onun çalışırken eldiven takmasıydı. Ancak bunu alelade bir biçimde nasıl soracağımı bilmiyordum. *Söylesene, Evan, çiftlikte yaşayan birine göre son derece*

yumuşak ellerin var. Bunca zaman eldiven mi takıyordun? Yoksa diğer erkeklere nazaran daha çok nemlendirici mi kullandın?

Benimle geçmişi hakkında konuşmak istemiyordu; onu endişelendiren gelecekti. Görev hakkında detayları öğrenmek istiyordu. Sanki bu çiftlik evinden Wright-Patterson'a kadar atacağımız her adımı hesaplamak ve her ihtimali gözden geçirilmeliydik. Bahar mevsimini beklemeden yola çıkmamız halinde, başka bir kar fırtınasıyla karşılaşırsak ne olacaktı? Ya oraya vardığımızda üssü terk edilmiş bulursak? O zaman Sammy'nin izini nasıl sürecektik? Ne zaman artık yeter diyip aramaktan vazgeçecektik?

"Ben asla vazgeçmeyeceğim," dedim Evan'a.

Akşam olmasını bekledim. Hayatım boyunca beklemeyi bir türlü beceremediğim için Evan huzursuzluğumu hemen fark etti.

"Bir şeyin yok ya?" Evan mutfak kapısının yanında duruyordu, tüfeği omzunda sallanıyordu. Yüzümü o yumuşak elleriyle narince kavramıştı. Ben de başımı kaldırmış, bir yavru köpeğinkini andıran gözlerine bakıyordum. Cesur Cassie, güvenilir Cassie, mayıs sineği Cassie. *Tabii ki bir şeyim yok. Sen git de birkaç adam vur. Ben de evde mısır patlatırım*.

Evan'ın arkasından kapıyı kilitledim. Arka verandadan hafif adımlarla çıkıp ağaçlık alana doğru aceleyle yürüyüşünü izledim. Otobana gitmek için batıya yönelmişti. Herkesin bildiği gibi orası geyik, tavşan ve *Homo sapiens* gibi taze av hayvanlarının bol bulunduğu bir yerdi.

Her odayı didik didik aradım. Ev hapsine kapatılmış biri gibi dört hafta boyunca içeride tıkılı kalınca doğal olarak etrafı biraz karıştırmak istersiniz.

Peki, ne bulabildim? Hem hiçbir şey hem de pek çok şey.

Evan'ın ailesine ait fotoğraf albümleri. Çizgili yeni doğan beresiyle bebek Evan'ın hastanede çekilmiş fotoğrafı. Daha yeni yürümeye başlayan Evan, plastikten çim biçme

makinesini iterken. Bir midilliye binen beş yaşındaki Evan. On yaşındaki Evan traktörün üstündeyken. On iki yaşındaki Evan beyzbol formasıyla…

Fotoğrafların arasında ailesinin diğer üyeleri de vardı. Val'i hemen fark etmiştim. Şu an kıyafetlerini giydiğim ve ağabeyinin kollarında can veren bu kızcağızın yüzünü görünce tüm o boktan hatıralar tekrar aklıma geldi. Kendimi bu dünyada kalan en aşağılık insan gibi hissettim. Evan'ın ailesini fotoğraflarda; Noel ağacının etrafında toplanmışken, doğum günü pastasının başında gülümserken, bir dağ yolu boyunca yürüyüş yaparlarken görünce boğazıma bir yumru oturdu: Noel ağaçları, doğum günü pastaları, ailelerle çıkılan tatiller ve on binlerce diğer hafife alınan şey artık sona ermişti. Geçtiğim her fotoğraf karesiyle sayacın süresi bir milim daha azalıyordu, normal hayata dair olan her şeyin bitiş gongunu çalıyordu.

Fotoğrafların bazılarında o da vardı. Lauren. Uzun boyluydu. Atletik yapılıydı. Ah, bir de sarışındı tabii. Başka nasıl olacaktı ki? Son derece çekici bir çifttiler. Bunun yanında poz verdiği fotoğrafların yarısından fazlasında fotoğraf makinesine hiç bakmamıştı, kızın gözleri sadece Evan'daydı. Lauren'ınkiyle benim Parish'e bakışım arasında uzaktan yakından alaka yoktu. Evan'a haşin bir biçimde bakıyordu. Sanki, *Bunu gördünüz mü? O sadece bana ait*, der gibiydi.

Fotoğraf albümlerini kaldırdım. Paranoyam azalmaya başlamıştı. *Elleri yumuşaksa ne olmuş yani? İnsanın ellerinin yumuşak olması güzel bir şey*. Odayı ısıtmak için şömineyi yaktım ve kuruntularımı aklımdan uzaklaştırdım. *Lauren'ın mezarını ziyaretten döndüğünde parmaklarına barut kokusu sindiyse ne olmuş yani? Her yerde vahşi hayvanlar cirit atıyor. Ayrıca dün akşam beraber geçirdiğiniz ortamın havası*, "Evet kız arkadaşımın mezarını ziyaret ettim. Dönerken de kuduz bir köpeği vurmak zorunda kaldım,"

diyeceği türden değildi. Evan seni bulduğundan beri sana hep baktı, korudu ve yanında oldu.

Kendi kendime ne kadar nutuk çekersem çekeyim bir türlü sakinleşemiyordum. Bir noktayı atlamış olmalıydım. Önemli bir noktayı. Şöminenin önünde volta atıyor, harlayan alevlere rağmen titriyordum. Sanki bir yerim kaşınıyor ancak orayı kaşıyamıyormuşum gibiydi. Gözden kaçırdığım şey ne olabilirdi? İçimden bir his bu evin altını üstüne getirsem de onu suçlayabileceğim hiçbir şey bulamayacağımı söylüyordu.

Ama her yeri aramadın ki, Cassie. Bakacağını asla tahmin etmeyeceği bir tek yeri aramadın.

Aceleyle mutfağa gittim. Artık fazla vaktim kalmamıştı. Kapıya asılı duran kalın ceketi alıp dolaptan feneri çıkardım. Luger'ımı kemerime takıp insanın iliklerine işleyen soğuk havada dışarı çıktım. Gökyüzü bulutsuzdu, bahçe yıldız ışıklarıyla aydınlanmıştı. Hızla ahıra ilerlerken birkaç yüz metre tepemdeki o ana gemiyi düşünmemeye çalıştım. Ahırdan içeri girene kadar fenerin ışığını yakmadım.

İçerisi eskimiş gübre ve küflü saman kokuyordu. Başımın üzerindeki çürüyen tahtalarda koşturan sıçanların ayak seslerini duyuyordum. Fenerle etrafa bakındım; boş ahır bölmelerine, toprak zemine ve samanlığa ışık tuttum. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum fakat bakınmaya devam ettim. Şimdiye kadar çekilmiş her korku filminde, ahırlar genellikle neden aradığınızı bilmediğiniz fakat bulduğunuza pişman olacağınız şeylerin yuvasıdır.

Neden aradığımı bilmediğim o şeyi paramparça olmuş bir yığın battaniyenin altında, arka duvarın bir kenarına istiflenmiş bir halde buldum. Fenerden yayılan dairesel ışığın altında uzun ve koyu renkli bir şey parlıyordu. Ona elimi sürmedim. Ne olduğuna bakmak için üzerine örtülü üç battaniyeyi de bir kenara attım.

Bu benim M16'mdı.

Onun bana ait olduğunu biliyordum. Adımın baş harflerinin yazdı olduğu kabzasını gördüm: *C.S*. Ormandaki küçük çadırımda saklandığım bir öğleden sonra o harfleri ben kazımıştım. *C.S.*'nin açılımı *Cesur Salak* anlamına geliyordu.

Otobanın orta bariyerlerindeyken Susturucu'nun orman tarafından açtığı ateşe maruz kalınca tüfeğimi kaybetmiştim. Panikle onu orada bırakmıştım. Onu almak için geri dönmemin imkânsız olduğuna karar vermiştim. Tüfeğim işte burada, Evan Walker'ın ahırında duruyordu. Can yoldaşım bana dönmenin bir yolunu bulmuştu.

Savaş zamanlarında düşmanının kim olduğunu nasıl anlarsın biliyor musun, Cassie?

Tüfeğin başından uzaklaştım. Mesajı almıştım. Tüfeğin parlak, siyah namlusundan fenerimin ışığım ayırmadan gerileyerek kapıya yöneldim.

Ardından arkamı dönüp koşmaya kalkışınca birdenbire Evan'ın taş gibi sert göğsüne toslayıverdim.

55

Evan, “Cassie?” diyerek gerisingeri yere düşmemem için beni kollarımdan yakaladı. “Burada ne yapıyorsun sen?” Omzumun üzerinden ahırdan içeri baktı.

“Bir gürültü duyduğumu sandım.” Ben tam bir aptaldım! Şimdi o da içeri bakmak isteyecekti. Aklıma gelen ilk şeyi söyleyivermiştim. Ağzıma gelen ilk lafı söylememek için gerçekten çalışmam gerekiyordu… tabii önümdeki ilk beş dakikayı sağ çıkarabilirsem. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımın zonkladığını hissediyordum.

“Gürültü… duyduğunu mu? Cassie, gece vakti buraya gelmemeliydin.”

Başımı sallayıp kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. Evan Walker’ın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. “Aptallık ettiğimi biliyorum. Ama sen bunca saat geri gelmeyince…”

“Geyik takip ediyordum.” Önümde iri yarı, Evan’a benzeyen bir gölge duruyordu. Milyonlarca güneşin ışıldadığı gökyüzünün altında, elinde yüksek kalibreli bir tüfek tutan bir gölgeydi bu.

Ona ne şüphe! “Haydi, içeri girelim, olur mu? Soğuktan donacağım.”

Evan kıpırdamıyordu. Gözlerini ahırın içine dikmişti.

Sesimi kontrol etmeye çalışarak, “İçeri baktım,” dedim. “Sıçanlarmış.”

“Sıçanlar mı?”

“Evet. Sıçanlar.”

“Ta evin içinden, ahırdaki sıçanların sesini mi duydun?”

“Yok canım. Oradan sıçanların sesini nasıl duyabilirim ki?” O anlık bıkkınlıkla göz devirsem yerinde olabilirdi. Fakat onun yerine gergince kahkaha attım. “Biraz temiz hava almak için verandaya çıkmıştım.”

“Onların sesini verandadan duydun öyleyse?”

“Sıçanların boyu kocamandı.” *Seksi gülümseme!* Seksi olduğunu umduğum bir sırıtış takınıp kolumu onunkine doladım ve Evan’ı eve doğru çekmeye çalıştım. Bu tıpkı bir beton direğini yerinden oynatmaya benziyordu. Eğer ahırdan içeri girip açıkta duran tüfeği görürse her şey mahvolacaktı. Hangi akla hizmet o tüfeğin üstünü örtmemiştim ki?

“Evan, bir şey yok. Sadece korktum o kadar.”

“Peki.”

Evan ahırın kapısını kapadı ve çiftlik evinin yolunu tuttuk. Korumacı bir edayla koluyla omuzlarımı sarmıştı. Evin kapısına vardığımızda kolunu indirdi.

Tam zamanı, Cassie. Hemen sağına doğru bir yan adım at, belinden Luger’ını çıkar, iki elinle kabzasını kavrayıp hafifçe dizlerini kır ve tetiği sık; onu çekme, sadece sık. Şimdi.

Mutfağa girdik, içerisi sıcaktı. Fırsatımı kaçırmıştım.

“Görünüşe göre hiç geyik yakalamamışsın,” dedim gelişigüzel bir tavırla.

“Evet.” Evan tüfeğini duvara dayadı ve paltosunu çıkardı. Yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

“Belki başka bir şeye ateş ettin,” dedim. “Belki de duyduğum ses oydu.”

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şeye ateş etmedim.” Avuçlarına üfleyerek ellerini ısıttı. Evan’ı salona doğru takip ettim, şömineye eğilip ellerini ateşin önüne tuttu. Onun birkaç adım arkasında, kanepenin yanında duruyordum.

Onu indirmek için ikinci bir fırsat yakalamıştım. Onu bu kadar yakın bir mesafeden vurmak hiç zor olmayacaktı. Tabii Evan’ın kafası yerinde boş bir mısır püresi konservesi kutusu

duruyor olsaydı daha kolay olurdu çünkü vurmaya alıştığım tek hedef oydu.

Tabancamı belimden çektim.

Tüfeğimi onun ahırında bulmak bana pek bir seçenek bırakmamıştı. Bu tıpkı otobanda o arabanın altında saklandığım ana benziyordu: Ya saklanacaktım ya da yüzleşecektim. Bu konuda hiçbir şey yapmamak, aramızdaki her şey yolundaymış gibi davranmak hiçbir şeyi çözmeyecekti. Ancak onu başının arkasından vurmak tek bir şeyi çözecekti… Böylelikle Evan Walker ölecekti. Ancak Haçlı Asker vakasından sonra bir daha asla masum bir insanı öldürmemeye karar vermiştim. Elim hazır silahımdayken ona karşı kartlarımı açık oynamalıydım.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim. Sesim titriyordu. “Sıçanlar konusunda yalan söyledim.”

“Tüfeği mi buldun?” Bu bir soru değildi.

Yüzünü bana döndü. Sırtını şömineye verince suratı gölgede kalmıştı; yüz ifadesini çözemiyordum ama ses tonu sakindi. “Birkaç gün önce onu otobanda buldum, senin kaçarken silahını düşürdüğünü söylediğini hatırladım, kabzasında isminin baş harflerinin yazdığını görünce onun sana ait olabileceğini düşündüm.”

Bir dakikalığına hiçbir şey söylemedim. Yaptığı açıklama tamamen akla yatkındı. Ancak bunu pat diye söylemesini beklemiyordum.

“Bunu neden bana söylemedin peki?” diye sordum en sonunda.

Evan omuzlarını silkti. “Söyleyecektim. Sanırım unutmuşum. Cassie, o tabancayla ne yapıyorsun?”

Ah, seni kafam uçurmayı planlıyorum, hepsi bu. Senin kendi türüne ihanet eden biriyle bir Susturucu arası bir şey olduğunu sanıyorum. Haha!

Onun elimdeki tabancaya bakan gözlerini izledim ve aniden hüngür hüngür ağlayacak gibi oldum.

“Birbirimize güvenmemiz gerek,” diye fısıldadım. “Değil mi?”

“Evet,” dedi bana yaklaşarak. “Kesinlikle.”

“Ama nasıl… nasıl başka birinin güvenini kazanabilirsin?” dedim. Evan artık tam yanımda duruyordu. Tabancaya uzanmıyordu. Gözleriyle bana ulaşmaya çalışıyordu. Tanıdığımı sandığım Evan’dan, kendisini düşmekten kurtarmak için beni kurtaran Evan’dan, kopup derinlere düşmeden önce beni yakalamasını istiyordum. Artık elimde bir tek o kalmıştı. Uçurumun köşesinde biten o cılız çalının can havliyle tutunduğum dalıydı. *Bana yardım et, Evan. Düşmeme izin verme. Beni insan yapan o parçamı kaybetmeme izin verme*.

“Kendini herhangi bir şeye inanmaya zorlayamazsın,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ancak inanmak için kendine izin verebilirsin. Birine güvenmek için kendine izin verebilirsin.”

Gözlerinin içine bakarak başımı salladım. Çikolatamsı bir sıcaklığı vardı. Çok acımasız ve üzücü bir andı bu. Lanet olsun, bu herif niye bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki? Ve ben neden bunun fazlasıyla farkındaydım? Bunun yanında, Evan’a duyduğum güvenle Sammy’nin o otobüse binmeden önce askerin elini tutması arasında ne fark vardı ki? İşin en tuhafı onun gözleri bana Sammy’ninkileri hatırlatıyordu; ikisinin de bakışlarında her şeyin yoluna girip girmeyeceği sorusu vardı. Ötekiler bu sorunun cevabının hayır olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Öyleyse Evan’a da aynı cevabı vereceğim nereden belliydi? “İstiyorum. Gerçekten çok istiyorum.”

Nasıl olduğunu hiç bilmiyorum fakat tabancam artık Evan’ın eline geçmişti. Elimi tutup beni kanepeye götürdü. Silahı, *Aşkın Çaresiz Tutkusunun* üzerine koyup yanıma oturdu ve iyice sokuldu. Dirseklerini dizlerinin üzerine koyup ellerini ovuşturdu, sanki hâlâ üşüyordu. Fakat elleri soğuk değildi çünkü az önce el ele tutuşmuştuk.

“Burayı terk etmek istemiyorum,” diye itiraf etti. “Seni bulduğum güne kadar gitmek için bir sürü iyi sebebim vardı.” Hayal kırıklığıyla ellerini birbirine vurdu; söylemek istediklerini doğru ifade edemiyordu. “Hayata… ve diğer her şeye devam etme sebebim olmak istemediğini biliyorum. Fakat seni bulduğum andan itibaren…” Evan dönüp ellerimi avuçları arasına aldı, aniden biraz korktum. Ellerimi sertçe sıkıyordu, gözleri yaşla dolmuştu. Sanki onu bir uçurumun köşesinden düşmemesi için tutuyordum.

“Yanlış biliyormuşum,” diye söze devam etti. “Seni bulmadan önce, bu hayatta dayanabilmenin tek yolunun yaşamak için bir şeylere tutunmak olduğunu sanıyordum. Yanılmışım. Meğerse uğrunda ölmeyi göze alabileceğim bir şeyi bulmam gerekiyormuş.”

VIII
İNTİKAM RUHU

56

Dünya feryat ediyordu.

Duyduğum yalnızca Black Hawk helikopterinin açık kapısından içeri dolan soğuk rüzgârın uğultusuydu. Fakat o ses bana bunu andırmıştı. Vebanın zirve yaptığı dönemde, her gün yüzlerce insan ölürken Çadır Kent'in ödlek sakinleri bazen bilincini yitiren bir hastayı kaza eseri ateşe atardı. Onların diri diri yanarken kopardıkları feryatları sadece duymakla kalmaz, aynı zamanda yüreğinize inen bir yumruk gibi hissederdiniz.

Bazı şeyleri asla geride bırakamıyordunuz. Onlar geçmişe ait değil, sizin bir parçanızdı.

Dünya diri diri yakılırken feryat ediyordu.

Helikopterin pencerelerinden baktığınızda karanlığın içinde birer nokta misali beliren yangınları görebiliyordunuz. Şehrin sınırlarına yaklaştıkça zifirî karanlıktaki kehribar rengi lekelerin sayıları gittikçe çoğalıyordu. Bunlar cenaze ateşleri değildi. Yaz fırtınaları sırasında düşen yıldırımların eseriydiler, sonbahar rüzgârları sönmeye yüz tutan bu korları uçuşturarak onları yeni beslenme alanlarına savuruyordu. Ateşler tarafından yutulacak çok şey vardı, kiler ağzına kadar doluydu. Dünya yıllar boyu yanacaktı. Babamın yaşına geldiğimde bile sönmeyecekti... tabii o kadar uzun yaşayabilirsem.

Ağaç yüksekliğinin on metre üstündeki bir irtifada seyrediyorduk. Helikopterin pervanelerinden çıkan rotor gürültüsü bir tür hayalet teknolojisiyle[23] susturulmuştu. Dayton'ın şehir merkezine kuzeyden yaklaşıyorduk. Hafifçe

kar atıştırıyordu; kar taneleri yangın yerlerinin etrafında altınımsı hareler gibi parıldayıp hiçliği aydınlatıyordu.

Pencereden başımı çevirdiğimde koridorun karşısında oturan Hileci'yi gördüm, bana bakıyordu. İki parmağını göstererek elini kaldırdı. İndirilmemize iki dakika vardı. Baş aparatımı indirip merceğini sol gözüme doğru hizaladım ve kayışını ayarladım.

Hileci, yanımda oturan Fincan'ı işaret ediyordu. Ekipmanı sürekli kayıp duruyordu. Kayışını sıkılaştırdım; Fincan bana başparmağıyla tamam işareti yapınca boğazıma bir yumru oturdu. Daha yedi yaşındaydı. Yüce Tanrım. Eğilip kulağına bağırdım: "Yanımdan asla ayrılmayacaksın, anladın mı?"

Fincan gülümsedi ve başını hayır anlamında iki yana sallayıp Hileci'yi işaret etti. *Ben onunla kalacağım!* Güldüm. Fincan kesinlikle aptal değildi.

Artık nehrin üzerinde seyrediyorduk, Black Hawk sudan sadece birkaç metre yüksekteydi. Hileci tüfeğini bininci kez kontrol ediyordu. Onun yanında Çakmaktaş gergince ayağım yere vuruyor, boş gözlerle dosdoğru önüne bakıyordu.

Gerzek ilk yardım çantasının içindeki malzemelerin envanterini yapıyordu, Şişko da elindeki son çikolatasını ağzına tıkarken onu görmeyelim diye kafasını eğiyordu.

Pastacı başını eğmiş, kavuşturduğu kollarını dizinin üzerine koymuştu. Reznik ona bu ismi tatlı ve sessiz sakin bir çocuk olduğu için koymuştu. Bu çocuk atış talimleri dışında benim de gözüme pek batmazdı. Hileci içimizdeki en iyi nişancıydı ancak Pastacı'nın altı saniyede altı hedefi indirdiğini kendi gözlerimle görmüştüm.

Evet, Zombi. Hedefler ya. İnsan şeklinde kesilmiş sunta parçaları onlar. İş gerçek savaşa gelince arkadaşının nişancılığı nasıl olacak dersin? Ya da herhangi birinizin?

İnanılmaz bir şeydi. Öncü birlik olmuştuk. Daha altı ay önce çocuk olan yedi kişi şimdi yedi milyar kişiyi öldüren bu saldırıların intikamını almaya gidiyordu.

Hileci yine gözlerini bana dikmişti. Helikopter inişe geçerken emniyet kemerini çözdü ve koridorun karşısına geçti. Ellerini omzuma koydu ve yüzüme bağırdı: “Bahsettiğim zinciri hatırla! Kesinlikle ölmeyeceğiz!”

İndirme bölgesine hızlı ve dik bir açıyla dalışa geçtik. Helikopter tam olarak yere inmemişti; ekibimiz yere atlarken donmuş çimenlerin birkaç santimetre üzerinde havada duruyordu. Helikopterin açık kapısında beklerken arkama baktığımda Fincan’ın emniyet kemeriyle boğuştuğunu gördüm. En sonunda kemeri çözmeyi başardı ve önümden atladı. Son atlayacak kişi bendim. Kokpitte oturan pilot omzunun üzerinden bana bakıp başparmağıyla tamam işareti yaptı. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Black Hawk karanlık gökyüzüne doğru hızla yükseldi, keskin bir dönüşle kuzeye yöneldi. Simsiyah gövdesi çabucak karanlık bulutların içine karıştı ve gözden kayboldu.

Helikopter pervanelerinin etkisiyle nehir kenarındaki küçük parkın üzerindeki karlar dağılmıştı. Helikopter gittikten sonra kar taneleri etrafımızda öfkeyle dönmeye başladı. Ani sessizliğin peşinden gelen rüzgârın uğultusu kulakları sağır ediyordu. Hemen önümüzde kocaman bir insan silüeti duruyordu: bir Kore Savaşı gazisinin heykeli. Heykelin solunda bir köprü uzanıyordu. Köprünün karşısında, on blok güneydoğusunda eski belediye binası yer alıyordu. Binanın içinde çok sayıda taşıyıcı konuşlanmıştı. Oraya içinde otomatik silahların, bomba atarların ve FIM-92 Stinger füzelerinin de bulunduğu ufak bir cephane yığınağı yapmışlardı. Bu bilgiyi Li’l Bo Peep Operasyonu sırasında ele geçirilen bir taşıyıcının Harikalar Diyarı analizinden elde etmiştik. Buraya indirme yapmamızın sebebi Stinger füzeleriydi. Saldırılar yüzünden hava hâkimiyetimiz sekteye uğramıştı; elimizde kalan azıcık kaynağı da sağlama almamız hayatî önem taşıyordu.

Görevimizin iki amacı vardı: Birincisi düşman mühimmatını tahrip etmek veya ele geçirmek, ikincisiyse

tüm taşıyıcı nitelikteki insanları ortadan kaldırmak.

Taş üstünde taş bırakılmayacaktı.

İçimizde gözleri en keskin olan Hileci önden gidiyordu. Ciddi yüz ifadeli gazi heykelini geçip köprüye yönelirken arkadaşımızı takip ettik. Çakmak, Gerzek, Şişko, Pastacı ve Fincan, Hileci'nin peşinden giderken ben de arka kanadımızı kolluyordum. Beyaz bir örtüyle kaplanmış gibi duran terk edilmiş arabaların yanından geçtik, örtünün altında en az üç mevsimlik enkaz kalıntısı vardı. Bazılarının camları kırılmış, sprey boyayla üzerlerine yazılama yapılmıştı. Arabalar içlerindeki değerli eşyalar için yağmalanmışlardı fakat artık geriye değerli ne kalmıştı ki? Önümde bebek adımlarıyla hızla koşturan Fincan değerliydi örneğin. İstila bana çok önemli bir şey öğretmişti. Onlar bizi öldürerek her şeyin ne kadar aptalca olduğunu göstermişlerdi. Şuradaki BMW'nin sahibi mesela. Şu Kia'yı kullanan kadınla aynı yerde duruyordu işte.

Köprünün güney ucunda, Patterson Bulvarı'nın hemen yakınında durduk. Bir cipin ezilmiş ön tamponunun önünde diz çöktük ve ilerideki yolu gözledik. Kar yağışı görüş mesafemizi yarım blok kadar kısıtlıyordu. Bu biraz uzun sürebilirdi. Saatime baktım. Park alanından bizi almalarına daha dört saat vardı.

Yirmi metre önümüzdeki kavşağın ortasında yola saplanıp kalmış bir kamyon tankeri duruyordu. Caddenin sol tarafını görmemizi engelliyordu. Görev brifingimizde yolun o kısmında dört katlı bir bina bulunduğu söylenmişti. Eğer taşıyıcılar köprüyü gözlemek istiyorlarsa o binayı mutlaka gözcü noktası yapmış olmalıydılar. Hileci'ye sağdan devam etmesi için işaret ettim, köprüden ayrılırken binayla aramıza kamyonu alacaktık.

Genç kız, kamyonun ön tamponuna ulaştığında aniden durdu ve yere yattı. Ekip de onun yaptığım yaptı, karnımın üstünde sürünerek Hileci'nin yanına gittim.

"Ne gördün?" diye ona fısıldadım.

“Saat iki yönünde, onlardan üç tane var.”

Caddenin diğer tarafındaki binaya mercek aparatınla baktım. Kar yağışının pamuksu örtüsünün altında üç adet yeşil renkli nokta tespit ettim, kaldırım boyunca ilerliyorlardı ve kavşağa yaklaştıkça parıltıları artıyordu. Aklımdan geçirdiğim ilk şey, *vay canına, bu mercekler gerçekten de çalışıyormuş*, oldu, ikinci olarak da, *vay canına, taşıyıcılar, doğrudan üzerimize geliyorlar*, dedim.

“Devriye mi geziyorlar?” diye sordum Hileci ye.

Omuzlarım silkti. “Muhtemelen helikopteri tespit etmişlerdir, kontrol etmek için bu yana geliyorlardır.” Genç kız karnının üzerine çökmüş, silahının nişangâhıyla onları izliyordu, ateş etmek için emrimi bekliyordu. Karşı köşeye geçtikleri sırada yeşil noktaların parıltısı daha da büyümeye başladı. Omuzlarının üzerinde yanıp sönen yeşil ışıkların altından vücutlarını zar zor seçebiliyordum. Görüntüde tuhaf bir titreşim efekti vardı, sanki hedeflerin baş kısımları dönüp duran, yanardöner bir alevle sarılmıştı.

Hemen değil. Eğer köprüyü geçmeye kalkışırlarsa, emri ver

Arkamda duran Hileci derin bir soluk aldıktan sonra nefesini tuttu, sabırla emrimi bekliyordu, sanki binlerce yıl bunun için sabredebilirdi. Kar taneleri omzuna dökülüyor, siyah saçlarına tutunuyorlardı. Burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu. Saniyeler akıp gidiyordu. Ya üç kişiden fazlaysalar? Eğer varlığımızı belli edersek yüzlercesi saklanma yerlerinden çıkıp başımıza çökebilirdi. Müdahale etmeli mi yoksa beklemeli miydik? Seçeneklerimi tartarken alt dudağımı kemirdim.

Tereddüdümü yanlış anlayan Hileci, “Onları hallederim,” dedi.

Sokağın karşısında duran üç yeşil nokta, olduğu yerden kımıldamıyordu. Sanki bir şeyler tartışıyormuş gibi bir araya gelmişlerdi. Bu yöne bakıp bakmadıklarını kestiremiyordum fakat bizim varlığımızı sezemediklerinden emindim. Eğer bizi

fark etmiş olsalardı mutlaka üzerimize koşar, ateş açar, siper alır veya herhangi bir şey yaparlardı. Onları gafil avlama şansımız vardı. Ayrıca yanımızda Hileci vardı. İlk atışım ıskalasa bile sonrakileri asla kaçırmazdı. Bu kararı vermek gerçekten kolaydı.

Öyleyse beni bu emri vermekten alıkoyan neydi?

Hileci de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü bana dönüp fısıldadı: “Zombi? Kararın ne?”

Bana verilen emir, *tüm taşıyıcı nitelikli insanların imha edilmesi* yönündeydi. Hislerimse bana, *acele etme. İşi zora sokma. Ağırdan alalım*, diyordu. Bu iki şeyin ortasında sıkışıp kalmıştım.

Yüksek kalibreli tüfeğin sesini algılamamız bir kalp atışı kadar sürmüştü, iki adım önümüzdeki kaldırım parçalandı, çamura bulanmış kar ve un ufak olmuş beton kalıntıları havaya saçıldı. Bu şekilde ikilemim çabucak çözümlenmiş oldu. Esen buz gibi rüzgârı ciğerlerime doldurup haykırdım: “indirin onları.”

Hileci’nin mermisi parıldayan yeşil noktalardan birine isabet etti ve ışığı sönüverdi. Noktalardan biri sağımıza doğru koştu. Hileci namlusunu yüzüme doğru çevirdi. Tekrar ateş ettiği sırada eğildim, ikinci nokta da söndü. Geldiği yöne doğru geri koşan üçüncü hedefin ışığı, uzaklaştığı sırada azalmaya başlamıştı.

Ayağa fırladım. Elimizden kurtulup diğerlerini uyarmasına müsaade edemezdim. Hileci bileğime yapıştı ve beni sertçe tekrar yere indirdi.

“Lanet olsun, Hileci. Ne yapmaya…”

“Bu bir tuzak.” Beton zemindeki altı santimetre derinliğindeki kurşun deliğini işaret etti. “Duymadın mı? Ateş edenler bu üçü değildi. Oradan geldi.” Başıyla sokağın karşı tarafındaki binayı işaret etti. “Sol yanımızdalar. Açıyı da hesaba katarsak, muhtemelen yukarıdan, çatıdan ateş ettiler.”

Başımı salladım. Çatıda dördüncü bir taşıyıcı daha mı vardı? Burada olduğumuzu nereden anlamıştı ve neden diğerlerini uyarmamıştı? Kamyonun arkasına saklanmıştık, bu da ta köprünün başındayken bizi fark ettiği anlamına geliyordu. Bizi tespit etmesine rağmen, onun görüş alanından çıkıp bizi vurmasına imkân kalamayana kadar tetiğe dokunmamıştı. Bu hiç mantıklı değildi.

Sanki zihnimi okumuş gibi Hileci söze atıldı: "Sanrım 'Savaşın Sis Perdesi'[24] derken bunu kastediyorlardı."

Başımı salladım, işler çok hızla sarpa sarmaya başlamıştı.

"Bizim köprüyü geçtiğimizi nasıl fark etmiştir?" diye sordum.

Genç kız başını iki yana salladı. "Herhalde gece görüş dürbünü vardı."

"Sıçtık o halde." Tankerinde binlerce galonluk benzin taşıyan bir kamyonun arkasında kapana kısılmıştık. "Kamyonu havaya uçuracak."

Hileci omuzlarım silkti. "Bunu kurşunla yapamaz. O sadece filmlerde olur, Zombi." Gözlerini bana dikti, vereceğim kararı bekliyordu.

Ekibin geri kalanının da gözü bendeydi. Arkama baktım, kar yağışı altındaki karardıkta hepsinin gözleri fal taşı gibi açıktı. Fincan ya soğuktan donduğu için ya da dehşete düştüğü için tir tir titriyordu. Söz alıp diğerlerinin ne düşündüğünü bana söyleyen tek kişi kaşlarını çatan Çakmak'tı: "Kapana kısıldık. Şimdi görevi iptal etmeliyiz, değil mi?"

Kulağa hoş gelen bir fikirdi fakat aynı zamanda intihar demekti. Geri çekildiğimiz sırada, çatıdaki keskin nişancı işimizi bitiremese bile şu an muhtemelen yolda olan takviye birlikler bunu halledecekti.

Geri çekilme diye bir seçenek yoktu. İlerlemek diye bir seçenek de yoktu. Olduğumuz yerde beklemekse söz konusu bile değildi. Hiçbir seçeneğimiz kalmamıştı.

Kaçmak=ölüm. Kalmak=ölüm.

“Gece görüşü demişken,” diye hırladı Hileci, “bizi bir gece görevine göndermeden önce bunu düşünmüş olmaları gerekirdi. Burada tamamen kör kaldık.”

Genç kıza baktım. *Tamamen kör. Tanrı seni korusun, Hileci*. Ekibime etrafımda toplanmalarını söyleyip onlara, “Sağ taraftaki yan blokta, ofis binasının arka kısmında bir kapak otopark var,” dedim. Elimdeki haritaya göre en azından orada olması gerekiyordu. “Üçüncü kata çıkacağız. Eşleşmeleri söylüyorum: Çakmak Hileci’yle, Pastacı Şişko’yla, Gerzek de Fincan’la.”

“Peki ya sen?” diye sordu Hileci. “Senin eşin kim olacak?”

“Benim bir eşe ihtiyacım yok,” diye cevap verdim. “Ben kahrolası bir zombiyim.”

İstediğim o gülümseme nihayet gelecekti.

[23] Askeri uçak, gemi, denizaltı,gibi araçların radar, kızılötesi ve sonar gibi yöntemlerle tespit edilmemesi için kullanılan metotlara verilen isim. (ç.n.)

[24] (Alm.) *Nebel des Krieges*. Prusyalı askeri deha Cari von Clausewitz tarafından kullanılan terimdir. Askeri operasyonlara katılan birliklerin karşılaştıkları savaş alanındaki belirsizlikleri betimleyen durumdur. (ç.n.)

57

Su kenarına inen toprak seti işaret ettim. “Oradan aşağı inip patikaya gideceğiz,” dedim Hileci’ye. “Beni sakın beklemeyin.”Genç kız kaşlarını çatarak başını salladı. Mümkün olduğunca en ciddi ifademi takınarak ona doğru eğildim. “Zombi esprimle elime düştün sanmıştım. Eninde sonunda bir gün seni güldüreceğim, asker.”

Hileci gülümsemeden ırak bir ifadeyle, “Hiç sanmıyorum, Komutanım,” dedi.

“Gülümsemeyle bir derdin mi var senin?”

“Kaybettiğim ilk şey oydu,” dedi. Ardından kar yağışı ve karanlığa karışarak gözden kayboldu. Ekibin geri kalanı da onu izledi. Fincan soluk soluğa kalmış bir halde huysuzlanırken Gerzek onu yönlendirip, “Elinden geldiğince hızlı koş, Fincan, tamam mı?” diyordu.

Kamyonun benzin deposunun yanında çömeldim ve metal vanasını iki elimle, sıkıca kavradım, içimden bu kocaoğlanın ağzına kadar veya en azından yarısına kadar benzinle dolu olması için dua ediyordum çünkü içindeki benzinin yayacağı duman bizim en büyük ve tek şansımızdı. Tankerin taşıdığı benzin yükünü ateşe vermeye cesaret edememiştim fakat onun altındaki birkaç galonluk dizel yakıtın onu patlatabileceğini umuyordum.

Yakıt vanası buz tutmuştu. Tüfeğimin dipçiğiyle birkaç kez vurdum ve her iki elimle kavrayıp elimden geldiğince zorladım. Kapak keskin ve tatmin edici bir tıslamayla gevşeyerek açıldı. Sadece on saniyem vardı. Ondan geriye saymalı mıydım? Gerek yoktu. Bir el bombası alıp pimini çektim ve benzin deposundan içeri salladım. Ardından tepeden aşağı hızla koşmaya başladım. Arkamdan belli

belirsiz kar atıştırıyordu. Aniden ayağım bir şeye takıldı, yolun geri kalanı boyunca tepetaklak yuvarlandım ve sırtüstü yere kapaklandım. Taş döşeli patikanın asfalt kısmına başımı çarptım. Kar taneleri başımın etrafında uçuşuyor, burnuma nehrin kokusu geliyordu. Hemen ardından hafif bir gümbürtü duydum, tanker yerden birkaç metre havalandı ve onun peşinden muazzam bir alev topuna dönüşerek infilak etti. Alevlerin yansımasıyla renk değiştiren kar taneleri parıldayan ufak yıldızlardan oluşan minik bir evreni andırıyordu. Ayağa fırlayıp tepeden yukarı koşturmaya başladım, ekibimi hiçbir yerde göremiyordum. Kamyonun bulunduğu yere yaklaştığımda oradaki yangından yayılan ısı sol yanağıma vuruyordu. Araç hâlâ tek parça halindeydi ve tankeri sapasağlamdı. Benzin deposunun içine bıraktığım el bombası tankerin taşıdığı yakıtı ateşe vermeye yetmemişti. Bir bomba daha mı atmalıydım yoksa koşmaya devam mı etmeliydim? Patlamanın yarattığı parlamayla kör olan keskin nişancı muhtemelen gece görüş dürbününü çıkarmış olmalıydı. Ancak bu durum fazla uzun sürmezdi.

Yakıt alev aldığı sırada kavşağı geçip kaldırıma atladım. Patlama beni öne savurdu, Hileci'nin alaşağı ettiği ilk taşıyıcının cesedinin üzerinden geçip ofis binasının cam kapılarından içeri daldım. Bir şeylerin çatırdadığını duyduğumda bu sesin, bana ait önemli uzuvların birinden değil, ofisin kapılarından gelmiş olmasını umdum. Patlamanın etkisiyle paramparça olan tankerin gövdesinden kopan keskin uçlu, devasa metal şarapnel parçaları âdeta bir kurşun hızıyla yüz metre yarıçapındaki her yöne saçılmıştı. Kollarımı başıma siper edip vücudumla minik bir top gibi kıvrıldığım sırada birinin çığlık attığını duydum. Yayılan ısı o kadar sıcaktı ki sanki güneş tarafından yutuluyormuşum gibi hissettim.

Arkamdaki cam bir anda un ufak oluverdi, bu patlamanın değil, yüksek kalibreli bir kurşunun eseriydi. *Garajın yarım blok yakınındasın... haydi Zombi*. Hızla koşarken kaldırımda

iki büklüm yatan Şişko'ya rastladım, Pastacı da onun yanında diz çökmüş, arkadaşının omzunu çekiştiriyordu, yüzü sessiz bir feryadın etkisiyle buruşmuştu. Tanker patladıktan sonra duyduğum çığlık Şişko'ya aitti, bunun sebebini anlamamsa sadece yarım saniyemi aldı: Çocuğun beline frizbi büyüklüğünde bir metal parçası saplanmıştı.

Pastacı'yı garaja doğru ittirip,"Koş!"diye bağırdıktan sonra Şişko'nun tombul ve küçük bedenini sırtladım. Bu kez tüfeğin sesini duyabilmiştim; sokağın karşısındaki nişancı iki el ateş etti, arkamdaki duvardan bir beton parçası koptu.

Garajın ilk katı, bel hizasındaki bir beton duvarla kaldırımdan ayrılmıştı. Şişko'yu duvarın öbür tarafına bıraktım ve ben de duvarın üzerinden atlayarak siper aldım. *Çatırt!* Duvardan kopan yumruk büyüklüğündeki bir beton parçası üzerime savruldu. Şişko'nun arkasında diz çökerken başımı kaldırıp Pastacı'ya baktım, temkinli adımlarla hızla garajın merdivenlerine gidiyordu. Bu binada bir başka keskin nişancı tüneği yoksa ve elimizden kaçan taşıyıcılar da buraya sığınmamışsa sorun yoktu…

Şişko'nun yarasına şöyle bir baktım, durum hiç iç açıcı değildi. Onu ne kadar çabuk üst kata, Gerzek'in yanına yetiştirebilirsem o kadar iyi olacaktı.

"Er Şişko," diye kulağına fısıldadım. "Ölmen kesinlikle yasak, anlaşıldı mı?"

Bana başını salladı, buz gibi havayı ciğerlerine çekti ve nefes verdi. Vücudu sıcaktı ancak teni, altın renkli ışığın altında titreşen kar taneleri kadar beyazdı. Onu tekrar sırtladım ve merdivenlere doğru koştum, elimden geldiğince dengemi kaybetmeyecek kadar eğilmeye çalıştım.

Üçüncü kata gelene kadar basamakları ikişer ikişer çıktım. Orada ekibimden geriye kalanları, park eden araçların ilk sırasının önünde diz çökmüş bir vaziyette buldum. Keskin nişancının konuşlandığı binaya bakan duvarın birkaç metre arkasında duruyorlardı. Gerzek, Fincan'ın yanına çökmüş, onun bacağına bakıyordu. Küçük

kızın yırtılan pantolonunun altında, kurşunun sıyırıp geçtiği iğrenç, kırmızı bir yara vardı. Gerzek, Fincan'ın yarasım bandajladı ve onu Hileci'ye emanet ettikten sonra hemen Şişko'nun yanına gitti. Çakmaktaş bana bakıp başını iki yana salladı.

"Sana bu görevi iptal etmemiz gerektiğini söylemiştim," dedi Çakmak. Gözleri kinle parlıyordu. "Gördün mü, ne oldu?"

Onu görmezden gelip Gerzek'e döndüm: "Ee?"

"Durumu iyi değil, Çavuşum."

"İyi et o zaman,"diye emrettim. Başını Hileci'nin göğsüne yaslayıp hafifçe ağlayan Fincan'a baktım.

"Ciddi bir şeyi yok," dedi Hileci. "Hareket edebiliyor."

Başımı salladım. Şişko ağır yaralanmış, Fincan vurulmuş, Çakmak da isyanın eşiğine gelmişti. Caddenin karşısında bizi bir keskin nişancı bekliyordu, onun tahminimce yüz kişilik bir arkadaş grubu da partiye katılmak için yola çıkmıştı. Zekice bir plan bulmam gerekiyordu ve bunu acilen yapmalıydım. Hileci'ye dönüp, "Nişancı yerimizi biliyor, burada fazla duramayız. Git ve o herifi indir," dedim.

Genç kız başını salladı fakat Fincan ondan ayrılmak istemiyordu. Şişko'nun kanıyla sırılsıklam ellerimi ona uzattım: *Kıza ben bakarım*. Fincan kollarımın arasında kıvranıp duruyordu. Beni istemiyordu. Pastacı'ya dönüp başımla caddeyi işaret ettim: "Pastacı, Hileci'ye eşlik et. O pisliği temizleyin."

Hileci ile Pastacı iki otomobilin arasından eğilip geçerek gözden kayboldular. Fincan kepini yolda gelirken kaybetmişti, onun saçlarını okşarken Gerzek'in temkinli bir biçimde Şişko'nun beline saplanan şarapneli çıkarışını izledim. Şişko acıyla bağırıyor, tırnaklarını beton zemine geçiriyordu. Kararsız kalan Gerzek bana baktı. Baş sallayarak onayladım. Şarapnel mutlaka çıkartılacaktı. "Acele et, Gerzek. Ağırdan alırsan işi daha da berbat edersin."

Gerzek şarapneli birden çekiverdi, Şişko iki büklüm kıvrıldı, çığlıkları yankılanarak garajın her yanında çınladı. Gerzek keskin uçlu metal parçasını bir kenara attı ve fenerinin ışığını tutarak derin yarayı inceledi.

Yüzünü buruşturarak Şişko'yu sırtüstü döndürdü. Çocuğun üniformasının önü sırılsıklamdı. Gerzek, kıyafeti yırtıp açtı ve çıkış yarasını ortaya çıkardı: şarapnel Şişko'nun sırtından girip karnından çıkmıştı.

Çakmak bize arkasını döndü, ağır ağır birkaç adım atıp öne eğildi ve kusmaya başladı. Fincan olanları izlerken kaskatı kesilmişti. Şoka giriyordu. Avluda hücum tatbikatı yaparken herkesinkinden yüksek bir sesle savaş naraları atan, Ay. İm. sırasında herkesten çok bağıra çağıra şarkı söyleyen, hepimizden çok kana susamış küçük Fincan'ı kaybediyordum.

Şişko'yu da kaybediyordum. Gerzek, karnındaki yaraya tampon yapıp kan dolaşımım sağlamaya çakşırken Şişko gözleriyle beni aradı.

"Sana verdiğim emir neydi, asker?" diye sordum.

"O… ölmem… kesinlikle…"

Gerzek kana bulanmış sargı bezini bir kenara atıp onu yenisiyle değiştirdikten sonra Şişko'nun karnına bastırdı. Yüzüme bakıyordu. Ne bana ne de Şişko'ya diyecek hiçbir şeyi yoktu.

Fincan'ı kucağımdan indirip Şişko'nun yanında diz çöktüm. Çocuğun nefesi kan ve çikolata kokuyordu.

"Bunlar hep şişmanlığım yüzünden oldu," dedi zorlukla. Ardından ağlamaya başladı.

"Kes saçmalamayı," dedim sertçe.

Bir şeyler fısıldadı. Daha rahat duyabilmek için kulağımı onun yüzüne yaklaştırdım. Sanki açık etmekten korktuğu bir sırrını söyler gibi, "Benim adım Kenny," dedi.

Önce bakışları tavana kaydı. Ardından da son nefesini verdi.

58

Fincan kendini kaybetmişti. Dizlerine sarılmış, alnını dizlerine dayamıştı. Ona göz kulak olması için Çakmak'a seslendim. Aklım Hileci ile Pastacı'daydı. Çakmak sanki beni çıplak elleriyle öldürmek istermiş gibi bana bakıyordu.

"Emri veren sendin," diye homurdandı. "Ona sen bak."

Gerzek ellerine bulaşan, Şişko'nun... daha doğrusu Kenny'nin kanını temizliyordu. Sakince, "Ben hallederim, Çavuşum," dedi ancak buna rağmen elleri zangır zangır titriyordu.

"Çavuşmuş," dedi Çakmak küfredercesine. "Tabii ya. Ne olacak şimdi, Çavuş?"

Onu dikkate almayıp dikkatle sürünerek duvara yöneldim. Pastacı, Hileci'nin yanında çömelmiş bekliyordu. Hileci de dizlerinin üzerine çökmüş, caddenin karşısına bakan duvarın köşesinden binayı gözetliyordu. Pastacı'nın meraklı bakışlarını göz ardı ederek genç kızın yanına sokuldum.

"Şişko çığlık atmayı kesti," dedi Hileci, gözlerini binadan ayırmayarak.

"Onun adı Kenny'ydi," dedim Hileci'ye. Genç kız başını salladı; durumu hemen kavramıştı fakat Pastacı'nın bunu anlaması bir iki dakika sürdü. Aniden yanımızdan kaçıp aramıza biraz mesafe koyduktan sonra iki elini de beton duvara yasladı ve ürpererek derin bir nefes aldı.

"Buna mecburdun, Zombi," dedi Hileci. "Eğer bunu yapmasaydın hepimizin sonu Kenny'ninki gibi olurdu."

Söylediği akla yatkın geliyordu. Bunu kendi kendime tekrarladığımda da aklıma yatmıştı. Genç kızın karakterini düşününce Yarbay Vosch'un çavuş rütbesini hangi akla

hizmet yakama taktığım merak ediyordum. Komutan yanlış kişiyi terfi ettirmişti.

Ona, “Ne durumdasın?” diye sordum.

Başıyla caddenin karşısını işaret etti. “Gördüm onu.”

Yavaşça doğruldum. Sönmeye başlayan yangının ışığıyla aydınlanan karşı binayı görebiliyordum: Dış cephesinde kırık pencereleri ve dökülen beyaz sıvaları vardı. Çatı katı, bizimkinin bir kat yükseğinde yer alıyordu. Binanın en tepesinde muhtemelen su kulesi olabileceğini tahmin ettiğim belli belirsiz bir gölge vardı ancak bunlardan başka bir şey görememiştim.

“Nerede?” diye fısıldadım.

“Az önce yine kafasını eğdi. Hep böyle yapıyor. Bir yukarı bir aşağı, inip kalkıyor… tıpkı yaylı kukla gibi.”

“Sadece tek kişi mi?”

“Bir tek onu gördüm.”

“Tarayıcıda belli oluyor mu peki?”

Hileci başını iki yana salladı. “Olumsuz, Zombi. Taşıyıcı statüsünde değil.”

Alt dudağımı dişledim. “Onu Pastacı da gördü mü?”

Genç kız başını evet dercesine salladı. “Yeşil nokta yoktu.” Kara gözlerindeki bıçak gibi delip geçen bakışlarla beni izledi.

“Belki de nişancı o değildir…”diye şansımı denedim.

“Elindeki silahı gördüm,” dedi genç kız. “Bir keskin nişancı tüfeğiydi.”

Öyleyse neden tarayıcıda yeşil nokta şeklinde gözükmemişti? Caddedeki taşıyıcılar, keskin nişancıdan çok daha uzak bir mesafede bulunmalarına rağmen, onları tespit edebilmiştik. Sonra ister yeşil, ister mor, isterse renksiz olsun bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine karar verdim: O bizi öldürmeye çalışıyordu ve onu etkisiz hale getirmeden ilerlememiz imkânsızdı. Ayrıca elimizden kaçan taşıyıcı,

peşinde destek kuvvetlerini getirmeden önce harekete geçmeliydik.

“Ne kadar zekiler, değil mi?” diye mırıldandı Hileci, sanki aklımı okumuştu. “Onlara güvenebilelim diye insan kılığına girmişler. Bunun tek çözümü: Ya önüne çıkan herkesi öldüreceksin ya da herhangi birisi tarafından öldürülmeyi göze alacaksın.”

“Bizi onlardan biri mi sanıyor?”

“Ya da bunun bir önemi olmadığına karar verdi. Kendini güvende hissetmesinin tek yolu bu.”

“Ama aşağıdaki üç taşıyıcıya dokunmadı, bunun yerine bize ateş açtı. Neden kolay hedefleri görmezden gelip imkânsız olanı seçti?”

Tıpkı benim gibi, Hileci’nin de bu soruya verecek cevabı yoktu. Fakat bu mevzu, benim aksime genç kızın çözülecek sorunlar listesinde en başta yer almıyordu. “Kendini güvende hissetmesinin tek yolu bu,” diye tekrar etti imalı bir biçimde. Gözlerini bana dikmiş olan Pastacı’ya döndüm. Vereceğim kararı bekliyordu ancak ortada verilebilecek hiçbir karar yoktu.

“Onu buradan indiremez misin?” diye sordum Hileci’ye.

Genç kız başını iki yana salladı. “Menzil çok uzak. Ateş edersem sadece yerimizi belli etmiş olurum.”

Pastacı’nın yanına kaydım. “Burada kal. On dakika sonra biz karşıya geçerken nişancıya doğru koruma ateşi aç.” Masum ve güven dolu bakışlarıyla gözlerini bana dikmişti. “Biliyor musun, asker, alışılagelmiş olan şey, komutanının verdiği bir emri anladığını ona bildirmendir.” Pastacı başını salladı. Tekrar denedim. “‘Anlaşıldı, Komutanım’ diyeceksin.” Yine başını salladı. “Bunu sesli söylemen lazım. Bir iki kelime et be çocuk.” Tekrar başını salladı.

Pekâlâ, en azından denemiştim.

Hileci’yle diğerlerinin yanına katıldığımızda, Şişko’nun cesedi ortalıkta yoktu. Onu otomobillerden birinin içine

koymuşlardı. Çakmak'ın fikriydi. Bizim için de buna benzer bir fikri vardı.

"Buradaki korunağımız gayet iyi. Onlar bizi almaya gelene kadar arabaların içinde saklanalım derim."

"Bu ekipte sadece bir kişinin sözü geçer, Çakmak," dedim.

"Öyle mi? Bunun bize ne faydası oldu peki? Dur, biliyorum. Haydi, bunu Şişko'ya soralım!"

"Çakmaktaş," dedi Hileci. "Sakin ol. Zombi haklı."

"Bence onun haklılığı anca siz ikiniz bir pusunun içine düşene kadar sürer."

"Sen ne ara emir subayı oldun da yapılacaklara karar vermeye başladın?" diye onu tersledim. "Gerzek, Fincan sana emanet."Tabii eğer onu Hileci'nin paçasından ayırabilirsek. Küçük kız âdeta kendini Hileci'nin bacağına yapıştırmıştı. "Eğer otuz dakika içinde geri gelmezsek, bir daha dönemeyeceğiz demektir."

Sonra Hileci, "Döneceğiz," dedi. Çünkü onun adı Hileci'ydi.

59

Benzin tankeri yanıp kül olmuştu. Garajın yaya girişinin önünde diz çökerken caddenin karşısındaki, alevlerin etkisiyle turuncu parlayan binayı işaret ettim.

“Giriş noktamız orası. Sol köşede, camı inmiş olan üçüncü pencereyi görüyor musun?”

Hileci dalgınca başını salladı. Aklında başka bir şey vardı. Göz teçhizatını kurcalayıp duruyordu, onu bir yukarı bir aşağı indiriyordu. Ekibin önünde gösterdiği kararlılıktan eser yoktu.

“İmkânsız bir atış olacak...” diye fısıldadı. Sonra bana döndü. “Dorothy’ye bağladığını nasıl anlarsın?”

Başımı iki yana salladım. Bu da nereden çıkmıştı? Ona, “Dorothy’ye bağlamayacağız,” dedim ve koluna hafifçe vurarak noktayı koydum.

“Bundan nasıl emin olabilirsin ki?” Gözleri bir sağa bir sola oynuyordu, huzursuzca rahatlayacak bir yer arıyordu. Gözleri tıpkı Tank’ın kafayı kırmadan önceki halini andırıyordu. “Deliler asla deli olduklarını düşünmezler. Delilikleri onlara tamamen mantıklı gelir.”

Genç kızın gözlerinde çaresiz ve hiç de Hileci’ye yakışmayan bir ifade vardı.

“Sen deli değilsin. İnan bana.”

Söylenecek en yanlış şeyi seçmiştim.

“Neden inanacakmışım?” diye parladı. İlk defa onun duygusal bir tepkisiyle karşılaşmıştım. “Neden sana inanayım ve neden bana inanasın? Onlardan biri olmadığımı nereden biliyorsun, Zombi?”

En sonunda basit bir soru gelmişti. “Çünkü hepimizi taramadan geçirdiler. Ayrıca birbirimizin göz teçhizatlarında yeşil nokta şeklinde belirmiyoruz.”

Genç kız uzunca bir süre bana baktıktan sonra mırıldandı. “Tanrım, keşke satranç oynasaydın.”

On dakikalık süremiz dolmuştu. Pastacı tepemizden, caddenin karşısındaki çatıya ateş açtı; keskin nişancı derhal buna karşılık verdi; biz de öne atıldık. Önümüzdeki asfalt zemin patladığı sırada kaldırımdan daha yeni çıkmıştık.

Birbirimizden ayrıldık; Hileci hızla sağa ben de sola yöneldim. Tam o sırada tiz ve kulak tırmalayan bir şekilde vızıldayarak geçen kurşunun sesini duydum. Buna bir ay önce denk gelmiş olsaydım çoktan ceketimi delip geçmişti. Fakat aylarca süren ateşe karşılık verme talimleriyle gelişen içgüdülerime direnmek son derece zordu. Kaldırıma sıçradım ve iki büyük adımla binanın insanın içini rahatlatan soğuk beton zeminine sıkıca yaslandım. İşte o anda Hileci’nin bir buz kütlesine basınca ayağının kaydığını ve kaldırıma doğru yüzükoyun kapaklandığını gördüm. Eliyle bana işaret etti: “Hayır!” Bir mermi hızla gelip genç kızın boynunun yakınına isabet ederek kaldırımdan bir parça kopardı. Sokarım onun *hayır*’ına. Hileci’nin üzerine atılıp kolunu kaptığım gibi onu binaya doğru çektim. Siper almak için geri adım atarken bir kurşun daha başımın üzerini yalayıp geçiverdi.

Hileci’nin kanaması vardı. Yarası yangın alevinin altında kara renkte parlıyordu. Devam etmem için bana eliyle işaret etti: *Yürü, yürü*. Binanın yan kısmından koşarak kırık pencereye ulaştık ve oradan içeri daldık.

Caddeyi geçmemiz bir dakikadan kısa sürmüştü. Fakat bu süre bana iki saat gibi gelmişti.

Eskiden lüks kıyafetler satan bir dükkânın içine girmiştik. Burası defalarca yağmalanmıştı; içerisi boşaltılmış raflarla, kırık elbise askılarıyla, kafası olmayan ürpertici cansız mankenlerle ve aşırı ciddi surat ifadeleriyle poz vermiş mankenlerin posterleriyle doluydu. Kasanın olduğu bölümde

üzerinde KAPATIYORUZ, İNDİRİMLİ SATIŞLAR yazan bir tabela vardı.

Hileci odanın, pencerelere ve lobiye açılan kapısına iyi bir açıyla bakan köşesine sindi. Eliyle boynunu tutuyordu, avuçları kan revan içindeydi. Yarasına bakmalıydım. Fakat onu göstermek istemiyordu. “Aptallaşma, şuna bakmam lazım,” deyince elini çekip yarasını bana gösterdi. Bir kesikle sıyrık arası, fazla ciddi olmayan bir şeydi. Tezgâhlardan birinin üzerinde bir atkı bulup ona uzattım. Atkıyı katlayıp boynuna bastırdı. Başıyla ceketimin yırtık kolunu işaret etti.

“Vuruldun mu?”

Başımı iki yana sallayıp yanına çöktüm, ikimizin de soluğu kesilmişti. Adrenalinin etkisiyle başım dönüyordu. “Önyargılı olmak istemiyorum ama bu herif keskin nişancılıkta berbatmış.”

“Üç atışta, üç ıska, insanın, keşke beyzbol oynuyor olsaydık diyesi geliyor.”

“Üçten daha çok atış yaptı,” diye söylediğini düzelttim. Hedeflerini pek çok kez vurmayı denemişti fakat tek isabetli atışı Fincan’ın bacağında önemsiz bir yara açmıştı.

“Amatör.”

“Muhtemelen öyle.”

“Muhtemelen,” diye tekrar etti dişlerinin arasından.

“Hem yeşil ışığı yanmadı hem de profesyonel biri değil. Kendi çöplüğünü kollayan tek tabanca tiplerden olabilir, belki de bizim peşinde olduğumuz adamlardan saklanıyordur. Korkudan altına sıçmış olmak.” Cümlenin sonuna ek olarak *tıpkı bizim gibi* demedim. Çünkü sadece birimizin böyle olduğundan emindim.

Pastacı, dışarıda keskin nişancıyı meşgul etmeye devam ediyordu. *Tak-tak-tak*, derin bir sessizlik ve ardından *tak-tak-tak*. Nişancı her seferinde karşılık veriyordu.

Hileci dudaklarını gaddarca sıkarak, “Öyleyse işimiz kolay olacak,” dedi.

Ben biraz afallamıştım. “Işığı yanmadı, Hileci. Onu vurmaya yetkimiz…”

“Benim var,” dedi tüfeğini kucağına alarak. “İşte burada.”

“Şey. Görevimizin insanlığı kurtarmak olduğunu sanıyordum.”

Göz ucuyla bana baktı. “Satranç, Zombi: Henüz gerçekleşmemiş bir hamleye karşı kendini korursun. Göz teçhizatlarımızda ışığı yanmış yanmamış, fark eder mi? Bizi indirebilecekken ıskalamış, bir önemi var mı? Eğer iki seçenek de eşit olasılığa sahip ancak karşılıklı olarak birbirini dışlasaydı, hangisi daha önemli olurdu sence? Hangisine hayatın üstüne bahse girerdin?”

Başımı sallıyordum ancak dediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. “Yani onun yine de bir taşıyıcı olabileceğini mi söylüyorsun?” diye tahmin yürüttüm.

“Onun bir taşıyıcı olduğuna yönelik hareket etmemizin daha temkinli bir seçenek olacağını söylüyorum.”

Kasaturasını kınından çıkardı. Dorothy’ye bağlamak hakkında söylediklerini hatırlayarak irkildim. Hileci neden bıçağını çekmişti?

“Önemli olan şey,” dedi düşünceli bir tavırla. Genç kızın duruşunda insanın tüylerini ürperten bir sakinlik vardı; tıpkı kopmak üzere olan bir fırtına, patlamak üzere olan bir volkan gibiydi. “Önemli olan nedir, Zombi? Eskiden bunu iyi bilirdim. Saldırılardan sonra bunu daha iyi anlamaya başladım. Gerçekten önemli olan nedir ki? İlk önce annem öldü. Bu kötü bir şeydi fakat o an önemli olan şey babamın, ağabeyimin ve kız kardeşimin hâlâ sağ olmasıydı. Sonra onları da kaybettim, o zaman önemli olan şeyse hâlâ nefes alıyor olmamdı. Bir başıma kalınca önemli olan fazla bir şey yoktu zaten. Yiyecek, su, barınak. Başka neye ihtiyaç duyarsın ki? Başka neyin önemi var ki?”

İşler kötüye gidiyordu ve iyice sarpa sarmasına az kalmıştı. Konuyu nereye bağlayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak Hileci, Dorothy’ye bağlarsa kesinlikle

yanmıştım. Muhtemelen ekibin geri kalanı da benimle beraber yanacaktı. Onu kendine getirmeliydim. Bunun en iyi yolu ona dokunmaktı fakat ona dokunursam elindeki yirmi beş santimetrelik o bıçakla beni doğrayabilirdi.

“Ne önemi var ki, Zombi?” Bana bakmak için başını kaldırdı, bıçağını elleri arasında yavaşça çevirdi. “Hemen önündeki üç taşıyıcıyı vurmaktansa bize ateş etmiş, ne fark eder ki? Veyahut bize her ateş açtığında ıskalamış, ne önemi var ki?” Parmağını bıçağın ucuna bastırarak onu hafifçe çeviriyordu. “Elektromanyetik dalga saldırısından sonra her şeyi tekrar çalıştırmalarının bir önemi var mı? Ana geminin gözünün önünde iş çevirip hayatta kalanları toplamalarının, taşıyıcıları öldürüp yüzlercesinin cesedini yakmalarının, bizi eğitip silahlandırdıktan sonra geri kalanları öldürmemiz için bizi dışarı göndermelerinin bir önemi var mı? Bana bunların önemli olmadığını söylesene. Onların *onlar* olması olasılığının gerçekten de ufak olduğunu söylesene. Hangi olasılığa oynamam gerektiğini anlatsana.”

Yine başımı sallayarak onu dinliyordum fakat bu sefer dediklerini anlamıştım. Anlattıkları oldukça karanlık bir yola varıyordu. Yanına çömelip gözlerinin dibine kadar sokuldum. “Bu herifin hikâyesinin ne olduğunu veya elektromanyetik dalga meselesini bilmiyorum ancak Komutan bana Ötekiler’in bizi neden bir başımıza bıraktığını anlattı. Onlara göre artık biz tehdit değiliz.”

Kâküllerini geri savurup bana çıkıştı: “Komutan onların ne düşündüğünü nereden biliyor peki?”

“Harikalar Diyarı’yla. Bu sayede…”

“Harikalar Diyarı,” diye tekrar etti. Sert bir biçimde başını salladı. Gözleriyle önce suratıma, sonra dışarıdaki karlı caddeye baktı. “Harikalar Diyarı, uzaylı ürünü bir programdır.”

“Doğru.” Onun söylediklerine hemfikirmiş gibi davranıyor fakat bir yandan da onu hafifçe kendine getirmeye

çalışıyordum. “Öyle değil miydi, Hileci? Hatırlasana. Üssü geri aldığımızda onu bulmuştuk…”

“Peki ya bulmadıysak? *Ya bulmadıysak*, Zombi?” Bıçağıyla beni dürttü. “Bu da eşit olarak mümkün olan bir ihtimal ve ihtimaller önemlidir. Güven bana Zombi; ben önemli olan şeyler konusunda uzmanım. Şu ana kadar âdeta körebe oynuyordum. Ama artık biraz satranç oynamanın vakti geldi.” Bıçağı döndürüp kabza tarafını bana uzattı. “Şunu içimden kesip çıkar.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kızın elindeki bıçağa aptal aptal bakakalmıştım.

“İzleme cihazını diyorum, Zombi.” Kabzayla göğsümü dürttü. “Onları çıkarmamız lazım. Sen benimkini çıkar, ben de seninkini.”

Boğazımı temizledim. “Hileci, onları kesip çıkaramayız.” En iyi argümanı bulabilmek için birkaç saniye uğraştım fakat aklıma gelen tek şey, “Eğer buluşma noktasına dönemezsek bizi nasıl bulurlar ki?” oldu.

“Kahretsin, Zombi, söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi sen? Ya onlar *bizden* değilse? Ya onlar *Ötekiler’se?* Ya bütün bu olanların hepsi bir yalansa?”

Kendimi kaybetmek üzereydim. Hatta çoktan kaybetmiştim. “Ah, Tanrım, Hileci! Söylediklerinin ne kadar bo… aptalca olduğunun farkında mısın? Düşman bizi kurtarıp eğittikten sonra elimize silah mı verdi yani? Hadi saçmalamayı bırakalım; yapmamız gereken bir iş var. Hoşuna gitse de gitmese de ben senin emir subayınım…”

“Pekâlâ,” dedi oldukça sakin bir tonla. Benim hararetli halime karşılık o son derece serinkanlıydı. “Kendim yaparım.”

Bıçağını çevirip ensesine götürdü ve başını eğdi. Bıçağı elinden kaptım. Yetmişti artık.

“Kendine gel, asker.” Bıçağı odanın karşısındaki kuytu bir yere fırlattıktan sonra ayağa kalktım. Vücudumun her yanı tir tir titriyordu, sesim de öyle. “İhtimallere göre oynamak

istiyorsan keyfin bilir. Ben geri gelene kadar burada bekle. Ya da daha iyisi beni burada öldür gitsin. Belki uzaylı efendilerim taşıdığım enfeksiyonu senden gizlemenin bir yolunu bulmuşlardır. Neden olmasın? Benimle işini bitirdiğinde caddenin karşısına geç ve diğerlerini de öldür. Fincan'ın kafasına bir tane sık. Sonuçta o da düşman olabilir, değil mi? Kızcağızın kahrolası beynini dağıt! Tek çözümü bu, değil mi? Ya önüne çıkan herkesi öldüreceksin ya da herhangi birisi tarafından öldürülmeyi göze alacaksın."

Hileci yerinden kıpırdamadı. Uzun süre boyunca hiçbir şey de söylemedi. Kırık pencereden içeri kar giriyordu. Kar taneleri, tankerin dumanı tüten enkazından yansıyan alevlerle derin bir kızıl renge bürünmüştü.

"Satranç oynamadığına emin misin?" diye sordu. Tüfeğini tekrar kucağına aldı ve işaret parmağını tetiğe götürdü. "Bana arkanı dön, Zombi."

Artık o karanlık yolun sonuna gelmiştik, bizi çıkmaz bir sokağa götürmüştü. Onu ikna edebilecek tüm argümanlarımı tüketmiştim, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim.

"İsmim, Ben."

Hiç tereddüt etmeden, "Dandik bir ismin varmış. Zombi daha iyi," dedi.

İstifimi bozmadan,"Senin adın ne?" diye sordum.

"O artık önemi olmayan şeylerden biri. Uzun zamandır da öyleydi, Zombi." Parmağı hafifçe tetiği okşuyordu. Son derece yavaştı. Hipnotize edici ve sersemleticiydi.

"Şuna ne dersin?" dedim bir ara yol bulmaya çalışarak. "Ben senin izleme cihazını çıkarayım sen de beni mıhlamayacağına söz ver." Bu şekilde onunla hâlâ aynı tarafta olacaktım. Dorothy'ye bağlamış bir tane Hileci'ye karşılık on tane keskin nişancıyla yüzleşmeyi yeğlerdim. Kafamın, talim alanındaki insan şeklindeki suntadan hedefler gibi bin parçaya ayrılışını zihnimde canlandırıyordum.

Genç kız başını dikleştirdi ve dudağının bir kenarı pek de gülümseme olarak adlandıramayacağım bir şekilde titredi.

“Şah.”

Eskiden neredeyse istediğim her şeyi elde etmemi sağlayan, eski Ben Parish tipi gülümsememle ona içtenlikle tebessüm ederek karşılık verdim. “Neredeyse” dedim çünkü alçakgönüllü davranmaya çalışıyordum.

“*Şah* derken tam üzerine bastığımı mı söylüyorsun yoksa bana satranç dersi mi veriyorsun?”

Genç kız silahını bıraktı ve bana döndü. Başını eğdi. İpeksi, siyah saçlarını toplayıp ensesini açtı.

“Her ikisi de.”

Pastacı silahıyla *tak-tak-tak* diye saydırdı. Keskin nişancı da buna karşılık verdi. Arka fonda ikisinin yaptığı bu düet çalarken elime bıçağımı alıp Hileci’nin arkasında diz çöktüm. Bir yanım eğer benim ve ekibimin hayatta kalmasını sağlayacaksa Hileci’yle şakalaşmaya devam etmem gerektiğini söylüyordu. Diğer yanımsa sessiz bir feryat koparıyordu: *Yaptığın şey bir fareye kurabiye vermeye benzemiyor mu? Bundan sonra ne isteyecek senden? Beyin korteksime fiziksel muayene yapmayı mı?*

“Rahatla, Zombi,” dedi sakince. Tekrardan eski Hileci’ye dönmüştü. “Eğer izleme cihazları bize ait değilse zaten onları içimizde tutmak iyi bir fikir olmaz. Fakat bize aitse, geri döndüğümüzde Dr. Pam ne zaman isterse bize bir tane daha takabilir. Anlaştık mı?”

“Şah mat.”

“Şah ve mat,” diyerek beni düzeltti.

Uzun ve zarif boynunda parmaklarımı gezdirirken teninin buz gibi olduğunu fark ettim, ensesindeki yara izinin altındaki yumruyu yokladım. Elim titriyordu. *Onunla şakalaşmaya devam et. Bu yüzden muhtemelen askerî mahkemeye çıkarılıp ömrünün geri kalan kısmını patates soyarak geçireceksin fakat en azından canlı olacaksın*.

“Nazik davran,” dedi fısıldayarak.

Derin bir nefes alıp bıçağın ucuyla ufak yara izi boyunca minik bir kesik açtım. Kesikten parlak kırmızı renkte kan

sızmaya başladı, bir inci kadar beyaz olan tenindeki kırmızılık insanın içini burkuyordu, işlem sırasında genç kız irkilmemişti bile ama yine de ona sormak zorundaydım: “Canını yakıyor muyum?”

“Hayır, çok hoşuma gitti.”

Bıçağın ucuyla cihazı hafifçe kanırtarak boynundan çıkardım. Hileci hafifçe inledi. Saçma tanesi, bir kan topağına sarih vaziyette bıçağın metal yüzeyine yapışmıştı.

“Ee,” dedi yüzünü bana dönerek. Uzun zamandır peşinde olduğum o gülümsemeye ramak kalmıştı. “Bu senin için nasıl bir tecrübeydi?”

Cevap vermedim. Veremedim. Konuşma yetimi kaybetmiştim. Bıçak elimden düştü. Sadece iki adım uzağından dosdoğru Hileci’ye bakıyor olmama rağmen suratı kaybolmuştu. Göz teçhizatımda gözükmüyordu.

Hileci’nin başının tamamı, insanın gözünü kör eden, yeşil renkli bir ateşle yanıyordu.

60

İlk tepkim teçhizatımı başımdan çıkarmak oldu ancak elimi bile kıpırdatamadım. Şokun etkisiyle âdeta felç olmuştum. Yaşadığım sarsıntıyı bir titreme takip etti, ardından da kafa karışıklığıyla başa baş ilerleyen bir panik dalgası... Hileci'nin başı bir Noel ağacı gibi aydınlanmıştı, kilometrelerce öteden fark edilebilecek kadar parlaktı. Yeşil ateş kıvılcımlar saçıp titreşiyordu, parlaklığı o kadar yoğundu ki sol gözümde görüntü yanmasına[25] sebep olmuştu.

"Ne var?" diye sordu merakla. "Ne oldu?"

"İzleme cihazını çıkarır çıkarmaz yeşil ışıkla parladın."

Uzun süren birkaç dakika boyunca birbirimize bakakaldık. Ardından, "Temiz olmayanlar yeşil renkte parlar," dedi.

Çoktan ayağa kalkmış, M16'mı elime almıştım, kapıya doğru geri adım atıyordum. Dışarıda da sesleri yutan kar yağışı altında Pastacı ile keskin nişancı atışmaya devam ediyordu. Temiz olmayanlar yeşil renkte parlardı. Hileci yanında duran tüfeğine doğru hamle yapmıyordu. Sağ gözümle baktığımda genç kız normal görünüyordu. Solla baktığımdaysa bir maytap gibi ışıldıyordu.

"Bunu iyi düşün, Zombi," dedi. "Bunu iyi düşün." Boşta kalan ellerini yukarı kaldırdı; yere düştükten sonra avuçları çizik içinde kalmıştı, bir eli kummuş kanla kaplıydı. "Cihazı çıkardıktan sonra ışığım yandı. Göz teçhizatları enfeksiyonları tespit etmiyor. Sadece izleme cihazı olmadığı zaman tepki veriyorlar."

"Kusura bakma Hileci ama bu söylediğinin hiçbir anlamı yok. O üç taşıyıcıyı gayet güzel tespit etmişti. Eğer öyle olmasalardı neden göz teçhizatları yeşil nokta yaktı ki?"

“Sebebini bal gibi biliyorsun. Sadece kabullenmek istemiyorsun. Yeşil ışığın yanma sebebi o insanların taşıyıcı olmamaları yüzündendi. Onlar da tıpkı bizim gibi; aradaki tek fark takip cihazı taşımamaları.”

Genç kız ayağa kalktı. Tanrım, gözüme o kadar ufak gözükmüştü ki âdeta bir çocuk gibiydi… Ama zaten o bir çocuk değil miydi? Bir gözümde normal, diğerindeyse yeşil renkli bir ateş topu… Hileci hangisiydi? O tam olarak *neydi?*

“Bizi topladılar.” Bana doğru bir adım attı, silahımı çekince durdu. “Fişleyip paketlediler. Adam öldürmek için eğittiler.”

Bir adım daha attı. Tüfeğin namlusunu Hileci’ye çevirdim ama doğrudan ona doğrultmadım: *Benden uzak dur*. “Fişlenmeyen herkes yeşil renkte parlayacak. Kendilerini savunmak zorunda kaldıklarında veya bize meydan okurlarsa; tıpkı yukarıdaki o keskin nişancı gibi bize ateş açarlarsa… eh, o zaman onlar bize düşman demektir, değil mi?”Üçüncü bir adım attı. Artık tam kalbine nişan almıştım.

“Yapma,” diye ona yalvardım. “Ne olur, Hileci.” Yüzünün bir yanı saf diğer yanıysa ateşti.

“Fişlenmemiş herkesi öldürdüğümüzde.” Dördüncü adım. Artık tam önümde duruyordu. Tüfeğimin namlusu hafifçe Hileci’nin göğsüne bastırıyordu. “Bu 5. Dalga, Ben.”

Başımı iki yana salladım. “Beşinci dalga diye bir şey yok. Beşinci dalga yok! Komutan dedi ki…”

“Komutan yalan söyledi.”

Kanlı ellerini uzattı ve tüfeğimi kabzasından kendisine çekti. Artık bambaşka bir Harikalar Diyarı’na sürüklendiğimi hissediyordum; her şey altüst olmuş, doğrular yanlışlara karışmıştı. Düşmanımın iki yüzü vardı: benimki ve beni boğulmaktan kurtarıp kalbimi bir savaş alanına çeviren Yarbay’ınki…

Ellerimi avuçları arasına aldı ve bana öldüğümü söyledi:

“Ben, 5. Dalga *biziz*.”

[25] Ardıl görüntü olarak da bilinir. Bir tür optik illüzyondur, genellikle gözün yüksek seviyedeki parlaklığa maruz kalması sonucu gerçekleşir. (ç.n.)

61

İNSANLIK BİZİZ.

Harikalar Diyarı, Sığınak Kampı ve bu savaş tamamen yalandı.

Her şey ne kadar kolay olmuştu. Yaşadığımız onca şeye rağmen öylesine kolaydı ki. Veya belki de bunun bu kadar kolay olmasının *sebebi* yaşadığımız onca şeydi.

Bizi toplamışlardı. İçimizi boşaltmışlardı. Bizi nefret, kurnazlık ve intikam ruhuyla doldurmuşlardı.

Böylelikle içimizden geriye kim kaldıysa öldürebilmemiz için, bizi tekrar dışarı salabileceklerdi.

Şah ve mat.

Kusmak üzereydim. Hileci beni omuzlarımdan tutarken duvardan yere düşmüş bir posterin üzerine, içimde ne varsa çıkardım: MODANIN İÇİNE DÜŞÜN!

İşimi bitirdiğimde topuklarımın üzerinde geri yaylandım. Hileci'nin soğuk parmaklarıyla ensemi yokladığını hissettim. Her şeyin yolunda gideceğini söyleyen sesini duydum. Göz teçhizatını çıkardım; yeşil ateş söndü ve Hileci'nin yüzü geri geldi. Hileci de, ben de tekrar kendimiz olmuştuk. Gerçi artık *kendim*in ne anlama geldiğinden emin değildim. Ben sandığım kişi değildim. Dünya da sandığım dünya değildi. Belki de bunun anlamı şuydu:

Artık dünya onlara aitti ve yabancı olanlar bizlerdik.

"Geri dönemeyiz," dedim boğulurcasına. Genç kız insanı delip geçen bakışlarıyla beni izliyor, soğuk parmaklarıyla ensemi ovalıyordu.

"Hayır, dönemeyiz. Ancak ileri gidebiliriz." Tüfeğimi yerden kaptı ve göğsüme dayadı. "Ve bu işe yukarıdaki o

lanet olası herifle başlayabiliriz.”

Önce izleme cihazımı çıkaracaktım. Tahmin ettiğinden daha çok acıdı ama en az o kadarını da hak ediyordum zaten.

Cihazı çıkarırken, “Kendine fazla yüklenme,” dedi Hileci. “Onlar hepimizi kandırdı.”

“Kandıramadıklarını da Dorothy’ye bağladı deyip öldürdüler.”

“Bir tek onları öldürmediler ki,” dedi acı bir ses tonuyla. Ve bir anda kalbime sert bir yumruk gibi iniverdi: Ay. İm. hangarı. Kara ve gri renkte duman kusan ikiz bacalar. Her gün yüzlerce, her hafta da binlerce cesetle ağzına kadar dolan kamyonetler. Her akşam, gece boyunca üsse girip çıkan, içi mültecilerle, yürüyen ölülerle dolu otobüsler.

Ensemden aşağı kanlar süzülürken, “Sığınak Kampı askerî bir üs değil,” diye fısıldadım.

Genç kız başını salladı. “Ya da bir mülteci kampı.”

Başımla onayladım. Ağzıma gelen safrayı yuttum. Hileci’nin bunu sesli bir biçimde söylememi beklediğinden emindim. Bazen gerçekleri sesli söylemeniz gerekir yoksa bunlar size gerçekçi gelmez. “Orası bir ölüm kampı.”

Gerçeklerin sizi özgür kıldığına dair eski bir deyiş vardır. Buna sakın kanmayın. Bazen gerçeklik sizi bir hapishane hücresine tıkar ve kapısını kapayıp sizi içeri sürgüler.

“Hazır mısın?” diye sordu Hileci. İşi bitirmek için hevesli gibi duruyordu.

“Onu öldürmeyeceğiz,” dedim. Hileci bana “sen ne saçmalıyorsun” bakışı attı. Fakat aklımdan çift taraflı aynanın ardında bir sandalyeye bağlanmış Chris’in hali geçiyordu. Taşıma bandının üzerine atılan cesetlerin fırının sıcak ve aç ağzından içeri girişlerini düşünüyordum. Yeterince uzun süre onların maşası olarak kullanılmıştım. “Etkisiz hale getirip silahını alacağız, bu bir emirdir. Anlaşıldı mı?”

Genç kız önce tereddüt etti, ardından da başını salladı. Her zaman olduğu gibi yine yüz ifadesinden bir anlam çıkaramamıştım. Yine benimle satranç mı oynuyordu? Hâlâ Pastacı'nın karşı caddeden ateş ettiğini duyabiliyorduk. Cephanesi azalmış olmalıydı. Vakit gelmişti.

Lobiye adım atmamızla tam bir karanlığın içine girmiştik. Omuz omuza ilerleyip parmaklarımızı duvarlara sürerek karanlıkta yolumuzu bulmaya çalıştık. Her kapıyı yoklayıp merdivenlere çıkıp çıkmadığına baktık. Duyabildiğimiz tek ses, boğucu ve soğuk havadaki soluk alıp verişlerimiz ve muhtemelen patlayan bir su borusu yüzünden zemini bir parmak derinliğinde dolduran, ekşi kokulu, dondurucu suya batıp çıkan botlarımızdı. Koridorun sonundaki kapıyı açtığımda temiz hava akımını hissettim. Merdivenlere gelmiştik.

Dördüncü katın girişine geldiğimizde durduk, çatıya çıkan dar basamakların altındaydık. Kapı kırılarak açılmıştı; keskin nişancının tüfeğini ateşlerken çıkan keskin sesleri duyabiliyorduk ancak adamı göremiyorduk. El işaretleri karardıkta bir işe yaramıyordu. Bu yüzden Hileci'yi yanıma çekip dudaklarımı kulağına bastırdım.

"Seslere bakılırsa hemen önümüzde duruyor." Genç kız başını salladı. Saçları burnumu gıdıklıyordu. "Sert bir giriş yapacağız."

Daha iyi bir nişancı olduğu için ilk Hileci ateş edecekti. Iskalaması veya vurulması ihtimaline karşılık ikinci atışı ben yapacaktım. Yüzlerce defa bunun talimini yapmıştık ancak eğitimimiz hedefi canlı olarak ele geçirme değil, onu imha etme üzerineydi. Bunun yanında hedefler bize daha önce hiç geri ateş etmemişti. Genç kız kapıya yöneldi. Elimi onun bir omzuna koyarak hemen arkasında duruyordum. Kapının üzerindeki çatlaktan esen rüzgâr ölmek üzere olan bir hayvanın uğultusu gibi bir ses çıkarıyordu. Hileci ona vereceğim işareti beklerken başını eğmiş, derin ve düzerdi bir biçimde nefes alıp veriyordu. Hileci'ye bakarken o anda

dua edip etmediğini, eğer ediyorsa benimle aynı tanrıya inanıp inanmadığını merak ettim. Nedense hiç de öyle olduğunu sanmıyordum. Omzuna bir kez vurmamla beraber Hileci kapıyı tekmeleyip açtı ve ben daha çatıdan içeri iki adım atamadan tıpkı ateşlenen bir top güllesi gibi öne atılarak kar girdabının içinde gözden kayboldu. Tüfeğinden çıkan keskin *tak-tak-tak* sesini duyduğum sırada neredeyse ıslak kar örtüsü üzerinde diz çöken Hileci'ye takılıp düşecektim. Genç kızın on adım ilerisinde duran keskin nişancı yere yan yatmıştı. Bir eliyle dizine sarılmış, diğeriyle de tüfeğine ulaşmaya çalışıyordu. Hileci onu indirdiği sırada silahının kabzası elinden kaymış olmalıydı. Hileci bu sefer adamın öne uzattığı eline ateş etti ve karanlığın, yoğun kar yağışının altında onu tam isabetle vurdu. Adam elini göğsüne götürüp bir korku çığlığı attı. Hileci'nin başının üstüne dokunup geri çekilmesi için işaret ettim.

"Olduğun yerde kal!" diye ona bağırdım. "Sakın kıpırdama!"

Yattığı yerden doğruldu. Parçalanan elini göğsüne bastırmıştı, yüzü sokağa dönük vaziyette öne eğiliyordu. Diğer eliyle ne yaptığını göremiyorduk fakat gümüş renkli bir şeyin parladığını ve adamın, "Sülükler sizi," diye uluduğunu duydum. Bir anda sırtımdan soğuk terler boşaldı. Bu sesi tanıyordum.

Bu ses daha önce bana bağırmış, benimle alay etmiş, hor görmüş, tehdit etmiş ve bana küfretmişti. Uyandığım andan yatağa girdiğim vakte kadar peşimden ayrılmamıştı. Bu sesin sahibi bana ve hepimize bağırıp çağıran, tüküren, hırlayan kişiye aitti.

Reznik'e.

Bu sesi ikimiz de duymuş, ikimiz de olduğumuz yerde kalakalmıştık. Soluğumuz kesilmiş, düşüncelerimiz âdeta donmuştu.

Bu da ona zaman kazandırmıştı.

Çavuş ayağa kalktığı sırada akıp giden zaman aniden yavaşlamaya başlamıştı; büyük patlamayla oluşan kâinat saatinin pili zayıflamıştı sanki.

Doğrulup ayağa kalktı. Sanki aradan yedi veya sekiz dakika geçmişti.

Yüzünü bize döndü. En az on dakika sürmüştü.

Sağlam elinde bir şey tutuyordu. Kanlı eliyle ona vurdu. Bu da en temiz on iki dakika…

Sonra bir anda Hileci kendine geldi. Mermi, çavuşun göğsüne isabet etti. Reznik dizlerinin üzerine çöktü. Ağzı ardına kadar açıldı. İleri yalpalayıp yüzükoyun önümüze yığıldı.

Saat başa sarmıştı. Hiç kimse kıpırdamıyordu. Kimse bir şey söylemiyordu.

Kar yağışı, rüzgâr. Buzlarla kaplı bir dağın zirvesinde âdeta bir başımıza kalmıştık. Hileci, cesedin başına gitti ve onu sırtüstü çevirdi. Gümüş renkli cihazı elinden aldı. Sivilce izleriyle delik deşik olmuş sıçan gözlü o surata bakıp buna nasıl şaşırmadığıma hayret ediyordum.

“Bizi aylarca eğitmesinin sebebi bizi öldürmekmiş,” dedim.

Hileci başını iki yana salladı. Gümüş renkli cihazın ekranına bakıyordu. Aletin ışığı genç kızın yüzüne vuruyor, beyaz teniyle simsiyah saçları arasındaki renk kontrastıyla oynuyordu. Onun ışığı altında yüzü çok güzel duruyordu, tabii ki bu meleksi bir güzellik değildi, daha çok intikam peşinde olan bir meleğinkini andırıyordu.

“Onu hazırlıksız yakalayıp başka bir seçenek bırakmasaydık bizi öldürmeyecekti, Zombi. Bunu tüfeğiyle yapmayacaktı.” Cihazın ekranını bana gösterdi. “Sanırım bizi bununla öldürecekti.”

Ekranın üst kısmının yarısında ızgara şeklinde çizgiler bulunuyordu. En sol köşesinde, kümelenmiş halde duran yeşil renkli noktalar vardı. Ortanın yakınında bir başka yeşil nokta daha vardı.

“Bu bizim ekip,” dedim.

“Şuradaki yalnız nokta da Pastacı’ya ait olmalı.”

“Demek ki takip cihazlarımızı kesip atmasaydık…”

“Bizim de tam olarak nerede olduğumuzu bilebilirdi,” dedi Hileci. “Bizim için hazırlık yapardı ve böylelikle hapı yutardık.”

Genç kız ekranın alt tarafındaki vurgulanmış iki adet numarayı gösterdi. Bunlardan bir tanesi Dr. Pam’in beni fişleyip paketledikten sonra bana verdikleri numaraydı. Sanırım diğeri de Hileci’ye aitti. Numaraların altında yanıp sönen yeşil bir düğme vardı.

“O düğmeye basarsan ne olur?” diye sordu.

“Tahminimce hiçbir şey,” dedi ve düğmeye bastı.

İrkildim. Fakat Hileci’nin tahmini doğruydu.

“Bu izleme cihazlarımıza bağlı bir öldürme düğmesi olsa gerek,” dedi.

Çavuş bizi istediği zaman kızartabilirdi. Eğer amacı bizi öldürmek değilse, neydi? Hileci bu soruyu gözlerimden okumuştu. “Şu üç ‘taşıyıcı’ yüzünden ilk atışı o yaptı,” dedi. “Kamptan dışarı çıkan ilk manga bizdik. Gerçek çatışma esnasında nasıl davrandığımızı yakından izlemek istemeleri akla yatkın geliyor. Ya da gerçek çatışmadan ne anladığımızı görmek istediler. Önümüze atılan yeşil renkli yemlere uslu, küçük sıçanlar gibi saldırdığımızdan emin olmalıydılar. Çavuşu bizden önce buraya göndermiş olmalılar… Eğer tetiği çekemezsek işi o tamamlayacaktı. Tetiği çekmediğimizi görünce de bize ufak bir teşvikte bulundu.”

“Sürekli ateş etmesinin sebebi neydi peki?”

“Bize gaz vermek için. Parlayan yeşil renkli her şeyi havaya uçurmaya hazır olmamız için.”

Kar yağışının altında sanki bana tüllü, beyaz bir perdenin arkasından bakıyordu. Kar taneleri kaşlarına düşüyor, saçlarında parıldıyordu.

“Bunu yaparak muazzam bir risk altında girdi,” dedim.

“Hiç de değil. Şu küçük radarıyla bizi izleyebiliyordu. En kötü ihtimalde tek yapması gereken düğmeye basmaktı. Tabii kötünün de kötüsü olan ihtimali düşünememiş.”

“İzleme cihazlarımızı kesip çıkaracağımızı yani.”

Hileci başını salladı. Yüzüne düşen kar tanelerini sildi. “Bu ahmak pezevengin bizim dönüp savaşacağımızı tahmin ettiğini hiç sanmıyorum.”

Genç kız cihazı bana uzattı. Kapağını kapayıp cebime koydum.

“Hamle sırası bizde, Çavuşum,” dedi kısık bir ses tonuyla. Belki de bunun sebebi kar yağışının sesini bastırmasıydı. “Kararınız nedir?”

Ciğerlerime derin bir nefes çekip yavaşça verdim. “Ekibin yanına döneceğiz. Herkesin izleme cihazını çıkaracağız…”

“Sonra?”

“Dua et de bir tümen dolusu Reznik şu an yola çıkmamış olsun.”

Gitmek için arkamı döndüğümde genç kız beni kolumdan yakaladı.

“Bekle! İzleme cihazları olmadan geri gidemeyiz.”

Sebebini kavramam birkaç saniyemi almıştı. Ardından başımı sallayıp elimin tersiyle, uyuşan dudaklarımı ovaladım. İzleme cihazlarımız olmadan göz teçhizatlarına düşman olarak görünecektik. “Daha caddeyi yarılayamadan Pastacı bizi indirir.”

“İzleme cihazlarını ağzımıza mı soksak?”

Başımı iki yana salladım. Ya kaza eseri onları yutarsak? “Onları koydukları yere geri yerleştirmemiz lazım. Yaraları sıkıca bandajlayacağız ve…”

“Düşmesinler diye dua mı edeceğiz?”

“Ve umalım da onları dışarı çıkarmamızla devre dışı kalmamış olsunlar… Ne var?” diye sordum. “Çok mu fazla umut etmekten bahsettim?”

Genç kızın dudağının kenarı titredi. “Belki de umut bizim gizli silahımızdır.”

62

“Bu iş cidden, cidden boka sardı,” dedi Çakmaktaş. “Bize pusu kuran Reznik miymiş?”

Garajın, kısa beton duvarının üzerinde oturuyorduk, Hileci ile Pastacı kanadan koruyor, altımızdaki caddeyi gözlüyorlardı. Bir yanımda Gerzek diğer yanımda da Çakmak vardı, Fincan da onların arasında durmuş, başını göğsüme bastırmıştı.

Onlara, “Reznik bir taşıyıcıydı,” dedim üçüncü kez. “Sığınak Kampı onların. Onlar bizi kullanıyorlardı…”

“Kes şunu, Zombi! Bu şimdiye kadar duyduğum en çatlak, en paranoyakça zırva!” Çakmaktaş’ın yüzü bir pancar gibi kızarmıştı. Tek kaşı inip kalkıyor, titriyordu. “Sen eğitim çavuşumuzu harcamışsın! O da bizi harcamaya çalışıyormuş! Bu göreve de taşıyıcıları harcamaya çıkmıştık! Beyler, siz istediğinizi yapın ama benim için artık yeter. Buraya kadar.”

Ayağa kalkıp yumruğunu bana salladı. “Buluşma noktasına gidip tahliyenin gelmesini bekleyeceğim. Bu…”Doğru sözcüğü bulmak için duraksadı ve “tam bir saçmalık,” dedi.

Sakince ve sesimi yükseltmeden,“Çakmak,” dedim. “Kendine gel.”

“İnanılmaz. Sen Dorothy’ye bağlamışsın. Gerzek, Pastacı, siz bunun anlattıklarını yediniz mi? Cidden bunu yemiş olamazsınız.”

Cebimden gümüş renkli cihazı çıkardım, kapağını açtım ve Çakmak’ın burnuna kadar soktum. “Şuradaki yeşil noktayı görüyor musun? O sensin.” Ekrandan onun

numarasını buldum ve başparmağımın bir dokunuşuyla yazıyı vurgulattım. Yeşil düğme parlamaya başladı. “Bu düğmeye basarsam ne olur biliyor musun?”

Az sonra olacaklar ömrünüzün geri kalanı boyunca geceleri uykunuzu kaçırıp keşke geriye alabilseydim, diyeceğiniz türden anlardandı.

Çakmaktaş öne atılıp cihazı elinden kaptı. Ona zamanında engel olabilirdim ancak kucağımda duran Fincan beni yavaşlatmıştı. Çakmak düğmeye basmadan önce tek yapabildiğim, “Hayır!” diye bağırmaktı.

Çakmaktaş sanki biri alnına sertçe vurmuş gibi aniden başını geri attı. Ağzı ardına kadar açıldı ve bakışları tavana döndü.

Ardından elleri, kolları boşalıp ipleri kopan bir kukla misali olduğu yere yığıldı.

Fincan çığlık atıyordu. Hileci küçük kızı yanımdan aldı, ben de Çakmak’ın yanına çöktüm. Ölüp ölmediğini anlamak için nabzına bakmama gerek olmasa da yine de onu kontrol ettim. Sadece avcunda sımsıkı tuttuğu cihazın ekranına bakmam yeterliydi; yeşil nokta kırmızıya dönmüştü.

“Sanırım haklıymışsın, Hileci,” dedim omzumun üzerinden.

Kontrol cihazını Çakmaktaş’ın cansız elinden aldım. Panikten ve kafa karışıklığından ellerim titriyordu. Ancak en çok da sinirden: Çakmak’a çok öfkelenmiştim. Yumruğumu onun koca, şişko suratına indirmemek için kendimi ciddi anlamda zor tutuyordum.

Arkamda duran Gerzek, “Şimdi ne yapacağız, Çavuşum?” diye sordu. O da paniklemişti.

“Şimdi gidip Pastacı ile Fincan’ın izleme cihazlarını çıkaracaksın.”

Çocuğun sesi bir oktav kadar yükseldi. “Ben mi?”

Benimkiyse ondan bir oktav daha düşüktü. “Sen sağlık eri değil misin? Seninkini Hileci halleder.”

“Anladım da sonrasında ne yapacağız? Geri dönemeyiz… artık nereye gidebiliriz ki?”

Hileci bana bakıyordu. Artık onun yüz ifadelerini daha iyi okuyabiliyordum. Dudaklarını hafifçe büzmesi kendini hazırladığı anlamına geliyordu, sanki birazdan söyleyeceğim şeyin farkındaymış gibiydi. Kim bilir… belki de bunu gerçekten biliyordu.

“Geri dönmeyeceksin, Gerzek.”

“Geri *dönmeyeceğiz*, demek istiyorsun,” diye beni düzeltti Hileci. “*Biz*, Zombi.”

Ayağa kalktım. Sanki doğrulmam sonsuza dek sürmüştü. Genç kıza yaklaştım. Rüzgârın etkisiyle saçları omzunun bir yanında uçuşuyordu, dalgalanan simsiyah bir bayrağı andırıyordu.

“Bir kişiyi geride bıraktık,” dedim.

Sertçe başını iki yana salladı. Kâkülleri hoş bir şekilde ileri geri sallanıyordu. “Kuzu mu? Zombi, onu kurtarmak için geri dönemezsin. Bu intihar olur.”

Nasıl başlayacağımı bilmememe rağmen, “Onu geride bırakamam. Ona bir söz verdim,” diye açıklamaya giriştim. Bunları kelimelere nasıl dökebilirdim ki? O kadar da imkânsız olmamalıydı. Bunu yapmak sanki bir dairenin başlangıç noktasını bulmaya benziyordu.

Ya da gümüş bir zincirin ilk halkasını bulmaya.

“Bir keresinde kaçmıştım,” dedim en sonunda. “Bir daha kaçmayacağım.”

63

Toplu iğne başı kadar ufak, beyaz kar taneleri atıştırıyordu.

Ana geminin parlayan yeşil gözünü perdeleyen bulutların altında insan atıkları ve onların leşlerinin pis kokusunu yayan nehrin kara suları, hızla ve sessizce akıp gidiyordu.

Asker kılığına girmiş on sekiz yaşındaki liseli futbol ilahı da parlayan yeşil gözün ona verdiği yüksek kalibreli yarı-otomatik tüfeğini eline alıp gerçek bir askere ait heykelin yanında diz çökmüştü. Heykelin sahibi temiz bir zihin ve temiz bir kalple savaşıp ölmüştü. Aklından geçen her şeyi bilen, içindeki iyiliğe dair her kırıntıyı kötülüğe çevirip umudunu ve inancım kendi türüne karşı bir silaha dönüştüren bir düşmanın yalanlarıyla yüreği kirlenmemişti. Geri dönmesi gereken zamanda ardına bile bakmadan kaçan çocuk, şimdi asla dönmemesi gereken bir yere dönüyordu. Çünkü verilen sözler önemliydi. Artık onlar her şeyden çok değerliydi.

Zombi adlı bu çocuk bir söz vermişti, ondan cayarsa savaşı kaybedecekti... Kaybedeceği şey büyük insanlık mücadelesi değildi, yüreğindeki savaş meydanında cereyan eden en önemli savaştı.

Mücadelesini, nehir kıyısındaki kar yağışı altındaki parkta verecekti.

Daha helikopterin sesini duymadan onun gelişini hissetmiştim. Onu tenimin çıplak yerlerinde bir basınç değişikliği, bir titreşim halinde hissetmiştim. Sonra pervanenin ritmik rotor gürültüsünü duydum ve elimle karnımın yan kısmındaki kurşun yarasına bastırarak dengesiz bir halde ayağa kalktım.

“Seni nerenden vurayım?” diye sormuştu Hileci.

“Bilemiyorum ama bacaklarım veya kollarım dışında herhangi bir yer olabilir.”

Yaptığı ayıklama görevlerinden fazlasıyla insan anatomisi tecrübesine sahip olan Gerzek şöyle demişti: “Onu karnının yanından vur. Yakın mesafeden. Ve şu açıdan nişan al yoksa bağırsaklarını delersin.”

Hileci de şöyle cevap vermişti: “Peki ya bağırsaklarını delersem ne yapacağız?”

“Gömersiniz. Çünkü o zaman çoktan mortu çekmiş olurum.”

Yoksa bana gülümsemiş miydi? Hayır. Tüh be!

Gerzek yaramı inceledikten sonra, “Seni ne kadar bekleyelim?” diye sormuştu Hileci.

“En fazla bir gün.”

“Bir gün mü?”

“Tamam. İki gün olsun. Kırk sekiz saat içinde dönmezsek, bir daha dönmeyeceğiz demektir.”

Genç kız benimle tartışmamıştı. Ancak şöyle demişti: “Eğer kırk sekiz saat içinde dönmezsen senin peşine düşerim.”

“Bir satranç oyuncusuna göre aptalca bir hamle olur.”

“Bu satranç değil.”

Parkı çevreleyen ağaçların çıplak dalları üzerinde kara bir gölge kükreyerek süzülüyordu, hızla dönen pervanelerin ritmi devasa bir kalbi andırıyordu. Helikopterin açık kapısına doğru koşarken buz gibi esen rüzgâr omuzlanma vuruyordu.

İçeri daldığım sırada pilot etrafa bakındı. “Ekibin nerede?”

Boş koltuğa kendimi atarken, “Haydi! Haydi!” diye bağırdım.

Pilot da tekrar, “Asker, ekibin nerede?” diye sordu.

Ağaçların arasından ekibim araklıksız süren bir yaylım ateşi açarak ona cevap verdi. Mermiler Black Hawk helikopterinin sağlamlaştırılmış gövdesine çarpıp sekmeye

başladılar. Ciğerlerim patlayana kadar, “Haydi, haydi, haydi!” diye bağırdım. Bu hareketim bana pahalıya mal olmuştu: Her “Haydi!” diye bağırışımda yaramdan dışarı kan boşalıp parmaklarımın arasından sızmıştı.

Pilot helikopteri kaldırdı ve öne sürdü, ardından sertçe sola kırdı. Gözlerimi kapadım. *Haydi, Hileci. Haydi*.

Black Hawk engelleme ateşiyle karşılık vererek ağaçları un ufak etti. Pilotun, yardımcı pilota bağırarak bir şeyler söylediği sırada helikopter ağaçlık alanın üzerine gelmişti. Ancak Hileci ve ekibim nehrin karanlık kıyısını çevreleyen patikadan aşağı inip çoktan oradan gitmiş olmalıydı. Birkaç kez ağaçların etrafında daireler çizdik, helikopter ağaçlardan geriye sadece kökleri kalana kadar ateş etmeye devam etti. Pilot arkasını dönerek yolcu bölümüne baktı ve benim yaramı tutarak iki koltuğun üzerine uzandığımı gördü. Aracı yükseltip gazı kökledi. Helikopter bulutlara doğru hızla atıldı; park alanı kar yağışının hiçliği içinde yutulup gözden kaybolmuştu.

Bilincimi yitiriyordum. Çok fazla kan kaybetmiştim. Çok fazla. Zihnimde Hileci’nin yüzü canlanıverdi; sadece gülümsemiyordu, kahkahalar atıyordu. Onu gülümsetebildiğim için ne mutlu bana.

Bir de Kuzu’nun yüzünü gördüm, o kesinlikle gülmüyordu.

Söz verme bana, söz verme! Asla, hiçbir şeye söz verme!

“Geliyorum. Sana söz veriyorum.”

64

Her şeyin başladığı yerde tekrar gözlerimi açtım; yaralarım sarılmış bir halde hastane yatağında yatıyor, ağrı kesicilerden oluşan bir denizde yüzüyordum.

Yalnız olmadığımı anlamam birkaç dakikamı aldı. Serum askısının yanındaki sandalyede biri oturuyordu. Başımı çevirdiğimde ilk önce onun siyah, ayna gibi cilalanmış postallarını gördüm. Kırışıklardan eser bulunmayan üniforması kolalanmış ve ütülenmişti. Bir heykeli andıran hatlara sahip yüzündeki keskin, mavi gözlerindeki bakışlarla beni âdeta delip geçiyordu.

“Ve işte buradasın,” dedi Vosch yumuşak bir ses tonuyla. “Yaralanmana rağmen yine de sağsın. Doktorlar bana hayatta kalmanın tamamen bir mucize olduğunu söylediler. Hayati bir yara almamışsın; kurşun sadece delip çıkmış. Öylesine yakın bir mesafeden vurulmana rağmen bu gerçekten muhteşem bir şey.”

Ona ne diyecektin?

Ona doğruyu söyleyeceğim.

“Bunu Hileci yaptı,” dedim. *Seni pislik herif. Seni göt*. Onu aylar boyunca kurtarıcım, hatta *insanlığın* kurtarıcısı gibi görmüştüm. Sözleri bana en adi hediyeyi vermişti: Umudu.

Boynunu bir yana eğerek başını kaldırdı; lezzetli avına gözünü diken keskin gözlü bir kuşu andırmıştı.

“Peki, Er Hileci neden seni vurdu, Ben?”

Ona doğruyu söyleyemezsin.

Pekâlâ. Sokayım işin doğrusuna. Bunun yerine ona gerçekleri anlatacaktım.

“Reznik yüzünden.”

“Reznik mi?”

“Komutanım, Er Hileci beni Reznik’in orada olmasını savunduğum için vurdu.”

“Peki neden Reznik’in orada olmasını savunmak zorunda kaldın, Çavuş?” Bacak bacak üstüne attı ve ellerini üstte kalan dizine koydu. Komutanla üç veya dört saniyeden fazla göz temasını koruyabilmek oldukça zordu.

“Bize ihanet ettiler, Komutanım. Gerçi hepsi değil, sadece Çakmaktaş, Hileci, bir de Fincan. Hileci buna teşebbüs edince ona katıldılar. Reznik’in orada bulunmasının her şeyin bir yalan olduğu anlamına geldiğini söylediler. Sizin…”

Yarbay bir elini kaldırdı. “‘Her şey’ mi?”

“Bu kampın ve taşıyıcıların yalanın bir parçası olduğunu, uzaylıları öldürmek için eğitilmediğimizi söylediler. Uzaylıların birbirimizi öldürmek için bizi eğittiğini iddia ettiler.”

İlk başta tek kelime etmedi. Neredeyse içimden onun kahkaha atmasını, gülümsemesini veya başını iki yana sallamasını dileyecektim. Eğer öyle bir şey yapsaydı aklıma biraz şüphe düşebilirdi. *Bunların hepsi uzaylıların başının altından çıktı* teorisini tekrardan düşünmek zorunda kalabilir ve paranoyayla çatışma kaynaklı histeriye kapıldığım sonucuna varabilirdim.

Onun yerine ifadesiz bir surat ve o yırtıcı kuşlarınki kadar keskin gözleriyle bana baktı.

“Sen de onların o küçük komplo teorilerinde yer almak istemedin, öyle mi?”

Başımı salladım. Sağlam, güçlü ve kendinden emin bir şekilde baş salladığımı umuyordum. “Yanımda Dorothy’ye bağladılar, Komutanım. Tüm ekibi bana karşı doldurdular.” Gülümsedim. Bunun bir askere yakışacak kadar sert ve güçlü bir gülümseme olduğunu umuyordum. “Ancak Çakmak’ın icabına baktım.”

“Onun cesedini bulduk,” dedi Vosch. “Tıpkı senin gibi o da çok yakın bir mesafeden vurulmuştu. Ancak senin aksine

onun bedeni biraz daha hasar görmüştü.”

Bundan emin misin, Zombi? Neden onun kafasına sıkmak istiyorsun ki?

Onun çarpıldığını öğrenmemeleri gerek. Eğer yeterince hasar verebilirsem geriye kanıt bırakmamış olurum. Geri çekil, Hileci. Dünyadaki en iyi nişancı olmadığımı biliyorsun.

“Geri kalanları da indirebilirdim, Komutanım. Ancak sayıca benden üstünlerdi. Yapılacak en doğru şeyin kıçımı kaldırıp üsse döndükten sonra durumu size bildirmek olduğuna karar verdim.”

Yine uzunca bir süre hiç kıpırdamadı ve hiçbir şey söylemedi. Sadece bana bakıp durdu. *Nesin sen?* diye merak ettim. *İnsan mısın? Taşıyıcı mısın? Yoksa sen… başka bir şey misin? Nesin sen?*

“Kayıplara karıştılar,” dedi en sonunda. Sonra vereceğim cevabı beklemeye başladı. Şans eseri aklıma bir şey gelmişti. Daha doğrusu bu Hileci’nin fikriydi. Hakkım vermek gerekiyordu.

“İzleme cihazlarını kesip attılar.”

“Seninkini de,” dedi. Ve beklemeye başladı. Yarbay’ın omzunun arkasından karyola sıralarının arasında gidip gelen yeşil önlüklü hastabakıcıları görebiliyor, muşambayla kaplı zeminde ayakkabılarının gıcırtısını duyuyordum. Lanetlilerin hastanesinde bir başka gün daha…

Sorusuna hazırlıklıydım. “Oyunu bozmamaya çalıştım. Bir açık vermelerini bekledim. Gerzek benimkinden sonra Hileci’ninkini çıkardı, tam o anda harekete geçtim.”

“Çakmaktaş’ı vurdun…”

“Sonra da Hileci beni vurdu.”

“Ya sonra?” Başını eğmiş, kollanın göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Tıpkı bir yırtıcının akşam yemeğini izleyişi gibi gözlerini kısarak beni inceliyordu.

“Sonra da kaçtım. Komutanım.”

Yani karanlıkta, bir kar fırtınasının ortasında Reznik'i indirebiliyorum ama iki metre öteden seni gebertemiyorum, öyle mi? Yarbay bunu asla yemez, Zombi.

İlla ki yemesine gerek yok. Birkaç saat onu oyalasın yeter.

Vosch boğazını temizledi. Çenesinin altım kaşıdı. Tekrar bana bakmadan önce bir süre tavan kaplamalarına bakındı. "Kan kaybından ölmeden önce tahliye noktasına ulaşabilmen ne büyük şans, Ben."

Ah, ne sandın, seni ne idüğü. belirsiz herif? Tabii ki şanslıydım.

Ortalığa sessizlik çöküverdi. Mavi gözler. Sımsıkı kapalı bir ağız. Kavuşturulmuş kollar.

"Bana her şeyi anlatmadın."

"Komutanım?"

"Bir şeyler saklıyorsun."

Yavaşça başımı iki yana salladım. Odanın içi sanki fırtınaya kapılan bir gemi gibi sallanıyordu. Bana ne kadar ağrı kesici vermişlerdi ki?

"Eski talim çavuşun. Ekibinden biri onun cesedini arayıp üzerinde bunlardan birini bulmuş." Elinde Reznik'inkiyle aynı olan gümüşi bir cihaz tutuyordu. "İşte bu noktada o kişinin - emir subayı olduğun içinsen olduğunu varsayıyorum, Reznik'in sadece bir düğmeye basarak hepinizin hayatına son verebilecek bir aletle ne yapıyor olduğunu merak etmiş olabilirsin."

Başımı sallıyordum. Hileci ve ben, Yarbay'ın o konuyu açabileceğini tahmin etmiştik, bu yüzden cevabım yine hazırdı. Asıl mesele cevabı yiyip yemeyeceğiydi.

"Bunun tek bir mantıklı açıklaması olabilirdi, Komutanım. Bu bizim ilk görevimiz, ilk gerçek çatışmamızdı. Gözlem altında tutulmamız gerekiyordu, içimizden herhangi birimizin Dorothy'ye bağlayıp diğerlerine yüz çevirmesi ihtimaline karşılık elinizde bir emniyet supabının bulunması lazımdı…"

Sesim sönerek azaldı, nefesim tükenmişti ve bundan da memnundum. Çünkü uyuşturulmuş olduğumdan dolayı kendime güvenmiyordum. Düşüncelerim tamamen berrak değildi. Yoğun bir sis altında âdeta mayın tarlasında yürüyor gibiydim. Hileci böyle olacağım tahmin etmişti. Parkta helikopterin dönüşünü beklerken tabancasını karnıma dayamadan hemen önce işin bu kısmını bana defalarca tekrar ettirmişti.

Yarbay'ın aniden eğilmesiyle oturduğu sandalyenin ayakları zemini çizdi. Vosch'un sert ve yalın bakışlarıyla yüz yüze geldim.

"Bu gerçekten de olağanüstü bir şey, Ben. Savaşın içindeyken grup dinamiklerine direnmen, sürüyü takip etme güdüsünün yoğun baskısına karşı gelmen... Bu neredeyse insanlık dışı bir şey, bunu betimlemek için daha doğru bir kelime bulamıyorum."

"Ben insanım," diye fısıldadım. Kalbim, göğüs kafesimin içinde o kadar hızlı atıyordu ki bir anlığına Yarbay'ın kalp atışlarımı ince hasta önlüğümün içinde fark edebildiğinden emindim.

"Öyle misin? İşin aslı da bu değil mi, Ben? Vaziyetin aslı bu! Kim insan; kim değil. Bizim gözlerimiz yok mu, Ben? Ellerimiz, uzuvlarımız, özümüz, hislerimiz, bağlılıklarımız, tutkularımız yok mu? Etimizi kesseniz kanımız akmaz mı? Bize zarar verirseniz intikam almaz mıyız?"

Sert bir kavisle uzanan çenesi. Gök mavisi gözlerindeki ciddiyet. Kızaran yüzündeki ince, soluk dudakları. "Shakespeare'in *Venedik Tacirinde* hor görülen ve eziyet edilen bir ırka mensup biri tarafından söylenir bu sözler. Tıpkı bizim ırkımız gibi, Ben. İnsan ırkı."

"Bizden nefret ettiklerini sanmıyorum, Komutanım." Mayın tarlasındaki ilerleyişim sırasında rast geldiğim tuhaf ve beklenmedik fırsat karşısında istifimi bozmamaya çalışıyordum. Başım dönüyordu. Karnımdan vurulmuş ve ilacın dibine vurmuş bir vaziyette dünyadaki en etkili ölüm

kamplarından birinin başkomutanıyla Shakespeare üzerine konuşuyordum.

“Sevgilerini göstermenin tuhaf bir yolunu bulmuşlar.”

“Bize karşı ne nefret ne de sevgi duyuyorlar. Sadece onların yoluna çıktık. Belki de onlara göre enfeksiyon biziz.”

“Onlar *Homo sapiens* biz de *Peiplaneta americana* mıyız yani? Öyleyse hamam böceği olmayı yeğlerim. Yok edilmesi son derece zor bir türdür.”

Omzuma hafifçe vurdu. İş ciddiye biniyordu. Yolun sonuna gelmiştik; ya kazanacak ya da ölecektim, bunu hissediyordum. Yarbay gümüş renkli cihazı defalarca elinde çevirip durdu.

Planın bir boka benzemiyor, Zombi. Bunu biliyorsun, değil mi?

Peki. Öyleyse seninkini dinleyelim.

Birbirimizden ayrılmayalım. Belediye binasında her kim varsa onlarla şansımızı deneyelim.

Ya Kuzu?

Onun canını yakmazlar. Kuzu için niye bu kadar endişeleniyorsun ki? Tanrım, Zombi etrafta yüzlerce küçük çocuk var...

Biliyorum, var. Ancak ben onlardan sadece bir tanesine söz verdim.

“Bu olanlar vahim, Ben. Son derece vahim hem de. Hileci’nin içine girdiği yanılsama, yok etmeye çalıştığımız şeylerin yanına sığınmasına sebep olacak. Operasyonlarımızla ilgili her şeyi onlarla paylaşacak. Onu engellemek için üç manga asker yolladık ancak korkarım çok geç kalmış olabiliriz. Öyleyse son çaremize başvurmaktan başka bir seçeneğimiz yok.”

Yarbay’ın gözleri o kendine has soluk mavi alevle parlıyordu. Başımdan ayrıldığında gerçekten de ürperdim. Aniden kendimi buz gibi soğuk hissettim ve çok, çok korktum.

Son çare nedir?

Anlattıklarımı yememiş olabilirdi fakat bir süre onu oyalayacaktı. Halen hayattaydım. Ve hayatta olduğum süre boyunca, Kuzu'nun bir şansı vardı.

Vosch sanki az önce bir şey hatırlamış gibi geri geldi.

Kahretsin, işte başlıyor.

"Ah, bir şey daha. Kötü haber vermekten dolayı üzgünüm ancak tam kapsamlı bir görevden dönüş soruşturması yapabilmemiz için seni ağrı kesici ilaçlardan mahrum bırakmak zorundayız."

"Soruşturma mı, Komutanım?"

"Sıcak çatışma tuhaf bir şeydir, Ben. Hafızanı kandırır. Ağrı kesicilerin programın işleyişine engel olduğunu keşfettik. İlaçların vücudundan atılabilmesi için altı saat yeterli olacaktır."

Hâlâ anlayamıyorum, Zombi. Seni neden vurmak zorundayım? Anlattığın bu hikâye neden paçayı kurtarmamıza yetmesin ki? Bana sorarsan bu biraz abartılı bir plan.

Yaralı olmam gerek, Hileci.

Neden?

Böylelikle bana ilaç verecekler.

Neden?

Bana zaman kazandırması için. Bu sayede beni helikopterden indirip doğrudan oraya götüremezler.

Nereye götüremezler?

Bu yüzden Vosch'a neden bahsettiğini sormama gerek yoktu ancak yine de bunu ona sordum: "Beni Harikalar Diyarı'na mı sokacaksınız, Komutanım?"

Parmağıyla, elindeki tepsiyle yaklaşan bir hastabakıcıyı gösterdi. Tepsinin üzerinde bir şırıngayla ufak bir saçma tanesi duruyordu.

"Seni Harikalar Diyarı'na sokacağız."

IX

YAĞMURUN ALTINDA BİR ÇİÇEK

65

Önceki gece şöminenin önünde beraber uyuyakalmıştık, bu sabahsa yatağımızda uyanıvermiştim... yo hayır, bizim yatağımız değil. Benim yatağım. Val'in yatağı mı yoksa? Gece merdivenlerden yukarı çıktığımı hatırlamıyordum, dolayısıyla Evan beni odaya götürüp yatağa yatırmış olmalıydı. Fakat uyandığımda Evan yanımda değildi. Bunu fark ettiğimde biraz paniklemiştim. Yanımda olduğu zamanlarda; sıcak çikolata rengindeki o gözlere baktığımda ve soğuk bir gecede vücuduma sarılan sıcak bir battaniye gibi gelen derin sesini duyduğumda içimdeki şüpheleri bastırabilmem daha kolay oluyordu. *Ah, senin halin umutsuz, Cassie. Bir tren enkazından hallicesin*.

Şafak güneşinin yaydığı loş ışıkta çabucak üstümü giyindim ve alt kata indim. Evan orada da yoktu ancak M16'ın temizlenmiş ve şarjörü doldurulmuş bir halde şömine rafına yaslanmış duruyordu. Evan, diye seslendim. Bana cevap veren tek şey sessizlikti.

Tüfeğimi aldım. Onunla en son Haçlı Asker Gününde ateş etmiştim.

Senin suçun değil, Cassie. Onun suçu da değil.

Gözlerimi kapadığımda babamın yerde karnından vurulmuş bir şekilde yatan hali aklımda canlanıverdi, Vosch'un gelip onu susturmasından hemen önce bana, *Hayır, Cassie*, diyordu.

Bu ne senin ne de Haçlı Askerin suçu. Sadece onun.

Tüfeğimin namlusunu Vosch'un şakağına dayayıp onun beynini dağıtacağım an zihnimde son derece berrak bir biçimde belirdi.

Fakat ilk önce onu bulmalıydım. Sonra da kibarca ondan hareketsiz durmasını rica edecektim, böylelikle tüfeğimin namlusunu onun şakağına dayayabilir ve beynini dağıtabilirdim.

Kendimi kanepede Ayıcık'ın yanında otururken buldum. Bir elime tüfeğimi diğerine de Ayıcık'ı alıp ikisine de sarıldım. Ormandaki çadırımda yatarkenki halime dönmüştüm; çadırımın üstündeki ağaçların ardında uğursuz bir gözü andıran ana gemi gökyüzünde seyrediyordu, onun ardında da binlerce yıldızın parıltısı içinde bizimkisi tek başına kalmıştı. Ötekiler'in, koskoca kâinatın içinde yüz sekstrilyon[26] yıldızın arasından bizimkini seçip dükkân açmaya karar vermesinin olasılığı ne kadar olabilirdi ki?

Bunun hesabını yapmak benim için çok zordu. Ötekiler'i asla yenemeyecektim. Ben bir hamam böceğiydim. Pekâlâ, Evan'ın mayıs sineği benzetmesini ele alayım: Mayıs sinekleri hamam böceklerinden daha şirindir ve en azından uçabilirler. Fakat ben Dünya üzerindeki bir günlük ömrüm sona erene kadar bu şerefsizlerin birkaç tanesini ortadan kaldırabilirdim. Ve bu işe Vosch'la başlamayı planlıyordum.

Omzuma bir el dokundu. "Cassie, neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum. Alerjim var. Kahrolası ayı toz içinde kalmış."

Evan yanıma oturdu. Tüfeğin değil, ayının bulunduğu tarafı seçmişti.

Konuyu değiştirmek için, "Neredeydin?" diye sordum.

"Hava nasıl diye bakıyordum."

"Ee?" *Lütfen, daha açıklayıcı olur musun? Şu an üşüyorum ve senin o sıcak bir battaniye gibi beni saran sesini duyarak kendimi güvende hissetmek istiyorum*. Topuklarımı kanepenin minderinin köşesine dayayıp dizlerimi karnıma çektim.

"Sanırım bu akşam rahat edeceğiz." Pencereye asılan battaniyelerin üzerindeki yırtıkların birinden içeri sızan

sabah güneşinin ışığı Evan'ın yüzünü altın rengine bürüdü. Işık onun koyu saçlarına vuruyor, gözlerini parıldatıyordu.

"İyi," dedim yüksek sesle burnumu çekerek.

"Cassie," dedi ve dizime dokundu. Eli sıcaktı; avcunun ısısını kot pantolonumun içinden hissetmiştim. "Aklıma tuhaf bir fikir geldi."

"Bütün bu olanlar bir kâbus muymuş meğerse?"

Başını iki yana salladı ve gergin bir şekilde güldü. "Bunu yanlış anlamanı istemiyorum o yüzden bir şey söylemeden önce beni iyice dinle, olur mu? Bunu uzun zamandır düşünüyordum ve normalde bahsini hiç açmazdım ancak…"

"Söyle, Evan. Söyle gitsin." *Tanrım, bana ne diyecek?* Vücudum gerilmişti. *Boş ver, Evan. Söyleme*.

"Ben gideyim."

Başımı iki yana salladım, hiçbir şey anlamamıştım. Bu bir şaka mıydı? Dizimin üzerindeki eline baktım, parmaklarıyla hafifçe sıkıyordu. "Senin benimle geleceğini sanıyordum zaten."

"Hayır, oraya *ben* gideyim diyorum." Onun yüzüne bakmam için dizimi hafifçe sarstı.

Sonra aklıma dank etti. "Oraya tek başına gitmen için sana izin vereceğim, ben burada beklerken sen kardeşimi bulmaya gideceksin, öyle mi?"

"Bak, beni dinleyeceğine söz vermiştin…"

"Hiçbir şeye söz vermedim ben." Elini dizimin üzerinden attım. Beni geride bırakmayı düşünmesi sadece kırıcı bir şey değildi… aynı zamanda da korkutucuydu. "Ben sadece Sammy'ye söz verdim o yüzden bırak bu işin peşini."

Ancak bırakmıyordu. "Ama orada seni neyin beklediğini bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun ki?"

"Senden fazlasını biliyorum."

Bana uzandı; elimi onun göğsüne koydum. *Yo, hayır, dostum*. "Öyleyse orada ne olduğunu söyle bana."

Ellerini iki yana açtı. “Hangimizin daha uzun süre hayatta kalıp verdiğin sözü yerine getirebileceğini bir düşün istersen. Bunu kız olduğun için veya senden daha güçlü olduğum için falan söylemiyorum. Eğer ikimizden biri oraya gider ve başına kötü bir şey gelirse diğerimizin onu bulmak için bir şansı olabilir demek istiyorum.”

“Eh, bahsettiğin şeyin son kısmında haklı olabilirsin. Ancak bunu deneyen ilk kişi sen olmamalısın. O benim kardeşim. Burada oturup bir Susturucu’nun kapımı çalıp benden bir fincan şeker istemesini bekleyecek halim yok ya. Tek başıma giderim daha iyi.”

Sanki o an yola çıkıyormuşum gibi kanepeden kalktım. Kolumu yakaladı, onu elimin tersiyle ittim.

“Kes şunu, Evan. Sürekli unutup duruyorsun; benimle gelmene ben izin verdim, öbür türlüsü değil.”

Başını öne düşürdü. “Biliyorum. Bunu biliyorum.” Ardından da hüzünlü bir şekilde güldü. “Ayrıca cevabının ne olacağını biliyordum ancak yine de sormak zorundaydım.”

“Başımın çaresine bakamayacağımı sandığın için mi?”

“Ölmeni istemediğim için.”

[26] Bir katrilyonun milyon katı olan sayı. (ç.n.)

66

Haftalardır hazırlık yapıyorduk. Son gün havanın kararmasını beklemekten başka yapacak pek bir şeyimiz yoktu. Yanımıza fazla yük almadan yola çıkacaktık; Evan, Wright-Patterson'a iki veya üç gece içinde varabileceğimizi düşünüyordu. Tabii bir başka kar fırtınasına denk gelmemiz veya ikimizden birinin ölmesi gibi beklenmedik bir gecikme olmazsa. Eğer ikimiz de ölürsek zaten bu operasyon süresiz olarak ertelenecekti.

Yanıma aldığım erzakı asgari miktarlarda tutmama rağmen Ayıcık sırt çantama sığmıyordu. Belki de onun bacaklarını kesip Sammy'ye onun Kül Çukuru Kampı'nı ortadan kaldıran Göz tarafından havaya uçurulduğunu söyleyebilirdim.

Göz. Bunun daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim: Vosch'un kafasına bir kurşun sıkmayacaktım, onun yerine donundan içeri bir uzaylı bombası takacaktım.

"Belki de onu bırakmalısın," dedi Evan.

"Belki de çeneni kapamalısın," diye mırıldandım. Ayıcık'ın başını karnına doğru kıvırıp çantanın içine tıktıktan sonra fermuarı çektim. "İşte oldu."

Evan gülümsüyordu. "Biliyor musun? Seni ormanda ilk gördüğümde onun senin ayın olduğunu sanmıştım."

"Ormanda mı?"

Gülümsemesi soluverdi.

"Beni ormanda bulmamıştın," diye hatırlattım. Aniden oda on derece soğumuştu sanki. "Beni bir kar yığınının içinde buldun."

“Sen değil, ben ormandaydım demek istiyordum,” dedi. “Ormandayken seni yarım kilometre öteden fark etmiştim.”

Başımı sallıyordum. Ona inandığım için değil tabii. Ona güvenmemekte haklı çıktığım için…

“Henüz o ormandan dışarı çıkmadın, Evan. Sen tadı birisin, tırnakların da son derece bakımlı fakat ellerinin neden bu kadar yumuşak olduğundan veya kız arkadaşının mezarım ziyaret etmeye diye çıktığın bir gece neden üstün başın barut kokarak eve döndüğünden hâlâ emin değilim.”

“Sana dün gece anlattım ya. İki senedir elimi çiftlik işlerine sürmüyordum ve o gecenin öncesinde silahımı temizliyordum. Sana daha ne diyeyim bilmi…”

Sözünü kestim. “Sana güvenmemin tek sebebi tüfeğini iyi kullanıyor olman ve eline binlerce fırsat geçmesine rağmen henüz beni onunla öldürmemendir. Bunu kişisel olarak algılama ancak sende ve bütün bu olanlarda anlayamadığım bir şeyler var. Fakat bunu hiçbir zaman anlayamayacağım anlamına da gelmiyor tabii. Günün birinde bunu çözeceğim, eğer bulduğum şey ikimizi karşı karşıya getirirse de gerekeni yaparım.”

“Ne?” Yine o lanet çarpık ve seksi gülümsemesini takınmıştı. Omuzlarım dikleştirip utangaç bir tavırla ellerini ceplerine iyice sokmuştu. Sanırım bunu beni iyi bir anlamda delirtmek için yapmıştı. Onda beni cezbeden ne vardı? Evan’a aynı anda hem tokat atmak hem de dudaklarına yapışmak, hem ondan kaçmak hem de onu kovalamak, kollarımı onun boyna dolamak ve apış arasına bir tekme indirmek istiyordum. Üzerimde bıraktığı bu etkinin suçlusu olarak İstila’yı göstermek istiyordum ancak içimden bir his, bu birkaç aydan çok daha uzun bir süredir oğlanların genellikle biz kızlar üzerinde böyle etkiler bıraktığını söylüyordu.

“Gerekeni yaparım,” dedim ona.

Üst kata çıktım. Yapmam gereken şeyleri düşününce aklıma buradan çıkmadan önce halletmek zorunda olduğum

bir şey geldi.

Banyoda çekmeceleri yoklayıp bir makas buldum ve saçlarımı yaklaşık on beş santim kısaltmaya başladım. Arkamda yer kaplamalarının gıcırdadığını duyduğumda arkamı dönmeden, “Beni gözetlemeyi bırak!” diye bağırdım. Bir saniye sonra Evan başını odadan içeri soktu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sembolik olarak saçlarımı kesiyorum. Sen ne yapıyorsun? Ah, tabii. Beni izleyip kapı eşiklerinde saklanıyorsun. Günün birinde belki kapıdan içeri adım atacak kadar cesaretini toplayabilirsin, Evan.”

“Saçını gerçekten kesiyormuşsun gibi görünüyor ama.”

“Beni uyuz eden her şeyden kurtulmaya karar verdim,” dedim aynadan ona bakarak.

“Saçlarına neden uyuz oluyorsun ki?”

“Niye soruyorsun ki?” Aynadaki yansımama bakıyordum ancak göz ucuyla da Evan’ı kesiyordum. Kahretsin daha fazla sembolizm.

Akıllıca davranıp banyodan çıktı. *Şak, şak, şak*-, lavabo kesilen buklelerimle doldu. Evan’ın alt katta dolandığını, sonra da mutfak kapısının sertçe kapandığını duydum. Sanırım saçlarımı kesmeden önce ondan izin almalıydım. Sanki sahibimmiş gibi. Sanki ben karların arasında bulduğu kaybolmuş bir köpek yavrusuymuşum gibi.

Biraz geri çekilip kestiğim saçlarımı inceledim. Saçlarımın bu kısalığıyla ve makyajsızken on iki yaşında gibi duruyordum. Pekâlâ, on dörtten daha büyük değil diyelim. Ancak doğru tavırları takınır ve yerinde hareket edersem birileri beni ufak bir çocuk sanabilirdi. Hatta bana dost canlısı, sarı renkli otobüslerinden birine binmemi ve beni güvenli bir yere götürmeyi teklif edebilirlerdi.

O öğleden sonra bulutlar gri renkli bir çarşaf gibi gökyüzüne serilip akşam karanlığını erken getirdiler. Evan tekrar gözden kaybolup birkaç dakika sonra elinde beş galonluk iki benzin bidonuyla geri döndü. Ona attığım bakışı

fark edince, “Bir aldatmaca yaratmak işimize yarayabilir diye düşündüm,” dedi.

Bunun farkına varmam birkaç dakikamı aldı. “Kendi evini mi kundaklayacaksın?”

Başını salladı. Sanki bundan ötürü biraz heyecanlanmıştı.

“Evet, evimi yakacağım.”

Bidonlardan birini alıp yatak odalarına dökmek için üst kata çıktı. Dumandan uzak durmak için verandaya çıktım. İrice, kara renkli bir karga bahçede hoplayarak dolanıyordu. Birden durup bana boncuk gözleriyle bir bakış attı. İçimden silahımı çekip onu vurmak geçti.

Onu ıskalayacağımı sanmıyordum. Evan sağ olsun, artık çok iyi bir nişancıydım, bunun yanında kuşlardan gerçekten de nefret ediyordum.

Arkamdan kapı açıldı ve mide bulandırıcı bir duman dalgası dışarı yayıldı. Verandadan indiğim sırada karga gaklayarak havalandı. Evan verandaya benzin döktü ve boş bidonu evin yanına fırlattı.

“Ahır,” dedim. “Eğer bir aldatmaca yaratmak istiyorsan ahırı yakmalıydın. Böylece döndüğümüzde ev hâlâ sapasağlam ayakta olurdu.” *Çünkü döneceğimize inanmak istiyorum, Evan. Sen, ben ve Sammy büyük, mutlu bir aile olacağız*.

“Geri dönüşümüzün olmadığını biliyorsun,” dedi ve kibriti çaktı.

67

Yirmi dört saat sonra Sammy’ye söz verdiğim yere dönerek bizi birbirimize bağlayan, gümüş bir zinciri andıran o halkayı tamamlamış oldum.

Kül Çukuru Kampı aynen onu bıraktığım gibiydi; eskiden kampın durduğu yerden geriye neredeyse bir kilometre genişliğindeki boş bir arazi kalmıştı, ormanın içinden geçen toprak yolla kesişiyordu. Zemin çelik kadar sertti ve etrafta ot bitmiyordu; çevrede ne bir küçük bitki ne de ölü bir yaprak kalmıştı. Şu an mevsim kıştı ancak bahar geldiğinde de bu Ötekiler’in eliyle açılan düz arazi, bir ova gibi çiçek açmayacaktı.

Sağ yanımızda bulunan bir noktayı işaret ettim. “Barakalar buradaydı. Galiba. Toprak yol dışında elimde bir işaret olmadan bunu anlamak çok zor. Şurada depo olarak kullanılan kulübe vardı. Buradaki yol da kül çukuruna çıkıyor, onun arkasında da hendek var.”

Evan hayretle başını iki yana sallıyordu. “Geriye hiçbir şey kalmamış.” Kaya kadar sert toprak zemine ayağını vurdu.

“Yo hayır, var. Geriye bir ben kaldım.”

İç geçirdi. “Ne demek istediğimi anladın.”

“Aşırı duygusal davranıyorum,” dedim.

“Hımm. Hiç senlik bir hareket değil.” Evan tebessüm etmeye çalıştı ancak bu aralar gülümsemesi o kadar da işe yaramıyordu. Çiftliğin ortasındaki evini yakıp yola koyulduğumuzdan beri oldukça suskunlaşmıştı. Solmaya başlayan gün ışığının altında yere diz çöktü ve haritasını çıkarıp bulunduğumuz noktayı elindeki fenerle işaret etti.

“Toprak patika bu haritada görünmüyor fakat şuradaki yolla bağlanıyor olmalı. Buradan olabilir mi? Onu 675. Karayoluna doğru takip edersek doğrudan Wright-Patterson’a ulaşabiliriz.”

“Ne kadar uzakta?” diye sordum, omzunun üzerinden bakarken.

“Yaklaşık otuz-kırk kilometre. Eğer zorlarsak bir gün sonra oraya ulaşırız.”

“Zorlayacağız.”

Evan’ın yanına oturup çantasını açtım ve içinde yiyecek bir şeyler aradım. Yağlı kâğıda sarılmış bir parça kurutulmuş ne olduğu belirsiz et ve birkaç tane de kazık gibi sert bisküvi buldum. Evan’a bir bisküvi uzattım. Başını iki yana sallayarak istemediğini söyledi.

“Yemen lazım,” diye onu azarladım. “Bu kadar endişe etmekten vazgeç biraz.”

Yiyeceğimizin bitmesinden korkuyordu. Evan’ın yanında tüfeği vardı ancak kurtarma operasyonumuzun bu kısmında avlanmamız mümkün değildi. Kırsal alanı sessizce geçmek zorundaydık; gerçi ortalık tam olarak sessiz değildi. İlk gece kurşun sesleri duymuştuk. Bazen tek bir silahın bazen de birden fazlasının ateş ettiğini duyuyorduk. Çatışma sesleri hep uzaktan duyuluyordu, hiçbir zaman bizi korkutacak kadar yakından gelmiyordu. Belki etrafta Evan gibi hayatta kalmaya çalışan yalnız avcılar vardı. Belki de bunlar başıboş Zonta çeteleriydi. Kim bilir? Belki de elinde M16’sıyla gezip kendini insanlığın Dünyadaki son temsilcilerinden sanacak kadar aptal olan on altı yaşında başka kızlar da vardı.

Evan en sonunda pes edip bisküvilerden birini aldı. Bir parça ısırdı ve gün ışığı solarken, boş araziye düşünceli bir biçimde bakınarak lokmasını çiğnemeye başladı. “Ya otobüs seferleri yapmayı bıraktılarsa?”diye sordu yüzüncü kez. “O zaman içeri nasıl gireriz?”

“Başka bir şey düşünürüz.” Cassie Sullivan: Uzman strateji planlamacısı.

Bana bir bakış attı. “Profesyonel askerler. Humvee cipler. Ve Black Hawk helikopterleri. Ha, bir de… adına ne diyordun? Yeşil gözlü bomba. Bence sağlam bir şeyler bulsan iyi edersin.”

Haritayı cebine koydu ve ayağa kalkıp tüfeğini omzuna astı. Yüz ifadesinden bir tür duygusal patlamanın eşiğinde olduğu anlaşılıyordu. Ama bunun ne olduğundan emin değildim. Gözyaşları mı? Çığlıklar mı? Yoksa kahkahalar mı?

Ben de o noktadaydım. Hem de üçü birden. Muhtemelen aynı sebeplerden dolayı değildi. Ona güvenmeye karar vermiştim ancak birileri zamanında, kendini herhangi bir şeye inanmaya zorlayamazsın, demişti. Bu yüzden tüm şüphelerinizi küçük bir kutuya koyup derinlere gömersiniz, sonra da onu nereye gömdüğünüzü unutmaya çalışırsınız. O gömülü kutuyla olan problemim de kurcalamaktan kendimi alamadığım bir yara kabuğu gibiydi.

Evan gökyüzüne bakarak, “Gitsek iyi olur,” dedi sertçe. Bir gün önce çöken bulutlar hâlâ gökyüzünde duruyor, yıldızları perdeliyorlardı. “Burada çok açıktayız.”

Aniden başını sola eğdi ve bir heykel gibi kaskatı kesildi.

“Ne oldu,” diye fısıldadım.

Elini kaldırdı. Başını sertçe iki yana salladı. Zifirî karardığı dikkat kesilerek izlemeye başladı. Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordum. Ama ben Evan gibi bir avcı değildim.

“Kahrolası bir fener,” diye mırıldandı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Yolun diğer tarafındaki ormanlık mı daha yakın yoksa hendek mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Bunu gerçekten bilmiyordum. “Sanrım hendek,” diye cevap verdim.

Hiç tereddüt etmedi. Elimi kaptı ve hendeğin olduğunu umduğum yere doğru hızla koşmaya başladık. Oraya varana dek ne kadar koştuğumuzu bilmiyorum. Muhtemelen göründüğü kadar uzakta değildi çünkü kendimi sonsuza dek

koşmuşuz gibi hissetmiştim. Evan beni hendeğin kayalık zeminine indirdi ve ardından yanıma atladı.

“Evan?”

Parmağını dudağına götürdü. Hendeğin kenarından hızlıca yukarı baktı. Sırt çantasını işaret etti, dürbününü bulana kadar çantayı karıştırdım. Evan’ın pantolonunun paçasını çekiştirdim *-Ne oluyor?-* ancak Evan hiçbir şey demeden elimi uzaklaştırdı. Başparmağını kıvırarak parmaklarıyla kalçasına dokundu. Dört kişi iniydiler? Bunu mu kastetmişti? Yoksa bir tür avcılara has şifreyi mi ima ediyordu; *Dört ayağının üzerine yere yat!* gibi.

Uzunca bir süre hareket etmedi. En sonunda tekrar aşağı indi ve kulağıma eğildi. “Bu yöne geliyorlar.” Gözlerini kısarak hendeğin karşı yamacındaki karanlık noktaya baktı, orası geldiğimiz taraftan çok daha dikti. Ancak onun diğer tarafı ormana veya ondan geriye kalanlara açılıyordu: parçalanmış ağaç kökleri, kırılmış dal ve asma parçaları. Orası bize güzel koruma sağlayacaktı. Ya da en azından kötü adamların sizi bir fıçının içindeki balık gibi kolaylıkla avlayabileceği, kurumuş bir su yolunun içinde tamamen açıkta kalmaktan daha iyiydi, ihtimalleri gözden geçirerek dudağını ısırdı. Fark edilmeden karşı tarafa tırmanacak kadar vaktimiz var mıydı?

“Eğil.”

Tüfeğini omzundan indirdi ve postallarını dengesiz zemine sıkıca bastı, dirseklerini altındaki toprağa yaslamıştı. Ben de M16’mı elime almış, onun hemen aşağısında, ayakta dikiliyordum. Evet, evet bana eğilmemi söylemişti, biliyorum. Ancak olduğum yere çömelip sonumun gelmesini bekleyecek halim yoktu herhalde. Bir defa o duruma düşmüştüm, bir daha asla aynısını yapmayacaktım.

Evan ateş açtı ve alacakaranlığın sessizliği bozuluverdi. Tüfeğinin geri tepmesi onun dengesini bozdu ve ayağı kayıp doğrudan aşağı düştü. Evan’ın hemen aşağısında duran bir

aptal, şans eseri onun düşüşünü hafifletmişti. Oğlan şanslıydı ancak onun altındaki aptal pek şanslı değildi.

Bir işaret fişeği karanlığı yarıp cehennem kızıllığında bir parlaklıkla hendeğin içine düştü. Evan beni kollarımın altından tutup kaldırdı. Parmak uçlarımla yamacın kenarını yakaladım ve kafayı sıyırmış bir bisikletçi gibi ayak parmaklarımla öfkeyle kayalığın duvarını eşeledim. Ardından Evan son bir hamle için ellerini popoma yasladı ve böylelikle karşı tarafa geçtim.

Ona yardım etmek için arkamı döndüm ancak uçurumdan aşağı atılan ananas şeklindeki, minik bir nesne Evan'ın arkasına düşünce bana bağırarak kaçmamı söyledi… Artık sessiz olmamız için bir sebep yoktu.

"El bombası!" diye haykırdım, bu Evan'a siper alabilmesi için tam olarak bir saniye kazandırmıştı.

Ancak bu süre yeterli değildi.

Patlama onu savurdu ve o anda askerî üniforma giymiş bir silüet hendeğin diğer yamacında beliriverdi. Ciğerlerim patlayana kadar bağırarak M16'mın tetiğine asıldım. Silüet geriye yuvarlandı ancak ben durduğu yere ateş etmeye devam ettim. Sanırım bu adam, "uzaylı istilası kıyameti sonrası" temalı parti için yolladığı davetiyeye Cassie Sullivan'ın vereceği bu cevabı hiç beklemiyordu.

Şarjörümü boşaltıp yenisini taktım. Ona kadar saydım. Göreceğim manzara karşısında ne yapacağımdan gayet emin olarak kendimi aşağı bakmaya zorladım. Hendeğin dibinde muhtemelen Evan'ın bedeni paramparça olmuştu; bunun tek sebebi beni uğrunda ölebileceği tek şey olarak görmesiydi. Ben; onun öpmesine izin veren ancak asla ilk öpücüğü kondurmayan kız. Hayatını kurtardığı için hiç teşekkür etmemiş olan ve buna karşılık onu iğneleyip suçlayan kız. Aşağı baktığımda nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı biliyordum fakat gördüğüm şey bu değildi.

Evan gözden kaybolmuştu.

İşi gücü benim hayatta kalmamı sağlamak olan zihnimdeki o minik ses şöyle haykırdı: *Koş!*

Ben de koştum.

Devrilen ağaçların ve kuru çalılıkların üzerinden atlayıp geçtim, otomatik silahların bana tanıdık gelen *tak-tak-tak* sesleri yankılanmaya başlamıştı.

El bombaları, işaret fişekleri. Piyade tüfekleri. Peşimizdekiler Zontalar değildi. Bu herifler profesyoneldi.

İşaret fişeğinin şeytani parıltısının içinden çıkınca karanlığa daldım ve bir ağaca tosladım. Çarpmanın etkisiyle yere yığılıverdim. Ne kadar koştuğumu bilmiyordum fakat iyi mesafe katetmiş olmalıydım çünkü artık hendeği göremiyordum ve kulaklarımda zonklayan kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyordum.

Devrilmiş bir palmiye ağacının yanına koştum ve arkasına saklandım. Biraz bekleyip hendekten bu yana tükenen nefesimi geri kazanmak için soluklandım. Önümdeki ağaçların ortasına bir başka işaret fişeğinin daha düşmesini bekledim. Susturucu'ların ağaçların altındaki çalıların arasından fırlamalarını bekledim.

Uzakta bir tüfek sesi duyuldu ve onu yüksek oktavlı bir çığlık takip etti. Sonra da buna cevaben makineli tüfekler yaylım ateşi açtı ve bir el bombası daha patladı, ardından her şey sessizliğe gömüldü.

Ateş ettikleri kişi ben olmadığıma göre Evan'ın peşinde olmalılar, diye düşündüm. Bu hem içimi rahatlatmış hem de beni daha kötü hissettirmişti. Çünkü yoldaşım orada profesyonellere karşı tek başına mücadele etmeye çalışıyordu. Peki ya ben ne yapıyordum? Ağaçların arkasına saklanıyordum.

Peki ya Sams ne olacaktı? Ya kaybetmemin muhtemel olduğu bir kavganın içine girecektim ya da verdiğim sözü yerine getirebilecek kadar sağ kalmak için burada saklanacaktım.

Bu artık ya o, ya bu'larla dolu bir dünyaydı.

Aynı tüfekten yükselen bir başka *çat!* sesi ve bir başka kız çığlığı daha duyuldu.

Ve yine sessizlik çöktü…

Onları teker teker avlıyordu. Hayatında hiç sıcak çatışma görmemiş bir çiftçi oğlan, bir manga dolusu profesyonel askerle mücadele ediyordu. Hem sayı hem de ateş gücü açısından ondan üstünlerdi. Fakat Evan beni bir arabanın altına kadar kovalayan, ardından da gizemli bir biçimde ortadan kaybolan o Susturucu kadar vahşi bir verimlilikle birer birer onların canlarına okuyordu.

Çat!

Çığlık.

Sessizlik.

Yerimden kıpırdamadım. Arkasına saklandığım ağaç kütüğünün arkasında dehşet içinde bekledim. O kütük aradan geçen on dakika içinde bana o kadar candan bir dost olmuştu ki ona “evcil kütüğüm Howard” adım takmaya karar verdim.

Biliyor musun? Seni ormanda ilk gördüğümde onun senin ayın olduğunu sanmıştım.

Ezilen kuru yaprakların ve dalların çıtırtısı duyuldu. Ormanın karanlığı içinde daha karanlık bir gölge belirdi. Susturucu yumuşak bir sesle konuştu. Benim Susturucum.

“Cassie? Cassie, artık güvendesin.”

Ayağa kalktım ve tüfeğimi doğrudan Evan Walker’ın suratına doğrulttum.

68

Evan çabucak durdu ancak yüzündeki şaşkın ifadenin solması zaman aldı.

“Cassie, benim.”

“Sen olduğunu biliyorum. Ama senin kim olduğunu bilmiyorum.”

Çenesi kasıldı. Sesine bir gerginlik çöktü. Bu öfkeden mi yoksa hayal kırıldığından mıydı, bilemiyordum. “Tüfeği indir, Cassie.”

“Sen kimsin, Evan? İsmin *Evan’sa*, tabii.”

Solgun bir biçimde gülümsedi. Ardından dizlerinin üzerine çöktü, sallandı ve yüzükoyun yere düşerek hareketsizce yattı.

Tüfeğimi onun ensesine tutarak bekledim. Kımıldamıyordu. Howard’ın üzerine çıkıp ayağımın ucuyla Evan’ı dürttüm. Hâlâ hareket etmiyordu. Yanında diz çöktüm, tüfeğimin dipçiğini kalçama yaslayıp parmaklarımı çiftçi oğlanın boynuna bastırarak nabzını kontrol ettim. Yaşıyordu. Pantolonunun baldırdan aşağısı lime lime olmuştu. Sırılsıklamdı. Parmaklarımı kokladım. Kan.

M16’mı ağaç kütüğüne yaslayıp Evan’ı sırtüstü çevirdim. Göz kapakları titredi. Uzanıp kanlı eliyle yanağıma dokundu.

“Cassie,” diye fısıldadı. “Cassiopeia’nın kısaltması olan Cassie…”

“Kes şunu,” dedim. Yerde duran tüfeğini gördüm ve onu tekmeleyerek yanından uzaklaştırdım. “Yaran ne kadar kötü?”

“Sanırım epey kötü.”

“Kaç kişiydiler?”

“Dört.”

“Sana karşı hiç şansları yoktu, değil mi?”

Uzunca iç çekti. Başını kaldırarak bana baktı. Konuşmasına gerek yoktu: Sorumun cevabını gözlerinden okuyabiliyordum.

“Hayır, pek yoktu.”

“Çünkü sende adam öldürecek yürek yok ancak yapman gerekeni yapacak kadar cesaretin var.” Nefesimi tuttum. Lafı nereye getirmeye çalıştığımı anlamış olmalıydı.

Tereddüt etti. Başını salladı. Çektiği acı gözlerinden belli oluyordu. Benimkini görememesi için bakışlarımı ondan kaçırdım. *Ama yola bir kere çıktın, Cassie. Artık dönüşün yok*.

“Ve yapmak zorunda olduğun o şeyde de oldukça iyisin, değil mi?”

Eh, asıl soru da bu değil mi? Aynısı senin için de geçerli: Bunu yapmaya yüreğin var mı, Cassie?

O benim hayatımı kurtarmıştı. Nasıl olur da beni öldürmeye çalışan aynı kişi olabilirdi ki? Bu hiç mantıklı değildi.

Artık bana yalan söylediğinden emin olduğum için onu kan kaybından ölüme terk edecek cesaretim var mıydı? Kibar çiftçi oğlan, Evan Walker: Hayvanlara kıyamayan bir avcı, yas tutan bir oğul, ağabey ve sevgili değildi. O insan bile olmayabilirdi, ilk kuralımı uygulayıp onu vahşi ve acımasız bir sona kavuşturmak için Evan’ın güzel alnına bir kurşun sıkacak yüreğim var mıydı?

Of, kahretsin kimi kandırıyorsun ki?

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. “Bu kıyafetleri çıkarmalıyım,” diye mırıldandım.

“Bunu söylemeni ne kadar uzun zamandır bekliyordum, bilemezsin.” Çarpık bir biçimde gülümsedi. Seksi şey.

“Bu sefer beni tavlayarak kurtulamazsın, ahbap. Biraz doğrulabilir misin? Biraz daha… işte, al bunları.”ilkyardım

çantasından çıkardığım birkaç ağrı kesiciyi ona uzattım. Verdiğim bir şişe sudan iki büyük yudum alarak onları yuttu.

Gömleğini sıyırdım. Gözlerini bana dikmişti; bakışlarımı ondan kaçırıyordum. Botlarını çıkardığım sırada kemerini çözdü ve pantolonunun fermuarını açtı. Poposunu kaldırmasına rağmen pantolonunu indiremiyordum, kuruyan kan yüzünden kumaşı vücuduna yapışmıştı.

“Yırt gitsin,” dedi. Karnının üzerine döndü. Yırtmaya uğraşmama rağmen kumaş sürekli parmaklarımdan kayıyordu.

“Al, bunu kullan,” diyerek bana kanlı bir bıçak uzattı. Kanın ona nasıl bulaştığını sormadım.

Yavaşça pantolonunu paçasından bel kısmına doğru kesmeye başladım; onu yaralamaktan korkuyordum. Sonra pantolonun iki paçasını da bir muz soyar gibi sıyırdım. İşte! Durumu özetleyecek en mükemmel benzetme buydu: Muz soyar gibi. Gerçeği öğrenmeliydim, ne de olsa meyvenin lezzetli kısmına kabuğunu soymadan ulaşamazdınız.

Meyve demişken, onun kabuğunu soymuştum… Yani şey demek istiyorum, Evan bir tek donuyla kalmıştı.

Donuyla yüz yüze gelince, “Kıçını görmek zorunda mıyım ben?” dedim.

“Onu nasıl bulacağını merak etmiştim,” diye cevap verdi Evan.

“Dandik esprilerin sıkmaya başladı ama.” Külotunun iki yanından tutarak aşağı indirip onu soydum. Poposu fenaydı. Yani her tarafına şarapnel parçaları saplanmıştı demek istiyorum. Onun dışında poposu gayet iyiydi.

İçimden kopan histerik kıkırtıları bastırmaya çalışarak ilkyardım çantasından bir gazlı bez çıkarıp yaranın üzerindeki kanı hafifçe temizlemeye başladım. Gülmek istememi Evan Walker’ın poposunu siliyor olmama değil, üzerimdeki dayanılmaz strese bağlıyordum.

“Tanrım, fena dağıtmışsın.”

Acıdan iç çekiyordu. “Sen şu kanamayı durdur yeter.”

Kalçasındaki yaraları elimden geldiğince sarmaya çalıştım. “Önünü dönebilir misin?” diye sordum.

“Dönmemeyi tercih ederim.”

“Önünü görmem lazım.” *Aman Tanrım… Önünü mü?*

“Önüm gayet iyi. Gerçekten.”

Yorgunluktan bitap düşerek arkama yaslandım. Sanırım yalnızca söylediği bu şeye inanabilirdim. “Bana ne olduğunu anlat.”

“Seni yamaçtan yukarı çıkardıktan sonra oradan kaçtım. Tırmanabilmek için alçak bir yer buldum. Etraflarından dolandım. Hikâyenin geri kalanını da duyduğun seslere bağlayabilirsin.”

“Sadece üç el ateş ettiğini duydum. Bana dört kişilerdi demiştin.”

“Bıçak.”

“Bu bıçakla mı yaptın?”

“O bıçakla. Üzerindeki kan o herife ait, benim kanım değil.”

“Ah, çok sağ ol.” Evan’ın yanağıma dokunduğu yeri sildim. Bütün bu olanlar hakkındaki en kötü açıklamayı öylece söylemeye karar verdim. “Sen bir Susturucu’sun, değil mi?”

Sustu kaldı. İroni diye buna denirdi işte.

“Yoksa insan mısın?” diye fısıldadım, *insanım de Evan. Bunu tereddüt etmeden söyle ki aklımda hiç şüphe kalmasın. Lütfen, Evan, gerçekten de aklımdaki şüpheleri dağıtmana ihtiyacım var. Bana, kendini inanmaya zorlayamazsın, dediğini biliyorum. Kahretsin, o yüzden beni inandır. Beni güvenmeye zorla. Söyle; ben insanım, de*.

“Cassie…”

“Sen insan mısın?”

“Tabii ki insanım.”

Derin bir nefes aldım. Bunu söylemişti fakat sesi tereddütlüydü. Suratım göremiyordum, dirseğiyle yüzünü

örtmüştü. Belki yüzünü görebilsem tereddüt etmediğini anlayabilir ve bu korkunç düşünceyi aklımdan atabilirdim. Bir tane steril mendil alıp Evan'ın veya herkimse onun kanını ellerimden silmeye başladım.

"İnsansan bana neden bunca zamandır yalan söylüyordun?"

"Söylediğim her şey yalan değildi."

"Sadece önemli kısımları mı yalandı o zaman?"

"O kısımların hiçbirinde yalan söylemedim."

"Otobandaki o üç kişiyi sen mi öldürdün?"

"Evet."

Bir anda irkildim. Onun evet demesini hiç beklemiyordum. Daha çok, *Dalga mı geçiyorsun, sen? Bu kadar paranoyak olmayı bırak*, demesini bekliyordum. Bunun yerine yumuşak ve basit bir cevapla karşı karşıya kalmıştım, sanki ona, şimdiye kadar hiç çıplak denize girdin mi, diye sormuştum.

Sıradaki sorum en zor olanıydı: "Beni bacağımdan vuran sen miydin?"

"Evet."

Titremeye başladım, elimdeki kanlı mendil bacaklarımın arasına düştü. "Beni neden bacağımdan vurdun, Evan?"

"Çünkü seni başından vuramazdım."

Ah, aldın mı cevabını?

Luger'ımı çekip dizlerimin arasında doğrulttum. Evan'ın başı dizimin bir karış uzağındaydı. Kafamı tek karıştıran şey, elinde silahı tutan kişinin bir yaprak gibi titremesi ve onun insafına kalan kişininse son derece sakin bir biçimde bekliyor olmasıydı.

"Şimdi gidiyorum," dedim. "Tıpkı beni o arabanın altında bıraktığın gibi seni burada kan kaybından ölüme terk edeceğim."

Evan'ın bir şeyler söylemesini bekledim.

"Ama gitmiyorsun ki," dedi.

“Söyleyeceklerini bekliyorum da ondan.”

“Bu çok karışık bir konu.”

“Hayır, Evan. Yalanlar karışıktır. Doğrularsa basittir. Otobandaki insanları neden vurdun?”

“Çünkü korkmuştum.”

“Neden korkmuştun?” diye sordum.

“Onların insan olmadığından.”

İç geçirip sırt çantamdan bir şişe su çıkardım, devrilen ağacın gövdesine yaslanıp sudan büyük bir yudum aldım.

“Otobandaki o insanları, beni ve Tanrı bilir başka kimleri vurdun; her gece dışarı hayvan avlamaya çıkmadığını biliyorum. Çünkü 4. Dalga’dan çoktan haberin vardı. Senin Haçlı Askerin de benim işte.”

Yüzünün üzerine koyduğu dirseğinin altından başını salladı. Örtülü ağzıyla boğuk bir sesle, “Sen nasıl yorumlamak istersen,” dedi.

“Madem öldürmek istiyordun öyleyse neden beni donarak ölmekten kurtardın?”

“Seni öldürmek istemiyordum.”

“Beni bacağımdan vurup bir arabanın altında kan kaybından ölüme terk ettikten sonra mı?”

“Hayır, kaçtığım sırada sen ayağa kalkmıştın.”

“Kaçtın mı? Niye kaçtın ki?” Bunu bir türlü kafam almıyordu.

“Çünkü korkmuştum.”

“O insanları korktuğun için öldürdün. Beni korktuğun için vurdun. Korktuğun için kaçtın.”

“Korkuyla ilgili sorunlarım var galiba.”

“Sonra beni bulup o çiftlik evine götürdün. Beni tekrar hayata döndürdün, bana hamburger hazırladın, saçlarımı yıkadın, silahla ateş etmeyi öğrettin ve benimle öpüştün… Bütün bunların amacı neydi peki?”

Başını yana çevirip bana tek gözüyle baktı. “Biliyor musun, Cassie? Bana karşı biraz insafsız davranıyorsun.”

Ağzım açık kaldı. “İnsafsız mı davranıyorum?”

“Kıçımdan şarapnelle vurulmuşken beni haşlıyorsun.”

“Bu benim suçum değil,” diye onu payladım. “Gelmekte ısrar eden sendin.” Korkunun tesiriyle omurgamdan aşağı bir ürperti hücum etti. “Neden benimle geldin, Evan? Bu bir tür numara mı? Bir şey için beni kullanıyor musun?”

“Sammy’yi kurtarmak senin fikrindi,” diye dikkat çekti. “Seni bundan vazgeçirmeye çalıştım. Oraya kendi başıma gitmeyi bile önerdim sana.”

Titremeye başlamıştı. Üstü çıplaktı ve hava yaklaşık dört dereceydi. Ceketini sırtına verdim ve kot gömleğiyle vücudunun geri kalanını elimden geldiğince örttüm.

“Üzgünüm, Cassie.”

“Hangi kısmında?”

“Tamamında.” Kelimeleri ağzında yuvarlamaya başlamıştı, ağrı kesiciler ona tesir ediyordu.

Artık tabancanın kabzasını iki elimle sıkıca kavramıştım. Evan gibi ben de titriyordum ancak bunun sebebi soğuk değildi.

“Evan, o askeri öldürmemin nedeni başka bir çaremin kalmamasıydı… Her gün adam vurmak için dışarı çıkmıyordum yani. Yol kenarındaki ormanda saklanıp sırf diğerlerinden biri olabilir diye, önüme çıkan herkesi öldürmedim.” Konuşurken başımı sallıyordum. Bu son derece basitti. “Bahsettiğin o kişi sen olamazsın çünkü öyle olsaydın bütün bunları yapamazdın!”

Artık doğrular dışında hiçbir şey umurumda değildi. Bir aptal olmak da. Ona karşı bir şeyler hissetmeyi de umursamıyordum çünkü ona karşı bir şeyler hissetmem yapmam gereken işi çok daha zorlaştıracaktı. Hatta imkânsız bir hale getirecekti. Eğer kardeşimi kurtarmak istiyorsam imkânsızlıkların önüme çıkmasına izin veremezdim.

“Sırada ne var?” diye sordum.

“Sabah olduğunda o şarapnelleri çıkarmamız gerekecek.”

“Bu dalgadan sonrasını kastediyorum. Yoksa son dalga sen misin, Evan?”

Açıkta kalan tek gözüyle bana bakıyor, başını sağa sola sallıyordu. “Seni nasıl ikna ederim bilmiyor…”

Tabancanın namlusunu, bana bakan o çikolatayı andıran, kocaman gözünün hemen yanına, şakağına dayadım. “1. Dalga: Işıklar söner. 2. Dalga: Sular yükselir. 3. Dalga: Salgın. 4. Dalga: Susturucu. Sırada ne var, Evan? 5. Dalga’da ne gelecek?”

Bana cevap veremedi. Bayılmıştı.

69

Şafak sökerken Evan hâlâ ayılmamıştı, tüfeğimi alıp ormandan çıktım ve onun yaptığı işlere bakmaya gittim. Belki bunu yapmak çok da akıllıca değildi. Geceyarısı bize baskın düzenleyenler ya destek çağırdıysa? Onlar için çantada kekliktim. Nişancılığım o kadar kötü değildi ancak bir Evan Walker değildim.

Şey, zaten Evan Walker da Evan Walker değildi…

Onun kim olduğunu bilmiyordum. Bana insan olduğunu söylemişti, insana da benziyordu; insan gibi konuşuyor, insan gibi kanı akıyor ve eh, bir insan gibi öpüşüyordu. Güle başka ad verseler de o yine hoş kokar…[27] falan filan… O hep doğru şeyleri söylüyordu, insanları avlamasının benim Haçlı Asker'i vurmamla aynı sebepten olması gibi örneğin.

Problem şu ki onun söylediği hiçbir şeyi yememiştim. Ve artık Evan'ın ölüsünün mü yoksa dirisinin mi işime yarayacağına karar veremiyordum. Ölü Evan verdiğim sözü yerine getirmem için bana yardım edemezdi. Ancak Diri Evan bunu yapabilirdi.

Beni neden önce vurup sonra da kurtarmıştı? Onu kurtardığımdan bahsederken neyi kastediyordu?

Tuhaftı. Beni kollarına aldığı zaman kendimi güvende hissediyordum. Beni öptüğünde onun içinde kayboluyordum. Sanki iki farklı kişi vardı: Bir tanıdığım, bir de kim olduğunu bilmediğim Evan. Beni bir kedi gibi mırlatana kadar okşayan yumuşak elli, çiftçi oğlan Evan. Onun yanında da beni vuran, soğukkanlı katil, sahtekâr Evan.

Onun en azından biyolojik olarak bir insan olduğunu varsayacaktım. Belki de o dünyadan toplanan DNA

örneklerinden üretilen, ana geminin içinde büyütülmüş bir klondu. Veya o daha az *Yıldız Savaşları* çakması ve daha iğrenç bir şeydi: Evan kendi türüne ihanet eden biriydi. Belki de Susturucu'lar paralı insan askerlerdi.

Ötekiler, Evan'a insan öldürmesi için bir şey veriyor olmalıydı. Ya da örneğin sevdiği birini kaçırıp (Lauren mesela. Onun mezarım hiç görmemiştim.) onu tehdit ederek bir anlaşma yapmış olabilirlerdi. *On iki tane insan vurursan sana kızı geri veririz*.

Son ihtimal mi? Son ihtimal onun gerçekten de bahsettiği kişi olmasıydı. Bir başkası tarafından öldürülmeden önce diğerlerini öldüren, hayatta kalmanın ilk kuralına sıkı sıkıya bağlı olan, tek başına kalmış, korkmuş bir oğlan; önce gitmeme izin verip sonra da beni gelip kurtararak bu kuralı ihlal etmişti.

İlk iki ihtimal gibi bu da olan her şeyi gayet iyi açığa kavuşturabiliyordu. Tüm taşları yerine oturtuyordu. Bu da doğru olabilirdi. Sadece bir tane ufak sorun dışında.

Askerler.

Evan'ı ormanda terk etmememin sebebi buydu. Onlara ne yaptığını kendi gözlerimle görmeliydim.

Kül Çukuru Kampı bir tuz gölü kadar dümdüz olduğundan Evan'ın geride bıraktığı leşleri bulmakta hiç zorlanmadım. Bir tanesi hendeğin kenarında duruyordu, iki tanesi birkaç yüz metre ötede yan yana yatıyorlardı. Üçü de kafadan vurulmuştu. Zifirî karardıkta. Hem de Evan'a ateşle karşılık verirlerken. Sonuncu ceset eskiden barakaların olduğu yerde duruyordu, hatta burası Vosch'un babamı öldürdüğü aynı nokta bile olabilirdi.

Ölü askerlerden hiçbiri on dört yaşından büyük değildi. Hepsinin başında tuhaf, gümüş renkli göz teçhizatları vardı. Bu bir tür gece görüşü teknolojisi olabilir miydi? Eğer öyleyse Evan'ın başarısı, rahatsız edici bir biçimde, dudak uçuklatan türdendi.

Geri döndüğümde Evan ayılmıştı. Devrik ağaç gövdesine sırtım yaslamış bir halde oturuyordu. Solgundu, titriyordu ve gözleri çökmüştü.

“Onlar çocukmuş,” dedim. “Sadece çocuk.”

Evan’ın arkasındaki kuru çalıların oraya gidip midemde ne varsa dışarı çıkardım.

Böylece kendimi daha iyi hissettim.

Onun yanına döndüm. Evan’ı öldürmemeye karar vermiştim. Şimdilik. Dirisi hâlâ benim çok işime yarayacaktı. Eğer o bir Susturucu’ysa erkek kardeşime ne olduğunu biliyor olabilirdi. Bu yüzden ilkyardım çantasını aldım ve iki yana açtığı bacaklarının arasında diz çöktüm.

“Pekâlâ, ameliyat zamanı.”

Çantadan bir paket steril mendil çıkardım. Evan sessizce, bıçağına bulaşan kurbanının kanını temizleyişimi izliyordu.

Ağzımdaki safranın tadını alarak güçlükle yutkundum. “Bunu daha önce hiç yapmamıştım,” dedim. Bu zaten bariz bir şeydi ancak sanki bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi hissediyordum.

Başını salladı, karnının üzerine eğildi. Gömleğini sıyırıp belden aşağısını açtım.

Daha önce hiç çıplak adam görmemiştim. Şimdi de onu tamamen çıplak göremememe rağmen bacaklarının arasında diz çökmüştüm. Sadece belden aşağısı görünüyordu. Tuhaftı, ilk çıplak adamımı böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Şey, galiba bu o kadar da acayip değildi.

“Bir ağrı kesici daha ister misin?” diye sordum. “Hava soğuk ve ellerim titriyor…”

“Hapa gerek yok,” diye homurdandı, yüzünü kavuşturduğu kollarının arasına gizlemişti.

Önce yavaşça başladım, bıçağın ucunu dikkatle yaraların içine soktum. Fakat çabucak öğrendim ki insan (ya da insan olmayan) etinden metal parçaları çıkarmanın en iyi yolu bu

değilmiş: Acıyı uzatmaktan başka bir şeye sebep olmuyormuşsunuz.

En çok Evan'ın poposunu halletmem uzun sürmüştü. Bilerek oyalandığımdan değil tabii. Çok fazla şarapnel saplanmıştı. Hiç kıvranmadı bile. Nadiren irkiliyordu. Bazen, "Aaah!" diyor bazen de iç çekiyordu.

Ceketini kaldırıp sırtını açtım. Orada fazla yara yoktu, hasar daha çok alt kısımlardaydı. Parmaklarım tutulmuş, bileklerim ağrımaya başlamıştı, kendimi acele etmeye zorladım; çabuk fakat dikkatli olmalıydım.

"Biraz daha dayan," diye mırıldandım. "Bitti saydır."

"Ben de."

"Elimizde yeterince sargı bezi yok."

"Sadece kötü durumda olanları sar gitsin."

"Ya enfeksiyon…"

"Çantada birkaç tane penisilin hapı var."

Ben çantada hapları ararken Evan doğruldu. Bir yudum suyla iki tane penisilin aldı. Sırtımı yasladım, hava donma derecesinden daha sıcak olmamasına rağmen kan ter içinde kalmıştım.

"Neden çocuklar?" diye sordum.

"Onların çocuk olduklarını bilmiyordum."

"Belki öyle ama onlar ağır silahlıydılar ve ne yaptıklarım biliyorlardı. Tek şansızlıkları senin de ne yaptığım iyi bilinendi. O çocuklara komando eğitimi aldığını söylemeyi unutmuş olmalısın."

"Cassie, eğer birbirimize güvenemeyeceksek…"

"Evan, biz birbirimize *güvenemeyiz*." Aynı anda hem onun kafasını kırmak hem de hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Artık bıkkınlıktan da öte bir noktaya gelmiştim. "Asıl sorun da bu zaten."

Tepemizde bulutlar dağılmış, güneş ortaya çıkmıştı, masmavi bir gökyüzünün altındaydık.

“Uzaylıların klon çocukları olabilirler mi?” diye tahmin yürüttüm. “Yoksa Amerika’nın askere alma kazanının dibinde kalanlar mıydı onlar? Cidden, neden elinde makineli tüfekleri ve el bombalarıyla etrafta koşturan çocuklar var?”

Evan başını salladı. Bir yudum su içti. İrkildi. “Belki şu ağrı kesici haplarından bir tane daha almalıyım.”

“Vosch sadece çocukları toplatmıştı. Onları bir orduya dönüştürmek için mi çocukları kaçırıyorlar?”

“Belki Vosch uzaylı değildir. Çocukları toplayan gerçekten de Amerikan ordusudur.”

“Öyleyse Vosch neden geri kalan herkesi öldürttü? Neden babamın kafasına bir kurşun sıktı? Ve eğer o, ötekilerden biri değilse Göz’ü nereden buldu? Ortada yanlış bir şey var, Evan. Ve sen neler döndüğünü biliyorsun. Bunu bildiğinin ikimiz de farkındayız. Neden bunu bana söylemiyorsun? Silahlar konusunda ve popondan şarapnelleri çıkarırken bana güvenmiştin, işin doğrusunu anlatmak için niye güvenmiyorsun?”

Bana uzun süre baktı. Ardından, “Keşke saçını kesmeseydin,” dedi.

Normalde bunun karşısında kendimi kaybederdim fakat çok üşümüştüm, midem çok bulanmıştı ve çok sinirlenmiştim. “Tanrı’ya yemin ederim ki Evan Walker,” dedim ölü bir ses tonuyla, “eğer sana ihtiyacım olmasaydı seni hemen şuracıkta öldürürdüm.”

“Bana ihtiyacının olmasına sevindim o zaman.”

“Ve eğer en önemli konuda bana yalan söylüyorsan seni öldürürüm.”

“En önemli konu neymiş?”

“Senin insan olman.”

“Tıpkı senin gibi ben de insanım, Cassie.”

Elimi avuçları arasına aldı, ikimizin de elleri kan revan içindeydi. Benim avuçlarıma Evan’ın kanı bulaşmıştı. Onunkine de kardeşimden pek de büyük olmayan bir çocuğunki… Evan’ın elinde kaç kişi can vermişti?

“Biz öyle miyiz?” diye sordum. Çıldırmak üzereydim. Ona güvenmiyordum fakat güvenmek zorundaydım. Ona inanmıyordum ancak inanmak zorundaydım. Ötekiler’in en büyük amacı bu muydu? Tüm dalgaları bitirecek en büyük dalga; onların pis işlerini bize yaptırmak için insanlığımızı üzerimizden sıyırıp bizi hayvanlaştırmak ve birer ruhsuz avcı yaratığa dönüştürmek miydi? Birer köpek balığı kadar yalnız ve merhametsiz mi olacaktık?

Gözlerimdeki köşeye kısılmış hayvanı andıran bakışlarımı fark etmişti. “Ne oldu?”

“Ben bir köpek balığı olmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

Bana uzun ve rahatsız edici bir süre boyunca gözlerini ayırmadan baktı. Bana, *Köpek balığı mı? Kim? Ne? Hı? Kim sana bir köpek balığı olduğunu söyledi ki?* diyebilirdi. Ancak onun yerine başını sallamaya başlamıştı, sanki demek istediğimi tamamen anlamıştı. “Öyle değilsin.”

Biz değil, *sen* demişti. Ben de ona uzun bir bakış attım. “Dünya batıyor olsa ve burayı terk etmek zorunda kalsak,” diye söze başladım yavaşça, “sonra bir gezegen bulsak fakat bizden önce birileri oraya gelmiş olsa ve onlarla hiçbir şekilde uyuşamayacağımızı anlasak…”

“Gerekeni yapardın.”

“Köpek balıkları gibi.”

“Tıpkı köpek balıkları gibi.”

Sanrım konuya kibarca girmeye çalışıyordu. Herhalde bu onun için önemliydi; eğer sert bir iniş yapmazsam yaşadığım şok da o kadar büyük olmazdı. Zannediyorum ki onun söylemesine gerek kalmadan bunu anlamamı istiyordu.

Elini uzaklaştırdım. Bana şimdiye kadar dokunmasına müsaade ettiğim için çok sinirliydim. Bana anlatmadığı şeyler olduğunu bilmeme rağmen onunla kaldığım için kendime kızgındım. Babamın Sammy’nin o otobüse binmesine izin verdiği için öfkeliydim. Vosch’a sinirliydim. Ufukta seyreden o yeşil göze sinirliydim. Önüme çıkan ilk

yakışıklı oğlanda hayatta kalmanın ilk kuralını çiğnediğim için kendime kızgındım. Peki, niçin? Niçin? İri fakat narin elleri olduğu ve nefesi çikolata gibi koktuğu için mi?

Ona neden vurduğumu unutana kadar Evan'ın göğsünü defalarca yumrukladım. İçimdeki öfkeyi bitirene kadar, eskiden Cassie'nin olduğu yerde artık bir kara delik kalana kadar vurmaya devam ettim.

Evan ona savurduğum yumruklarımı yakaladı. "Cassie, kes şunu! Sakin ol. Ben senin düşmanın değilim."

"Öyleyse kimin düşmanısın, ha? Çünkü illa ki birinin düşmanısın sen. Sonuçta her gece ava çıktığında vurdukların hayvan değildi. O müthiş ninja hamlelerini de babanın çiftliğinde çakşırken öğrenmedin. Bana sürekli ne olmadığını söyleyip duruyorsun ancak benim tek bilmek istediğim senin ne olduğun. Nesin sen, Evan Walker?"

Bileklerimi bıraktı ve elini yüzüme koyarak beni şaşırttı. Yumuşak başparmağını yanağımda, burun kemerimde gezdirdi. Sanki bana son bir kez dokunuyormuş gibiydi.

"Ben bir köpek balığıyım, Cassie," dedi yavaşça. Sanki benimle son kez konuşuyormuş gibi kelimelerini özenle seçiyordu. Sanki beni son kez görecekmiş gibi yaşlı gözlerle benimkilere bakıyordu. "Ben insan olduğunu hayal eden bir köpek balığıyım."

İstila'dan bu yana içimde açılan ve önüne çıkan her şeyi yutan o kara deliğin içine ışık hızından da süratli bir biçimde çekiliyordum. Annemin öldüğü gün babamın içine baktığım sandığım, benden ayrı ve dışarıda bir yerde olduğunu zannettiğim bu kara delik aslında öyle değildi. O hep benim içimdeydi, ta en başından beri yüreğimdeki her bir umut, güven ve sevgi damlasını yutarak büyümüştü. Ruhumun galaksisinde yolunu her şeyi yiyip kemirerek bulmuştu. Bu sırada ben de bir seçeneğe takılıp kalmıştım... Bu seçenek de şu an karşımda durmuş, son bir kez gözlerimin içine bakıyordu.

Bu yüzden ben de benim yerimde olan her aklıselim insanın yapacağım yaptım.

Kaçtım.

Keskin kış havasında ormandan içeri daldım; çıplak dallar, mavi gökyüzü, kurumuş yapraklar… Ardından ağaçların arasından çıkıp açık bir araziye geldim. Donmuş toprak botlarımın arasında çatırdıyordu. Gök kubbe yine aynıydı; parlak mavi perdenin üzerindeki milyarlarca yıldız hâlâ oradaydı, savrulan kısa kesimli saçları ve yanaklarından dökülen gözyaşlarıyla koşan kızı izliyorlardı. Bu kız bir şeyden kaçmıyordu, bir yere ulaşmaya çalışmıyordu; sadece koşuyor, cam çıkana kadar koşuyordu. Çünkü bu Dünya'da güvenebileceğinizi sandığınız son kişinin aslında Dünyalı olmadığını anladığınızda yapacağınız en mantıklı şeydi. Sayışım hatırlayamayacağınız kadar çok defa kıçınızı kurtarmış olmasını boş verin veya yüzlerce kez eline sizi öldürme fırsatının geçmiş olmasına rağmen bunu yapmamasını da… Veya acılı, hüzünlü ve fena halde, fena halde yalnız bir havasının olması da önemli değildi. Sanki Dünya'da kalan son kişi *oydu*, her yer sessizliğe gömüldüğünde oyuncak ayısına sarılıp uyku tulumunda titreyen o kız değildi.

Kapa çeneni, kapa çeneni, sadece kapa çeneni.

[27] William Shakespeare'in *Romeo ve Juliet* adlı oyununda,Juliet'in nesnelerin isimlerinin değil, niteliklerinin önemli olduğunu belirttiği tiratta geçer. (ç.n.)

70

Döndüğümde Evan gitmişti. Ah, evet, oraya döndüm. Silahım ve yaşama sebebim olan o kahrolası ayı olmadan nereye gidecektim ki? Geri gitmeye korkmamıştım; beni öldürmek için eline en az on milyar fırsat geçmişti; bir tane daha geçse ne fark ederdi ki?

Tüfeği, sırt çantası ve ilkyardım çantası orada duruyordu. Parçalanmış kot pantolonu da Kütük Howard'ın üzerindeydi. Evan yanına başka bir pantolon almadığı için tahminimce buz gibi soğuk ormanda bir erkek takvim modeli gibi donuyla hoplaya zıplaya geziniyor olmalıydı. Hayır, bir saniye. Gömleği ve ceketi ortalıkta yoktu.

"Haydi, Ayıcık," diye homurdandım sırt çantamı alırken. "Seni sahibine geri götürmenin vakti geldi."

Tüfeğimi alıp şarjörünü kontrol ettim, sonra aynısını Luger'ıma da yaptım. Parmaklarım uyuştuğu için siyah yün eldivenlerimi giydim. Evan'ın çantasından haritayı ve el fenerini çalıp hendeğe doğru yola çıktım. Köpekbalığıadam'la arama mesafe koyabilmek için gün ışığında yola çıkmayı göze almıştım. Onun nereye gittiğini bilmiyordum, belki de kimliği afişe olduğu için hava gözcüsü saldırısı istemeye gitmiş olabilirdi ancak bunun hiçbir önemi yoktu. Buna artık koşamayacak kadar yorulduğum sırada karar vermiştim: Evan Walker'ın kim ya da ne olduğunun hiçbir önemi yoktu. Ölmeme engel olmuştu. Beni beslemiş, yıkamış ve korumuştu. Kuvvetlenmem için yardım etmişti. Hatta bana nasıl adam öldüreceğimi bile öğretmişti. İnsanın böyle bir düşmanı varken bir dosta niye ihtiyacı olsundu ki?

Hendeğe vardım. Hava gölgede en az on derece daha soğuktu. Oradan tırmanıp Kül Çukuru Kampı'nın harap olmuş

arazisine çıktım, asfalt kadar sert toprakta koşarken ilk cesedi buldum. Aklımdan şu geçiyordu: *Eğer Evan onlardan biriyse, sen kimin tarafında oynuyorsun?* Evan benimle oynadığı oyunu bozmamak için kendi türünden birini öldürebilir miydi? Yoksa onu insan zannettikleri için bu çocukları öldürmek zorunda mı kalmıştı? Bunu düşünmek beni çaresizliğe sürükleyerek midemi bulandırmıştı; bu bok çukurunun bir sonu yoktu. Ne kadar kazarsanız kazın daha derine iniyordu.

Başka bir cesedin yanına geldiğimde ona şöyle bir bakıp yanından geçtim. Sonra o şöyle bir bakış kafama dank ediverdi ve geri gittim. Çocuk askerin altında pantolonu yoktu.

Bunun bir önemi yoktu. İlerlemeye devam ettim. Toprak patikaya çıkmış, kuzeye doğru ilerliyordum. Hâlâ aceleyle yürüyordum, *yürü, Cassie, yürü, yürü*. Yiyecek almayı unutmuştum. Su almayı unutmuştum. Mühim değildi. Gökyüzünde bulut yoktu, aşağı bakan devasa bir mavi gözü andırıyordu. Yolun batı kısmının bitişiğindeki orman boyunca koşuyordum. Eğer bir hava gözcüsü görürsem siper almak için ağaçların arasına dalacaktım. Eğer Evan'ı görürsem de onu önce vurup sonra soru soracaktım. Şey, sadece Evan'ı değil tabii. Önüme kim çıkarsa…

Artık birinci kuraldan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sammy'ye ulaşmak dışında hiçbir şey mühim değildi.

Susturucu'lar; insan, yarı-insan, klonlanmış insan veya uzaylıların insan kılığındaki hologramları mıydı? Hiçbir önemi yoktu. Ötekiler'in en büyük amacı bizi dünyadan silmek, toprağa gömmek veya köleleştirmek miydi? Hiçbir önemi yoktu. Başarma şansım yüzde bir, bir nokta bir veya sıfır nokta sıfır sıfır sıfır bir miydi? Hiçbir önemi yoktu.

Yolu izle, yolu izle, tozlu toprak yolu izle…

Yol birkaç kilometre sonra batıya sapıp 35. Karayolu'yla birleşiyordu. 35. Karayolu birkaç kilometre sonra 675 numaralı dört yola açılıyordu. Oradaki alt geçide sığınıp

otobüslerin gelmesini bekleyebilirdim. Tabii eğer otobüsler hâlâ 35. Karayolundan geçiyorlarsa. Ve tabii o otobüsler hâlâ sefer yapıyorsa…

Toprak yolun sonuna ulaştığımda arkamdaki araziyi gözlemleyecek kadar uzun süre duraksadım. Hiçbir şey yoktu. Evan peşimden gelmiyordu. Gitmeme müsaade ediyordu.

Soluklanmak için ağaçlık alana birkaç metre yürüdüm. Yere oturmamla beraber, kaçtığım her şey bana nefesimden önce yetişiverdi.

Ben insan olduğunu hayal eden bir köpek balığıyım…

Birileri çığlık atıyordu; kızın çığlıklarının ağaçların arasında yankılandığını duyuyordum. Çığlık sesi bitmek bilmeden devam etti. Varsın bu gürültü bütün Susturucu'ları üzerime çeksin, hiç umurumda değildi. Ellerimi başıma bastırıp ileri geri sallanmaya başladım. Bedenimin üzerinde, havada süzüldüğüme dair tuhaf bir his içimi kapladı, sonra saatte bin kilometre hızla gökyüzüne fırladığımı ve Dünyanın muazzamlığı beni yutarken aşağıdaki halimin ufak bir noktaya dönüşerek küçüldüğünü gördüm. Adeta dünyadan azat edilmiştim. Sanki beni yeryüzünde tutacak hiçbir şey yoktu artık, bir boşluğun içine çekiliyordum. Güya yeryüzüne gümüş bir zincirle bağlıydım ve artık o bağ kopuvermişti.

Evan beni bulmadan önce yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanırdım, meğer hiçbir fikrim yokmuş. Aksini görmeden gerçek yalnızlığın ne olduğunu bilemiyorsunuz.

"Cassie."

İki saniye içinde ayağa fırladım. Onu takip eden iki buçuk saniyede de M16'mı çekip sesin geldiği yöne çevirdim. Sol tarafımdaki ağaçların arasından bir gölge fırlayıverdi, ben de rastgele ateş açtım. Ağaç gövdelerine, dallara ve boş havaya kurşun saçtım.

"Cassie."

Önümde, saat iki yönünde duruyordu. Şarjörü üzerine boşalttım. Onu vurup vurmadığımı bilmiyordum. Ona isabet ettirme şansımın olmadığının farkındaydım. Sonuçta o bir Susturucu'ydu. Ancak eğer ateş etmeye devam edersem belki benden uzaklaşırdı.

"Cassie."

Hemen arkamdaydı. Derin bir nefes aldım, şarjör değiştirdim ve kasıtlı bir biçimde arkamı dönüp masum ağaçların üzerine biraz daha kurşun yağdırdım.

Anlamadın mı aptal? Cephanem tüketmen için seni oyalıyor.

Bu yüzden ayaklarımı genişçe açıp omuzlarımı dikleştirip silahımı kaldırarak bekledim. Sağımı ve solumu kolaçan ederken aklımda Evan'ın sesini duyabiliyordum, çiftlikteyken bana verdiği direktifleri hatırladım: *Hedefini hissetmen gerek. Sen ona, o da sana bağlıymış gibi davranmalısın...*

Her şey bir iki saniye arasındaki boşlukta olup bitti. Evan koluyla göğsümü kavradı, tüfeği elimden kaptı ve Luger'ı çekip aldı. Yarım saniye sonra beni kurtkapanına alıp göğsüne bastırdı ve ayaklarımı yerden birkaç santim kaldırdı. Topuklarımla öfkeyle onu tekmeledim, başımı sağa sola savururdum ve dişlerimi onun koluna geçirdim.

Ve aradan geçen süre zarfında Evan'ın kulağıma bastırdığı dudakları narin tenimi gıdıkladı. "Cassie. Yapma. Cassie..."

"Bırak... bırak... beni."

"Sorun da bu ya. Yapamıyorum."

71

Evan yorgun düşene kadar onu tekmelememe ve debelenmeme izin verdi, ardından beni bir ağaca yaslayıp geri çekildi.

“Kaçmaya kalkışırsan ne olur biliyorsun,” diye beni uyardı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Zorlukla nefes alıp veriyordu. Yerden silahlarımı almak için arkasını döndüğünde hareket ederken kasıldığını ve zorlandığım fark ettim. Benim için el bombasının üzerine atlamış olması ve ardından peşimden gelmesi ona pahalıya mal olmuştu. Açık ceketinin altında kot gömleği görünüyordu, çocuğun cesedinden çıkardığı pantolon da ona en az iki beden küçük ve dar geliyor her yerini meydanda bırakıyordu. Sanki altına kapri giymiş gibi duruyordu.

“Enseme bir tane kurşun sıkarsın,” dedim.

Luger’ımı kemerine soktu ve M16’yı omzuna astı.

“Onu çok uzun zaman önce yapabilirdim.”

Galiba karşılaştığımız zamanı kastediyordu. “Sen bir Susturucu’sun,” dedim. Tekrar ayağa fırlayıp ağaçların arasından kaçmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Gerçi ondan kaçmak anlamsızdı. Onunla çarpışmak anlamsızdı. Bu yüzden onu kandırmalıydım. Sanki ilk tanıştığımız günkü o arabanın altına geri dönmüştüm. Ondan saklanamazdım. Ondan kaçamazdım.

Benden birkaç adım uzaklaşıp yere oturdu, tüfeğini dizlerinin üzerine koydu. Titriyordu.

“Madem senin işin insanları öldürmek, o zaman neden beni sağ bıraktın?” diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi, sanki ben daha ona bu soruyu sormadan ne cevap vereceğini uzun zaman önce kafasında tasarlamıştı.

“Çünkü sana âşık oldum.”

Başımı geriye, ağacın sert kabuklu gövdesine doğru attım. Parlak, mavi gökyüzünün altında, tepemde duran çıplak dalların keskin uçları vardı. Derince bir nefes alıp kahkahalarla gülmeye başladım. “Ah, bu ne kadar da trajik bir aşk hikâyesi, değil mi? Uzaylı istilacı, insan kıza âşık olur. Avcı avına yem olur.”

“Ben insanım.”

“‘Ben insanım… ama.’ Bitirsene, Evan.” *Çünkü ben bittim. İşim bitti, Evan. Sen son kişiydin, bu dünyadaki tek dostum sendin. Ama artık yoksun. Yani sen her neysen önümde duruyorsun ancak Evan, benim Evan’ım artık yok*.

“*Aması* yok, Cassie. Hem insanım hem de insan değdim. Hem her ikisiyim hem de hiçbiriyim… Ben hem Ötekiyim hem de sizden biriyim.”

Gözlerinin içine baktım, loş ışıkta çukurlaşmışlardı ve bakışları son derece karanlıktı. “Midemi bulandırıyorsun,” dedim.

“Sana nasıl doğruyu söyleyebilirdim ki? Gerçekleri söyleseydim beni terk edecektin ve beni terk etseydin ölecektin.”

“Bana ölüm hakkında vaaz verme, Evan,” dedim parmağımı yüzüne sallayarak. “Annemi ölürken izledim. Sizden birinin babamı katledişini gördüm. Son altı ay içinde insanlık tarihindeki herkesten fazla ölüme tanık oldum.”

Elimi indirip sıktığı dişlerinin arasından konuştu: “Öyleyse babanı koruyabilmek, anneni kurtarabilmek için elinden gelen bir şey olsa bunu yapmaz mıydın? Söyleyeceğin bir yalanın Sammy’yi kurtarabileceğini bilseydin, yalan söylemez miydin?”

Bunu yapacağıma hiç şüphe yoktu. Sammy’mi kurtarmak için düşmana güveniyormuş rolü bile oynayabilirdim. Aklım

hâlâ onun, *çünkü sana âşık oldum*, cümlesine takılıydı. Kendi türüne ihanet etmesi için başka bir sebebinin olduğunu düşünmeye çalışıyordum.

Mühim değildi, fark etmezdi. Sadece tek bir şeyin önemi vardı. Sammy'nin otobüse bindiği gün, arkasından bir kapı kapanmıştı, binlerce kilidi olan bir kapıydı bu. Ve önümde oturan bu adamın elinde oranın anahtarlarını tuttuğunu fark etmiştim.

"Wright-Patterson'da ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Sam'in başına tam olarak ne geldiğini biliyorsun."

Bana cevap vermedi. Başını ne evet ne de hayır anlamında salladı. Aklından ne geçiriyordu? Adi ve sıradan bir insanın hayatını bağışlamak kabul edilebilirdi ancak asıl planlarım afişe etmek ciddi anlamda bambaşka bir şey diye mi düşünüyordu? Benim Buick'in altındayken içine düştüğüm ikilemi şimdi Evan Walker da mı yaşıyordu? Kaçıp saklanamayacağı için tek çaresi geri dönüp bununla yüzleşmek miydi?

"O yaşıyor mu?" diye sordum. Öne eğildim; ağacın sert kabuklu gövdesi omurgamı acıtıyordu.

Yarım nefes kadar süren bir tereddüt anı yaşadıktan sonra, "Muhtemelen hayattadır," diye cevap verdi.

"Onu neden… neden üsse götürdüler?"

"Hazırlamak için."

"Neye hazırlıyorlar?"

Bu sefer tam bir nefes boyunca bekledi. Ardından, "5. Dalga için," dedi.

Gözlerimi kapadım. İlk kez o güzel yüze bakmaya katlanmak bana çok ağır gelmişti. Tanrım, çok yorgundum. O kadar yorgundum ki binlerce yıl uyuyabilirdim. Eğer bin yıl kadar uyursam belki uyandığımda Ötekiler gitmiş olurdu ve bu ormanda mutlu çocuklar gülüp oynardı.

Ben hem Ötekiyim hem de sizden biriyim. Tanrı aşkına, bu da ne demekti şimdi? Bu düşünceyi aklımdan

atamayacak kadar yorgundum.

Gözlerimi açıp kendimi Evan'a bakmaya zorladım. "Bizi içeri sokabilirsin."

Başını iki yana salladı.

"Niye olmasın?" diye sordum. "Sen onlardan birisin. Beni yakaladığını söyleyebilirsin."

"Wright-Patterson bir toplama kampı değil, Cassie."

"Öyleyse ne?"

"Senin için mi?" diye sordu bana eğilerek. Nefesi yüzümü ısıtıyordu. "Orası bir ölüm tuzağı olur. Beş saniye bile dayanamazsın. Oraya gitmemen için neden aklıma gelen her şeyi düşündüğümü sanıyorsun?"

"Her şeyi mi? Gerçekten mi? Bana doğruyu söylemek aklına gelmedi mi peki? Şöyle diyemez miydin? 'Hey, Cass, Hani kardeşimi kurtaracağım falan diyordun ya. Sam'i alıp götüren herifler gibi ben de bir uzaylıyım, bu yüzden yapmak istediğin şeyin umutsuz bir çaba olduğunu biliyorum.'"

"Böyle söylemiş olsam bir şeyi değiştirir miydi?"

"Kastettiğim bu değil."

"Hayır, kastettiğin şey kardeşinin tasfiye başladığından bu yana inşa ettiğimiz… yani Ötekiler'in inşa ettiği en önemli askerî üste tutuluyor olması."

"Ne'den bu yana? Ona ne diyorsunuz? Tasfiye mi?"

"Veya temizlik." Gözlerime bakamıyordu. "Bazen böyle de denir."

"Ah, yaptığınız iş bu mu? İnsanların pisliğini temizlemek mi?"

"Ona bu adı ben vermedim. Ayrıca tasfiye, temizlik veya ona ne dersen de, benim kararım değildi," diye itiraz etti. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben bunu yapmayı asla düşünme…"

"Hayır, daha iyi hissetmek istemiyorum! Şu an içimdeki nefretten başka bir şeye ihtiyacım yok, Evan. Başka bir şey

istemem.” *Pekâlâ, açık yürekli davrandın ama çok ileri gitme. Anahtarlar bu herifin elinde, unutma. Onu konuşturmaya devam et*. “Neyi yapmayı asla düşünmedin?”

Matarasından büyük bir yudum alıp bana uzattı. Başımı iki yana salladım. “Wright-Patterson öyle alelade bir üs değil… *merkez* orası,” dedi, söylediği her kelimesini dikkatle tartarak. “Vosch da alelade bir komutan değil, o *Başkomutan*, bütün saha operasyonlarının başındaki adam. Temiz… şey, saldırıları tasarlayan kişi, onların mimarı.”

“Vosch yedi milyar insan öldürdü.” Bu rakam tuhaf bir biçimde kulağıma boş gelmişti. İstila’dan sonra babamın en sevdiği konulardan biri de Ötekiler’in ne kadar gelişmiş bir tür olmasıydı, galaksiler arası yolculuk aşamasına gelecek kadar evrim merdiveninin basamaklarını ne kadar hızlı tırmanmış olduklarından bahsedip dururdu. İnsan “sorununa” buldukları çözüm bu muydu yani?

“İçimizden bazıları insanların topyekûn imha edilmesinin bir çözüm olmayacağını düşünüyordu,” dedi Evan. “Ben de onlardan biriyim, Cassie. Ancak benim tarafım bu tartışmayı kaybetti.”

“Hayır, Evan. Kaybeden taraf *benimki.*”

Bu yük kaldırabileceğimden de fazlaydı. Ayağa kalktım, onun da böyle yapmasını bekliyordum fakat olduğu yerde durmuş, başını kaldırıp bana bakıyordu.

“Vosch sizi bizden bazıları gibi… benim gibi görmüyor,” dedi Evan. “Ona göre siz, ortadan kaldırılmazsa, taşıyıcısını öldürebilecek olan bir hastalıksınız.”

“Ben bir mikrobum. Sana göre öyleyim.”

Ona artık bakamıyordum. Eğer Evan Walker’a bir saniye daha bakarsam kusabilirdim.

Yumuşak, ölçülü ve neredeyse hüzünlü bir ses tonuyla arkamdan konuştu: “Cassie, savaşma kapasitenin çok üzerindeki bir düşmana karşı geliyorsun. Wright-Patterson sadece bir temizlik kampı değil. Üssün altındaki yapıda bu yarımküre üzerindeki tüm hava gözcülerinin kontrol edildiği

bir merkez yer alıyor. Orası Vosch'un gözleri, Cassie; seni böyle görebiliyor. Sammy'yi kurtarmak için üsse girmek sadece riskli bir şey değil, aynı zamanda ikimiz için de intihar sayılır."

"İkimiz için mi?" Ona göz ucuyla baktım. Kıpırdamamıştı.

"Numara yapıp seni esir aldığımı söyleyemem. Benim görevim insanları yakalamak değil; öldürmek. Eğer seni esirimmişsin gibi yanımda getirip kamptan içeri sokmaya kalkarsam seni öldürürler. Beni de seni öldürmediğim için öldürürler. Bunun yanında içeri gizlice sızamazsın. Üssün üzerinde hava gözcüleri devriye geziyor, etrafı altı metrelik elektrikli tellerle çevrili gözcü kuleleri, kızıl ötesi kameralar ve hareket algılayıcılarıyla izleniyor... ayrıca orada tıpkı benim gibi yüzlerce adam var ve benim neler yapabildiğimi biliyorsun."

"Öyleyse sen olmadan içeri sızarım."

Başıyla onayladı. "Tek ihtimal bu ancak bir şeyin mümkün olması onun intihar niteliği taşımadığı anlamına gelmiyor. İçeri aldıkları herkesi -tabii onları oracıkta öldürmemişlerse- hatıraları dâhil, zihinlerinin tamamını haritalayan bir inceleme programına sokuyorlar. Senin kim olduğunu ve oraya neden geldiğini anlarlar... ve hemen öldürürler."

"Sonunda ölmediğim bir başka senaryo daha olmalı," dedim ısrarla.

"Var," dedi. "O senaryoda saklanacak güvenli bir nokta buluruz ve Sammy'nin bize gelmesini bekleriz."

Ağzım açık kaldı ve aklımdan, *Hı?* dedim sonra da söyleyiverdim: "Hı?"

"Bunun olması birkaç yıl sürebilir. Kardeşin kaç yaşındaydı, beş mi? Yedi yaşından aşağısına izin vermiyorlar."

"Neye izin vermiyorlar?"

Bakışlarını benden kaçırdı. "Görmüştün ya."

Üzerine kamuflaj giyen ve en az kendi boyu kadar büyük bir tüfek taşıyan o küçük çocuk neredeyse o yaşlardaydı.

Evan Kül Çukuru Kampı'ndayken onun gırtlağım kesmişti. Şimdi gerçekten içecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Evan'a yaklaştım, matarayı almak için eğildiğimde kaskatı kesildi. Sudan dört koca yudum almama rağmen hâlâ ağzım kuruydu.

"Sam 5. Dalga'ymış," dedim. Bu kelimeler ağzımın tadını bozmuştu. Mataradan büyük bir yudum daha aldım.

Evan başını salladı. "Eğer taramadan geçtiyse hâlâ hayattadır ve..." Doğru kelimeyi bulmak için duraksadı. "İşleme tabi tutulmuştur."

"Beyni yıkanmıştır demek istiyorsun."

"Daha çok doktrine edilmiş diyelim. Uzaylıların insan bedenlerini kullandığı ve bizim, yani insanların onları tespit edebilmenin bir yolunu bulduğumuz ona öğretilmiştir. Eğer onları tespit edebilirsen, o zaman..."

"Bu uydurma değil ki," diye araya girdim. "Zaten insan bedenleri kullanıyorsunuz."

Evan başını iki yana salladı. "Ama Sammy'nin sandığı gibi değiliz."

"Bu da ne demek? Ya öylesiniz ya da değil."

"Sammy bizim insan beyinlerine musallat olmuş bir tür enfeksiyon olduğumuzu zannediyor ancak..."

"Ne komik. Ben de sizi tam öyle hayal ediyordum, Evan. Bir enfeksiyon gibi," dedim kendimi tutamayarak.

Evan elini kaldırdı. Eline bir tane indirmediğimi veya ormana doğru kaçmadığımı görünce yavaşça parmaklarını bileğime doladı ve beni nazikçe aşağı çekerek yanına oturttu. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve buz gibi havaya rağmen biraz terlemeye başlamıştım. Şimdi ne olacaktı?

"Bir çocuk vardı, Evan Walker adında gerçek bir insan çocuğu," dedi gözlerimin içine derinden bakarak. "Tıpkı her çocuk gibi onun da bir annesi, babası, erkek ve kız kardeşleri vardı, tamamen insandı. O daha doğmadan önce, annesi uykudayken, ikimiz de uykudayken beni içine nakletmişlerdi.

On üç yıl boyunca Evan Walker'ın içinde uyudum; o emeklemeyi, katı yiyecekler yemeyi, yürümeyi, konuşmayı, koşmayı ve bisiklete binmeyi öğrenirken ben de onun içinde uyanmayı bekliyordum. Tıpkı dünya çapındaki binlerce Evan Walker'ın içindeki binlerce Öteki gibi… içimizden bazıları çoktan uyanmıştı, zamanı geldiğinde ihtiyacımız olacak hayatlarımızı hazırlıyorlardı."

Onu dinlerken başımı sallıyordum ama bunu niye yapıyordum? İnsan bedeninde mi dünyaya gelmişti? Bu da ne demekti?

"4. Dalga," diye devam etti, yardımcı olmaya çalışarak. "Susturucu'lar. Bizi özetleyen güzel bir isim. Biz insan bedenlerinin içinde, insan hayatlarının içinde sessizce saklanıyorduk. Sizin gibi davranıyormuş taklidi yapmamıza ihtiyacımız yoktu. Biz zaten *sizin* gibiydik. Hem insan, hem Öteki. Uyandığım zaman Evan ölmedi. Onu… özümsedim."

Gözünden hiçbir şey kaçmayan Evan, anlattığı şeyden tüylerimin tamamen ürperdiğini fark etmişti. Bana dokunmak için uzandı ve kendimi geri çekince irkildi.

"Öyleyse sen nesin, Evan?" diye fısıldadım. "Neredesin? Senin şey olduğunu… ne demiştin?" Zihnimde düşünceler saatte bir milyon kilometre hızla dönüp duruyordu. "Nakledilmiştin. Nereye naklettiler seni?"

"Belki bunun için *nakil* terimi uygun olmayabilir. Sanırım bunu daha iyi ifade etmek için *yükleme* kelimesini kullanmak gerek. Beyni halen gelişme aşamasındayken beni Evan'a yüklediler."

Başımı iki yana salladım. Bizim türümüzden yüzyıllarca ileri olmalarına rağmen Evan basit bir soruyu cevaplarken zorlanıyordu.

"Ama siz nesiniz? Neye benziyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Neye benzediğimi biliyorsun."

"Hayır! Ah Tanrım, bazen o kadar…" *Dikkat et, Cassie. Sakın oraya girme. Neyin önemli olduğunu hatırla*. "Evan'a

dönüşmeden önce, buraya gelmeden önce, her nereden yola çıktıysanız, oradan gelirken neye benziyordun?”

“Hiçbir şeye. On binlerce yıldır bir bedene sahip değildik. Evimizi terk ederken onları feda etmek zorunda kaldık.”

“Yine yalan söylüyorsun. Ne yani, önceden bir çeşit kurbağa, yaban domuzu veya sülüğe mi benziyordunuz? Yaşayan her şey illa ki bir şeye benzer.”

“Biz saf bilinçten ibaretiz. Arı varlıklarız. Bu yolculuk ancak bedenlerimizi terk edip zihinlerimizi ana geminin bilgisayarına yüklememizle gerçekleşebildi.” Elimi aldı ve parmaklarımı kıvırarak bir yumruk yaptı. “Bu benim,” dedi yumuşak bir tonla. Avuçlarıyla yumruğumu kavrayıp sardı. “Bu da Evan. Bunun kusursuz bir karşılaştırmasını yapamam çünkü son bulduğum veya başladığım hiçbir nokta yok.” Gülümsedi. “Pek iyi gitmiyorum, değil mi? Sana kim olduğumu göstermemi ister misin?”

Lanet olsun! “Hayır. Evet. Yani ne demek istiyorsun?” Onun korku filminden fırlayan bir yaratık gibi yüz derisini çıkardığını hayal ettim.

Evan’ın sesi biraz titredi. “Sana kim olduğumu gösterebilirim.”

“Bu işlem hiçbir şekilde nakil falan içermeyecek, değil mi?”

Güldü. “Sanırım içeriyor. Bir bakıma. Eğer görmek istersen sana gösterebilirim, Cassie.”

Bunu görmek istiyordum. Ve tabii ki görmek istemiyordum. Bana göstermeye niyetli olduğu belliydi… Peki bu beni Sam’e bir adım daha yaklaştırabilecek miydi? Ancak bu tamamen Sammy’yle alakalı değildi. Eğer Evan bana bunu gösterirse belki beni öldüreceği yerde neden hayatımı kurtardığını anlayabilirdim. Güvende ve aklıselim kalmam için beni geceler boyu neden evde kapak tuttuğunu öğrenebilirdim.

Bana hâlâ gülümseyerek bakıyordu, muhtemelen halinden memnundu; onun gözlerini oymaya kalkmamıştım

veya onunla dalga geçmemiştim ki bu onun canını daha çok yakardı. Elim, beni narince saran avuçları arasında kaybolup gitmişti; âdeta yağmuru bekleyen bir gül goncasının taze kalbini andırıyordu.

“Ne yapmam gerek?” diye fısıldadım.

Evan elimi bıraktı ve yüzüme uzandı. İrkildim. “Senin asla canım yakmam, Cassie.” Soluklanıp başımı salladım. Sonra tekrar nefes aldım. “Gözlerini kapa.” Bir kelebeğin kanadan kadar hafif bir biçimde göz kapaklarıma dokundu.

“Rahatla. Derin nefes al. Zihnini boşalt. Eğer bunu yapmazsan içeri giremem. İçeri girmemi istiyor musun, Cassie?”

Evet. Hayır. Yüce Tanrım, verdiğim sözü yerine getirebilmek için daha ne kadar ileri gitmem gerekiyor?

“İçeri girmeni istiyorum,” diye fısıldadım.

Tahmin ettiğim gibi olmamış, işlem zihnimin içinde başlamamıştı. Bunun yerine kalbimden dışarı çıkan tatlı bir sıcaklık vücuduma yayıldı; kemiklerim, kaslarım ve tenim bu ısı karşısında âdeta eriyip gitti. Sıcaklığın yayılması Dünyayı aşıp evrenin sınırlarına kadar devam etti. Bu sıcaklık her yerde ve her şeydeydi. Vücudum ve onun dışındaki her şey bu sıcaklığa aitti. Sonra Evan’ı hissettim; o da bu sıcaklığın bir parçasıydı ve aramızda hiçbir ayrım yoktu, benim tükendiğim ve onun başladığı hiçbir nokta yoktu. Yağmurun altındaki bir çiçek gibi açılıverdim; acıtacak kadar yavaş, baş döndürecek kadar hızlı bir şekilde sıcaklığın içinde, Evan’ın içinde çözülmeye başladım. Bana *görecek* hiçbir şey yok demişti, tanımlamak için kullanabileceği en uygun kelime buydu çünkü onu tasvir edebilecek hiçbir kelime yoktu, o sadece var oluyordu.

Böylece yağmurun altındaki bir çiçek gibi kendimi Evan’a açtım.

72

Gözlerimi açtıktan sonra yaptığım ilk şey yürek parçalayan hıçkırıklarla ağlamak oldu. Kendime engel olamıyordum: Daha önce kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

“Belki de bunu yapmak için çok erken davrandık,” dedi beni kollarına alıp saçlarımı okşarken.

Ben de kendimi ona bıraktım. Çok yorulmuştum ve kafam çok karışmıştı. Kendimi onun kollarına bırakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar boş ve çaresiz hissediyordum.

“Sana yalan söylediğim için özür dilerim, Cassie,” diye fısıldadı saçlarıma doğru.

Soğuk hava tekrar üzerime çökmüştü, içimde o sıcaklığın sadece hatırası kalmıştı.

“Orada hapis kalmaktan nefret ediyor olmalısın,” diye fısıldadım elimi onun göğsüne bastırırken. Kalp atışlarını hissedebiliyordum.

“Kendimi hapsedilmiş gibi hissetmiyorum,” dedi Evan. “Bir bakıma serbest kalmış gibiyim.”

“Serbest mi?”

“Her şeyi yeniden hissedebilmek. Bunu hissedebilmek.” Beni öptü. Bu sefer vücuduma farklı türden bir sıcaklık yayılmıştı.

Düşmanımın kollarında yatıyordum. Bana ne oluyordu böyle? Bu varlıklar bizi diri diri yakmış, ezmiş, sel suları altında boğmuş, bizi kan kaybından öldüren ve içimizi dışarı çıkaran bir vebayı üzerimize salmışlardı. Biri haricinde tanıdığım ve sevdiğim herkesi katletmelerine tanık olmuştum. Şimdi de burada oturmuş, onlardan biriyle yiyişiyordum! Onun ruhumun içine girmesine müsaade

etmiştim. Vücudumu sunmaktan daha değerli ve hassas bir şeyi onunla paylaşmıştım.

Bunun tek nedeni Sammy'yi kurtarmaktı. İyi fakat karışık bir cevaptı bu. Doğrularsa basitti.

"İnsanlık hastalığına karşı ne yapılacağı tartışmasını kaybettiğini söylemiştin," dedim. "Senin aklındaki çözüm neydi?"

"Birlikte yaşamak." Benimle konuşuyordu ancak tepemizdeki yıldızlara sesleniyordu. "Bizden geriye fazla kimse kalmadı, Cassie. Yalnızca birkaç yüz bin kişi kadarız. Benliklerimizi sizin içinize yerleştirebilir ve yeni hayatlarımızı hiç kimseye hissettirmeden yaşayabilirdik. Türdeşlerim arasından bana pek katılan olmadı. Ne kadar çok insan taklidi yaparsak o kadar çok insanlaşacağımızdan korktular."

"Zaten kim böyle bir şey ister ki?"

"Öyle olacağımı sanmıyordum," diye itiraf etti, "insana dönüşene kadar."

"Yani… Evan'ın içinde 'uyandığın' zaman mı?"

Başını iki yana salladı ve sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi söyleyiverdi: "*Senin* içinde uyandığımda, Cassie. Kendimi senin gözlerinle görene kadar tam anlamıyla bir insan değildim."

Ve sonra gerçek bir insana ait gözlerinde, gerçek bir insana ait gözyaşları belirdi. Şimdi içini boşaltırken ona sarılma sırası bana gelmişti. Kendimi onun gözleriyle görme sırası bana gelmişti.

Düşmanının kollarında yatan tek kişinin ben olmadığım söylenebilirdi.

Eğer insan olan bensem Evan Walker neydi? İnsan ve Öteki. Hem ikisi hem de hiçbiri. Beni severek hiçbir tarafa ait olmuyordu aslında.

Ancak o böyle düşünmüyordu.

"Ne istersen yaparım, Cassie," dedi çaresizce. Gözleri gökyüzündeki yıldızlardan daha parlaktı. "Oraya neden gitmek zorunda olduğunu anlıyorum. Eğer kampta tutulan

sen olsaydın ben de oraya giderdim. Yüz binlerce Susturucu beni durduramazdı.”

Dudaklarını kulağıma yaslayıp kısık fakat sert bir ses tonuyla fısıldadı. Sanki dünyadaki en büyük sırrını bana açık ediyordu ki muhtemelen öyleydi.

“Umutsuz ve aptalca bir şey yapmak istiyorsun. Hatta bu bir intihar. Ancak sevgi, onların karşı koyamayacağı bir silahtır. Nasıl düşündüğünü biliyor olabilirler fakat nasıl hissettiğini bilemezler.”

Biz değil. *Onlar* demişti.

Bir sınırı geçip tarafını belli etmişti ve o bir aptal değildi. Dönüşü olmayan sınırları gayet iyi biliyordu.

73

Birlikte geçirdiğimiz son günümüzde, otobandaki üst geçidin altında iki evsiz insan gibi beraber uyuduk. Aslında kelimenin tam anlamıyla öyleydik. İçimizden biri uyurken diğeri nöbet tutuyordu. Dinlenme sırası Evan'a geldiğinde hiç tereddüt etmeden bana silahlarımı geri verip hemen uykuya daldı. Oradan kolaylıkla kaçabileceğim ya da kafasına bir kurşun sıkabileceğim ihtimalinin hiç farkında değilmiş gibiydi. Bilemiyorum, belki de farkındaydı. Bizim problemimiz her zaman onlar gibi düşünememiz olmuştu. Bu yüzden işin en başında Evan'a güvenmiştim ve aynı sebepten o da benim ona güveneceğimi biliyordu. Susturucu'ların işi insan öldürmekti. Evan beni öldürmemişti. Dolayısıyla Evan bir Susturucu olamazdı. Gördünüz mü? Mantığı buydu işte. Öhö... insan mantığı.

Hava kararınca erzaklarımızdan geriye kalanları bitirdik ve 35. Karayolunun kenarındaki ağaçlara sığınmak için yamaçtan yukarı tırmandık. Bana otobüslerin sadece gece yola çıktıklarını söylemişti. Ayrıca onların yaklaştıkları hemen anlaşılıyordu. Motorlarından çıkan gürültüler kilometrelerce öteden duyuluyordu çünkü çevrede kilometreler boyunca başka hiçbir ses çıkmıyordu, ilk önce onların farlarını görüyor, ardından da gürültülerini duyuyordunuz. Sonra da önünüzden büyük, sarı renkli yarış arabaları gibi hızla geçip gidiyordu çünkü otoban araç enkazlarından temizlenmişti ve artık hız limiti diye bir şey yoktu. Evan onların durup durmayacaklarını bilmiyordu. Belki sadece otobüsün içindeki askerlerden birinin benim kafama sıkması için biraz hız keseceklerdi. Ya da belki hiç gelmeyeceklerdi.

“Hâlâ insan topladıklarını söylemiştin,” dedim. “Öyleyse niye gelmesinler ki?”

Evan arkamızdaki yolu izliyordu. “Eninde sonunda ‘kurtarılan bu insanlar veya dışarıdaki hayatta kalanlar kandırıldıklarını anlayacaktır. Bu olduğu zaman Ötekiler o üssü veya en azından oranın temizleme işlemine ayrılan kısmını kapatırlar.” Boğazını temizledi ve gözlerini yola çevirdi.

“‘Üssü kapatırlar’ da ne demek?”

“Orayı Kül Çukuru Kampı’nı kapadıkları gibi kapatırlar.”

Evan’ın dediklerini düşünmeye başladım. Aynı onun gibi ben de bakışlarımı yola diktim.

“Pekâlâ,” dedim en sonunda. “Öyleyse umalım da Vosch henüz fişi çekmemiş olsun.”

Yerden bir avuç toprak ve kuru yaprak alıp yüzümü onlarla sıvadım. Saçlarımdan aşağı dökmek için bir avuç daha aldım. Evan hiçbir şey söylemeden beni izliyordu.

“Kafama vurman gereken zaman geldi,” dedim. Üstüm toprak kokuyordu, bilmediğim bir sebepten ötürü babamın gül fidelerinin ve o beyaz çarşafın yanındaki diz çökmüş hali aklıma geldi. “Ya da benim yerime gitmeyi önereceksin. Veya kafama bir tane geçirip sonra benim yerime gideceksin.”

Evan ayağa fırladı. Bir anlığına hakikaten başıma vuracağından korktum çünkü o kadar üzgün duruyordu. Bunun yerine sanki üşüyormuş gibi kollarıyla kendini sardı… ya da bunu benim kafama bir tane geçirmesine engel olmak için yapmıştı.

“Bu bir intihar,” dedi birdenbire, “ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. En azından birimizin bunu söylemesi gerek. Oraya sen de gitsen ben de gitsem, sonu intihar olacak. Sammy ölü ya da diri olsun fark etmez, her ihtimalde de onu kaybettik sayılır.”

Luger’ı belimden çıkardım. Ayaklarının dibine, yere koydum. Sonra da M16’yı.

“Bunları benim için sakla,” dedim. “Geri geldiğimde onlara ihtiyacım olacak. Ha, bu arada birinin bunu söylemesi gerek: O pantolonla çok komik duruyorsun.” Oturduğum yerden kalkmadan sırt çantama uzandım. Ayıcık’ı çıkardım. Onun üstünü başını kirletmeme gerek yoktu; zaten yeterince hırpani duruyordu.

“Sen beni dinliyor musun?” diye çıkıştı Evan.

“Problem şu ki sen kendi söylediklerine kulak vermiyorsun,” diye karşılık verdim. “Oradan içeri girmenin sadece tek bir yolu var, o da Sammy’yi götürdükleri yol. Sen gelemezsin. Ben gitmeliyim. O yüzden bir daha ağzını bile açayım deme. Bir şey daha söylersen seni tokatlarım.”

Ayağa kalktım ve tuhaf bir şey oldu: Kalkmamla beraber Evan sanki küçülmüştü. “Gidip erkek kardeşimi kurtaracağım ve bunu yapabilmemin tek bir yolu var.”

Başını sallarken bana bakıyordu. Zihnimin içine girmişti. Onun bittiği ve benim başladığım hiçbir yer yoktu. Bu yüzden ne diyeceğimi biliyordu:

Yalnız.

74

Gökyüzünde yıldızlar minik taneler halinde yeryüzüne ışık saçıyordu.

Yıldızların aydınlattığı boş otobanda genç bir kız duruyordu. Yüzü kir pas içinde kalmış; kısa, kıvırcık saçlarına kuru yapraklar ve dal parçaları yapışmıştı. Yıldızların ışığıyla aydınlanan boş otobanda elindeki eski püskü oyuncak ayıyla bekliyordu.

Önce motorların gürültüsü duyuldu, ardından ufuk çizgisinden yaklaşan farların ikiz ışık büzmeleri göründü. Âdeta süpernova evresine giren iki yıldızı andıran far ışıkları büyümeye ve daha da parlamaya başladı; kalbinde sakladığı sırları ve tutması gereken sözleri olan kızı aydınlattılar. Genç kız ne kaçtı ne de saklandı, üzerine düşen ışıklarla yüzleşti.

Otobüsün şoförü elinde durmak için fazlasıyla vakti varken beni fark etti. Frenler ciyakladı, aracın kapısı tıslayarak açıldı ve bir asker asfalt yola indi. Elinde bir silah tutuyordu ancak onu bana doğrultmamıştı. Beni far ışıklarının altında hareketsiz dururken gördü, ben de ona baktım.

Üzerinde kızıl haç bulunan beyaz bir kol bandı takmıştı. İsim künyesinin üzerinde PARKER yazıyordu. Bu ismi hatırlamıştım. Kalbim tekledi. Ya beni tanırsa? Benim ölmüş olmam gerekiyordu.

İsmim neydi? Lizbeth. Yaralanmış mıydım? Hayır. Yalnız mıydım? Evet.

Parker yavaşça etrafında üç yüz altmış derece dönerek çevreyi kolaçan etti. Otobanda oynanan piyesi seyreden ormandaki avcıyı fark etmemişti, silahının dürbünüyle

Parker'ın başına nişan almıştı. Ormandaki avcı bir Susturucu'ydu.

Parker koluma girip otobüse binmeme yardım etti. İçerisi kan ve ter kokuyordu. Koltukların yarısı boştu. İçeride çocukların yanı sıra yetişkinler de vardı. Gerçi onların varlığı hiç mühim değildi. Asıl önemli olan Parker, şoför ve isim künyesinde HUDSON yazan diğer askerdi. Acil çıkış kapısının yanındaki son koltuğa oturdum; Sam'in minik elini cama bastırıp toz bulutları içinde kaybolana kadar beni izlediği koltuktu bu.

Parker bana ezilmiş bir paket jelibon ve bir şişe su uzattı, ikisini de istemiyordum ancak yine de onları tükettim. Askerin cebinde beklemiş jelibonlar ısınmış ve yapış yapış olmuşlardı, kusmaktan korkuyordum.

Otobüs hızlanmaya başladı. On tarafa yakın bir yerde oturan yolculardan biri ağlıyordu. Bunun yanında tekerleklerin uğultusu, motorun yüksek devrinin homurtusu ve çatlak camlardan içeri giren soğuk rüzgârın sesi duyuluyordu.

Parker elinde gümüş renkli bir diskle geri döndü ve onu alnıma bastırdı. Ateşimi ölçeceğini söylüyordu. Disk kırmızı renkte parladı. İyi olduğumu söyledi. Ayımın adı neydi?

Sammy, dedim.

Ufukta ışıklar belirdi. Parker bana orasının Sığınak Kampı olduğunu söyledi. Tamamen güvendeymişim. Artık ne kaçmama ne de saklanmama gerek varmış. Başımı salladım. Tamamen güvendeydim.

Işıklar büyüdü ve yavaşça otobüsün ön camına yansıdı, yaklaştıkça aydınlık içeri doluyordu. En sonunda artık otobüsün her yerini kaplamıştı. Giriş kapısının önünde durduk, yüksek bir zil sesi duyuldu ve kapı açıldı. Tepedeki gözcü kulesinde bir asker silüeti görünüyordu.

Otobüs hangarın önüne park etti. Şişko bir herif içeri girdi; pek çok şişman adam gibi o da topuklarına yüklenerek yürüyordu. Adamın adı Binbaşı Bob'dı. Bize korkmamamız

gerektiğini söyledi. Artık tamamen güvendeymişiz. Unutmamamız gereken iki kural varmış. Birinci kural renklerimiz. İkincisiyse iyi dinlemek ve söylenileni harfiyen yerine getirmek.

Kendi grubumla sıraya girip hangarın yan kapısına doğru Parker'ı takip ettim. Parker, Lizbeth'in omzuna hafifçe vurdu ve ona iyi şanslar diledi.

"Yere çizilen kırmızı dairelerden birini seçtim ve oraya oturdum. Her yerde askerler vardı. Ancak çoğu çocuktu ve Sam'den yaşça pek büyük değillerdi. Hepsinin üzerinde gümüş renkli göz teçhizatları vardı ve özellikle de içlerinden genç olanları son derece ciddi duruyorlardı. En küçükleri ise aralarında en ciddi olanlarıydı."

Görevimi gözden geçirdiğimiz sırada Evan, *bir çocuğu neredeyse her şeye inandırabilirsin, ona neredeyse her şeyi yaptırabilirsin*, diye açıklamıştı. *Doğru eğitimi verirsen on yaşındaki bir çocuk aklına gelen her şeyden daha vahşi bir şeye dönüşür*.

Bana bir numara vermişlerdi: T-62. *Terminatör'ün T'si*. Hahayt!

Numaralar bir hoparlörle anons ediliyordu.

"ALTMIŞ İKİ NUMARA! T-62! KIRMIZI KAPIYA GİDİN, LÜTFEN! NUMARA T-62!"

İlk durağın duş odası olacak.

Kırmızı kapının ardında yeşil renkli bir önlük giyen ince yapık bir kadın bekliyordu. Üzerimdeki her şeyi çıkarıp çamaşır sepetine attım. İç çamaşırlarımı da çıkardım. Burada çocukları seviyorlarmış ancak pire ve bitlere müsamaha göstermiyorlarmış. Duş kabini şuradaymış. Sabunsa burada. İşimi bitirdikten sonra beyaz önlüğü giymeli ve çağırılmaya beklemeliymişim.

Ayıyı duvar kenarına bıraktım ve duş kabininin soğuk fayanslarına çıplak bir biçimde adım attım. Su ılıktı. Sabunun da keskin, ilacı andıran bir kokusu vardı. Pelür kâğıdından önlüğü üzerime geçirdiğimde vücudum hâlâ ıslaktı. Kumaşı

tenime yapışmıştı. Neredeyse içimi görebilirdiniz. Ayıyı yerden aldım ve beklemeye koyuldum.

Ondan sonra da ön tarama aşaması var. Bir sürü soru soracaklar. Bazıları hemen hemen aynıdır. Bunu onlara anlattığın hikâyeyi sınamak için yaparlar. Sakin ol ve dikkatini topla.

Bir sonraki kapıdan geçtim. Muayene masasına oturdum. Yeni bir hemşire geldi, daha şişman ve daha suratsızdı. Bana bakmadı bile. Susturucu'ların üssü ele geçirmelerinden bu yana gördüğü bininci kişi olmalıydım.

Tam ismim neydi? Elizabeth Samantha Morgan.

Kaç yaşındayım? On iki.

Nereliydim? Erkek veya kız kardeşim var mıydı? Ailemden hâlâ hayatta olan kimse var mıydı? Onlara ne olmuştu? Evimi terk ettikten sonra ne yapmıştım? Bacağıma ne olmuştu? Nasıl vurulmuştum? Beni kim vurmuştu? Etrafta sağ kalan başka kimse biliyor muydum? En yakın arkadaşımın adı neydi? Ailemin başına gelenleri bir daha anlatabilir miydim?

Sorgulama bittiğinde, hemşire dizime hafifçe vurdu ve korkmamamı söyledi. Tamamen güvendeymişim.

Ayıcık'a sarılıp göğsüme bastırdım ve başımı salladım.

Tamamen güvendeydim.

Sonra fiziksel muayeneye gireceksin. Ardından da cihazı sana yerleştirecekler. Çok ufak bir kesik açacaktır. Muhtemelen yarayı yapıştırıcı bir maddeyle kapatırlar.

Dr. Pam adlı kadın çok iyi biriydi, hiç içimden gelmemesine rağmen onu sevmiştim. O hayallerimdeki doktordu: kibar, nazik ve sabırlıydı. Hemen işe koyulup oramı buramı kurcalamaya girişmedi; önce benimle konuştu. Yapacağı her şeyi bana anlattı. Yerleştireceği cihazı gösterdi. Alet evcil bir mikroçip gibiymiş, hatta ondan daha iyiymiş! Bunu taktıktan sonra başıma bir şey gelirse beni bulabileceklermiş.

"Oyuncak ayının adı ne?"

“Sammy.”

“Ben izleme cihazını takarken Sammy’yi bu sandalyeye koysam sorun olur mu?”

Karın üstü masaya uzandım. Doktorun pelür kâğıdı önlüğümün altından kıçımı görmesinden endişe ediyordum. İğnenin acısını hissederek gerildim.

Cihaz Harikalar Diyarı’na bağlanana kadar seni sisteme yükleyemez. Ancak senin içine bir kez yerleştirildi mi tamamen devreye girer. Onu seni izlemek ve öldürmek için kullanabilirler.

Dr. Pam bacağıma ne olduğunu sordu. Birkaç kötü adamın beni vurduğunu söyledim. Öyle şeylerin burada asla olmayacağına dair teminat verdi. Sığınak Kampı’nda kötü adamlar yokmuş. Tamamen güvendeymişim.

Fişlenmiştim. Sanki doktor boynuma on kiloluk bir kaya parçası asmış gibi hissetmiştim. Sıranın son teste geldiğini söyledi. Düşmandan ele geçirdikleri bir programdı bu.

Ona Harikalar Diyarı diyorlar.

Ayıcık’ı sandalyeden alıp bir sonraki odaya giden doktoru takip ettim. Duvarlar beyazdı. Zemin beyazdı. Tavan da beyazdı. Ortada duran beyaz renkli bir dişçi koltuğunun kol ve bacak koyma kısımlarından kayışlar sarkıyordu. Koltuğun yanında bir klavye ve monitör vardı. Dr. Pam bana oturmamı söyledi ve bilgisayarın başına geçti.

“Harikalar Diyarı ne işe yarıyor?” diye sordum.

“Şey, bunu anlatması biraz karışık, Lizbeth. Fakat kabaca özetlemek gerekirse Harikalar Diyarı senin zihinsel fonksiyonlarının sanal bir haritasını çıkarmaya yarar.”

“Bir beyin haritası mı?”

“Evet, onun gibi bir şey. Koltuğa otur, tatlım. Fazla uzun sürmeyecek ve sana söz veriyorum hiç canın acımayacak.”

Ayıcık’ı göğsüme bastırıp koltuğa oturdum.

“Ah, hayır, tatlım. Sammy seninle beraber oturamaz.”

“Neden?”

“Hadi, onu bana ver. Şuraya, bilgisayarımın yanına koyayım.”

Ona şüpheli bir bakış attım. Ancak bana gülümsüyordu ve çok nazik biriydi. Ona güvenmeliydim. Sonuçta o bana tamamen güvenmişti.

Fakat bir yandan da çok gergindim, doktora uzatırken Ayıcık elimden kayıverdi. Sandalyenin yanına, tombul ve tüylü kafasının üzerine düştü. Onu yerden almak için hareketlendim ancak Dr. Pam kıpırdamamamı, onu kendisinin alabileceğini söyledi ve yere eğildi.

Doktorun başını iki elimle yakaladım ve doğrudan koltuğun kol koyma bölmesine sertçe indirdim. Çarpmanın şiddeti kollarımın acıyla zonklamasına sebep oldu. Dr. Pam yere kapaklandı, darbeden ötürü sersemlemişti ancak tamamen yere yığılmamıştı. Daha dizleri yere değmeden oturduğum yerden fırladım ve arkasına geçtim. Planım, genç kadının gırtlağına bir tane karate yumruğu indirmekti ancak sırtı bana dönüktü bu yüzden doğaçlama takıldım. Koltuktan aşağı sarkan kayışı kaptım ve onu iki kez Pam’in gırtlağına doladım. Ellerini boynuna götürdü fakat çok geç kalmıştı. Kayışı sıkıp ayağımı koltuğa dayayarak destek aldım ve tüm gücümle kendime çektim.

Onun bayılmasını beklerken aradan akıp giden saniyeler ömrümün en uzun anıydı.

Doktorun vücut kasları gevşeyiverdi. Hemen kayışı çözdüm ve genç kadın yüzükoyun yere kapaklandı. Nabzını kontrol ettim.

Bu sana cazip gelecektir ancak doktoru öldüremezsin. O ve üste çalışan herkes, komuta merkezindeki bir izleme programına bağlıdır. Eğer onu öldürürsen ortalıkta kıyamet kopar.

Dr. Pam’i sırtüstü çevirdim. İki burun deliğinden de kan akıyordu. Muhtemelen burnu kırılmıştı. Elimi enseme götürdüm. Bu işin pis kısmıydı. Ancak adrenalin yüzünden

yerimde duramıyordum. O ana kadar her şey kusursuz gitmişti. Bunu başarabilirdim.

Bandajı sıyırıp yaranın iki ucunu da sertçe sıktım. Yara tekrar açılırken enseme sanki sıcak bir kibrit ucu değmiş gibi hissettim. Şu an yanımda bir cımbız ve ayna olsa şahane olurdu ancak ikisi de yoktu. Bu yüzden izleme cihazını çıkarmak için tırnaklarımı kullanmak zorunda kaldım. Bu teknik beklediğimden de çok işe yaramıştı: Üç denemeden sonra cihaz tırnağımın arasına girdi ve onu kolayca çıkardım.

Yükleme işlemini çalıştırmak sadece doksan saniye sürer. Bu da sana üç veya dört dakika kazandırır. Beşten fazla değil.

Kaç dakika geçmişti? İki mi? Üç mü? Dr. Pam'in yanında diz çöktüm ve izleme cihazını onun burnundan içeri, elimden geldiğince derine soktum. İyy.

Hayır, onu kadının gırtlağından içeri sokamazsın. Beynine yakın bir yerde durmalı. Bunun için üzgünüm.

Üzgün müsün, Evan?

Parmağıma bulaşan doktorun kanıyla benimki birbirine karışmıştı.

Klavyenin başına geçtim. Şimdi işin gerçekten de korkutucu kısmına gelmiştim.

Elinde Sammy'nin numarası yok ancak ismine bir çapraz referans olmalı. Eğer bir varyasyon işe yaramazsa başka bir tanesini dene. Programda mutlaka bir arama fonksiyonu vardır.

Ensemden kan sızıyor, kürek kemiklerimin arasından aşağı iniyordu. Elimde olmadan titriyordum, bu yüzden klavyeyi tuşlamak zorlaşıyordu. Ekranda yanıp sönen mavi kutucuğa *arama* kelimesini yazdım. Doğru bir biçimde yazabilmek için iki kez denemek zorunda kaldım.

NUMARA GİRİN.

Benim numaram yoktu ki. Sadece isim biliyordum. Mavi kutuya nasıl dönecektim? *Enter* tuşuna bastım.

NUMARA GİRİN.

Ah tabii ya. Benden numara yazmamı istiyormuş, nasıl düşünememişim!

Sullivan yazdım.

BİLGİ GİRİŞİ HATALI.

Bilgisayarın monitörünü odanın öbür tarafına fırlatmakla Dr. Pam'i gebertene kadar tekmelemek arasında gidip geliyordum. Bunlardan hiçbiri bana Sam'i bulmamda yardımcı olamazdı fakat ikisi de kendimi daha iyi hissettirirdi. *Escape* tuşuna basıp mavi kutuya döndüm ve oraya *isimle arama* yazdım.

Kelimeler silindi. Harikalar Diyarı tarafından buharlaştırılmışlardı. Mavi kutucuk yanıp sönüyordu ve yine boştu.

Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Vaktim daralıyordu.

Eğer onu sistemde bulamazsan o zaman B Planı'na geçeriz.

B Planı'na o kadar da bayılmıyordum. Ben A Planı'nı seviyordum; Sammy'nin bulunduğu yer haritada belirecek ve hemen onun yanına koşacaktım. A Planı gayet basit ve temizdi. Ancak B Planı karmaşık ve kötüydü.

Bir kez daha denedim. Beş saniye daha oyalanmak çok büyük bir şey değiştirmezdi.

Mavi kutucuğa *Sullivan* yazdım.

Monitör sapıttı. Gri renkli arka planın üzerine sayılar dolup ekranı kaplamaya başladı, sanki o aletten pi sayısının değerini hesaplamasını istemiştim. Panikledim ve rastgele tuşlara basmaya başladım fakat sayılar akmaya devam ediyordu. Beş dakikayı fazlasıyla geçirmiştim. B Planı boktandı ancak B'nin vakti gelmişti.

Eğilip bitişikteki odaya geçtim, orada beyaz renkli tulumlardan buldum. Raftakilerden bir tanesini aldım ve ilk başta önlüğümü çıkarmadan onu giymeye çalıştım. Bir bıkkınlık homurtusuyla önlüğü üzerimden attım, bir saniyeliğine tepeden tırnağa çırılçıplak kalmıştım. O saniye

içinde arkamdaki kapı ardına kadar açılıverip bir bölük dolusu Susturucu odadan içeri dalabilirdi. B planlarında hep böyle şeyler olurdu. Kıyafet üzerime çok büyük gelmişti. Ama sanırım çok büyük olması çok dar olmasından daha iyiydi. Çabucak fermuarımı çektim ve Harikalar Diyarı odasına döndüm.

Eğer kardeşinin bilgilerini ana arayüzde bulamazsan şöyle yaparsın-, doktorun büyük ihtimal üzerinde sakladığı bir tane de avuç içi cihazı vardır. O da aynı sistemle çalışır ancak çok dikkatli olmalısın. Fonksiyonlarından birisi tespit, diğeriyse imha içindir: yanlış komutu girersen kardeşini bulamazsın, onu kızartırsın.

Odadan içeri tekrar daldığımda Dr. Pam yerden doğrulmuştu. Bir elinde Ayıcık'ı, diğerinde de bir cep telefonunu andıran gümüş renkli bir cihazı tutuyordu.

Dediğim gibi B Planı kötü bir plandı.

75

Doktorun boynunda onu boğduğum yerde kıpkırmızı bir iz vardı. Yüzü kan revan içinde kalmıştı. Fakat elleri titremiyordu, bakışlarında da eski sıcaklığından eser kalmamıştı. Başparmağını üzerinde sayılar bulunan bir ekranın altındaki yeşil renkli düğmeye götürdü.

“Sakın ona basma,” dedim. “Sana zarar vermeyeceğim.” Yere çömeldim ve avuçlarım ona bakacak bir biçimde ellerimi kaldırdım. “Ciddiyim, o düğmeye gerçekten de basmak istemezsin.”

Genç kadın düğmeye bastı.

Başını aniden geriye attı ve yere yığıldı. Bacakları iki kez kasıldı ve son nefesini verdi.

Öne atılıp Ayıcık’ı, doktorun ölü parmaklarının arasından çekip aldım ve tulumların bulunduğu odaya doğru koşup onun ardındaki koridora yöneldim. Evan zahmet edip bana alarm çaldıktan ne kadar zaman sonra Stormtrooper’ların harekete geçtiğini, üssün kilit altına alınıp davetsiz misafirin yakalanarak işkenceden geçirilip yavaş ve acılı bir ölüme terk edildiğini söylememişti. Muhtemelen o kadar uzun sürmezdi.

Al sana B Planı. Zaten ondan nefret etmiştim. İşin tek olumsuz yanı Evan’la benim C Planı’nı düşünmemiş olmamızdı.

Kardeşin bir mangada, daha büyük çocuklarla beraber olacaktın Bu yüzden en iyisi, aramaya tören alanını çevreleyen kışlalardan başlaman.

Tören alanını çevreleyen kışlalar. Artık orası her neresiyse… Belki de durup birinden yol tarifi alabilirdim

çünkü bu binadan çıkmanın tek yolu geldiğim yerden geri dönmekti: *Doktorun cesedini geç; şişman, suratsız hemşireyle diğer kibar olanının yanından sapınca doğrudan Binbaşı Bob'un kucağına varacaksın*.

Koridorun sonunda üzerinde tek bir çağırma butonu olan bir asansör vardı: Yer altı yerleşkesine inen tek yönlü bir ekspresti. Evan'ın söylediğine göre orada, Sammy ve diğer "acemi" erlere, gerçek insan beyinlerine "yapışmış" sahte yaratıkları gösteriyorlardı. Her yeri güvenlik kameralarıyla kaplıydı ve Susturucu'lar içeride cirit atıyorlardı. Bu koridorun sadece iki çıkışı vardı: birisi asansörün sağındaki kapı, diğeri de geldiğim kapı.

Ne yapılması gerektiğini yerimde bir salak bile olsa anlardı herhalde.

Kapıdan içeri dalınca kendimi bir merdiven boşluğunda buldum. Tıpkı asansör gibi merdivenler de tek bir yöne gidiyordu: aşağı.

Yarım saniyeliğine tereddüt ettim. Merdiven boşluğu sessiz ve ufaktı ancak aynı zamanda da güzel ve rahatlatıcı bir ufaklığı vardı. Belki de biraz burada bekleyip Ayıcık'a satılabilir, hatta başparmağımı da emebilirdim.

Zemine beş basamak kala kendimi yavaşlamaya zorladım. Basamaklar metaldendi ve çıplak ayağımın altında buz gibi soğuktu. Alarmların acı acı ötmesini, ağır postalların paldır küldür koşturmasını ve hem yukarıdan hem de aşağıdan kurşunların yağmur gibi yağmasını bekliyordum. Evan'ın Kül Çukuru Kampı'ndaki hali aklıma geldi; dört tane ağır silahlı, iyi eğitimli katili neredeyse zifirî karanlıkta ortadan kaldırmıştı. Yanımda bir Susturucu getirebilecekken aslanın inine neden tek başıma girmenin daha akıllıca olduğunu sanmıştım ki?

Şey, tamamen yapayalnız değildim. Yanımda ayım vardı.

Kulağımı aşağıdaki kapıya dayadım. Kendi kalp atışlarımdan başka hiçbir şey duyamıyordum. Elimi kapının mandalına koyup derin bir nefes aldım.

Kapı içeri doğru açılınca duvara yapışmak zorunda kaldım, işte o zaman postalların koşturma seslerini ve yarı otomatik tüfekler taşıyan adamların merdivenlerden yukarı çıktıklarını duydum. Kapı kapanmaya başladı, mandalı yakalayıp kapıyı önümde tuttum; askerler koridorun ilk dönemecinden saptılar ve hızla gözden kayboldular.

Kapı kapanmadan önce koridora adım attım. Tavandaki alarm ışıkları dönüyordu; gölgem beyaz duvarlara vuruyor, gözden kayboluyor ve sonra tekrar duvara vuruyordu. Sağa mı yoksa sola mı gitmeliydim? Yönümü biraz şaşırmıştım ancak sanırım hangarın önü sağ tarafımda kalıyordu. O yöne doğru koştum ve sonra durdum. Bir acil durum anında Susturucu'ların büyük kısmını nerede bulurdum? Muhtemelen ana girişin etrafında, suç mahallinde toplanmış bir halde…

Arkamı dönmemle son derece uzun boylu ve insanı delip geçen bakışlara sahip mavi gözleri olan bir adamın göğsüne tosladım.

Kül Çukuru Kampı'ndayken onun gözlerini görememiştim. Gaz maskesinin siyah ve bir böcek gözünü andıran vizörleri ardına gizlenmişlerdi.

Fakat sesini tanıdım.

Derin, sert ve ustura kadar keskin bir tonu vardı.

"Ah, merhaba, minik kuzucuk," dedi Vosch. "Kayıp mı oldun?"

76

Yarbay’ın omzumu sıkışı en az sesi kadar sertti.

“Neden buraya indin?” diye sordu. “Grup liderin kim?”

Başımı iki yana salladım. Gözlerim hiç de sahte olmayan gözyaşlarıyla doluyordu. Hızlı düşünmeliydim, aklıma ilk gelen şey Evan’ın bu konudaki haklılığıydı: Ne kadar destek planı yaparsak yapalım tek başıma hareket etmemin sonu bir felaketti. Keşke Evan burada olsaydı…

Eğer Evan burada olsaydı!

“Onu öldürdü!” deyiverdim hiç düşünmeden. “O adam Dr. Pam’i öldürdü!”

“Hangi adam? Dr. Pam’i kim öldürdü?”

Minik gözlerimi fal taşı gibi açarak başımı iki yana salladım ve yırtık pırtık ayıcığımı göğsüme bastırdım. Vosch’un arkasından bir manga asker daha koridordan bize doğru geliyordu. Beni onlara doğru yolladı.

“Bu ufaklığı emniyete alıp benimle üst katta buluşun. Üsse giriş ihlali var.”

Beni en yakındaki kapıya sürükleyip karanlık bir odadan içeri tıktılar ve ardımdan kapıyı kilitlediler. Odanın ışıkları titreşerek açıldı, ilk gördüğüm şey elinde oyuncak bir ayı tutan, korkmuş, beyaz tulumu içindeki, küçük bir kızdı. Yansımamla göz göze gelince hakikaten de ürkek bir feryat kopardım.

Aynanın altındaki uzun masada bir monitör ve klavye duruyordu.

Evan’ın bana anlattığı o infaz odasındaydım, burada acemi erlere sahte beyin örümceklerini gösteriyorlardı.

Bilgisayarı unut. Tekrar tuşlara basmakla uğraşmayacağım. Seçenekler, Cassie. Seçeneklerin ne?

Aynanın öbür tarafında başka bir oda olduğunu biliyordum ve en azından orada bir başka kapı olmalıydı; kilitliydi veya değildi. Ama bulunduğum odanın kapısının kilitli olduğunu biliyordum, bu yüzden ya Vosch'un dönmesini bekleyecek ya da bu çift taraflı camı kırıp diğer odaya geçecektim.

Sandalyelerden birini aldım ve gerilip onunla aynaya bir tane indirdim. Darbenin etkisiyle sandalye elimden kaydı ve -en azından benim kulaklarımı- sağır eden bir gürültüyle yere düştü. Kalın camın üzerinde kocaman bir çatlak açmıştım ancak gözle görülen tek hasar buydu. Sandalyeyi tekrar yerden kaldırdım. Derin bir nefes aldım. Sandalyeyi savururken omuzlarımı indirip kalçamı döndürdüm. Karate dersinde gücün dönüşten geldiğini öğretmişlerdi. Aynadaki çatlağı hedef aldım, içimdeki enerjinin her bir damlasını oradaki noktaya odakladım.

Sandalye cama çarpıp geri sekince dengem bozuldu ve dişlerimi birbirine kenetleyen bir sarsıntıyla kıç üstü yere düştüm. Dişlerimi o kadar sert sıkmıştım ki dilimin ucunu feci şekilde ısırmıştım. Ağzım kanla doluverdi, ağzımdakileri tükürdüm ve aynada duran kızı tam burnundan vurdum.

Derin derin nefes alarak sandalyeyi bir daha yerden aldım. Karatede öğrendiğim bir şeyi unutmuştum: *Yiah!* Savaş narası atmayı! Buna istediğiniz kadar gülebilirsiniz ama gerçekten de gücünüzü toplamaya yardım ediyordu.

Üçüncü ve son darbemle ayna un ufak oldu. Vücudumun ivmesiyle bel hizasındaki masaya çarptım ve sandalye bitişikteki odadan içeri dalarken ayaklarım yerden kesiliverdi. Karışı odada bir tane daha dişçi koltuğu, bir dizi işlemci makinesi, zemin boyunca uzanan kablolar ve ikinci bir kapı gördüm. *Lütfen, Tanrım, ne olur kilitli olmasın*.

Ayıcık'ı alıp kırık camdan öbür yana geçtim. Vosch'un geri dönüp parçalanmış aynayı görünce yüzünün alacağı ifadeyi

hayal ettim. Diğer taraftaki kapı kilitli değildi. Üzerinde hiçbir işaret bulunmayan kapıların sıralandığı bir başka kat koridoruna açılıyordu. Önümde işaretsiz bir yol vardı. Arkamda da benim işaretlediğim bir yol: Kırılan aynayı mutlaka göreceklerdi. Hangi yöne gittiğimi öğreneceklerdi. Daha ne kadar onlardan bir adım önde olabilirdim ki? Ağzım tekrar kanla dolmuştu, kendimi onu yutmaya zorladım. Beni takip etmelerinin bu kadar kolay olmasına izin veremezdim.

İlk odanın kapı mandalının altına sandalyeyi sıkıştırmayı unutmuştum. Bunu yapmam içeri girmelerine engel olamazdı ancak bana son derece işime yarayacak bir zaman kazandırabilirdi.

Eğer işler ters giderse fazla zihnini zorlama, Cassie, içgüdülerin gayet kuvvetli; onlara güven. Eğer satranç oynuyorsan her hamleni etraflıca düşünmek iyidir ancak burada satranç oynamıyoruz.

İnfaz odasına dönüp kırık camdan öbür tarafa geçtim. Masanın enini doğru hesaplayamadım ve köşesine takıldım, takla atıp sırtüstü düştüm ve başımı sertçe yere çarptım. Belli belirsiz bir saniye boyunca orada öylece yattım, gözümün önünde parlak, kırmızı yıldızlar dönüp duruyordu. Bakışlarımı tavana ve onun altından geçen metal kanallara dikmiştim. Aynı düzeneği koridorlarda da görmüştüm: Bu bombardıman sığınağının havalandırma sistemiydi.

Sonra aklımdan, *Cassie, bu, soktuğumun bombardıman sığınağının havalandırma sistemi*, diye geçirdim.

77

Karnımın üzerinde sürünürken destek bağlantılarına bedenimin çok ağır geleceğinden ve borunun tamamının her an çökebileceğinden endişe ederek havalandırma boşluğu boyunca ilerledim, denk geldiğim her kanal bağlantısında durup etrafı dinledim. Neyi dinlediğimden tam olarak emin değildim. Korkmuş çocukların ağlaşmalarını mı? Mutlu çocukların kahkahalarını mı? Havalandırma boşluğundaki hava çok soğuktu, dışarıdan çekilip yer altına yönlendiriliyordu, tıpkı benim gibi.

Hava buraya aitti ancak ben değildim. Evan ne demişti?

En iyisi, aramaya tören alanını çevreleyen kışlalardan başlaman.

İşte bu, Evan. Yeni planım bu. En yakındaki havalandırma bacasını bulup yüzeye tırmanacaktım. Tam olarak nerede olduğumdan veya tören alanından ne kadar uzakta olduğumdan emin olamayacaktım, ayrıca kesin üssün tamamı kilit altına alınacaktı; Susturucu'lar ve onların beyni yıkanmış çocuk askerleri her yerde beyaz tulumlu kızı arayacaktı. Oyuncak ayısı da cabası. Ne halt etmeye bu kahrolası ayıyı yanımda getirmek için ısrar etmiştim ki sanki? Sam onu yanımda getirmememi gayet de anlayabilirdi. Ayıcık'ı ona getirmek için söz vermemiştim. Kendimi ona getirmeye söz vermiştim.

Hakikaten bu ayı ne işti?

İlerlediğim her adımda yeni bir seçim yapmak zorundaydım: Sağa mı, sola mı dönmeli, yoksa dümdüz mü devam etmeliydim? Ve her adımda etrafı dinlemek için duruyor, ağzımdaki kanı temizliyordum. Ağzımdan damlayan kanları umursamıyordum: Onlar geride bıraktığım ekmek

kırıntılarıydı. Ama dilim şişmeye, kalbimin her atışıyla zonklamaya başlamıştı. Vücut saatimin yelkovanı akrebini kovalıyor, onların beni bulup Vosch'a götürmesini ve babamın işini bitirdiği gibi beni de kolayca öldürmesi için dua etmeme kaç dakika kaldığını ölçüyordu.

Küçük ve kahverengi bir şey tıpır tıpır bana doğru koşuyordu, sanki önemli bir işe geç kalmış gibi alelacele gidiyordu. Bu bir hamam böceğiydi. Daha önce örümcek ağlarına, tonlarca toza ve zehirli atık olduğundan şüphelendiğim bazı gizemli, yapış yapış maddelere denk gelmiştim. Ancak bu şimdiye kadar gördüğüm gerçekten de tiksinç ilk şeydi. Bir örümceği veya yılanı hamam böceğine her türlü tercih ederdim. Böcek doğrudan suratıma geliyordu. Hayalimde onun tulumumdan içeri girdiğine dair son derece canlı hayaller belirirken onu ezmek için elimdeki tek şeyi kullandım. Çıplak elimi. Iyy.

İlerlemeye devam ettim. Önümde bir parlaklık vardı, bir çeşit fosfor yeşiliydi; o renge aklımda *ana gemi yeşili* adını vermiştim. Parlaklığın sızdığı havalandırma ızgarasına doğru süründüm. Parmaklıkların arasından aşağıdaki odaya baktım… Fakat buraya oda demek haksızlık olurdu. Devasa bir yerdi, kabaca bir futbol stadyumu büyüklüğünde ve bir kâse şeklindeydi. Zemininde sıralar dolusu bilgisayar istasyonları ve onların başında yüzlerce insan bulunuyordu. Gerçi onlara insan demek gerçek insanlara haksızlık olurdu. Onlar Vosch'un insan kılığına bürünmüş insanlarıydı ve neyin peşinde olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak sanırım burası operasyonların merkezi, "temizlik" faaliyetlerinin patlama noktasıydı. Duvarlardan biri muazzam büyüklükteki bir ekranla boydan boya kaplanmıştı, üzerinde parlak yeşil noktalar bulunan bir dünya haritası vardı; havalandırma boşluğundaki ışık buradan geliyordu. İlk başta onların şehir olduğunu zannettim ancak sonra bu yeşil noktaların hayatta kalan insanların gizlendikleri yerleri simgelediklerini anladım.

Vosch’un bizi aramaya hiç ihtiyacı yoktu. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyordu.

Sürünmeye devam ettim; yeşil parıltı, kontrol odasındaki noktalar kadar küçülene kadar kendimi yavaşça ilerlemeye zorladım. Dört bağlantı noktası daha geçtikten sonra bazı sesler duydum, insan sesleri. Birbirine çarpan metallerin çıkardığı tıngırtı. Sert betona basan kauçuk ayakkabı tabanlarının gıcırtısı.

İlerlemeye devam et, Cassie. Durmak yok. Sammy aşağıda değil ve senin asıl görevin Sammy’yi bulmak.

Adamlardan biri, “Komutan kaç kişilermiş dedi?” diye sordu.

Ve diğeri, “En az iki. Şu kız, bir de Walters, Pierce ve Jackson’ı her kim hakladıysa o,” diye yanıtladı.

Walters, Pierce ve Jackson’ı haklayan mı?

Evan. Bu Evan olmalıydı.

Nasıl yani? Birkaç dakikalığına ona gerçekten çok sinirlenmiştim. Tek umudumuz buraya yalnız başıma girmemdi; savunmalarını dikkat çekmeden atlatıp onlar olup biteni fark etmeden önce Sam’i bulacaktım. Gerçi işler hiç de planlandığı gibi gitmemişti ancak Evan’ın bunu bilmesi imkânsızdı.

Buna rağmen Evan’ın dikkatlice ve etraflıca düşündüğümüz planımızı görmezden gelip üsten içeri sızması aynı zamanda da Evan’ın artık burada olduğu anlamına geliyordu.

Ve Evan’ın mecbur olduğu şeyi yapmaya yüreği vardı.

Seslerini duyabilmek için biraz daha yaklaştım, başlarının hemen üzerinden geçip havalandırmanın ızgarasına ulaştım. Metal parmaklıkların arasından baktığımda iki Susturucu’nun büyük bir el arabasına göz şeklindeki küreleri yüklediğini gördüm. Onların ne olduğunu hemen anladım. Onlardan birini daha önce görmüştüm.

Göz onun icabına bakar.

Arabanın yüklenmesini ve askerlerin onu yavaşça itip dışarı çıkararak gözden kaybolmalarını izledim.

Gizliliklerinin ifşa olacağı bir an gelebilir. O an geldiğinde üssü veya sadece harcanabilir olan kısmını kapayacaklardır.

Lanet olsun. Vosch, Sığınak Kampı'nı, Kül Çukuruna çevirecekti.

Ve bunu fark ettiğim anda sirenler çalmaya başladı.

X

BİNLERCE FARKLI YOL

78

İki saat.

Vosch’un yanımdan ayrıldığı dakika zihnimdeki saat çalışmaya başlamıştı. Hayır, bu tam olarak bir saat değildi. Daha çok Kıyamet için geri sayım yapan bir kronometre gibiydi. Her saniye benim için çok önemliydi. Hastabakıcı neredeydi? Tam serumu kendi başıma çıkaracakken ortaya çıktı. Kistner adında uzun boylu, sıska bir çocuktu; hastaneye en son yatırıldığımda tanışmıştık. Ördüğünün ön kısmını çekiştirmek gibi bir huyu vardı, sanki kumaşı tenini tahriş ediyor gibiydi.

“Sana söyledi mi?” diye kısık bir sesle sordu Kistner, yatağa doğru eğilirken. “Sarı alarma geçtik.”

“Neden?”

Omuzlarını silkti. “Bana her şeyi anlatmıyorlar ki. Umarım yine sığınak tatbikatına gitmiyoruzdur.” Hastanedeki kimse hava saldırısı tatbikatlarını sevmiyordu. Yüzlerce hastayı yalnızca üç dakikadan az bir sürede yer altına tahliye etmek taktiksel bir kâbustu.

“Dışarıda kalıp uzaylıların ölüm ışınıyla kızartılmaktan iyidir.”

Belki de bunun sebebi psikolojikti ancak Kistner’ın serum iğnesini çıkarmasıyla beraber vücuduma tekrardan ağrı yerleşti. Hileci’nin beni vurduğu yerde, zonklayışı kalp atışlarımla aynı seviyede seyreden bir ağrı vardı. Zihnimin açılmasını beklerken planımı tekrar gözden geçirsem mi diye düşündüm. Yer altı sığınağına tahliye edilmem işleri kolaylaştırabilirdi. Kuzu’nun ilk hava saldırısı tatbikatındaki fiyaskodan sonra komutanlık, muharip konumda olmayan

tüm çocukları yerleşkenin ortasındaki bir güvenli odaya toplamaya karar vermişti. Üsteki bütün kışlaları teker teker aramaktansa Kuzu'yu oradan almak çok daha kolay olacaktı.

Ancak neyin ne zaman olacağını hiç bilmiyordum. Asıl planıma sadık kalmak daha iyiydi.

Tik tak.

Gözlerimi kapayıp kaçışımla ilgili her adımı mümkün olduğunca çok detayıyla kafamda canlandırdım. Eskiden bunu yapardım; liseler, cuma gecesi maçları ve oralarda tezahürat yapan seyirciler hâlâ varken. O günlerde eyalet şampiyonluğunu kazanmak her şeyden daha önemliymiş gibi gelirdi bana. Sahada koşacağım noktaları, tribün ışıklarına doğru bir kavis çizerek süzülüp giden topu, peşimden koşturan defans oyuncusunu, hızımı kesmeden tam olarak ne zaman elimi kaldıracağımı kafamda canlandırırdım. Sadece yapacağım kusursuz hamlemi değil, aynı zamanda işlerin ters gitmesi durumunda ne yapacağımı da hayal ederdim; kendi sahama nasıl döneceğimi, sayı yapılmasını önlemek için oyun kurucuya karşı takımdan kimi hedef göstereceğimi kurgulardım.

Planımın ters gitmesinin binlerce farklı yolu vardı ancak sadece tek bir yol beni başarıya ulaştırabilirdi. Oyun içindeki bir sonraki hücumu düşünmeyecektim, ikinci ve üçüncüsünü de. Sadece bu hücuma, planın bu adımına odaklanacaktım. Her adımı doğru atarsanız sayı yapabilirsiniz.

Birinci adım: Hastabakıcı.

En iyi dostum Kistner, iki yatak ötemdeki bir hastanın vücudunu sabunlu süngerle temizliyordu.

"Hey," diye ona seslendim. "Hey, Kistner!"

"Ne var?" diye seslenerek cevap verdi Kistner, bana sinirlendiği her halinden belliydi, işinin yarıda kesilmesinden hiç hoşlanmazdı.

"Çişe gitmem gerek."

"Ayağa kalkmaman lazım. Dikişlerini patlatırsın."

"Haydi ama Kistner. Tuvalet şurada işte."

“Doktor böyle tembihledi. Sana bir sürgü getiririm.”

Hastabakıcının sallana sallana karyolaların yanından geçip malzeme dolabına gidişini izledim. İlaçların tesirinin geçmesi için yeterince beklemediğimden biraz endişe ediyordum. Ya ayağa kalkamazsam? *Tik tak, Zombi. Tik tak*.

Çarşafı üzerimden atıp bacaklarımı yataktan aşağı indirdim. Dişlerimi sıkıyordum; bu işin zor kısmıydı. Göğsümden belime kadar sımsıkı sargılanmıştım ve yataktan doğrulurken Hileci’nin kurşununun parçaladığı kaslarım geriliyordu.

Ben seni bıçakla deştim. Sen de beni vurdun, ödeştik.

Ama rekabet artmaya başladı. Bu sefer sıra sana gelince ne yapacaksın? Pantolonumdan içeri bir el bombası mı bırakacaksın?

Hileci’nin pantolonundan içeri pimi çekilmiş bir bomba bırakmak son derece rahatsız edici bir görüntü olurdu. Her açıdan hem de…

İlaçlar vücudumu hâlâ etkiliyordu ancak yattığım yerden doğrulduğumda duyduğum acı yüzünden neredeyse bayılacaktım. Aklımın yerine gelmesi için bir dakika kadar kıpırdamadan bekledim.

İkinci adım: Tuvalet.

Kendini ağırdan almaya zorla. Minik adımlar at. Ayaklarını sürü. Hasta önlüğümün arkasının şak diye açıldığını hissettim; bütün koğuşa çatal frikiği veriyordum.

Tuvalet herhalde on iki adım uzağımdaydı. Ancak aradaki mesafe bana on iki kilometreymiş gibi geliyordu. Kapısı kilitliyse veya içeride başka birisi varsa halim haraptı.

Neyse ki ikisi de olmamıştı. Kapıyı arkamdan kilitledim. İçeride bir lavabo, klozet ve ufak bir duş kabini vardı. Duş perdesinin demiri duvara vidalanmıştı. Sifonun kapağını kaldırdım. İçindeki şamandırayı kaldıran küçük metal kolun iki ucu da keskin değildi. Tuvalet kâğıdı askısı plastikti. Silah niyetine kullanılacak bir şey bulma umudum kalmamıştı ama

yine de pes etmeyecektim. *Gelsene, Kistner. Ardına kadar açtım bak, bekliyorum*.

Tuvaletin kapsına iki kez sertçe tıklandı ve ardından hastabakıcının öbür taraftan sesi geldi.

“Hey, içeride misin sen?”

“Sana gitmem lazım demedim mi!” diye bağırdım.

“Ben de sana sürgü getiriyorum dedim!”

“Tutamadım artık, ne yapayım?”

Kapının kolu oynadı.

“Çabuk şu kapının kilidini aç!”

“Biraz mahremiyet rica ediyorum!” diye haykırdım.

“Güvenliği çağıracağım şimdi!”

“Tamam be, tamam! Sanki bir yere kaçacağım var!”

İçimden ona kadar sayıp kilidi açtım ve çabucak klozetin başına gidip oturdum. Kapı bir gacırtıyla açıldı ve Kistner kafasını içeri uzattı.

“Memnun musun?” diye homurdandım. “Şimdi lütfen kapıyı kapatır mısın?”

Kistner önlüğünü çekiştirerek bana uzunca bir süre dik dik baktı.

“Hemen kapının dibinde bekleyeceğim,” diye bana söz verdi.

“İyi,” dedim.

Kapı hafifçe kapandı. Bunun üstüne içimden altı defa, yavaşça ona kadar saydım. Eksiksiz, tam bir dakika.

“Hey, Kistner!”

“Ne?”

“Yardımına ihtiyacım var.”

“Yardım derken tam olarak neyi kastettiğini tanımlar mısın?”

“Ayağa kalkmak için! Kıçımı klozetten çıkaramıyorum! Galiba dikişlerimden birini patlattım…”

Kapı hemen açıldı. Kistner’ın yüzü öfkeyle kıpkırmızı olmuştu.

“Dedim sana.”

Önümde durdu. İki elini de bana uzattı.

“Haydi, tut bileklerimden.”

“Önce şu kapıyı kapatır mısın? Çok utanıyorum.”

Kistner kapıyı kapadı. Parmaklarımı Kistner’ın bileklerine doladım.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Hem de nasıl.”

Üçüncü adım: Islak pipi.[28]

Kistner beni kendine çekti, bacaklarımdan güç alarak öne atılıp omzumu hastabakıcının göğsüne vurdum. Darbenin etkisiyle arkaya savrulup beton duvara çarptı. Sonra onu kendime çekip arkasına geçtim ve kolunu kıvırıp sırtının üst kısmına çektim. Bu onu klozetin önünde diz çökmeye zorlamıştı. Avcumla saçının bir kısmını kavradım ve suratını tuvalete daldırdım. Kistner göründüğünden de kuvvetliydi veya ben zannettiğimden çok daha zayıftım. Onu bayıltmam neredeyse sonsuza kadar sürmüştü.

Hastabakıcıyı bırakıp geri çekildim. Kistner hafifçe yan döndü ve yere yığıldı. Ayakkabılarım ve pantolonunu çıkardım. Gömleğini sıyırmak için onu doğrulttum. Gömleği üzerime çok dar, pantolonuysa çok uzun gelecekti. Ayakkabıları da oldukça sıkacağa benziyordu. Üzerimden hasta önlüğümü çıkarıp attım ve Kistner’ın hastabakıcı önlüğünü üzerime geçirdim. En çok ayakkabıları giymem uzun sürmüştü. Numarası fazlasıyla küçüktü. Onları giymeye çabalarken yan tarafıma keskin bir acı saplanıverdi. Aşağı baktığımda sargıların arasından kan aktığını gördüm. Kanamam gömleğin altından belli olursa ne yapacaktım?

İşi batırmanın binlerce farklı yolu var. Sen başarı yoluna odaklan.

Kistner’ı duş kabininin içine sürükledim. Perdeyi kapadım. Ne kadar baygın kalacaktı? Bu hiç mühim değildi. İlerlemeye devam etmeliydim. Ötesini düşünmemeliydim.

Dördüncü adım: İzleme cihazı.

Kapının eşiğindeyken tereddüt ettim. Kistner'ın tuvalete girdiğini gören birisi ya beni hastabakıcı giysisiyle çıkarken görürse?

O zaman işin biter. Seni zaten öldürecek. Madem öleceksin boşuna ölme. Çabalarken öl.

Cerrahi müdahale odasının kapıları benden bir futbol sahası kadar mesafe uzaktaydı. Sıra sıra yatakların ve bir ordu kadar kalabalık görünen hastabakıcı, hemşire ve beyaz önlüklü doktorun yanından geçip gittim. Kapılara doğru, elimden geldiğince çabuk yürümeye çalıştım. Yaralı tarafıma dikkat etmeye çalışıyordum, bu yüzden yürüyüşüm biraz aksıyordu ancak elimde bunu değiştirecek hiçbir şey yoktu; tek bildiğim, Vosch'un beni izlemeye aldığı ve neden karyolama dönmediğimi muhtemelen merak ettiğiydi.

Açılır kapanır kapılardan geçip dezenfekte odasına girdim. Orada yorgun görünen bir doktor ellerini dirseklerine kadar sabunlamış, ameliyata hazırlanmıştı. İçeri girmemle irkildi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Eldiven arıyordum. Ön kısımdakiler bitti de."

Cerrah başını eğerek karşı duvardaki dolap sırasını işaret etti.

"Topallıyorsun," dedi. "Sakatlandın mı?"

"Şişko bir adamı tuvalete yetiştirmeye çalışırken kasımı incittim."

Doktor, yeşil renkli sabuna bulanmış ellerini duruladı. "Keşke sürgü kullansaydın."

Lateks eldiven kutuları, ameliyat maskeleri, gazlı bezler, bandajlar. Neredeydi bu lanet şey?

Doktorun nefesini ensemde hissettim.

"İşte kutu önünde duruyor ya," dedi. Bana tuhaf bir bakış attı.

"Kusura bakma," dedim. "Pek uyuyamadım."

“Sen onu bir de bana sor!” Cerrah güldü ve dirseğiyle beni tam kurşun yaramın üzerinden dürttü. Oda gözlerimin önünde dönmeye başladı. Hızla hem de. Acıyla haykırmamak için dişlerimi sıktım.

Doktor aceleyle iç kapıdan geçip ameliyat odasına gitti. Dolap sırası boyunca ilerledim, kapılarını açtım, malzemeleri karıştırdım ancak aradığım şeyi bulamadım. Başım dönüyor, soluğum kesiliyor ve yan tarafım feci şekilde zonkluyordu. Kistner daha ne kadar baygın kalacaktı? Birinin işemek için tuvalete girip onu bulması an meselesiydi.

Dolapların yanında, üzerinde TEHLİKELİ ATIK - TAŞIRKEN ELDİVEN KULLANIN yazan bir çöp kutusu duruyordu. Kapağını açtım ve bingo, içinde avuç dolusu kanlı cerrahi tampon, kullanılmış şırıngalar ve atılmış kateterler vardı.

Tabii ki orada bulduğum neşter de kurumuş kanla kaplıydı. Sanırım onu antiseptik mendillerle sterilize edebilir veya lavaboda yıkayabilirdim. Ancak hiç vaktim yoktu ve kirli bir neşter en son endişe edeceğim şeydi.

Kendini hazırlamak için lavaboya yaslan. Derinin altındaki izleme cihazını tespit etmek için parmaklarınla ensene bastır. O yeri bulduğunda, bu körelmiş ve kirli bıçakla bir yarık açana kadar bastır, sakın kesme...

[28] Amerikan tipi eşek şakalarından biridir. Şakacı, parmak ucunu ıslatıp başına geleceklerden habersiz bir hasmın kulak deliğinden içeri sokarak döndürür. (ç.n.)

79

Beşinci adım: Kuzu.

Oldukça genç görünen bir doktor, asansörlere giden koridor boyunca aceleyle yürüyordu. Üzerine beyaz bir doktor önlüğü giymiş ve bir ameliyat maskesi takmıştı. Sağ tarafına yüklenerek topallıyordu. Beyaz önlüğünü sıyırıp açsaydınız içine giydiği yeşil gömleğin üzerine bulaşan koyu kırmızı lekeyi görebilirdiniz. Ve yakasım indirseydiniz ensesine aceleyle yapıştırdığı bandajı fark ederdiniz. Fakat bunlardan herhangi birini yapmaya kalksaydınız bu gencecik doktor sizi hemen oracıkta gebertirdi.

Asansör. Kabin aşağı inerken gözlerimi kapadım. Eğer birileri iş olsun diye ön kapıların oraya bir golf arabası bırakmadıysa yürüme mesafesi en az on dakika sürecekti. Sonra da planın en zor kısmı başlayacaktı; Kuzu'yu oraya tıkılan elliden fazla manganın içinden bulacaktım ve hiç kimseyi işkillendirmeden oradan birlikte çıkacaktık. Dolayısıyla hemen hemen yarım saatlik bir saklambaç oyunu beni bekliyordu. Otobüslerin yolcularını boşalttığı Harikalar Diyarı hangarına aradan sıvışıp gitmek de yaklaşık on dakika sürecekti. İşte plan tam bu noktadan sonra bir dizi çılgın aşama içeriyordu: Boş bir otobüse saklanacaktım, sonra da kapıdan dışarı çıktığımızda aracın şoförünü ve yanındaki askerleri etkisiz hale getirecektim. İyi ama otobüsü ne zaman, nerede ve nasıl terk edip Hileci'yle buluşmak için yola yürüyerek devam edecektim?

Peki, ya otobüsün gelmesini beklemek zorunda kalırsan? Nereye saklanacaksın?

Bilmiyorum.

Ve otobüse bindiğinde harekete geçmek için ne kadar bekleyeceksin? Yarım saat mi? Bir saat mi?

Bilmiyorum.

Bilmiyorsun, öyle mi? O zaman sana benim bildiğim bir şeyi söyleyeyim: Bu çok vakit alacaktır, Zombi. Biri illa ki alarmı çalacaktır.

Hileci haklıydı. Bu çok vakit alacaktı. Keşke Kistner'ı öldürseydim. Planımın adımlarından birine bunu da ekleseydim:

Dördüncü adım: Kistner'ı gebert.

Ama Kistner onlardan biri değildi ki. O sadece bir çocuktu. Tıpkı Tank, Şişko ve Çakmak gibi… Kistner bu savaşa girmeyi istememişti ve ardındaki gerçekleri bilmiyordu. Doğruları ona anlatsaydım belki zaten bana inanmayacaktı ancak bu şansı ona hiç tanımamıştım.

Sen yufka yüreklisin. Onu öldürmeliydin. İşini şansa veya temennilere bırakamazsın. İnsanlığın geleceği verilecek sert kararlara dayanıyor.

Bu yüzden ana lobideki asansör kapıları açıldığında, içimden sessizce Kuzu'ya söz verdim. Ufaklığın şu an boynuna taktığı kolyenin sahibi olan kız kardeşime aynı sözü verememiştim.

Seninle benim arama biri girerse ölür.

Ve o sözü verdikten tam bir dakika sonra sanki evrendeki bir şey bana cevap vermeye karar vermişti çünkü hava saldırısı sirenleri kulak tırmalayan bir çığlıkla çalmaya başladı.

Harika! Bir kez olsun işler benim lehimde gitmeye başlamıştı. Artık kamp boyunca yürümeme gerek yoktu. Kışlaların içine gizlice dalıp samanlıkta iğne arar gibi, Kuzu'yu bulmaya çalışmama gerek yoktu. Otobüslere koşturmaya lüzum yoktu. Bunun yerine yer altı yerleşkesine inen merdiven boşluğuna gidip doğrudan aşağı devam edecektim. Güvenli odadaki düzenli karmaşanın içinden

Kuzu’yu çekip alacaktım, sonra ortalık yatışana kadar saklanacak, ardından da otobüslere gidecektik.

Basitti.

Boşaltılan lobinin bulunduğu yerden fosforlu yeşil bir parlaklık geldiği sırada merdivenleri yarılamıştım. Göz teçhizatımı taktığımda Hileci’nin başında beliren aynı fosforlu yeşil renkti bu. Standart tatbikat prosedürü icabı tavandaki floresan ışıkları söndürülmüştü, bu yüzden ışık içeriden değil, dışarıdaki otoparkın oradan bir yerlerden geliyordu.

Ne olduğuna bakmak için arkamı döndüm. Keşke böyle yapmasaydım.

Cam kapıların ardında otopark boyunca hızla ilerleyen bir golf arabası gördüm, havaalanına doğru gidiyordu. Sonra da hastanenin kapatılmış giriş yolunda o yeşil ışığın kaynağının durduğunu gördüm. Bir futbol topu şeklinde ve onun iki katı büyüklüğündeydi. Bana bir tür gözü andırmıştı. Gözlerimi ona diktim; o da bana baktı.

Yandı… Söndü… Yandı…

Parladı, parladı, parladı.

Göz kırptı…

XI

SONSUZLUK DENİZİ

80

Siren o kadar yüksekti ki ensemdeki tüylerin titrediğini hissediyordum.

Ana kanal boyunca gerisin geri sürüdüğüm sırada cephanelik bölümünden uzaklaşınca bir anda durdum.

Cassie, orası cephanelik.

Havalandırma ızgarasının başına döndüm, tam üç dakika boyunca, herhangi bir hareketlilik var mı diye altımdaki odayı inceledim. Yarbay Vosch sağ olsun, kulağımda çınlayan sirenler yüzünden dikkatimi toplamakta son derece zorlanıyordum.

“Pekâlâ, kahrolası ayıcık,” diye homurdandım şişen dilimle. “İçeri giriyoruz.”

Çıplak ayağımın topuğuyla ızgaraya vurdum. *Yiah!* Kapak tek tekmede pat diye açıldı. Karateyi bıraktığımda annem bana bunun sebebini sorunca ona artık derslerin beni pek kesmediğini söylemiştim. Aslında karateden sıkıldığımı anlatmaya çalışıyordum çünkü annemin yanında sıkılmaktan bahsetmek kesinlikle yasaktı. Eğer sıkıldığınızdan dem vurduğunuzu duyarsa elinize bir toz bezi verir ve size etrafı sildirirdi.

Odaya atladım. Şey, aslında bir odadan çok, orta genişlikte bir depoydu. İnsan itlaf kampı işleten bir uzaylının ihtiyacı olabilecek her şey burada vardı. Duvarlardan birinde özel tasarlanmış bir raf sırasının üzerine şu meşhur gözlerden yüzlercesini güzelce dizmişlerdi. Karşı duvarda da sıra sıra tüfekler, bomba atarlar ve onlarla ne yapacağımı bilmediğim, farklı türden silahlar duruyordu. Beriki yanda daha ufak silahlar vardı; yarı otomatik tabancalar, el

bombaları ve yirmi santimlik kasaturalar. Odada bir de giyim kuşam bölümü vardı, içinde üsteki hizmetlilerin her bir dalının ve her bir rütbesinin üniformaları ile tüm teçhizatları, kemerleri, postalları ve askerî model bel çantaları yer alıyordu.

Kendimi şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi hissediyordum.

İlk önce üzerimdeki beyaz tulumdan kurtuldum. Bulabildiğim en küçük beden üniformayı aldım ve üzerime giydim. Postalları ayağıma geçirdim.

Teçhizatları kuşanma vakti gelmişti. Dolu şarjörüyle bir Luger. Birkaç tane el bombası. M16 ister miydim? Niye olmasın? Madem role girecektim o zaman onlar gibi görünmeliydim. Bel çantama fazladan birkaç tane şarjör koydum. Ah şu işe bak, palaskamda o yirmi santimlik, dehşetengiz görünümlü kasaturalar için bir tane de kın varmış! Selam, yirmi santimlik, dehşetengiz görünümlü kasatura.

Silah dolabının yanında tahta bir kasa vardı, içindekilere göz attığımda bir dizi gri renkli, metal boru gördüm. Bunlar bir tür boru tipi el bombası mıydı? Bir tanesini elime aldım. İçi boştu ve bir ucu yivliydi. Şimdi onun ne olduğunu anlamıştım.

Bir susturucu.

Ayrıca yepyeni M16'mın namlusuna da kusursuz bir biçimde oturmuştu. Kolaylıkla takılabiliyordu.

Saçlarımı bana çok büyük gelen bir kepin altına tıkıştırdım ve keşke yanımda bir ayna olsaydı dedim. Vosch'un yeni acemi erlerinden biri gibi göründüğümü umuyordum ancak muhtemelen daha çok GI Joe'nun askercilik oynayan kız kardeşine benziyordum.

Şimdi Ayıcık'ı ne yapacağımı bulmalıydım. Sırt çantasına benzeyen deri bir heybe buldum ve ayıyı içine tıktım, askısını da omzuma çaprazlama astım. Bu noktada artık bangır bangır öten siren sesini duymuyordum bile. Tamamen

kendimden geçmiştim. Yalnızca ihtimalleri biraz daha eşitlemiş olmakla kalmamıştım, aynı zamanda Evan'ın burada olduğunu da anlamıştım. Evan da ben güvende olana kadar veya o son nefesini verene kadar asla pes etmeyecekti.

Havalandırma boşluğunun altına döndüm. Üzerimde yaklaşık on kilo kadar fazladan yükle oraya tekrar çıkmak ile koridorlara gidip şansımı denemek arasında kalmıştım. Gizlice ilerleyeceksem kılık değiştirmemin ne anlamı vardı ki? Arkamı dönüp kapıya yöneldim, tam o anda sirenler sustu ve ortalığa sessizlik çöktü.

Bunun hiç de iyiye işaret olmadığına kanaat getirdim.

Aynı zamanda da bir cephanelik dolusu -bir kilometrekarelik bir alanı yerle yeksan edebilecek kapasitedeki- yeşil bombanın bulunduğu bir yerde durmamın veya o bombaların arkadaşlarından bir düzine kadarının üst katlarda patlatılmak üzere olmasının hiç de iyiye alamet olmadığını anladım.

Tabanlarım kıçıma vururken kapıya koşturdum ancak üst kattaki ilk Göz'ün aktive olmasından önce oraya yetişemedim. Tüm oda sarsıldı. Kapıya birkaç adım kala ikinci Göz son bir kez göz kırptı, bu seferki bana daha yakın olmalıydı çünkü tavandan üzerime toz ve sıva yağdı, havalandırma boşluğunun girişi desteklerinden koptu ve *güm* diye aşağı iniverdi.

Şey, Vosch Amca, bu biraz yakın olmadı mı sence?

Kapıdan dışarı çıktım. Etrafı gözetleyecek vaktim yoktu. Geri kalan Gözlerle arama ne kadar mesafe koyarsam o kadar iyiydi. Dönüp duran alarm lambalarının altında depar attım ve koridorlara rastgele saptım. Hiçbir şeyi fazla düşünememeye, sadece içgüdülerime ve şansıma güvenmeye çalıştım.

Bir patlama daha koptu. Duvarlar sarsıldı. Tepemden aşağı tozlar döküldü. Yukarıdaki binaların son çivileri kalana

kadar yerle bir oluşlarının gürültüsü duyuluyordu. Aşağıda da korkmuş çocukların çığlıkları…

Çığlıkları takip ettim.

Bazen yanlış yöne sapıyor, çığlıkların sesini daha az duyuyordum. Aynı yoldan dönüp bir başka koridoru deniyordum. Burası bir tür labirent gibiydi, ben de oraya atılan kobay faresiydim.

Tepemdeki gümbürtü en azından bir saniyeliğine susmuştu, ben de hızımı düşürüp tüfeğimi iki ucundan sertçe kavradım. Bir yola sapıp çığlık seslerinin azaldığını duyunca aynı yoldan geri gidip ilerlemeye devam ettim.

Megafondan bağıran Binbaşı Bob'un duvarlarda yankılanan sesini duydum. Her yerde çınlıyordu.

"Pekâlâ, hepinizin grup liderinizle beraber oturmasını ve yerinden kalkmamasını istiyorum! Herkes sussun ve beni dinlesin! Grup liderlerinizden ayrılmayın!"

Bir köşeyi döndüğüm sırada bana doğru koşan bir manga asker gördüm. Çoğu ergendi. Kendimi duvara yapıştırdım, askerler hızla yanımdan geçip gittiler, benim olduğum yöne bakmadılar bile. Niye onların gözüne batacaktım ki? Uzaylı güruhuyla savaşmaya giden acemi erlerden biriydim sadece.

Askerler bir yöne saptıktan sonra tekrar yürümeye başladım. Önümdeki koridorun ilk dönemecinde, Binbaşı Bob'un onları azarlamasına rağmen, ağız kalabalığı eden ve sızlanan çocukların sesini duyabiliyordum.

Neredeyse oradayım, Sam. Lütfen sen de orada ol.

"Dur!"

Biri arkamdan bağırmıştı. Sesi bir çocuğa ait değildi. Hemen durdum. Omuzlarımı dikleştirdim. Kıpırdamadım.

"Görev yerin neresi, asker? Asker, sana diyorum!"

"Çocukları korumam emredildi, Komutanım!" dedim elimden gelen en kalın sesle.

“Dön bakayım! Benimle konuşurken yüzüme bakacaksın, asker.”

İç geçirdim. Arkamı döndüm. Yirmili yaşların ortalarındaydı, yakışıklı sayılırdı, tam Amerikan tipliydi. Rütbe işaretlerinden hiç anlamıyordum fakat bir subay olabilirdi.

Kendini tamamen emniyete almak istiyorsan on sekiz yaşından büyük olan herkesten şüphelenmelisin. Üst düzey rütbeli, yetişkin insanlar da olabilir ancak Vosch’u düşününce bundan pek emin olamıyorum. Bu yüzden eğer bir yetişkine rastlarsan ve özellikle de o bir subaysa sanırım onun insan olmadığını varsayabilirsin.

“Numaranı söyle çabuk!” diye gürledi.

Numaram mı? Aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “T-62, Komutanım!”

Bana kafası karışmış bir biçimde baktı. “T-62 mi? Emin misin?”

“Evet, efendim, Komutanım!” *Efendim, Komutanım mı? Ah be, Cassie*.

“Neden ekibinin yanında değilsin?”

Cevap vermemi beklemiyordu, bu iyi bir şeydi çünkü aklıma gerçekten de hiçbir şey gelmemişti. Öne doğru bir adım atıp beni şöyle bir süzdü, yönetmeliğe uygun olmadığım açıktı. Uzaylı Subay gördüğü şeyden hiç hoşlanmamıştı.

“İsim künyen nerede, asker? Ve tüfeğine taktığın susturucuyla ne yapıyorsun? Ayrıca bu da ne?”

İçine ayıyı koyduğum kabarık, deri çantayı çekiştirdi.

Geri çekildim. Çanta açılıverdi ve foyam ortaya çıktı. “Bu bir oyuncak ayı, Komutanım.”

“Ne dedin?”

Darmadağın olan yüz ifademe bakarken Subay’ın aklından bir şey geçti ve sanki başının üzerinde bir ampul yandı. Kimle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Tek yapması

gereken ayıyla siper ettiğim kafama bir yumruk indirmekti ancak gerçekten de aptalca bir hamle yaparak sağ elini tabancasına götürdü. Tüfeğimin susturuculu namlusunu bir kavisle kaldırdım ve onun yakışıklı yüzüne bir santim kala durup tetiği çektim.

Aferin sana, Cassie. Elindeki tek şansının da içine ettin, hem de bu kadar yaklaşmışken.

Uzaylı Subay'ı yerde öylece yatarken bırakamazdım. Çatışmanın karmaşası içinde yerdeki kanı görmeyebilirlerdi, dönüp duran kırmızı lambaların ışığı altında neredeyse hiç göze batmıyordu. Ancak cesedin durumu öyle değildi. Cesetle ne yapacaktım?

Amacıma o kadar yaklaşmıştım ki ölü bir herifin beni Sammy'den ayırmasına izin vermeyecektim. Cesedi ayak bileklerinden tuttum ve koridorun diğer yanına, başka bir dönemece sürükleyip oraya bıraktım. Subay göründüğünden de ağırdı. Oradan kaçmadan önce belime giren krampı geçirmek için biraz gerindim. Artık planım bir daha cana kıymamaktı, güvenli odaya varmadan önce biri beni durdurmaya kalkarsa elimden geldiğince dil dökecektim. Ta ki hiçbir çarem kalmayana kadar. O zaman da tekrar can alacaktım.

Evan doğru söylemişti: Adam öldürmek her seferinde biraz daha kolaylaşıyordu.

Odanın içi çocuklarla doluydu. Yüzlerce çocuk. Hepsi tıpatıp aynı beyaz tulumlardan giymişti. Büyük gruplar halinde oturuyorlardı, bir lisenin spor salonu büyüklündeki bir alana dağılmışlardı. Gürültüleri biraz kesilmişti. Belki Sam'in adım bağırabilir veya Binbaşı Bob'un megafonunu ödünç alabilirdim. Oda boyunca yürümeye başladım, çocukların minik el ve ayak parmaklarına basmamak için dikkatle adım atıyordum.

Etrafta çok fazla yüz vardı. Bir araya geldiklerinde bulanıklaşıyorlardı. Oda genişliyor, duvarlarım aşıp milyarlarca minik, hüzünlü suratla dolarak sonsuzluğa

açılıyordu. Ah, şu lanet herifler, ne yapmışlardı böyle? Çadırımda yatarken kendi halime ağlamış, benden çalınan saçma sapan, aptal hayatım için gözyaşı dökmüştüm. Şimdi bu hüzünlü suratlardan oluşan, sonsuzluk denizine yalvararak bağışlanmayı diliyordum.

Etrafta bir zombi gibi dolanırken minicik bir sesin ismimi haykırdığını duydum. Bu ses az önce yanından geçtiğim bir gruptan gelmişti. Benim kardeşimi değil de onun beni tanıması çok şaşırtıcıydı. Hareketsiz kaldım. Dönemedim. Gözlerimi kapadım, arkamı dönmeye gücüm yoktu.

“Cassie?”

Başımı eğdim. Teksas büyüklüğündeki bir yumru boğazıma oturuverdi. Arkamı döndüğümde kardeşimin bana neredeyse dehşetle baktığını gördüm; sanki ablasına tıpatıp benzeyen, asker kılığına girmiş birinin parmak uçlarına basarak etrafta dolandığını görmek onun için bardağı taşıran son damla olmuştu. Âdeta Ötekiler’in mezalimi onun canına tak etmişti.

Kardeşimin önünde diz çöktüm. Hemen kollanma atılmadı. Bir sicim gibi suratımdan aşağı süzülen gözyaşlarına baktı ve minik parmaklarını ıslak yanağıma götürdü. Burnumda, alnımda, çenemde ve titreyen göz kapaklarımda elini gezdirdi.

“Cassie?”

Artık her şey geçmiş miydi? Buna inanabilir miydi? Dünyada verilen milyarlarca söz tutulmamışken, bir başka söze inanmanız mümkün müydü?

“Merhaba, Sams.”

Hafifçe başını kaldırdı. Şişen dilimden ötürü sesim komik çıkmış olmalıydı. Deri çantanın klipsini açmaya çabaladım.

“Ben… şey… bunu geri istersin diye düşünmüştüm.”

Yırtık pırtık ayıcığı çantadan çıkardım ve ona uzattım. Sam kaşlarını çattı ve başını iki yana sallayıp oyuncak ayıyı almadı, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim.

Sonra minik kardeşim o kahrolası ayıyı elimden atıp yüzünü göğsüme yapıştırdı. Ter ve keskin sabun kokusunun altında Sammy’nin kokusunu, kardeşimin kokusunu alabiliyordum.

XII

HEPSİ KISTNER'IN SUÇU

81

Yeşil Göz bana bakıyordu, ben de ona bakakalmıştım. Bana göz kırpan o şey ile hemen ardından olacakların arasından nasıl sıyrıldığımı hatırlamıyorum.

Doğru dürüst hatırladığım ilk şey ne mi? Kaçtığım.

Lobi. Merdiven. Alt kat. İlk sahanlık. İkinci sahanlık.

Üçüncü kata indiğimde patlamanın sarsıntısı sırtıma tıpkı bir gülle gibi indi, basamaklardan aşağı savrulup bombardıman sığınağına açılan kapıdan içeri daldım.

Tepemde, hastane yerle yeksan olurken çığlık atıyordu. Sesi gerçekten de buna benziyordu; paramparça olurken çığlık atan canlı bir şey gibiydi. Sıvaların gökgürültüsünü andıran çatırtısı ve parçalanan taşların gümbürtüsü. Fırlayan çivilerin gıcırtıları ve iki yüz kadar pencerenin patlayışı. Zeminin bükülüp ikiye yanlışı… Tepemdeki bina çökerken sağlamlaştırılmış betondan yapılma koridora kafa üstü daldım.

Lambaların ışığı bir kez titreşti, sonra koridor zifirî karanlığa gömüldü. Yerleşkenin bu kısmına daha önce hiç girmemiştim ancak güvenli odaya giden yolu gösteren, duvarlardaki fosforlu ok işaretlerinin yardımına ihtiyacım yoktu. Tek yapmam gereken çocukların korku çığlıklarını takip etmekti.

Ancak ilk önce ayağa kalksam iyi olurdu.

Düşüşüm sebebiyle dikişlerimin hepsi patlamış, yaramın her iki tarafı da fena halde kanamaya başlamıştı. Bunlar Hileci’nin kurşununun girdiği ve çıktığı noktalardı. Ayağa kalkmaya çalıştım. Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen bacaklarımda beni kaldıracak güç yoktu. Yarı belime

kadar doğrulabildim ve tekrar yere yığıldım. Başım dönüyordu, nefes nefese kalmıştım.

İkinci patlama beni dümdüz yere yıktı. Üçüncü patlama beni tekrar yere yapıştırmadan önce ancak birkaç santim sürünmeyi becerebilmiştim. *Kahretsin, buraya ne yapıyorsun, Vosch?*

Eğer çok geç kaldıysak son çaremize başvurmaktan başka bir seçeneğimiz yok.

Eh, sanırım işin gizemli tarafı böylelikle çözülmüştü. Vosch kendi üssünü havaya uçuracaktı. Köyü kurtarmak için onu yok edecekti. Fakat onu neyden kurtaracaktı? Kendinden mi? Belki de Hileci'yle tamamen yanılmıştık. Belki Kuzu ile kendi hayatımı bir hiç uğruna tehlikeye atıyordum. Sığınak Kampı gerçekten de Vosch'un söylediği gibi bir yerdi ve bu da Hileci'nin gardım indirerek bir kamp dolusu taşıyıcının arasına daldığı anlamına geliyordu. Hileci ölmüştü. Hileci, Gerzek, Pastacı ve küçük Fincan, hepsi ölmüştü. Tanrım, yine aynı şeyi mi yapmıştım? Kalmam gerekirken yine mi kaçmıştım? Savaşmam gerekirken arkamı mı dönmüştüm?

Bir sonraki patlama en kötüsüydü. Doğrudan tepemde gerçekleşti. Tavandan aşağı yumruk büyüklüğünde beton parçaları düşerken iki elimi de başıma siper ettim. Bombaların yarattığı sarsıntı, vücudumdaki ilaçlar, kan kaybı, karanlık… Hepsi birleşip işbirliği yaparak beni yattığım yere çivilediler. Uzakta birinin çığlık attığını duydum… Sonra fark ettim ki o kişi bendim.

Ayağa kalkman gerek. Ayağa kalkmalısın. Kız kardeşine verdiğin sözü tutmalısın…

Hayır. Kız kardeşime söz vermemiştim. Benim kız kardeşim ölmüştü.

Onu geride bıraktın, seni iğrenç herif.

Kahretsin, canım çok yanıyordu. Kanayan yaralarımın ve asla iyileşmeyecek eski bir yaramın acısını çekiyordum.

Kız kardeşim karanlığın içinde yanımdaydı.

Buradayım, kardeşim. Elimi tut.
Karanlıkta ona ulaşmaya çalıştım.

82

Kız kardeşim çekip gitti. Yine tek başıma kalmıştım.

Geçmişinizden kaçmayı bıraktığınız, arkanızı dönüp asla yüzleşemeyeceğinizi sandığınız şeylerle burun buruna kaldığınız -hayatta pes etmek ile ayağa kalkmak arasında bocaladığınız- o kaçınılmaz an geldiğinde ayağa kalkamıyorsanız ve pes edemiyorsanız, elinizden sadece bir şey gelir:

Sürünmek.

Karnımın üzerinde ileri doğru sürünüp yerleşke boyunca uzanan ana koridorun bağlantı noktasına ulaştım. Dinlenmek zorundaydım. En fazla iki dakika. Acil durum ışıkları titreşerek yandı. Artık nerede olduğumu biliyordum. Havalandırma kanalının sol tarafında, merkezî komuta istasyonunun sağında güvenli oda yer alıyordu.

Tik tak. iki dakikalık molam sona ermişti. Duvardan destek alarak ayağa kalktım, acı yüzünden neredeyse bayılacaktım. Yakalanmadan Kuzu'yu bulsam bile bu halde onu nasıl dışarı çıkaracaktım?

Bunun yanında artık otobüs bulabileceğimden de ciddi şüphelerim vardı. Aynı şekilde Sığınak Kampı'nın ayakta durup durmadığından da. Çocuğu bulduktan sonra *-eğer* bulabilirsem tabii- hangi cehenneme gidecektik ki?

Düşmemek için bir elimle duvara dayanarak koridorda yürüdüm. Önümde, güvenli odadaki çocuklara bağıran adamın sesini duyabiliyordum. Çocuklara sakin olmalarını ve yerlerinden kalkmamalarını söylüyor, her şeyin yoluna gireceğini ve tamamen güvende oldukları yönünde onları teskin ediyordu.

Tik tak. Son dönemece gelmeden önce sol yanıma bakacak oldum ve duvara iki büklüm vaziyette yaslanmış bir şey fark ettim: bir insan bedeni.

Ölü bir adamın bedeni.

Teni hâlâ sıcaktı. Bir teğmen üniforması giyiyordu. Yakın mesafeden ateşlenmiş yüksek kalibreli bir kurşun tarafından yüzünün yarısı parçalanmıştı.

Ceset bir acemi ere ait değildi. Onlardan biriydi. Başka biri daha burada dönen şeylerin farkına varmış olabilir miydi? Belki.

Belki de bu ölü herif, onu taşıyıcılardan biri zanneden, tetik manyağı, kafayı kırmış bir acemi er tarafından vurulmuştu.

Temennileri bırak artık, Parish.

Cesedin belindeki kılıftan tabancasını çıkardım ve doktor önlüğümün cebine sakladım. Sonra ameliyat maskesini yüzüme taktım.

Dr. Zombi, acilen güvenli odadan bekleniyorsunuz!

İşte, güvenli oda da biraz ilerideydi. Birkaç metre sonra oraya varacaktım.

Başardım, Kuzu. Geldim. Lütfen sen de orada ol.

Ve sanki Kuzu beni duymuştu çünkü bana doğru geliyordu, ister inanın ister inanmayın, elinde de bir oyuncak ayı tutuyordu.

Tek sorun yalnız olmayışıydı. Yanında biri daha vardı; Gerzek yaşlarındaydı, üzerine bol gelen bir üniforma giymişti, aşağı indirdiği kepinin siperliği gözlerinin hemen üzerini örtüyordu, namlusuna bir tür metal boru bağlanmış M16 piyade tüfeği taşıyordu.

Etraflıca düşünecek vaktim yoktu. Çünkü bundan yalan söyleyerek sıyrılmam oldukça zaman alacaktı ve çok fazla şansa ihtiyacım vardı. Artık işi şansa bırakmayacaktım, sert kararlar vermenin vakti gelmişti.

Çünkü bu son savaştı ve sadece sert olanlar sağ çıkabilecekti.

Çünkü planımda atladığım bir adım vardı. Hepsi Kistner'ın suçuydu.

Elimi önlüğümün cebine attım. Aramızdaki mesafe daralıyordu. Henüz değil, henüz değil. Yaralarım yürüyüşümü bozuyordu. Onu ilk atışımda yere sermeliydim.

Evet, o bir çocuktu.

Evet, o masumdu.

Ve evet, artık onun işi bitmişti.

XIII
KARA DELİK

83

Sammy’nin tatlı kokusunu sonsuza dek içime çekmek isterdim ama bunu yapamazdım. Güvenli oda silahlı askerlerle kaynıyordu, içlerinden bazıları da Susturucu’ydu… veya yetişkinlerdi diyelim. Bu yüzden onların Susturucu olduklarını farz ediyordum. Sammy’yi bir duvarın yanına götürüp en yakınımdaki muhafızla aramıza bir grup çocuğu aldım. Elimden geldiğince olduğum yere sinip fısıldadım: “İyi misin?”

Başını salladı. “Geleceğini biliyordum, Cassie.”

“Sana söz vermiştim, değil mi?”

Kardeşimin boynunda kalp şeklinde bir madalyon vardı. Bu da neyin nesiydi? Ona dokununca Sammy biraz geri çekildi.

“Niye böyle giyindin?” diye sordu.

“Sonra anlatırım.”

“Artık sen de bir askersin, değil mi? Hangi mangadasın?”

Manga mı? “Mangam yok,” dedim. “Ben tek başıma mangayım.” Kaşlarını çattı. “Tek başına manga olamazsın, Cassie.”

Bu saçma sapan manga mevzusunu açmanın hiç zamanı değildi. Odaya göz gezdirdim. “Sam, buradan gidiyoruz.”

“Biliyorum. Binbaşı Bob büyük bir uçağa bineceğimizi söyledi.” Başıyla Binbaşı Bob’u işaret etti ve ona el sallamaya başladı. Hemen elini aşağı indirdim.

“Büyük bir uçak mı dedin? Ne zaman?”

Omuzlarını silkti. “Yakında.” Sammy, Ayıcık’ı yerden aldı. Onu incelemeye, ellerinin arasında çevirmeye başlamıştı.

Sanki görevimi iyi yapamamışım gibi, “Kulağı yırtılmış,” dedi beni suçlamasına.

“Bu gece mi?” diye sordum. “Sam, bu çok önemli. Uçağa bu gece mi bineceksiniz?”

“Binbaşı Bob öyle dedi. Savaşamayacak olan herkesi taaliye edeceklerini söyledi.”

“Taaliye mi? Ha, anladım, yani çocukları tahliye edeceklermiş.” Aklım hızla çalışıyor, buna bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Çıkış yolu o olabilir miydi? Diğerleriyle beraber uçağa binip indiğimiz yerde, artık her nereye inersek orada şansımızı deneyebilir miydik? Tanrım, neden beyaz tulumu geride bırakmıştım ki? Ancak onu yanıma almış olsaydım ve uçaktan içeri sızmayı başarabilseydim bile asıl planım bu değildi.

Üssün içinde bir yerde, muhtemelen komuta merkezinin veya Vosch’un karargâhının yakınında kaçış sondaları vardır. Bunlar temel olarak bir tür tek kişilik rokettir ve üssün uzağındaki bir noktaya güvenli bir iniş yapman için programlanmışlardır. Seni nereye indireceğini bilemem. Ama sondalar senin en iyi şansın, insan teknolojisiyle üretilmediler ancak onları nasıl kullanacağını anlatacağım. Eğer bir tane bulursanız içine sen de, kardeşin de sığabilirsiniz. Tabii eğer içine girecek bir sonda bulacak kadar hayatta kalabilirseniz.

Evan’ın anlattıklarının içinde çok fazla *eğer* geçiyordu. Belki de benim ölçülerimde bir çocuk bulup onu dövdükten sonra tulumunu çalabilirdim.

“Ne zamandır buradasın, Cassie?” diye sordu Sam. Sanırım ayısının kulağı yırtıldığı için ondan uzak durduğumdan şüpheleniyordu.

“Kalmak istediğimden de fazla bir süredir,” diye mırıldandım ve kararımı verdim: Burada bir dakika bile kalmayacaktık ve ikinci bir Sığınak Kampı’na giden tek yönlü bir uçağa da binmeyecektik. Bir ölüm kampını bırakıp bir başkasına gitmeyecektim.

Sam, Ayıcık'ın yırtık kulağıyla oynuyordu. Bu ilk yarası değildi. Annemin kaç defa onu dikmek zorunda kaldığını saymayı bırakmıştım. Üzerinde Frankenstein'ın canavarından bile fazla dikişi vardı. Sammy'nin dikkatini bana vermesi için ona doğru eğildim, tam o anda da gözlerimin içine bakıp, "Babam nerede?" diye sordu.

Ağzımı açtım ama tek kelime edemedim. Ona bunu söylemeyi veya nasıl söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim bile.

"Babam mı? Ah, şey…" *Hayır, Cassie. İşleri karıştırma*. Tam kaçmaya hazırlanacakken onun yıkılmasını istemiyordum. Babamın biraz daha uzun yaşaması gerektiğine karar verdim.

"Bizi Kül Çukuru Kampı'nda bekliyor."

Kardeşimin alt dudağı titremeye başladı. "Babam burada değil mi?"

Onu susturmayı umarak, "Babamın işi var," diyebildim, bu yüzden kendimi çok kötü hissetmiştim. "O yüzden seni almam için beni yolladı. Ben de seni alıp buradan çıkacağım."

Sammy'yi ayağa kaldırdım. "Ama uçak ne olacak?" diye sızlandı.

"Seni yemişler." Kafa karışıklığıyla bana baktı: *Yemişler mi?* "Haydi gidiyoruz," dedim.

Elini tuttum ve tünele yöneldim, yürürken omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım. Çünkü en yakın çıkışa Shaggy ile Scooby Doo gibi parmak uçlarında, korka korka yürümek kesinlikle dikkat çekerdi. Hatta çocukların bazılarına yoldan çekilmeleri için azar çektim. Eğer biri bizi durdurmaya kalkarsa, onu vurmayacaktım. Bu çocuğun midesinin bulandığım, üstüne başına ve herkesin üzerine kusmadan önce onu bir doktora yetiştirmeye çalıştığımı söyleyecektim. Eğer anlattığım hikâyeyi yemezlerse onları o zaman vuracaktım.

Sonra tünele vardığımızda sıradışı bir şey oldu; karşıdan bir doktor bize yaklaşıyordu, yüzünün yarısı taktığı ameliyat

maskesinin ardına gizlenmişti. Bizi görünce adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve birden o müthiş yalanım suya düştü: Eğer doktor bizi durduracak olursa onu vurmak zorunda kalacaktım. Ona yaklaşırken tesadüfen doktoran, önlüğünün cebine elini attığını gördüm. O marketin, bira dolaplarının arkasındaki elinde haç tutan askere bütün şarjörümü boşaltmadan hemen önce zihnimde çalan aynı alarm tekrar ötmeye başladı.

Karar vermek için yarım saniyenin yarısı kadar vaktim vardı.

Son savaşın ilk kuralı şuydu: Kimseye güvenme.

Doktor elini cebinden çıkarırken silahımın susturuculu namlusunu onun göğsüne hizaladım.

O elinde bir tabanca tutuyordu.

Fakat benim elimde bir M16 piyade tüfeği vardı.

Yarım saniyenin yarısı ne kadar sürer?

Savaşın ilk kuralını bilmeyen bir çocuğun, tabancayla tüfeğin arasına atlayışı kadar.

“Sammy!” diye haykırdım ateş etmekten vazgeçerek. Minik kardeşim parmak uçlarında sıçradı; eliyle doktorun maskesini yakalayıp aşağı indirdi.

O maskenin aşağı inmesiyle ardındaki yüzü gördüğüm an suratımın aldığı ifadeyi görsem kendimden nefret ederdim herhalde.

Hatırladığımdan daha da zayıflamıştı. Yüzü solgundu. Sanki hastaymış veya yaralıymış gibi biraz gözleri sulanmış ve yuvalarının içine çökmüştü. Ama o gözleri hemen ayırt etmiştim. Maskenin ardındaki bu yüzü tanıyordum. Ancak bir türlü anlam veremiyordum.

Buradaydı… En son bundan binlerce yıl önce ve buradan bir milyon kilometre uzaktaki George Barnard Lisesi’nin spor salonunda karşılaşmıştık. Şimdiyse burada, dünyanın merkezinde, canavarın karnında, tam karşımda duruyordu.

Benjamin Thomas Parish.

Ve Parish ona bakarken Cassiopeia Marie Sullivan kendini resmen dışarıdan izliyordu. Genç kız onu en son tüm dünyada ışıklar söndükten sonra, lisenin spor salonundayken başının arkasından görebilmişti sadece. Diğer herkes gibi Ben Parish'in de öldüğünü sanmıştı.

"Zombi!" diye seslendi Sammy. "Sen olduğunu biliyordum."

Zombi mi?

"Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu Ben, derin bir ses tonuyla. Sesinin bu kadar derin olduğunu hatırlamıyordum. Benim hafızam mı kötüydü yoksa Parish yaşını büyük göstermek için kasıtlı olarak mı sesini kalınlaştırıyordu?

"Zombi, bu Cassie," diye onu tersledi Sam. "Biliyorsun ya… Cassie işte."

"Cassie mi?" diye sordu Ben, sanki bu ismi daha önce hiç duymamış gibiydi.

"Zombi mi?" dedim çünkü ben gerçekten de bu ismi daha önce hiç duymamıştım.

Belki beni hatırlamasına yardımcı olur diye kepimi çıkardım, sonra da anında buna pişman oldum. Saçımın ne halde olduğunu hatırladım.

"Seninle aynı liseye gitmiştik," dedim, kırptığım buklelerimi parmaklarımla aceleyle taramaya çalışırken. "Onur sınıfının kimya dersinde önünde otururdum."

Ben, sanki hafızasındaki örümcek ağlarım temizlemesine başını iki yana salladı.

Sammy, "Sana onun geleceğini söylemiştim," dedi.

"Sussana, Sam," diye onu haşladım.

"Sam mi?" diye sordu Ben.

"Benim adım artık Kuzu, Cassie," dedi Sam.

"Şey, tabii öyledir." Ben'e döndüm. "Kardeşimi tanıyorsun."

Ben dikkatle başını salladı. Hâlâ bu tavrına bir anlam verememiştim. Kollarını atıp bana sarılmasını veya kimya

dersinden beni hatırlamasını da beklemiyordum ancak sesi sertti ve hâlâ bir yanında tabancasını tutuyordu.

“Neden doktor gibi giyindin?” diye sordu Sammy.

Parish doktor, bense asker kılığına girmiştim. Kostüm giyen iki çocuğu andırıyorduk. Sahte bir doktor ile sahte bir asker, birbirlerinin beyinlerini dağıtıp dağıtmama konusunda karar vermeye çalışıyordu.

Ben Parish’le aramda geçen ilk birkaç dakika son derece tuhaf ilerliyordu.

Parish hâlâ bana bakarken, “Seni buradan çıkarmaya geldim,” dedi Sam’e.

Sam bana bir bakış attı. Ben de bu yüzden gelmemiş miydim? Şimdi küçük çocuğun kafası gerçekten de çok karışmıştı.

“Kardeşimi hiçbir yere götüremezsin,” dedim.

“Bu bir yalan,” diye bağırdı Ben. “Vosch onlardan biri. Bizi hayatta kalan insanları ve birbirimizi öldürmemiz için kullanıyor…”

“Bunu ben de biliyorum,” diye çıkıştım. “Peki, *sen* bunu nereden biliyorsun ve bunun Sam’i götürmekle ne ilgisi var?”

Parish söylediği bu müthiş şey karşısında verdiğim sakin tepkiyi görünce şaşkına dönmüştü. Sonra kafama dank etti. Benim de kamptaki diğer herkes gibi beynimin yıkanmış olduğunu sanıyordu. Bu o kadar saçmaydı ki gerçekten gülmeye başladım. Tıpkı bir salak gibi gülerken başka bir şeyi daha anladım: Ben Parish’in de beyni yıkanmamıştı.

Bu da ona güvenebileceğim anlamına geliyordu.

Tabii eğer benimle oynamıyorsa, gardımı -ve silahımı- indirtmeye çalışıp beni öldürdükten sonra Sam’i ele geçirmeyecekse.

Bu da ona güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

Aynı zamanda aklından geçenleri okuyamıyordum ama gülmeye başladığımda aşağı yukarı benimle aynı şeyleri

düşünüyor olmalıydı. Bu küt saçlı çatlak kız neden gülüyor? Zaten apaçık ortada olan bir şey söylendiği için mi yoksa hikâyeyi saçma bulduğu için mi?

“Buldum,” dedi Sam, bir ara yol bulmaya çalışarak. “Hep birlikte buradan gidebiliriz!”

“Buradan bir çıkış yolu biliyor musun?” diye sordum Ben’e. Sammy benden daha çabuk inanan biriydi fakat yine de fikri denemeye değerdi. Başından beri kaçış sondalarını bulmak -tabii eğer varlarsa- çıkış planımdaki en zayıf kısımdı.

Başını salladı. “Ya sen?”

“Bir yol biliyorum, yalnızca oraya hangi yoldan gidileceğini bilmiyorum.”

“Yola giden yol mu? Pekâlâ.” Ben sırıttı. Berbat görünüyordu ancak gülümsemesi bir gram bile değişmemişti. Gülümsemesi karanlık tüneli sanki bin vatlık bir ampul gibi aydınlatmıştı. “O yolu ve o yola giden yolu biliyorum.”

Tabancasını cebine koydu ve boşta kalan elini uzattı.

“Haydi, birlikte gidelim.”

Bana uzatılan el, Ben Parish’e değil de başka birine ait olsaydı onu tutar mıydım bilemiyorum.

84

Sammy kan lekesini benden önce fark etmişti.

“Önemli bir şey değil,” diye homurdandı Ben.

Ancak yüzü öyle demiyordu. Yüzündeki ifadeye göre fazlasıyla önemli bir şey gibi duruyordu.

“Uzun hikâye, Kuzu,” dedi Ben. “Sonra anlatırım.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Her nereye gidiyorsak hiç de hızlı ilerlemiyorduk. Ben Parish labirent gibi koridorda tıpkı gerçek bir zombi gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Ben’in önceden hatırladığım yüzü hâlâ aynıydı fakat solmuştu… veya solmamıştı belki ama yüzünün eski halinin daha ince, keskin ve sert bir versiyonuna dönüşmüştü. Sanki birileri Ben’in yüzünün, Ben Parish havası için son derece gerekli olan kısımlarını kesip atmıştı.

“Genel anlamda mı? Buradan çekip gideceğiz. Önümüzde, sağ taraftaki tünel bir havalandırma kanalına açılıyor, oradan…”

“Bekle!” dedim koluna yapışarak. Onu tekrar görmenin verdiği şaşkınlıkla tamamen unutmuştum: “Sammy’nin izleme cihazı.”

Bana bir saniyeliğine baktıktan sonra hüzünlü bir kahkaha attı. “Tamamen unutmuşum.”

“Neyi unutmuşsun?” diye sordu Sammy.

Bir dizimin üzerine çöküp kardeşimin elini tuttum. Güvenli odanın birkaç koridor uzağındaydık ancak Binbaşı Bob’un megafondan yükselen sesi hâlâ tünellerde yankılanıyordu. “Sams, halletmemiz gereken bir şey var. Çok önemli bir şey. Buradakiler, iddia ettikleri gibi insanlar değiller.”

“Onlar kim peki?” diye fısıldadı.

“Kötü insanlar, Sam. Çok kötü insanlar.”

“Taşıyıcılar,” diye araya girdi Ben. “Dr. Pam, askerler, Komutan… Komutan bile. Hepsi taşıyıcıymış. Bizi kandırdılar, Kuzu.”

Sammy’nin gözleri bir pasta tabağı kadar kocaman açıldı. “Komutan da mı?”

“Komutan da,” diye yanıtladı Ben. “Bu yüzden seni buradan çıkarıp Hileci’yle buluşacağız.” Parish, beni ona bakarken yakalamıştı. “Kızın gerçek adı Hileci değil tabii,” dedi.

“Harbiden mi?” Başımı iki yana salladım. Zombi, Kuzu, Hileci. Askerî lakaplardı herhalde. Sam’e döndüm. “Birçok şey hakkında yalan söylediler, Sam. Neredeyse her sözleri yalandı.” Elini bırakıp parmaklarımı ensesinde gezdirdim, derisinin altındaki ufak yumruyu buldum. “İçine yerleştirdikleri bu şey de onların yalanlarından biri. Seni izlemek için kullanıyorlar fakat aynı zamanda bununla senin canım yakabilirler.”

Ben yanıma çömeldi. “O yüzden cihazı çıkarmak zorundayız, Kuzu.”

Sam başını salladı, tombul alt dudağı titremeye, iri gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. “Ta-ta-mam…”

“Ama çok sessiz olmalı ve hiç hareket etmemelisin,” diye onu uyardım. “Bağıramaz, ağlayamaz veya kıpırdanamazsın. Bunu yapabilir misin?”

Tekrar başını salladı ve bir gözyaşı damlası koluma düşüverdi. Ayağa kalktım ve ameliyat öncesi kısa bir konsültasyon yapmak için Berile bir kenara geçtik.

“Bunu kullanmak zorundayız,” dedim yirmi santimlik kasaturayı göstererek. Sammy’nin bıçağı fark etmemesi için özellikle dikkat etmiştim.

Ben’in gözleri açıldı. “Nasıl istersen, yalnız ben de bunu kullanacaktım,” dedi ve doktor önlüğünün cebinden bir neşter çıkardı.

“Herhalde bu daha iyi olur,” dedim.

“Sen yapmak ister misin?”

“Ben yapmalıyım. O benim kardeşim.” Fakat Sammy’nin ensesinde bir kesik açacağımı düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu.

“Ben yapabilirim,” diye önerdi Parish. “Sen onu tut, ben de keseyim.”

“Ya! Meğer kılık değiştirmemişsin, öyle mi? Tıp doktorluğu unvanını burada E.T. Üniversitesinde mi aldın?”

Sertçe gülümsedi. “Sen onu elinden geldiğince sıkı tut da çocuğun önemli bir yerini kesmeyeyim.”

Sam’in yanına döndük. Sırtım duvara yaslayıp yere oturmuştu, ayıcığını kalbine bastırmış bizi izliyor, gözleri korkuyla sağa sola oynuyordu. Ben’e fısıldadım: “Eğer onun canını yakarsan, Parish, bu bıçağı senin kalbine saplarım.”

Bana korku dolu bir bakış attı. “Onun canım asla yakmam.”

Sam’i kucağıma oturttum. Onu çevirip dizlerimin üzerine yüzükoyun yatırdım, çenesi baldırımdan dışarı sarkıyordu. Ben diz çöktü. Neşteri tutan eline baktım. Titriyordu.

“Ben iyiyim,” diye fısıldadı Parish. “Gerçekten, iyiyim. Sakın kıpırdamasın.”

“Cassie!” diye sızlandı Sammy.

“Şişşt… Şişt… Hiç hareket etmeden dur. Hemen bitirecek,” diye onu teselli ettim ve Parish’e dönüp, “Elini çabuk tut,” dedim.

Sam’in başını iki elimle kavradım. Ben’in neşter tutan eli ona yaklaşırken ufaklık bir taş gibi kasılmıştı.

“Hey, Kuzu,” dedi Ben. “Önce kolyeni çıkarsam sorun olur mu?” Sammy başını iki yana salladı ve Ben kolyenin klipsini açtı. Kolyeyi çıkarırken zinciri şıkırdadı.

Ben’e, “O senin mi?” diye sordum ürkekçe.

“Kız kardeşimin.” Ben, kolyeyi cebine koydu. Bunu söyleyiş biçiminden kardeşinin öldüğünü anlamıştım.

Başımı başka yöne çevirdim. Otuz dakika önce herifin tekinin suratını dağıtmıştım, şimdiyse Ben'in açtığı minicik bir kesiğe bile bakamıyordum. Neşter tenini kesince Sammy irkildi. Çığlık atmasına engel olmak için dişlerini bacağıma geçirdi. Beni çok sert ısırmıştı. İrkilmemek için bütün gücümü harcamak zorunda kaldım. Eğer hareket edersem Ben'in eli kayabilirdi.

Bir fareninki kadar tiz bir sesle, "Acele et," diye cırladım.

"Çıkardım!" İzleme cihazı, Ben'in kanlı orta parmağının ucuna yapışmıştı.

"Kurtul ondan."

Ben, elini silkeleyip cihazdan kurtuldu ve Sam'in yarasına bir bandaj yapıştırdı. O hazırlıklı gelmişti. Benimse yanımda sadece yirmi santimlik kasaturam vardı.

"Tamam, bitti işte, Sam," diye inledim. "Beni ısırmayı bırakabilirsin artık."

"Çok acıyor, Cassie!"

"Biliyorum, biliyorum." Onu ayağa kaldırdım ve sarıldım. "Sen de çok cesurdun."

Ciddiyetle başını salladı. "Biliyorum."

Ben, elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. Eli, kardeşimin kanma bulanmıştı. Neşteri cebine koyup tabancasını çekti.

"İlerlemeye devam etsek iyi olur," dedi sakince, sanki bir otobüsü kaçıracağımızdan bahseder gibiydi.

Ana koridora geri döndük, Sammy bütün ağırlığını verip bana yaslanmıştı. Son dönemece girdiğimizde Ben aniden durunca doğrudan onun sırtına çarptım. Tünel, düzinelerce yarı otomatik silahın mermiyi namluya sürme şakırtılarıyla yankılanmaya başladı ve tanıdık bir sesin şöyle dediğini duydum: "Geciktin, Ben. Daha erken gelmeni umuyordum."

Bu son derece derin bir sesti, çelik kadar sertti.

85

Sammy’yi tekrar kaybetmiştim. Bir Susturucu onu benden almış ve sanırım diğer çocuklarla beraber tahliye edilmesi için güvenli odaya götürülmüştü. Başka bir Susturucu, Parish ile beni infaz odasına götürdü, içinde ayna ve bir düğme olan o odaya. Masum insanların üzerine kabloların bağlanıp elektrik verildiği odaya. Oranın kan ve yalanlarla dolu olduğunu söylemek uygun olurdu.

Bizi içeri kilitledikten sonra, “Bu savaşı neden kazanacağız, biliyor musunuz?” diye sordu Vosch. “Neden kaybedemeyeceğimizi biliyor musunuz? Çünkü sizin nasıl düşündüğünüzü biliyoruz. Altı bin yıldır sizi izliyorduk. Mısır çöllerinde piramitler yükselirken sizi izliyorduk. Sezar, İskenderiye’deki kütüphaneyi ateşe verdiğinde sizi izliyorduk. Birinci yüzyılda o Musevi köylüyü çarmıha gerdiğinizde, sizi izliyorduk. Kolomb, Yeni Dünyaya ayak bastığında… milyonlarca soydaşınızı zincirlerinden kurtarmak için savaş verdiğinizde… atomu nasıl parçalayacağınızı öğrendiğinizde… atmosferinizin dışına ilk kez çıktığınızda… Biz ne yapıyorduk?”

Parish ona bakmıyordu. Ben de öyle, ikimiz de aynanın önünde oturmuş, doğrudan kırık camdaki çarpık yansımalarımıza bakıyorduk. Odanın öteki tarafı karanlıktı.

“Bizi izliyordunuz,” dedim. Vosch yaklaşık bir metre ötemde, monitörün karşısında oturuyordu. Yanımda Parish, arkamızda da son derece iri yapılı bir Susturucu vardı.

“Nasıl düşündüğünüzü öğreniyorduk. Başarımızın sırrı bu işte. Yanında oturan Çavuş Parish’in de bildiği üzere, zaferin yolu düşmanının nasıl düşündüğünü anlamaktan geçer. Ana geminin gelişi başlangıç değil, sonun başlangıcıydı. İşte siz

de burada geleceğin finalinin özel bir gösterimine, ön sıradan tanık olacaksınız. Geleceği görmek ister misiniz? Sizin geleceğinizi? İnsanlık potasının ta en dibine bakmak ister misiniz?”

Vosch klavyenin bir tuşuna bastı. Aynanın öbür tarafındaki ışıklar titreşerek açıldı.

Karşı odada arkasında bir Susturucu’nun durduğu bir sandalye vardı ve ona kardeşimi oturtup kayışlarla bağlamışlardı. Sammy’nin başına kalın kablolar yerleştirdmişti.

“İşte geleceğiniz bu,” diye fısıldadı Vosch. “İnsan adı verilen hayvan eli kolu bağlı duruyor ve ölümü bizim parmak uçlarımızın bir hareketine bakıyor. Size verdiğimiz vazifeyi tamamladığınız zaman infaz tuşuna basıp bu dünyadaki acınası hizmetkârlığınıza bir son vereceğiz.”

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz!”diye bağırdım. Arkamda duran Susturucu elini omzuma koydu ve sertçe sıktı. Fakat sandalyeden fırlamamı engelleyecek kadar sert sıkamamıştı. “Tek yapmanız gereken bize izleme cihazı yerleştirip Harikalar Diyarı’na yüklemek. Bu size bilmek istediğiniz her şeyi vermez mi? Onu öldürmek zorunda değilsiniz…”

“Cassie,” dedi Ben yumuşak bir ses tonuyla. “Zaten onu her halükârda öldürecek.”

“Onun sözlerine kulak asma, genç hanım,” dedi Vosch. “O zayıf biri. Her zaman da zayıf biri oldu. Onun sefil ömrü boyunca asla erişemeyeceği cesaret ve kararlılığı sen sadece birkaç saatte gösterdin.”

Beni masaya geri oturtan Susturucu’ya başıyla işaret etti.

“Seni ‘yükleyeceğim,’” dedi Vosch. “Ve tabii ki Çavuş Parish’i öldüreceğim. Ancak bu küçük çocuğu kurtarabilirsin. Bana üsse sızmana kimin yardım ettiğini söyle.”

“Beni Harikalar Diyarı’na yüklemen zaten bunu söylemez mi?”diye sordum. Bu sırada, *Evan hayatta!* dedim içimden. Sonra da *Hayır, belki de ölmüştür*, diye düşündüm.

Bombalar patladığında ölmüş olabilirdi, belki yüzeydeki diğer her şey gibi o da buharlaşmıştı. Aynı zamanda tıpkı benim gibi, Vosch da muhtemelen Evan'ın hayatta olup olmadığını bilmiyordu.

"Çünkü biri sana yardım etti," dedi Vosch, sorumu görmezden gelerek. "Ve onun, yanındaki Bay Parish gibi biri olmadığından şüpheleniyorum. O veya onlar daha çok... eh, benim gibi olmalılar. Gerçek hatıralarını gizleyerek Harikalar Diyarı'nı etkisiz kılmayı bilen, yüzyıllardır kendimizi sizden gizlemek için kullandığımız aynı metodu kullanan birileri."

Başımı iki yana salladım. Onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçek hatıralar mı?

"Bunun en yaygın örneği kuşlardır," dedi Vosch. Dalgın bir edayla parmağını, üzerinde İNFAZ yazan düğmenin etrafında gezdiriyordu. "Baykuşlar, ilk aşamada benliklerimizi içinize naklediyorduk, işlem sırasında bebek bekleyen anneden gerçeği gizlemek için bir baykuşa ait imgesel hatırayı kullanıyorduk."

"Kuşlardan nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Vosch gülümsedi. "Bu gezegenin yerel faunasının en kullanışlı türleridir onlar. Son derece çeşitli türleri var. O kadar yaygınlar ki neredeyse göze batmıyorlar bile. Kuşların dinozorlardan geldiğini biliyor muydunuz? Bunun içinde son derece tatmin edici bir ironi var. Dinozorlar yerlerini size bıraktı, şimdi de onların torunları aracılığıyla siz de yerinizi bize bırakacaksınız."

Yarbay'ın verdiği dersi yarıda kesip, "Bana kimse yardım etmedi!" diye tiz bir sesle haykırdım. "Her şeyi tek başıma yaptım!"

"Gerçekten mi? Öyleyse nasıl oldu da Dr. Pam'i bir numaralı hangarda öldürdüğün sırada gözcülerimizden ikisi vuruldu, birinin bağırsakları deşildi ve bir başkası da görev yaptığı noktadan yüz metre aşağı düştü?"

"Olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben buraya sadece kardeşimi bulmaya geldim."

Yarbay’ın yüzü karardı. “Durumunun umutsuz olduğunu biliyorsun değil mi? Bizi yenilgiye uğratmak hakkında kurduğun bütün o hayaller ve çocuksu fanteziler tamamen nafile.”

Ağzımı açıp gözümü yumdum.

“Siktir git!”

Ve Yarbay’ın parmağı düğmenin üzerine tak diye iniverdi. Düğmeye ondan nefret eder gibi basmıştı; sanki düğmenin bir insana, bir hamam böceğine ait bir yüzü vardı ve parmağı da onu ezen bir postaldı.

86

İlk olarak ne yaptığımı hatırlamıyorum. Sanırım çığlık atmıştım. Ayrıca kendimi Susturucu'nun elinden kurtarıp Vosch'un gözlerini oymak için üzerine atıldığımı da biliyorum. Fakat tek hatırlayamadığım hangisini önce daha yaptığımdı: Çığlık atmak mı yoksa Yarbay'ın üzerine atılmak mı? Parish beni engellemek için bana sarıldı, bunun çığlıktan ve öne atılmamdan hemen sonra geldiğini anımsıyorum. Çünkü o an sadece Vosch'a ve nefretime odaklanmıştım. Kollarını bana dolayıp beni geri çekti. Aynanın ardındaki kardeşime bakmamıştım bile fakat Parish o sırada monitöre bakıyordu ve Vosch'un infaz düğmesine bastığı esnada ekranda çıkan yazıyı görmüştü.

Hızla aynaya döndüm. Sammy hâlâ hayattaydı… Hüngür hüngür ağlıyordu fakat yaşıyordu. Arkamda, Vosch o kadar hızlı ayağa kalkmıştı ki altındaki sandalye odanın öbür tarafına fırlamış ve duvara çarpmıştı.

Vosch, "O herif, ana bilgisayarı *hacklemiş* ve programın yazılımını değiştirmiş," diye gürledi Susturucu'ya. "Sonraki hamlesinde elektriği kesecek. Onları burada tutun." Sammy'nin arkasında duran adama seslendi. "O kapıyı emniyete al! Ben gelene kadar kimse dışarı çıkmayacak."

Kapıyı sertçe çarpıp odadan çıktı. Kapı kilitlendi. Artık çıkış yolu yoktu. Yoksa var mıydı? Bu odada ilk kez kapalı kaldığım sırada kullandığım yolu deneyebilirdim. Havalandırma boşluğuna baktım. *Unut gitsin, Cassie. İki Susturucu'ya karşı sen ve Parish, o da yaralı üstelik. Aklından bile geçireyim deme*.

Hayır. Susturucu'lara karşı ben, Parish ve *Evan*. Evan hayattaydı. Ve Evan hayattaysa henüz sona, insanlık

potasının en dibine ulaşmamıştık. Postal hamam böceğini ezememişti. Daha değil.

İşte o an havalandırma ızgarasının parmaklıkları arasından bir şey düştüğünü gördüm. Bu gerçek bir hamam böceği ölüşüydü ve taze ezilmişti. Onun yavaş çekimde düşüşünü izledim, o kadar yavaştı ki onun yere düştüğünde hafifçe zıpladığını bile görebilmiştim.

Kendini bir böcekle mi kıyaslamak istiyorsun, Cassie?

Gözlerimi tekrar havalandırma ızgarasına çevirdim. Orada bir gölge titreşiyordu, bir mayıs sineğinin kanat çırpışını andırıyordu.

Ve Ben Parish'e fısıldadım: "Sammy'nin yanındaki herifi ben alıyorum."

Parish şaşkınca, "Ne?" diye fısıldadı.

Başımızda duran Susturucu'yu hazırlıksız yakalayarak omzumu karnına geçirdim. Adam, havalandırma ızgarasının altına doğru gerisin geri sendeledi, dengesini sağlamak için kollarını sağa sola savurdu ve Evan'ın kurşunu onun tamamen insan olan beynini delip geçerek anında öldürdü. Susturucu'nun silahını daha yere düşmeden önce yakalamayı başarmıştım. Sadece tek bir şansım vardı, daha önceden açtığım delikten tek bir atış yapabilirdim. Eğer ıskalarsam Sammy ölecekti çünkü başında duran Susturucu ben daha ona dönemeden kardeşimin yanına yaklaşmıştı.

Fakat harika bir öğretmenim vardı. O, bu dünyadaki en iyi nişancılardan biriydi; hatta içinde yedi milyar insan yaşadığı dünün dünyasında bile kimse onun eline su dökemezdi.

Bu tahtadan çitlerin üzerindeki bir konserve kutusunu vurmaya hiç benzemiyordu.

Aslında çok daha kolaydı: Herifin kafası bana daha yakındı ve çok daha büyüktü.

Susturucu'nun cansız bedeni yere yığılmadan önce Sammy bana doğru koşarak yolu yarılamıştı bile. Onu aynadaki kırıktan içeri çektim. Parish bize, yerdeki iki ölü Susturucu'ya ve elimdeki silaha bakakalmıştı. Neye

bakacağım şaşırmıştı. Bense havalandırma boşluğuna bakıyordum.

“Biz iyiyiz!” diye ona seslendim.

Havalandırma boşluğuna bir kez tıklattı. İlk başta ne olduğunu anlamadım ama sonra gülmeye başladım.

Beni dikizlemeye geleceğin zamanlarda kullanman için bir parola belirleyelim. Kapıyı bir kez tıklatırsan içeri girmek istiyorsun anlamına gelsin.

“Evet, Evan.” O kadar çok gülüyordum ki canım yanmaya başlamıştı. “İçeri girebilirsin.” Hayatta olduğumuz için o kadar rahatlamıştım ki altıma işemek üzereydim. Fakat en çok da Evan’ın yaşıyor olduğunu bilmek içimi ferahlatmıştı.

Evan aşağı atlayıp bir kedi gibi parmak uçlarının üzerine indi. “Seni seviyorum,” diyerek beni kollarına aldı, saçlarımı okşadı, ismimi fısıldayıp, “Mayıs sineğim benim,” dedi.

“Bizi nasıl buldun?” diye sordum. Kanlı canlı karşımda durmasına o kadar şaşırmıştım ki sanki o çikolatayı andıran gözlerini ilk defa görüyor, güçlü kollarını ve yumuşak dudaklarım ilk defa hissediyor gibiydim.

“Kolay oldu. Biri benden önce o havalandırma kanalına girmiş ve arkasında kan izleri bırakmıştı.”

“Cassie?”

Sammy, Ben’e sarılmıştı çünkü o anda Cassie’sini değil Parish’i kendisine daha yakın hissediyordu. *Havalandırma boşluğundan aşağı pat diye inen bu herif de kim? Ve ablama ne yapıyor?*

“Bu Sammy sanırım,” dedi Evan.

“Evet, o Sammy,” dedim. “Ah! Ve bu da…”

“Ben Parish,” dedi Ben.

“Ben Parish mi?” diyerek bana baktı Evan. *O meşhur Ben Parish, öyle mi?*

“Ben Parish,” dedim, yüzüm alev alev yanıyordu. Aynı anda hem kahkahalarla gülmek hem de masanın altına saklanmak istiyordum. “Bu Evan Walker.”

“O senin erkek arkadaşın mı?” diye sordu Sammy.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben olanlardan hiçbir şey anlamamıştı, Evan durumla çok eğleniyordu ve Sammy de fena halde merak içindeydi. Uzaylıların inindeyken geçirdiğim gerçekten de tuhaf ilk an buydu ve böyle anlardan payıma düşeni almıştım.

“O, lise arkadaşım,” diye mırıldandım.

Ve tamamen aklımı yitirdiğim apaçık meydanda olduğu için Evan sözümü düzeltti: “Aslında Sam, Ben Parish ile Cassie liseden arkadaşlar.”

“O benim arkadaşım değildi,” dedi Ben. “Yani, galiba onu hatırlar gibiyim ama…” Sonra Evan’ın sözleri aklına geldi. “Sen benim kim olduğumu nereden biliyorsun?”

“Bilmiyor!” dedim bağırarak.

“Cassie, bana senden bahsetmişti,” dedi Evan. Kaburgasına dirseğimi geçirdim, o da bana *Ne var ki?* bakışı attı.

“Belki kimin, kimi, nereden tanıdığını daha sonra tartışabiliriz,” dedim Evan’a yalvarırcasına. “Şimdi buradan gitmek sizce de iyi bir fikir değil mi?”

“Tabii.” Evan başını salladı. “Haydi gidelim.” Ben’e baktı. “Yaralısın.”

Ben omuzlarım silkti. “Sadece birkaç dikişim açıldı. Ben iyiyim.”

Susturucu’nun tabancasını kemerimdeki boş kılıfa soktum. Parish’in de bir silaha ihtiyacının olacağı aklıma geldi ve öbür odadaki silahı almak için aynadaki kırıktan içeri girdim. Geri döndüğümde hâlâ ayakta dikiliyorlardı, Parish ile Evan birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı… Bana kalırsa bunu kasten yapıyorlardı.

“Ne halt yemeye burada dikiliyoruz?” diye sordum, sesim istediğimden de sert çıkmıştı. Sandalyeyi, Susturucu’nun cesedinin yanına çektim ve havalandırma ızgarasını işaret ettim. “Evan, sen önden git.”

“O taraftan gitmeyeceğiz,” dedi Evan. Susturucu’nun cebinden bir anahtar kartı çıkardı ve kapının kilidinden geçirdi. Yeşil renkli bir ışık yandı.

“Öylece yürüyüp gidecek miyiz?” diye sordum.

“Öylece gideceğiz,” dedi Evan.

Evan önce koridoru kolaçan etti, ardından onu takip etmemiz için işaret etti. İnfaz odasından çıktık, kapı arkamızdan kilitlendi. Koridor ürpertici bir biçimde sessizdi, terk edilmiş gibi duruyordu.

Tabancamı kılıfından çıkarırken, “Vosch, senin elektriği keseceğini söylemişti,” diye fısıldadım.

Evan kapaklı cep telefonuna benzeyen gümüş renkli bir cihaz çıkardı.

“Evet. Şimdi keseceğim.”

Bir düğmeye bastı ve koridor karanlığa gömüldü. Hiçbir şey göremiyordum. Sammy’yi bulabilmek için boşta kalan elimle karardığı yokladım. Onun yerine yanlışlıkla Ben’in elini tuttum. Ben elimi sıkıca kavradı ve sonra bıraktı.

Minik parmaklar pantolonumun paçasını çekiştirdi; Sam’in elini tuttum ve bir parmağını alıp onu kemer halkamdan tutturdum.

“Parish, bana tutun,” dedi Evan kısık bir sesle. “Cassie, sen de Parish’e tutunursun. Gideceğimiz yer fazla uzak değil.”

Zifirî karanlıkta bu rumba grubuyla giderken ayaklarımızı sürüyerek ağır ağır derleyeceğimizi sanıyordum ancak birden hızla koşturmaya başladık, neredeyse birbirimizin ayaklarına takılacaktık Evan karardıkta görebiliyor olmalıydı, bu onun kedi kadar çevik hünerlerinden bir başkasıydı. Fazla derlememiştik ki bir anda durup bir kapının önünde toplandık. En azından onun bir kapı olduğunu sanıyordum. Çünkü yüzeyi pürüzsüzdü, taş duvarlar gibi pütürlü değildi. İçimizden biri, muhtemelen Evan, bu pürüzsüz yüzeyi itti ve dışarıdan yüzüme taze, soğuk hava çarptı.

“Merdivenler mi?” diye sordum. Görüş yetimi tamamen kaybetmiş ve sersemlemiş olabilirdim ancak burası muhtemelen yerleşkeye girerken kullandığım merdivenlerdi.

“Yukarıdaki yolu yarıladığınızda bir enkaza denk geleceksiniz,” dedi Evan. “Ancak aradan geçebilmeniz lazım. Dikkatli olun, orası pek sağlam olmayabilir. Yüzeye ulaştığınızda kuzeye yönelin. Kuzeyin ne tarafta olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet. En azından nasıl bulacağımı biliyorum,” dedi Parish.

“Yüzeye ulaştığınızda da ne demek?” diye çıkıştım. “Sen bizimle gelmiyor musun?”

Evan’ın yanağıma elini koyduğunu hissettim. Bu hareketin ne anlama geldiğini fark edince elini yüzümden savuşturdum.

“Sen de bizimle geleceksin, Evan,” dedim.

“Halletmek zorunda olduğum bir şey var.”

“Tabii ki var.” Elim karanlıkta onunkini aradı. Onu buldum ve sertçe kendime çektim. “Bizimle gelmek zorundasın.”

“Seni bulurum, Cassie. Seni hep bulmuyor muyum? Ben…”

“Hayır, Evan. Beni bulup bulamayacağını bilemezsin.”

“Cassie.” İsmimi söylerkenki ses tonunu hiç beğenmemiştim. Ses tonu çok yumuşak, çok hüzünlü ve veda eder türdendi. “Hem her ikisiyim hem de hiçbiriyim demekle hata etmişim. Artık anladım ki öyle olamam. İkisi arasında bir seçim yapmalıyım.”

“Bekle bir dakika,” dedi Ben. “Cassie, bu herif de mi onlardan biri?”

“Mevzu biraz karışık,” diye cevap verdim. “Sonra anlatırım.” Evan’ın elini avuçlarımın arasına aldım ve göğsüme bastırdım. “Beni yine bırakma.”

“Beni bırakan *şendin*, unuttun mu?” Avcunu kalbimin üzerinde açıp parmaklarını araladı. Sanki yüreğimi tutuyor

onu sahipleniyordu, orası zorlu bir savaş verip adilce kazandığı bir toprak parçasıydı âdeta.

Pes ettim. Ne yapacaktım ki, kafasına silah mı dayasaydım? *Buraya kadar gelebildi*, dedim içimden. *Yolun kalanını da halledebilir*.

“Kuzey yönünde ne var?” diye sordum, parmaklarını sıkarken.

“Bilmiyorum. Ancak uzaklaşabilmenizi sağlayacak en kısa yol orada.”

“Nereden uzaklaşmamızı?”

“Buradan tabii. Uçağı bekleyin. Kalkış yaptığı zaman da koşmaya başlayın. Ben, koşabilir misin?”

“Sanırım.”

“Yeterince hızlı koşabilir misin?”

“Evet.” Gerçi sesi pek o kadar da kendinden emin çıkmamıştı.

“Uçağı bekleyin,” diye fısıldadı Evan. “Sakın unutma.”

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu ve bir anda yanımızdan kayboldu. Soğuk havada Ben’in enseme vuran sıcak nefesini hissedebiliyordum.

“Burada neler döndüğünü hiç anlamadım,” dedi Ben. “Kim o adam? Tam olarak… ne? Nereden geldi? Ve şimdi nereye gidiyor?”

“Emin değilim ama galiba cephaneliğin yerini buldu.”

Biri benden önce o havalandırma kanalına girmiş ve arkasından kan izleri bırakmıştı.

Ah Tanrım, Evan. Bunu bana söylememiş olmana hiç şaşırmamalı.

“Burayı patlatıp cehenneme yollayacak.”

87

Merdivenlerden çıkarken soluk soluğa bir özgürlüğe kaçış sahnesi yaşanmadı. Birbirimize tutunarak basamakları tırmanırken tam anlamıyla yerlerde sürünüyorduk. Önden ben gidiyordum, Parish en arkada, Sammy'yse ikimizin ortasındaydı. Merdiven boşluğundaki basık hava, küçük toz bulutlarına boğulmuştu. Kısa bir süre sonra hepimiz son derece gürültülü bir biçimde öksürmeye ve hırıldamaya başladık. Tahmin ettiğim kadarıyla iki kilometre yarıçapındaki her Susturucu bu sesleri duyabilirdi. Karanlıkta ilerlerken bir elimle önümü yokluyordum ve nerede olduğumuzu kısık sesle arkamdakilere söylüyordum.

"Birinci sahanlık!"

Bana yüz yıl gibi gelen bir süre sonra ikinci sahanlığa ulaştık. Neredeyse yüzeye çıkan yolu yarılamıştık ama Evan'ın bizi uyardığı o enkaza henüz denk gelmemiştik.

Seçim yapmalıyım.

Evan gittikten ve iş işten geçtikten sonra aklıma onun bizi neden bırakmaması gerektiğine dair bir düzine kadar sağlam argüman geldi. İçlerinden en iyisi şuydu:

Vaktinde yetişemezsin.

Göz'ün aktive edilmesi ile patlaması arasında ne kadar süre geçiyordu? En fazla bir veya iki dakika. Bu sürede cephaneliğin kapılarına ancak ucu ucuna yetişebilirdi. *Tamam, madem soylu davranmaya karar verip bizi kurtarmak için kendini feda edeceksin, o zaman*, seni bulurum, *gibi şeyler söyleme bana. Çünkü ben bundan, cehennemden gelen o yeşil ateş topunu salıverdiğinde senin sağ kalıp beni aramaya gelebileceğini anlıyorum*.

Tabii eğer… Gözler uzaktan kumandayla patlatılabiliyorsa işler değişirdi. Belki Evan'ın yanında taşıdığı o küçük gümüş renkli dalga o işe…

Hayır. Öyle bir ihtimal olsaydı Evan da bizimle birlikte yukarı gelir ve güvenli bir mesafeye ulaştığımızda orayı patlatırdı.

Kahretsin. Ne zaman Evan'ı anlamaya başladığımı sansam, herif yanımdan kaçıp gidiyordu. Sanki kafasında bir gökkuşağını canlandırmaya çalışan, doğuştan kör biri gibiydim. Eğer olacağım sandığım şey gerçekleşmek üzereyse, Evan'ın Lauren'ın ölümünü hissetmesi gibi bu da benim içime doğacak mıydı? Kalbime bir yumruk mu yiyecektim?

Tam üçüncü kata giden yolu yarılamıştık ki elim bir taşa çarptı. Ben'e dönüp fısıldadım: "Tırmanabilir miyiz diye bir bakacağım, yukarıda arasından geçebileceğimiz kadar boşluk vardır herhalde."

Tüfeğimi ona verdim ve kayaları iki elimle sıkıca kavradım. Daha önce pek kayalık tırmanışı yapmamıştım… Tamam, bu konuda hiç tecrübem yoktu ama ne kadar zor olabilirdi ki?

Daha iki üç metre tırmanmamıştım ki ayağımın altından bir taş kaydı ve aşağı yuvarlandım, düşerken sertçe çenemi çarptım.

"Ben denerim," dedi Parish.

"Saçmalama. Sen yaralısın."

"Sen denediysen bunu ben de yapabilirim, Cassie," dedi.

Tabii ki haklıydı. Parish, un ufak olmuş beton ve parçalanmış inşaat demirlerinden oluşan enkaza tırmanırken ben de Sammy'ye sarıldım. Tutunmak için önündeki kayalara elini attığı sırada çıkardığı homurtuları duyabiliyordum. Aniden burnuma ıslak bir şey damladı. Kan.

"Sen iyi misin?" diye ona seslendim.

"Eh. *İyiyi* tanımlar mısın?"

“İyi derken kan kaybından ölüp ölmediğini kastediyorum.”

“İyiyim.”

O zayıf biri, demişti Vosch. Parish’in lisedeyken okul koridorunda salına salına yürüyüşünü hatırladım; sanki kâinatın efendisi oymuş gibi omuzlarım savurarak yürür, ölüm işim saçan gülümsemesiyle insanları çarpardı. O dönemlerde ona zayıf demek mümkün değildi ama bir zamanlar tanıdığım Ben Parish, şu an kırık taş ve yamulmuş metal yığınlarından oluşan bir enkaz duvarına tırmanmaya çalışan Ben Parish’ten çok farklıydı. Yeni Ben Parish’in gözlerinde yarak bir hayvanın bakışları vardı. Lisenin spor salonunda onu gördüğüm günden şu ana kadar başına tam olarak neler geldiğini bilmiyordum ancak Ötekiler’in zayıfların içinden güçlüleri ayıklamakta başardı olduğundan artık emindim.

Zayıf olanlar elenip gitmişti.

Vosch’un planındaki pürüz de buydu: Eğer bir defada hepimizi öldüremezsen, sağ kalanlar zayıflar olmayacaktır.

Geriye yalnızca güçlü olanlar, eğilen fakat kırılmayanlar kalır; tıpkı bu yapının betonuna dayanıklılık katan o inşaat demirleri gibi.

Seller, yangınlar, depremler, salgın hastalıklar, kıtlık, ihanet, tecrit edilme, cinayet.

Bizi öldürmeyen şey bizi keskinleştirir. Sertleştirir. Bizi terbiye eder.

Saban demirlerini eritip onlardan birer kılıç dövüyorsun, Vosch. Bize tekrardan şekil veriyorsun.

Biz kil, sen de Michelangelo Ustasın.

Ve biz senin başyapıtın olacağız.

88

Aradan uzun dakikalar geçince, “Ee?” diye seslendim. Ben, kestirme veya uzun yoldan, hâlâ aşağı inmemişti.

“Sanırım… sığacak kadar… yer var.” Sesi çok kısık geliyordu. “Yol çok uzağa gidiyor. Ama ileride ışık görüyorum.”

“Işık mı?”

“Parlak ışıklar. Projektör ışığına benziyor. Bir de…”

“Bir de ne?”

“Bir de burası pek sağlam değil. Kayaların ayağımın altında oynadığını hissedebiliyorum.”

Sammy’nin önünde yere çömeldim ve ona sırtıma tırmanıp kollarını boynuma dolamasını söyledim.

“Sıkı tutun, Sam.” Beni gırtlaklar gibi boğazıma sarıldı. “Ahhh,” diye hırladım. “O kadar da sıkma.”

Yukarı tırmanmaya başladığımda, “Düşmeme izin verme, Cassie,” diye kulağıma fısıldadı Sam.

“Düşmene izin vermem, Sam.”

Onu düşürmeyeceğime tamamen güvenerek yüzünü sırtıma yasladı. Dört ayrı uzaylı saldırışını atlatmış ve Vosch’un ölüm fabrikasında Tanrı bilir neler yaşamıştı. Buna rağmen kardeşim hâlâ her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu.

Durumunuzun umutsuz olduğunu biliyorsun değil mi? demişti Vosch. Bu sözleri daha önce başka bir ağızdan duymuştum; ormandaki çadırımda, otobandaki o arabanın altında kendi kendime söylemiştim. *Umutsuz. Faydasız. Anlamsız*.

Ama bunu Vosch söyleyince inanmıştım.

Güvenli odadayken hüzünlü yüzlerden oluşan bir sonsuzluk denizi görmüştüm. Onlara da her şeyin umutsuz, anlamsız olduğunu söyleyebilir miydim? Veya *omuzlanma tırmanın, sizi düşürmeyeceğim*, diyebilir miydim?

Uzan. Yakala. Kendini yukarı çek. Ayağını bas. Dinlen.

Uzan. Yakala. Kendini yukarı çek. Ayağını bas. Dinlen.

Omuzlarıma tırman. Seni düşürmeyeceğim.

89

Enkazın tepesine yaklaştığımda Parish bileğimi yakaladı. Ancak soluğum tükenmiş bir halde, önce Sammy'yi yukarı çekmesini istedim. Son adımı atacak takatim kalmamıştı. Orada öylece asılı durup Parish'in bana tekrar elini uzatmasını bekledim. Dar boşluktan beni yukarı çekti, tavan kısmıyla çöküntünün üst tarafı arasındaki dar bir boşluktaydık, içerideki karanlık o kadar da yoğun değildi ve Ben Parish'in beton tozuna bulanan ve taze sıyrıklarla kan revan içine kalan yüzünü görebiliyordum.

"Hemen önümüzde," diye fısıldadı. "Belki yüz metre ötede." Bulunduğumuz yer ayakta duramayacağımız hatta çömelemeyeceğimiz kadar basıktı. Birbirimizle neredeyse burun buruna gelmiş, karınlarımızın üzerine yatmıştık "Cassie, burada… hiçbir şey yok Bütün kamp yok olmuş. Buhar olup… uçmuş sanki."

Başımı salladım. Gözlerin neler yapabildiğine bizzat tanık olmuştum. "Dinlenmeliyiz," dedim soluk soluğa. Sonra bir anlığına nefesimin kötü koktuğundan endişe ettim. En son ne zaman dişlerimi fırçalamıştım? "Sams, sen iyi misin?"

"Evet."

"Ya sen?" diye sordu Ben.

"*İyiyi* tanımlar mısın."

"O tanım sürekli değişiyor," dedi. "Burayı yerle bir etmişler."

"Ya uçak?"

"Orada duruyor. Şu büyük, devasa kargo uçaklarından biri."

"Çok fazla çocuk var."

Yıkıntılarla dışarısı arasından incecik bir ışığın sızdığı çatlağa doğru süründük. İlerlemek çok zahmetliydi. Sammy sızlanmaya başlamıştı. Avuçları çizik içinde kalmıştı, sert kayalar yüzünden vücudu berelenmişti. O kadar dar yerlerden geçiyorduk ki sırtlarımız tavana sürtüyordu. Bir yerde sıkıştım ve Parish dakikalarca beni oradan çıkarmak için uğraştı. Işık, karardığı ötelemeye ve gitgide parlaklığını artırmaya başladı. O kadar parlaktı ki mürekkep kadar koyu olan arka fonda uçuşan minik toz zerreciklerini görebiliyordum.

“Susadım,” diye sızlandı Sammy.

“Neredeyse geldik,” diye onu teskin ettim. “Bak, ışığı gördün mü?”

Altımızdaki yer altı yerleşkesine hava pompalayan havalandırma kanallarının üzerine alelacele dikilen direklerin tepesinde sallanan projektörler sağ olsun, enkazdaki yarıktan Ölüm Vadisinin doğusunu görebiliyordum, etrafta Kül Çukuru Kampı’ndaki çorak arazinin on katı büyüklüğünde bir manzara vardı.

Karanlık gökyüzü yüzlerce hava gözcüsüyle dolmuştu. Binlerce metre yukarımızda, hareketsizce havada süzülüyor, gri renkli alt gövdeleri ışıkta parıldıyordu. Onların altında, benim sağ yanımda devasa bir uçak, bulunduğumuz yerin tam karşısında bekliyordu: Uçak kalkışa başladığı zaman doğrudan üzerimizden geçecekti.

“Çocukları yüklemeye…”diye söze başladım ancak Parish hemen beni susturdu.

“Motorları çalıştırdılar.”

“Kuzey ne tarafta kaldı?”

“Yaklaşık saat on iki yönünde.” Eliyle işaret etti. Parish’in yüzünde renkten eser kalmamıştı. Ağzı hafifçe açılmıştı, soluklanan bir köpeği andırıyordu. Uçağa bakmak için öne eğildiğinde gömleğinin ön kısmının tamamen sırılsıklam olduğunu gördüm.

“Koşabilecek misin?” diye sordum.

“Buna mecburum. O yüzden evet.”

Sam’e döndüm. “Dışarı çıktığımızda yine sırtıma ada, olur mu?”

“Ben de koşabilirim, Cassie,” diye itiraz etti Sammy. “Hızlıyım.”

“Onu taşıyabilirim,” diye öneride bulundu Ben.

“Saçmalama,” dedim.

“Göründüğüm kadar zayıf değilim.” Aklından Vosch’u geçiriyor olmalıydı.

“Tabii ki değilsin,” diye karşılık verdim. “Ama onu düşürürsen hepimiz ölürüz.”

“Aynısı senin için de geçerli.”

“O benim kardeşim. Onu ben taşıyacağım. Ayrıca sen yaralısın ve…”

Sadece bunları söyleyebilmiştim. Sözlerimin geri kalanı, bize doğru hızlanarak gelen devasa uçağın homurtusu altında sönüp gitmişti.

“Vakti geldi!” diye bağırdı Ben. Fakat onu duyamamıştım. Dudaklarım okumak zorunda kalmıştım.

90

Ellerimizi yere koyup ayak parmaklarımızın üzerinde durarak enkazın açıldığı önünde diz çöktük. Sert zeminde tiz bir ses çıkararak ilerleyen o koca uçağın kulakları sağır eden gürültüsüne eşlik eden soğuk bir hava akımı esiyordu. Uçağın ön tekerleği havaya kalktığı sırada o akımı biz de hissetmiştik, işte tam o sırada ilk patlama gerçekleşti.

Aklımdan şöyle geçirdim: *Eh, şey... biraz erken olmadı mı, Evan?*

Toprak yerinden oynadı ve dışarı fırladık. Sammy sırtımda bir aşağı bir yukarı zıplayıp duruyordu. Arkamızdaki merdiven boşluğu sessizce çöküverdi çünkü tüm sesler uçağın gürültüsü altında yutulup gidiyordu. Uçağın motorlarının yarattığı hava akımı bana sol tarafımdan vuruyordu. Yana tökezledim, neredeyse düşüyordum. Parish beni yakaladı ve öne itti.

Ardından bir anda ayaklarım yerden kesildi. Yeryüzü şişen bir balon misali kabardı ve sonra tekrar çöktü. Toprak öyle bir şiddetle yarılmıştı ki onun etkisiyle kulak zarlarımın patlamış olduğundan korkuyordum. Sam'in şansına yüzükoyun yere kapaklandım. Ancak ben o kadar şanslı değildim, darbenin etkisiyle ciğerlerimdeki bütün hava boşalmıştı. Sammy'nin ağırlığının bir anda üzerimden kalktığını ve Ben'in onu omzuna aldığını gördüm. Sonra ayağa kalkıp koşmaya devam ettim fakat sürekli geride kalıyordum. Aklımdan, *Bu adamın neresi zayıf?* dedim.

Önümüzdeki yol sanki sonsuzluğa uzanıyordu. Arkamızdaki topraksa bir kara deliğin içine çekiliyordu. Delik önüne çıkan her şeyi yutup büyürken peşimizden geliyordu. Eğer bir defa ayağımız kayarsa bedenlerimiz onun içine

çekilecek, mikroskobik parçalara ayrılarak toprağa karışacaktı.

Yukarıda tiz bir çığlığı andıran bir ses koptu ve bir hava gözcüsü onlarca metre ötemde yere çakıldı. Çarpmanın etkisiyle araç parçalara ayrıldı ve âdeta birer Toyota Prius büyüklüğündeki el bombalarına dönüşüverdi. Enkazdan savrulan jilet kadar keskin, binlerce şarapnel parçası hâkî tişörtümü parçalayıp çıplak derime saplandı.

Bu hava gözcüsü yağmurunun sanki bir melodisi vardı. İlk önce hortlağınkini andıran bir feryat koparıyorlar, sonra da taş kadar sert toprağa çakılıp patlıyorlardı. Ardından da enkazları etrafa savruluyordu. Ölüm yağmurunun damlalarından kaçmıyor, cansız toprak parçası üzerinde zikzaklar çizerek koşuyorduk. Bunun yanında toprağı yiyip yutarak ilerleyen obur kara delik de bizi kovalıyordu.

Bir başka sorunum daha vardı. Dizim. Ormandaki Susturucu'nun beni vurduğu yerin eski yarası. Ayağımı sert zemine her bastığımda bacağımdan aşağı bıçak yarası gibi bir acı iniyordu. Adımlarımı bozuyor, beni yavaşlatıyordu. Gittikçe geride kalmaya başlamıştım, artık koşmuyordum, âdeta biri dizime balyozla vurdukça öne yuvarlanıyormuşum gibi hissediyordum.

Önümüzdeki uçsuz bucaksız hiçliğin ortasında bir çift ışık hüzmesi belirdi. Gittikçe büyümeye başladı. Hızla bize doğru geliyordu.

"Ben!" diye bağırdım. Fakat onca uğultunun, patlamanın ve iki yüz tonluk toprak parçasının Gözlerin yarattığı vakumun içine çekilirken çıkardığı kurak tırmalayan gürültünün içinde beni duymamıştı.

Bize yaklaşan bulanık gölge netleşerek bir şekil aldı ve o şekil bir Humvee cipine dönüştü. Üzerinde namluları yere çevrilmiş silah taretleri vardı.

İnatçı, küçük piç kuruları…

Parish de bunu fark etmişti ancak hiç şansımız yoktu, duramazdık ve geri dönemezdik. *En azından kara delik*

onları da içine çekecek, diye düşündüm.

Sonra bir anda yere kapaklandım.

Neden düştüğümü bilmiyorum. Bunun nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Bir dakika önce ayaktaydım ve sonra yüzükoyun sert zemine yapışmıştım. *Bu duvar da nereden çıktı?* diye içimden geçirdim. Belki dizim tutulmuştu. Belki kendi kanımın üzerine basıp ayağım kaymıştı. Fakat öylece yerde yatıyordum işte. Altımdaki toprağın, kara delik onu yutarken kopardığı feryadı duyabiliyordum; sanki canlı bir varlık, aç bir etçil tarafından canlı canlı yeniyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama zemin buna hiç yardımcı olmuyordu. Altımda sarsılıp durdu ve tekrar düştüm. Parish ile Sam birkaç metre ötemdeydiler, hâlâ ayakta duruyorlardı. O Humvee de bizimkilerin tam önüne gelince son anda fren yapıp lastiklerini yakarak zar zor durabildi. Cipin kapısı açıldı ve sıska bir çocuk dışarı eğildi, elini Parish'e uzatmıştı.

Parish, Sammy'yi arabadaki çocuğa uzattı. Sıska oğlan kardeşimi içeri aldı ve elini cipin kaportasına sertçe vurdu, sanki, *Haydi, Parish, gidelim!* demek istiyordu.

Bunun ardından Parish, Humvee'ye normal bir insan gibi bineceğine, dönüp benim yanıma koştu.

Elimi kaldırıp gelmemesi için işaret ettim. *Vakit yok, vakit yok...*

Canavar aniden sıcak ve tozlu nefesini çıplak bacaklarımın arasından püskürttü ve birdenbire Parish'le aramızdaki toprak ikiye yarılıverdi. Üzerinde yattığım kaya parçası koptu ve o karanlık ağzın içine doğru kaymaya başladım.

Ondan uzaklaşıp arkaya doğru kaymaya başladım. Parish akıllıca bir hamleyle kendini çatlağın köşesine, karın üstü yere attı ve benimle beraber kara deliğin içine düşmekten kurtuldu. Parmak uçlarımız birbirine dokundu, Parish serçe parmağını benimkine doladı, *Beni kurtaracaksın, değil mi Ben Parish? Lades sözü mü?* Fakat serçe parmağımdan beni

yukarı çekmesi imkânsızdı. Karar vermek için yarım saniyelik vakti vardı. Kararını verdi; parmağımı bıraktı ve bileğimi yakalamak için elindeki tek şansı kullandı.

Parish'in ağzım açtığını gördüm fakat kendini geriye atarken söylediği hiçbir şeyi duyamadım, beni yukarı çekip ayağa kaldırdı. İki eliyle kavradığı bileğimi bırakmadan beni bir gülleci gibi etrafında döndürüp Humvee'ye doğru savurdu. Bir an için gerçekten de ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim.

Bir başka el kolumu yakaladı ve beni cipin içine çekti. Kendimi sıska oğlanın kucağına yığılmış bir halde buldum. Yalnız yakından bakınca onun bir oğlan olmadığını; kara gözlü, parlak, düz, siyah saçlı bir kız olduğunu fark ettim. Kızın omzunun üzerinden baktığımda Parish'in Humvee'nin arkasına zıpladığını gördüm ancak içeri girmeyi başarıp başaramadığını göremedim. Sonra sürücünün, yere çakılmak üzere olan bir hava gözcüsünden kaçınmak için direksiyonu sertçe sola kırmasıyla kapıya savruldum. Sürücü çocuk gazı kökledi.

O anda kara delik bütün ışıkları yutmuştu. Fakat nispeten aydınlık bir geceydi ve Humvee'ye hızla yaklaşan kara deliğin ucunu görmekte hiç zorlanmamıştım. Canavar, ağzını ardına kadar açmıştı. Ehliyet alacak yaşta bile olmayan sürücü çocuk, etrafımıza düşen hava gözcülerinin sağanağından kurtulmak için direksiyonu sertçe sağa sola kırıyordu.

Gözcülerden bir tanesi bir araba mesafesi kadar önümüze düştü, onu sollayabilmemizin imkânı yoktu bu yüzden çarpmanın etkisiyle takla attık. Humvee'nin ön camı un ufak oldu ve kırıkları üzerimize yağdı.

Arka tekerler havaya kalktı, savrulup öne düştük. Kara delikle aramızda santimetreler vardı. Artık o yana bakamıyordum bu yüzden başımı kaldırdım.

Ana gemi sakince gökyüzünde seyrediyordu.

Onun altında da ufuk çizgisinde hızla bir başka hava gözcüsü yere çakılıyordu.

Hayır, bu bir gözcü değil, diye düşündüm. *O parlıyor*.

Sanırım o bir kayan yıldızdı, arkasındaki alevli kuyruğu cennete bağlanan gümüş bir zincire benziyordu.

91

Şafak sökerken üsten kilometrelerce uzaklaşmıştık. Bir otoban üst geçidinin altında oturmuş dinleniyorduk. Gerzek adlı, kocaman kulakları olan çocuk, Parish'in yanında diz çökmüş, karnındaki yaraya temiz bir sargı bezi sarıyordu. Beni ve Sammy'yi çoktan tedavi etmişti; vücudumuza saplanan şarapnel parçalarını çıkarmış, yaraları temizleyip dikiş atmış ve bandajlamıştı.

Bacağıma ne olduğunu sorduğunda ona bir köpek balığı tarafından vurulduğumu söyledim. Buna hiç tepki vermedi. Ne aklı karışmış ne de söylediğim şey komiğine gitmişti. Sanki İstila'dan sonraki ortamda, bir köpek balığının size kurşun sıkması tamamen doğal bir şeymiş gibi. İsmini Gerzek olarak değiştirmek gibi. Ona asıl isminin ne olduğunu sorduğumda bana... Gerzek, diye cevap verdi.

Ben Parish, Zombi'ydi. Sammy, Kuzu. Gerzek'se Gerzek. Sonra bir de Pastacı isimli, tatlı yüzlü, hiç konuşmayan bir oğlan vardı. Onun gerçekten de konuşup konuşamadığını bilmiyordum. Sams'ten birkaç yaş büyük olan Fincan adındaki minik kızsa ciddi anlamda devreleri yakmış gibi duruyordu. Bu beni endişelendirmişti çünkü namlusuna mermi sürdüğü, dolu şarjörlü M16'sını kucağında sallıyor, ona sürekli sarılıp okşayıp duruyordu.

Son olarak da şu Hileci adlı güzel, siyah saçlı kız... Benim yaşlarımdaydı; simsiyah, parlak saçları vardı, aynı zamanda kalemle çizilmiş bir modelin kusursuz yüz hatlarına sahipti. Marketlerdeki kasa sıralarının yanındaki gazeteliklerde yer alan moda dergilerinin kapaklarında gördüğünüz, size kibirle gülümseyen kızları andırıyordu. Hileci'nin onlardan tek farkı asla gülümsememesiydi, tıpkı Pastacı'nın hiç konuşmaması

gibi. O yüzden suratsızlığını ağzındaki birkaç dişin eksik olması ihtimaline veriyordum.

Ayrıca onunla Parish arasında bir şeyler dönüyordu. Görünüşe göre aralarında sağlam bir bağ vardı. Buraya ilk geldiğimizden beri, uzun bir süredir konuşuyorlardı. Onları dikizlediğimden falan değil tabii... Ancak *satranç, halka* ve *gülümseme* kelimelerini duyacak kadar yakınlarında duruyordum.

Sonra Parish'in, "Humvee'yi nereden buldun?" dediğini duydum.

"Şansım yaver gitti," dedi genç kız. "Kampın iki kilometre batısındaki bir yükleme alanına birkaç kasa ekipman ve malzeme taşıyorlardı, sanırım bombaların patlatılacağını haber almışlardı. Sıkı korunuyor olmasına rağmen Pastacı ile ben daha avantajlıydık."

"Geri dönmemeliydin, Hileci."

"Eğer dönmeseydim şu an konuşamazdık."

"Onu kastetmedim. Kampın havaya uçtuğunu görür görmez Dayton'a çekilmeliydin. 5. Dalga'dan belki sadece bizim haberimiz var. Bu iş benden daha önemli."

"Sen Kuzu için geri döndün ama."

"O farklı bir konu."

"Zombi sen o kadar da aptal değilsin." Bunu sanki Ben Parish birazcık aptalmış gibi söylemişti. "Hâlâ anlayamadın mı? Bir kişinin artık öneminin olmadığını düşündüğümüz an, onlar kazanmış demektir."

O noktada Küçük Bayan Mikroskobik Gözenekli'yle hemfikirdim. Terk edilmiş otobana bakan tepenin üzerinde otururken minik kardeşimi üşümesin diye kucağıma almıştım. Milyarlarca yıldızla süslenmiş bir gökyüzünün altındaydık. Yıldızların bizim ne kadar küçük olduğumuzu söylemeleri hiç umurumda değildi. En küçük, en zayıf ve en değersizimizin bile önemi vardı.

Neredeyse şafak sökecekti. Yaklaştığını hissedebiliyordum. Dünya nefesini tutmuştu çünkü güneşin

yeniden doğacağının bir garantisi yoktu. Bir dünün olması, yarının da olacağı anlamına gelmiyordu.

Evan ne demişti?

Bir varız, bir yokuz; mesele ne kadar burada olduğumuz değil, o süre içinde ne yaptığımızdır.

Ve Evan'ın bana taktığı ismi fısıldadım. "Mayıs sineği."

O benim içimde, ben de onun içindeydim. Birlikte sonsuz bir boşlukta dolanıyorduk. Onun bittiği ve benim başladığım hiçbir nokta yoktu.

Sammy kucağımda kıpırdandı. Uyuklarken tekrar uyanmıştı. "Cassie, niye ağlıyorsun?" diye sordu.

"Ağlamıyorum. Şimdi sus ve tekrar uyu."

Elinin tersini yanağıma sürdü. "Ağlıyorsun."

Biri bize yaklaşıyordu. Gelen Parish'ti. Aceleyle gözyaşlarımı sildim. Dikkatlice yanıma oturdu ve acıyla hafifçe inledi. Birbirimize bakmıyorduk. Uzakta bir yıldız misali kayarak yere çakılan hava gözcülerini izliyorduk. Kum ağaç dallarının arasından esen yalnız rüzgârın uğultusunu dinliyorduk. Ayakkabılarımızın tabanlarından bize nüfuz eden donmuş toprağın soğukluğunu hissediyorduk.

"Sana teşekkür etmek istiyorum," dedi.

"Niçin?" diye sordum.

"Hayatımı kurtardığın için."

Omuzlarımı silktim. "Sen de düştüğüm sırada elimi yakalamıştın," dedim. "Sanırım ödeştik."

Yüzüm bandajlarla kaplıydı, saçlarım kuş yuvasına dönmüştü, Sammy'nin oyuncak askerleri gibi giyinmiştim ancak Ben Parish buna hiç aldırmadan eğilip beni öptü. Bu biraz yanaktan biraz da dudaktan, hafif ve minik bir öpücüktü.

"Bu ne içindi şimdi?" diye sordum, minik bir cırlamayla. Bu ses uzun zaman önce yaşamış küçük bir kıza aitti. Çilli yüzü, dağınık saçları, pütürlü diz kapaklarıyla sıradan bir

kızdı o. Sıradan bir günde, sıradan sarı bir okul otobüsünde Ben Parish'in yanına oturmuştu.

Onunla ilk öpüşmemi hayal ettiğim, altı yüz bin fantezinin içinden bir tanesinin bile böyle olacağını düşünmemiştim. Hayalimdeki öpüşmelerimiz genellikle ay ışığı, sis veya ay ışığı altında sisli bir ortamı veya onun çok daha gizemli ve romantik bir karışımını içeriyordu. En azından mekânlar hep düzgündü. Ay ışığı altında, sisli bir göl veya durağan bir nehir kıyısı olursa bu romantiktir ama arka sokak gibi alelade bir yerde ay ışığı altında sis varsa bu anca Karındeşen Jack hikâyesi olabilir.

Hayallerimde ona, *Bebekleri hatırlıyor musun?* diye soruyordum. O da bana, *Ah, evet. Hatırlamaz mıyım? Bebekler yahu!* diyordu.

"Hey, Ben. Bilmem hatırlar mısın... Hani ortaokuldayken seninle aynı otobüse binmiştik, senin yeni doğan kız kardeşin hakkında konuşuyorduk. Sana Sammy'nin de yeni doğduğunu söylemiştim, ikisinin birlikte doğduğunu hatırlıyor musun acaba? Şey, birlikte doğmadılar tabii, aynı zamanda doğdular demek istiyorum. Yoksa ikiz olurlardı, değil mi? Ha ha. Şey tam olarak aynı zamanda da doğmadılar, aralarında birer hafta vardı. Sammy ve senin kız kardeşin: Bebekler."

"Anlayamadım... Bebekler mi?"

"Boş ver. Önemli değildi zaten."

"Artık hiçbir şey önemsiz değil."

Titriyordum. Parish bunu fark etmiş olmalıydı çünkü kolunu bana doladı ve bir süre öylece oturduk. Ben Sammy'ye sarılmıştım, Parish de bana... Üçümüz birlikte ufukta şafağın sökmesini ve altın renkli ışığıyla karanlığı ortadan kaldırmasını izledik.

TEŞEKKÜRLER

Bir roman yazmak insanın tek başına çıktığı bir yolculuktur ancak onu bir kitaba dönüştürmek farklıdır. Bütün övgüleri kendime toplamaya kalkarsam tam bir ahmak gibi davranmış olurum. Putnam'daki ekibe, projem tüm beklentilerimizin üzerine çıkarken gösterdikleri bitmek bilmeyen, sonsuz hevesleri yüzünden kocaman bir teşekkür borcum var. Don Weisberg, Jennifer Besser, Shanta Newlin, David Briggs, Jennifer Loja, Paula Sadler ve Sarah Hughes'a çok teşekkürler.

Zaman zaman yenilmez editörüm Arianne Lewin'in yaratıcı tahribat kapasitemin üzerine şeytani iblisleri musallat ettiğini düşünüyorum. Benim dayanıklılığımı sınayıp tüm iyi editörlerin yaptığı gibi beni ileri gitmeye zorlayarak yeteneğimin karanlık sınırlarına kadar götürdü. Onlarca taslak, bitmek bilmeyen revizyonlar ve sayısız değişikler boyunca, Ari bir kez olsun yazdığım metne ve bana olan güvenini yitirmedi.

Yayın hakları temsilcim Brian DeFiore'ye, yazarlık kaygılarımı çok güzel idare ettiği için bir madalya takılması gerektiğine inanıyorum (veya en azından güzel bir çerçevesi olan cafcaflı bir plaket verilmeli). Brian müşterisinin ruhunun en derinlerine inmekten asla çekinmeyen, nadir bulunan bir koordinatör. Bana her zaman kulak vermeye, yardım eli uzatmaya hevesli olan ve sürekli değişip duran bunca sayfalık bir metni okumaktan çekinmeyen biri, işinin en iyisi olduğunu asla kabul etmese de bunu yine söyleyeceğim: Brian, sen işinin en iyisisin.

Romanın yurtdışı haklarım ustaca yöneten Adam Schear'a teşekkürler. Ayrıca CAA'den Matthew Snyder'a da

özel bir teşekkür borçluyum: Kitap daha tamamlanmadan önce gizemli güçlerini kullanarak sinemanın tuhaf, harika ve şaşırtıcı dünyasına dalıp dudak uçuklatan bir başarıyla kitabımın sinemaya uyarlanması için araştırma yaptı. Keşke onun temsilciliğinin yarısı kadar etkili bir yazar olabilseydim.

Bir yazarın ailesi, kitabının hazırlanışı sırasında ciddi bir yük taşımak zorunda kalabiliyor. Dürüst olmam gerekirse bazen ailemin buna nasıl katlandığını gerçekten bilemiyorum; uzun geceler, tatsız sessizlikler, boş bakışlar, aslında hiç sorulmamış sorulara verilen dalgınca cevaplar. Oğlum Jake'e, babasının yazdığı esere bir genç gözüyle baktığı ve en çok ihtiyacım olduğu zamanda tam bir "patron" gibi davrandığı için yürek dolusu teşekkürü borç bilirim.

Eşim Sandy'den başka kime bu kadar çok müteşekkir olabileceğimi bilmiyorum. Korku ve şamatanın neşeli bir karışımıyla dolu olan, geceyarısı sohbetlerimizden birinde bu kitabın temelini beraber atmıştık. Bir başka gece de uzaylı istilasını bir mumya saldırısıyla kıyaslamak gibi son derece tuhaf bir tartışma yaşamıştık. O benim gözü pek rehberim, en iyi eleştirmenim, en azdı hayranım ve en yürekli savunucum. Aynı zamanda en yakın dostum.

Bu kitabı yazarken çok sevdiğim bir dostumu ve yoldaşımı kaybettim; sadık yazar köpeğim Casey'yi. O benimle omuz omuza her saldırıya göğüs germiş, açılan her gedikten içeri hücum etmiş ve toprağın her karışını benimle beraber savunmuştu. Seni çok özleyeceğim, Case.